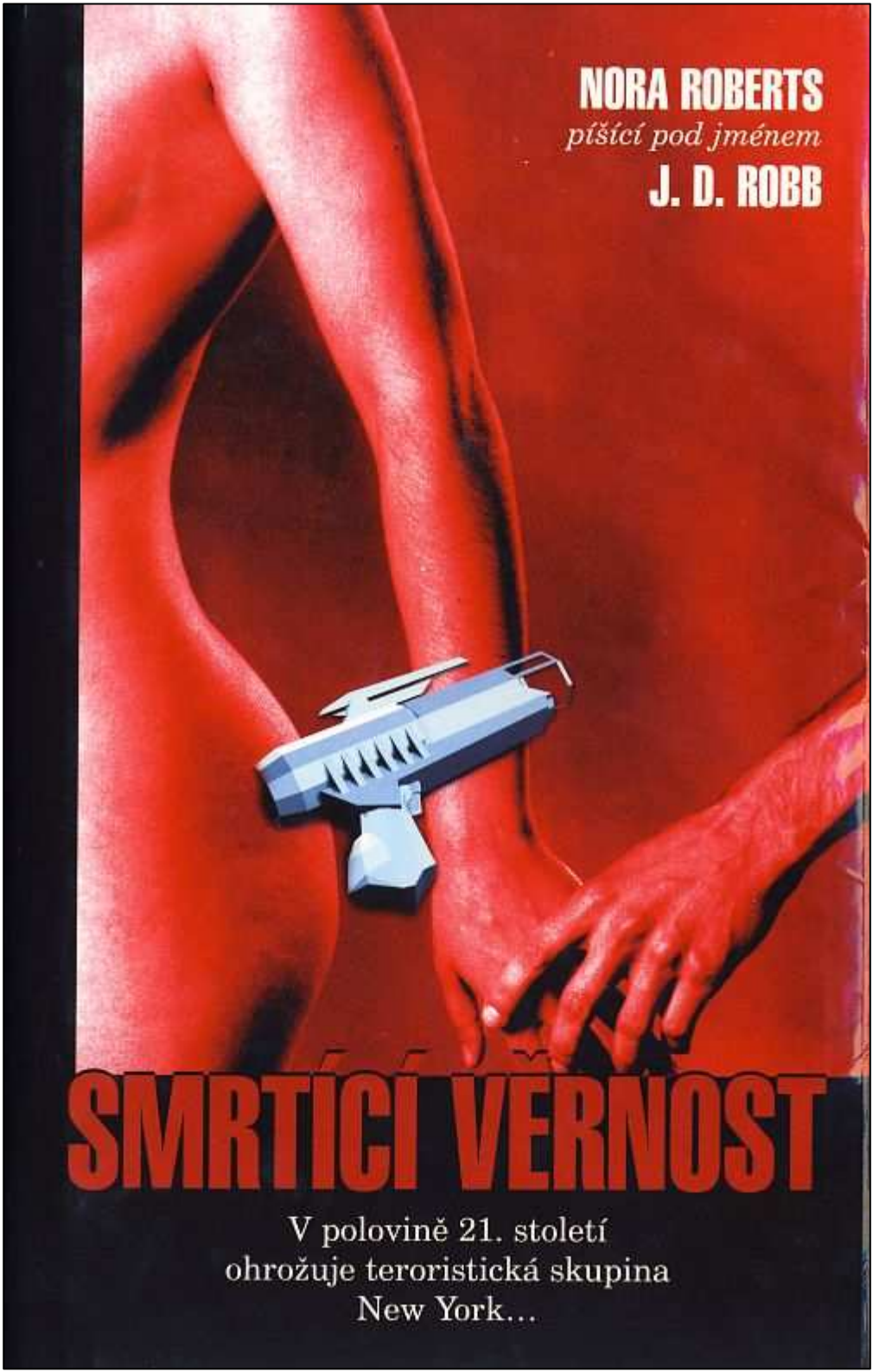

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. ROBB
SMRTÍCÍ VĚRNOST
V polovině 21. století
ohrožuje teroristická skupina
New York…

Věnováno Vanesse Darbyové,
protože si vážně přeju dostat se do nebe

Pro bohy jsme tím,
čím jsou pro nezvedené chlapce mouchy;
jen tak ze sportu nás zabíjejí.
SHAKESPEARE

To, co se obvykle rozumí politikou, není nic jiného než korupce.
JONATHAN SWIFT

Předmluva

Drahý soudruhu, naše jméno je Kassandra.
Už to začalo.

Všechno, pro co jsme pracovali, v čem jsme se školili, všechno, pro co jsme přinášeli oběti, je na svém místě. Po dlouhém přítmí konečně rozbřesk. Konečně dosáhneme cílů vytyčených před více než třiceti lety. Splníme, co jsme slíbili. A konečně pomstíme krev prolitou mučedníky.

Víme, že si děláte starosti. Víme, že jste opatrný. Proto jste tak moudrým generálem. Věřte, že jsme si vzali vaše rady a vaše varování k srdci. Nechceme prolomit moratorium, uvalené na tuto spravedlivou a hořkou válku, bitvou, kterou bychom prohráli. Jsme dobře vybaveni, naše věc je dobře financovaná a zvážili jsme všechny kroky a všechny možnosti.

Drahý příteli a soudruhu, předáváme vám toto poselství, zatímco se horlivě chystáme pokračovat ve svém poslání. Už byla prolita první krev – s radostí jsme to uvítali. Okolnosti nám postavily do cesty protivníka, který, jak uznáte, je vás hoden. Abyste se s ním mohl blíže obeznámit, přikládáme k našemu poselství materiály poručíka Evy Dallasové z takzvané Policie města New York a Bezpečnostního oddělení. Porážka takového nepřítele nám naše vítězství ještě více osladí.

Tato žena je totiž dalším symbolem korupčního a utlačovatelského systému, který chceme svrhnout.

Až sem nás nasměrovaly vaše moudré rady. Sami jsme s nasazenými usměvavými maskami museli vést život mezi ubohými figurkami slabošské společnosti, i když pohrdáme jejich městem a všemi jejich systémy útlaku a rozkladu. Před jejich slepýma očima jsme museli vystupovat jako jedni z nich. Když se pohybujeme po těch nemravných a odporných ulicích, nikdo se nás na nic neptá. Jsme neviditelní, jsme jako stíny mezi stíny, jako nejobezřetnější vojáci. K tomu jste nás vychoval Vy i ten, koho jsme společně tak milovali. Až zničíme jeden po druhém symboly této přežrané společnosti a ukážeme svou moc i svůj velkolepý plán nového království, všichni se zatřesou. Uvidí nás a vzpomenou si na něj. Prvním symbolem našeho slavného vítězství bude jeho pomník. Jeho obraz.

My jsme věrní a máme dobrou paměť.
Už zítra uslyšíte první zahřmění bitvy.
Povězte o nás všem vlastencům, všem věrným.
Naše jméno je Kassandra.

Kapitola první

Té noci pod lavičkou v Greenpeace parku nenápadně zemřel žebrák. Několik kroků od vchodu do svého domu padl s podříznutým hrdlem kvůli dvanácti kreditům, které měl v kapse, profesor dějepisu. Pod surovými ranami pěstí svého milence se zhroutila s posledním výkřikem mladá žena. A smrt, která toho stále ještě neměla dost, kroužila svým kostnatým spárem, až jej škodolibě zapíchla mezi oči jakéhosi J. Clarence Bransona, padesátiletého spoluprezidenta firmy Bransonovy nástroje a hračky.

Byl to zámožný, svobodný a spokojený chlapík, k čemuž měl jako spolumajitel velké meziplanetární společnosti všechny důvody. Byl druhorozeným synem a představoval třetí generaci Bransonů, kteří zásobovali svět a jeho satelity nářadím i předměty na hraní. Žil si na úrovni.

A také tak zemřel.

Clarencovo srdce provrtala jednou z ručních vrtaček jeho vlastní výroby jeho milenka, žena s ocelovým pohledem. Když ho tou vrtačkou přišpendlila ke stěně, ohlásila svůj skutek policii a pak pokojně seděla a popíjela klaret, dokud nedorazili policisté.

A stále ještě jej upíjela, pohodlně usazená na židli s vysokým opěradlem před krbem, který ovládal počítač, ve chvíli, kdy poručík Eva Dallasová prováděla zběžné ohledání mrtvého.

„Je opravdu a naprosto mrtvý," ujistila ji chladně žena. Jmenovala se Lisbeth Cookeová a živila se jako vedoucí propagace v podniku svého zemřelého milence. Bylo jí čtyřicet, byla elegantní a atraktivní a ve své práci se velmi dobře vyznala. „Branson 8000 je vynikající výrobek, který uspokojí profesionála i kutila. Velmi výkonná a přesná vrtačka."

„Hm, hm." Eva zkoumala tvář zesnulého. Pěstěná a pohledná, ačkoli jí smrt vtiskla výraz strnulého a truchlivého překvapení. Přední částí tmavomodrého sametového županu prosakovala krev a srážela se na podlaze v lesklou loužičku. „Nu, tady se každopádně vyznamenala. Peabodyová, přečtěte slečně Cookeové její práva."

Zatímco její pobočnice plnila příkaz, Eva diktovala do záznamu příčinu a čas smrti. Bylo tu sice dobrovolné přiznání, ale každý případ vraždy musí postupovat svou cestou. Musí být zajištěna zbraň jako důkaz, mrtvola musí být odvezena k pitvě, místo činu musí být řádně zabezpečeno.

Eva pokynula technikům z výjezdovky, že se mohou pustit do práce, přešla přes královsky rudý koberec a usedla naproti Lisbeth před praskající krb, který vydával příjemné teplo a světlo. Chvíli mlčela, schválně počkala, jestli z té mondénní brunetky ve žluté hedvábné kombinéze, směšně pokropené čerstvou krví, nevypadne nějaká reakce.

Nedočkala se ničeho, kromě zdvořilého, pátravého pohledu.

„Takže, chcete mi o tom něco povědět?"

„On mě podvedl," pravila bezvýrazně Lisbeth. „A já jsem ho zabila."

Eva zkoumala ty nehybné zelené oči a viděla v nich hněv, ale žádný šok ani politování. „Pohádali jste se?"

„No, padlo pár slov." Lisbeth zvedla sklenku s klaretem k plným rtům, nalíčeným stejně sytou barvou, jakou mělo víno. „Povětšině mých. J. C. byl slaboch." Pokrčila rameny. „To mi celkem nevadilo, dokonce mi to v určitých ohledech připadalo docela roztomilé. Ale pohádali jsme se. Věnovala jsem mu tři roky života."

Naklonila se dopředu, za studeným povrchem jejích očí zajiskřila zloba. „Tři roky, kdy jsem mohla sledovat jiné zájmy, jiné zabezpečení, jiné vztahy. Ale já jsem byla věrná. On ne."

Nadechla se, znovu se opřela a téměř se usmála. „No, a teď je mrtvý.“

„Jo, to by bylo jasné.“ Eva zaslechla nepříjemný srkavý a skřípavý zvuk, jak se technici snažili vyprostit dlouhý ocelový hrot z masa a kosti, „Tu vrtačku jste si přinesla s sebou, slečno Cookeová, s úmyslem použít ji jako zbraň?“

„Ne, ta patřila J. C. Občas něco kutil. Pravděpodobně s ní právě něco vrtal,“ uvažovala a pokynula směrem ke stěně, z níž technický persona) právě v přízračném tanci pohybů snímal mrtvé tělo. „Uviděla jsem ji tam na stole a hned jsem si řekla, vida, ta by se hodila. Tak jsem ji popadla a zapnula, A použila.“

„Opravdu prosté,“ řekla si Eva a vstala. „Slečno Cookeová, tihle policisté vás dopraví na policejní centrálu. Tam vám pak položím ještě další otázky.“

Lisbeth poslušně vycucla klaret do poslední kapky a odložila sklenku. „Jen si vezmu kabát.“

Peabodyová zavrtěla hlavou, když si Lisbeth přehodila přes zkrvavené hedvábí dlouhý černý norkový kožich a odkráčela mezi dvěma uniformovanými policisty v plné parádě jako žena, která jde vstříc dalšímu ze společenských závazků.

„Páni, tohle je teda vrchol. Nejdřív chlapa přišroubuje na zeď a pak nám celou událost naservíruje na tácu.“

Eva se nasoukala do koženého kabátku a sebrala svou polní brašnu. Ředidlem si z rukou pečlivě odstranila krev a izolaci. Technici už to tady dokončí a pak zabezpečí místo činu. „Tuhle ženskou nikdy nedostaneme na vraždu prvního stupně. Ve skutečnosti to tak bylo, ale vsadím se, že to během osmačtyřiceti hodin bude prohlášeno za zabití.“

„Zabití?“ Do hloubi duše otřesená Peabodyová vyvalila na Evu oči. Právě nastupovaly do luxusního výtahu, aby je odvezl dolů do haly. „To mi neříkejte, Dallasová. To snad ne.“

„Dopadne to tak,“ Eva pohlédla do vážných tmavých očí Peabodyové, do hranaté upřímné tváře pod zastřiženými vlasy a služební čapkou. A téměř jí bylo líto, že musí říznout do té nesmlouvavé víry ve spravedlivý systém. „Když se ukáže, že vrtačka patří oběti, bude jasné, že ona si s sebou zbraň nepřinesla. To znamená žádný úmysl. Teď

s ní cloumá pýcha a pořádná dávka vzteku, ale po několika hodinách v cele – jestli ne ještě dřív – ji přemůže pud sebezáchovy a začne honit advokáty. A protože je chytrá, navleče to šikovně.“

„Jo, ale my přece víme, že to udělala úmyslně. Že tu byla zlá vůle. Přece se k tomu právě před chvílí do záznamu přiznala.“

Ano, tak to bylo podle protokolu. Ale Eva, přestože protokol ctila, věděla, že jeho stránky jsou někdy rozmazané.

„Ani to nemusí popírat, stačí, aby to jen trochu přizdobila. Pohádali se. Byla zoufalá, bezradná. Možná, že jí vyhrožoval. V okamžiku vášně – nebo třeba i strachu – popadla vrtačku.“

Eva vystoupila z výtahu a přešla přes prostornou halu s růžovými mramorovými sloupy a zářivými okrasnými stromy. „Přechodné pominutí smyslů,“ pokračovala. „Možná i odůvodněná sebeobrana, i když je to blbost. Ale Branson byl vysoký a silný chlap a ona malá, drobná žena. To by se taky dalo použít. A ona se pak v okamžitém šoku přihlásí policii. Vůbec se nesnaží utéct nebo zapírat, co udělala. Je připravena nést odpovědnost – i to jí ostatně porota přičte k dobru. Obhájce tohle ví, tak to požene tím směrem.“

„To je ale lumpárna.“

„Něco si odsedí,“ pokračovala Eva, když vyšly do nevlídného chladu. Právě odváželi proradného milence. „Přijde o svou práci a vydá pořádný balík kreditů za advokáty. Berte to takhle.“

Peabodyová se zahleděla na pohřební vůz. „A přitom to mohl být tak snadný případ.“

„Ty nejsnadnější případy mají často nejvíc zádrhelů.“ Eva otevřela dveře auta a pousmála se. „Nic si z toho nedělejte, Peabodyová. Uzavřeme ten případ a ona nám neuteče. Někdy je to to nejlepší, co se dá udělat.“

„To nebylo z lásky.“ Když Eva tázavě zvedla obočí, pokrčila Peabodyová rameny. „To je jasné. Ona se na něj prostě dožrala, protože šrouboval někde jinde.“

„Jo, takže ho přišroubovala – doslova. Proto si pamatujte, že se vyplatí zachovávat věrnost.“ Právě když nastartovala motor, zapípal videofon v autě. „Dallasová.“

„Ahoj, Dallasová! Tady je Krysák.“

Na obrazovce se objevil fretčí obličej a modrý pohled s váčky pod očima. „Je to možné?“

Hvízdavý nádech přešel v zachechtání. „Jo, je to tak. Dobrý. Tak poslouchejte, Dallasová, něco bych pro vás měl. Co kdybysme si dali spicha a nějak se domluvili? Šlo by to?“

„Já jedu na ředitelství. Mám práci. A kromě toho mi před deseti minutami skončila šichta, takže –“

„Já pro vás ale fakt něco mám. Co se vám bude líbit. A co byste měla patřičně vocenit.“

„Jo, to říkáte pokaždé. Neplýtvejte mým časem, Krysáku.“

„Tentokrát to není žádná sračka.“ V kostnaté tváři se zaleskly oči jako kousky mramoru. „Za deset minut můžu bejt v Pivnici.“

„Dám vám pět minut, Krysáku. A nacvičte si řeč, ať neblábolíte nesmysly.“

Přerušila spojení, odpíchla se od chodníku a zamířila dolů do města.

„Myslím, že si ho pamatuju z vašich záznamů,“ poznamenala Peabodyová, „Jeden z vašich práskaču.“

„To je fakt, a zrovna si odkroutil devadesát dní v lapáku. Dostal to za neslušné obnažování. Krysák se rád předvádí, když je pod parou. Jinak je neškodný,“ dodala Eva. „Většinou pro mne má nějakou ptákovinu, ale sem tam z něj vypadne taky užitečná hláška. Pivnici máme při cestě a Cookeová může chvilku počkat. Zjistěte sériové číslo té vražedné zbraně. Ověříme si, jestli opravdu patřila oběti. A taky najděte nejbližší příbuzné. Spojím se s nimi, jakmile budu s Cookeovou hotová.“

Noc byla jasná a chladná, foukal ostrý vítr, který se prohánět kaňony města a vyhnal z ulic většinu chodců. Prodavači od pojízdných stánků se v oblacích páry a kouře z grilovaných sójových hamburgerů klepali zimou a doufali, že aspoň pár odvážných duší si troufne do únorového mrazu. Zima roku 2059 byla neúprosně chladná a výdělky šly dolů. Opustily elegantní prostředí Horní East Side, kde lampy osvětlují nerozbita chodníky a u vchodů postávají uniformovaní vrátní, a zamířily na jih a západ, kde už byly ulice úzké a hlučné a místní obyvatelé se snažili pohybovat co nejrychleji, dávali pozor, kam šlapou, a pevně svírali v kapsách peněženky.

Zbytky posledního sněhu, shrabané k okraji vozovky, byly šedivé a špinavé. Na chodnících se místy udržely kluzké placky ledu a číhaly na někoho neopatrného. Nahoře nad tím vším plul obrovský billboard s teplým mořem a cukrově bílým pískem. Kyprá blondýnka, která skotačila ve vlnách, na sobě neměla kromě opálené kůže téměř nic a zvala Newyorčany, aby se přišli vydovádět na ostrovy.

Eva si pohrávala s představou, že by mohli s Roarkem strávit pár dní na jeho ostrovním sídle. *Slunce, písek a sex*, to by bylo ono, uvažovala, když zdolávala otravný večerní provoz. Její manžel by jí všechny tyto požitky milerád dopřál a ona už měla vážně chuť mu to navrhnout. Pak se ale rozhodla, že to bude muset ještě tak týden nebo dva počkat. Než dá do pořádku nějaké to úřadování, zvládne pár soudních řízení a sváže dohromady několik uvolněných tkaniček.

A až, přiznala si, až si bude trochu víc jistá, že vydrží být tak dlouho bez práce.

Palčivá jizva po tom, jak nedávno přišla o odznak a málem i o celou svou životní dráhu, se ještě úplně nezahojila. Teď, když měla obojí zase zpátky, nebyla ochotná se toho vzdát jen pro chvilkový požitek.

Než Eva našla místo na druhém podlaží parkoviště, poblíž Pivnice, Peabodyová už měla požadované údaje. „Podle sériového čísla náležela vražedná zbraň oběti."

„Tak budeme muset začít s vraždou druhého stupně," usoudila Eva, když kráčely po ulici. „Žalobce nebude ztrácet čas tím, že by dokazoval vražedný záměr."

„Ale vy si přece myslíte, že ho tam šla zabít?"

„No jo," řekla Eva a vydala se přes ulici směrem k blikavým světlům, animovaného půllitru piva, po jehož stěnách se řinula pěna jako živá.

Pivnice byla specializovaná na laciné drinky a zvětralé pivo. Její klientela zahrnovala všechno, od podvodníků, kterým nepřálo štěstí, kancelářských povalečů nejhorší kategorie, laciných koncesovaných společnic, snažících seje ulovit, až po hrstku podnikatelů, kterým už nezbylo nic, s čím by mohli podnikat.

Vzduch byl nehybný a přehřátý, konverzace útržkovitá a tlumená. V rozmazaném světle sklouzlo po Evě pár pohledů, ale hned zase uhnuly.

I kdyby Eva neměla vedle sebe Peabodyovou v uniformě, její policajtství z ní stejně vyzařovalo. Bylo znát z jejího postoje – z ostražitých pohybů jejího dlouhého štíhlého těla, z klidného pohledu hnědých očí, jež se nevzrušeně zaostřovaly postupně na tváře a podrobnosti kolem. Pouze nezaujatý člověk by ji snad vnímal prostě jako ženu s krátkými, trochu neuspořádaně sestříhanými, hnědými vlasy, s úzkou, ostře řezanou tváří a s mělkým důlkem v bradě. Ale většina stálých návštěvníků Pivnice se vyznala a ucítila policajta s neomylnou jistotou na sto honů.

Zahlédla Krysáka, který měl svůj špičatý hlodavci obličej téměř celý ponořený do půllitru, odkud doslova nasával pivo. Když zamířila k jeho stolu, odsunuli si někteří zákazníci pro jistotu židle stranou a jiní zase ostražitě nahrbili ramena. *Každý tu má něco na svědomí*, pomyslela si a zářivě se na Krysáka usmála. „Tenhle lokál se vůbec nezměnil, Krysáku, a vy taky ne."

Odvděčil se jí hvízdavým zachechtáním, ale dál rejdil očima po napulírované uniformě Peabodyové. „Nemusela jste si sem vodit posilu, Dallasová. Kristapána, Dallasová, já myslel, že jsme kamarádi."

„Moji kamarádi se pravidelně koupají." Ukázala Peabodyové hlavou na židli a pak si taky sedla. „Ona patří ke mně," řekla prostě.

„No jó, slyšel jsem, že vám dali žákyňku na vyškolení." Pokusil se o úsměv, ale tím jen prokázal svou nechuť k dentální hygieně. Peabodyová to odbyla chladným pohledem. „V pořádku, v pořádku, když patří k vám, tak je to oukej. Já k vám taky patřím, že jo, Dallasová? No ne?"

„Jestli já nejsem šťastná ženská," pochválila si to Eva. Když k ní zamířila číšnice, vrhla na ni takový pohled, že ta hned změnila směr a nechala je na pokoji. „Tak co pro mne máte, Krysáku?"

„Mám pro vás tutovku a můžu toho dostat ještě víc." Jeho politování hodný obličej se rozzářil v úsměvu, který, jak se Eva obávala, zřejmě považoval za mazaný. „Snad byste mi mohla dát nějakej foršus?"

„Já nemám ve zvyku platit zálohu. To by se mi taky mohlo stát, že neuvidím vaši odpornou tvářičku dalšího půl roku." Zase zasípal, vycucnul poslední kapky piva a upřel na ni mrňavá uslzená očka, plná naděje. „Dallasová, já jsem s váma vždycky jednal na rovinu."

„Tak už s tím jednáním začněte."

„Dobře, dobře.“ Naklonil se dopředu a nahrbil své kostnaté tělíčko nad tím, co mu zbývalo ve sklenici. Evě se tak naskytl pohled na dokonale okrouhlé kolečko jeho skalpu, holého jako zadeček miminka. Bylo to téměř roztomilé a určitě daleko přitažlivější než mastné provázky těstovitě zbarvených vlasů, které visely okolo něho. „Znáte přece Šíbra? Ne?“

„Jistě.“ Trochu se zaklonila, ani ne tak kvůli pohodlí, ale spíš proto, aby unikla závanům odporného dechu svého práskače. „On tu pořád ještě straší? Kristepane, už mu musí být nějakých sto padesát.“

„Kdepak, ten nebyl tak starej. Možná něco přes devadesát a eště čipernej. Jó, starej Šíbr byl pořád moc čipernej.“ Krysák nadšeně pokýval hlavou, až mu ty mastné pramínky poskakovaly. „Von na sebe dbal. Jedl zdravě a dopřával si pravidelnej sex s jednou dámou na avenue B. Říkal, že sex svědčí tělu i duchu, chápete.“

„To mi povídejte,“ zamumlala Peabodyová a vysloužila si od Evy mírně vyčítavý pohled.

„Vy o něm hovoříte v minulém čase.“

Krysák překvapeně zamrkal: „Co to?“

„Ptám se, jestli se Šíbrovi něco stalo?“

„Jo, ale počkejte, to už jsem se dostal moc daleko.“ Zabořil své kostnaté prsty do mističky s podezřele vypadajícími oříšky. Chvíli je zbytky svých zubů chroupal, koukal do stropu a snažil se uspořádat si myšlenky. „Asi tak před měsícem jsem přišel k… zkrátka naskytla se mi taková vizuální souprava a potřebovala malý úpravy.“

Eva zvedla obočí směrem k zastřižené ofině.

Krysák vydal pár hvízdavých a srkavých zvuků. „Víte, on se toho někdo už v podstatě zbavil, a tak jsem to vzal k Šíbrovi, aby si s tím kapku pohrál. Ten chlap byl totiž úplnej génius, víte? Na co von šáhnul, to zase šlapalo jako fungl nový.“

„A zvlášť šikovně dokázal změnit sériové číslo.“

„No, možná.“ Krysák se usmál téměř andělsky. „Dali jsme se do řeči a Šíbr povídá, že ví, že často sháním nějakou tu fušku. A povídá, že teďka zrovna na něčem maká. Na něčem velkým. Hotová senzace Měl pro někoho dělat takový ty budíky a dálkový ovladače a štěnice a podobný sračičky A taky něco, co vyletí do vzduchu.“

„Říkal, že připravuje nějaké výbušniny?“

„No, jsme docela kamarádi, takže jo, povídal mi vo tom. Povídal, že voni se dověděli, že takový věci dělal, když byl ještě v armádě. A že moc dobře platěj."

„Kdo ho platil?"

„To já nevím. Možná, že to nevěděl ani von. Povídal, že k němu domů přišli ňáký dva lidi, dali mu seznam věcí a balík kreditů. Aby jim ty věcičky vyrobil, víte? A pak měl zavolat na číslo, který mu dali, a nechat vzkaz. Jen měl říct, že zboží je připravený, a ti dva pak zase přišli, sebrali si ty věci a dali mu zbytek prachů."

„Co se podle něj chystali s tím udělat?" Krysák pokrčil hubenými ramínky a žalostně pohlédl na svůj prázdný půllitr. Eva se dovtípila, zvedla prst a ukázala na Krysákovu sklenici. Tomu se okamžitě rozsvítil obličej.

„Díky, Dallasová. Díky. Jednomu vyschne, víte? Když tolik kecá, vyschne mu v krku."

„Tak už mluvte k věci, Krysáku, dokud ještě máte nějakou slinu."

Rozzářil se, když přišla číšnice a nalila mu do sklenice tekutinu podobnou moči. „Dobrá, dobrá. No, von říkal, že podle něj ti chlapi hodlaj vyhodit do povětří nějakou banku nebo klenotnictví, či co. Dělal prej pro ně taky nějakej bajpás a do toho nějak zapojoval ty budíky a dálkový ovladače rozbušek. A povídal, že by možná upotřebili nějakýho šikulku, kterej se vyzná v podzemí města. A že by za mě třeba ztratil slovo."

„Na co by taky byli kamarádi, ne?"

„No právě. A za pár tejdnů mi zavolal zase. Byl strašně nervózní, chápete? Povídal, že ten podnik není, jak si to představoval. Že je to nějaká vošklivá levárna. Vopravdu vošklivá. Nedávalo mi to smysl. Takhle jsem starýho Šíbra ještě nikdy nezažil. Byl strašně vyděšenej. Povídal něco vo Arlingtonu a že se na čas musí někam zašít. Jestli by se zatím nemoh nakvartýrovat ke mně, než si jako vymyslí, co má dělat dál. Tak jsem mu řek, že jistě, samozřejmě, jen ať přijde. Ale von vůbec nepřišel."

„Možná, že se zašil někde jinde."

„Jo, zašil. Před pár dny ho vylovili z řeky. Na jerseyským břehu."

„Tak to je mi líto."

„Jo.“ Krysák čučel do svého piva. „Byl to správnej chlap, chápete? Slyšel jsem, že mu přej někdo vyříznul jazyk.“ Zvedl očka a truchlivě je upřel na Evu. „Kdo moh takový svinstvo udělat?“

„Ta záležitost je hnusná, Krysáku. A ti lidé jsou taky hnusní. Ale není to můj případ,“ dodala. „Můžu se podívat do záznamů, ale jinak toho moc udělat nemůžu.“

„Voddělali ho, protože si domyslel, co chtějí provést, že jo? Nemám pravdu?“

„Asi ano, vypadá to tak.“

„Tak snad byste mohla přijít na to, co chtějí udělat, ne? Zkuste na to přijít, Dallasová, zatrhněte jim to a zavřete je za to, co udělali Šíbrovi. Jste přece policajt přes vraždy a voni ho zavraždili.“

„To není tak jednoduchá věc. Není to můj případ,“ opakovala. „A pokud ho vytáhli z vody v New Jersey, pak to kraci není ani moje město. Policajti, co na tom pracují, by nebyli nadšení, kdybych se jim montovala do jejich vyšetřování.“

„Co myslíte, jak moc se budou policajti zatěžovat s někým, jako byl Šíbr?“

Potlačila povzdech. „Určitě je řada policajtů, kteří se tím zatěžovat budou. Znám spoustu takových, co jsou ochotní ušoupat si zadek, jen aby uzavřeli případ, Krysáku.“

„Ale vy byste se snažila víc.“ Vyslovil to prostě a v očích měl až dětskou důvěřivost. V Evě se neklidně pohnulo svědomí. „A já bych vám s tím moh pomoct. Když Šíbr svěřil něco mně, třeba mluvil i s dalšíma. Von se hned tak nevyděsil, víte. Von prošel městskejma válkama. Ale tu noc, co mi volal, byl dovopravdy vyděšenej. A nějaký přepadení banky by s ním takhle nehnulo.“

„Možná že ne.“ Ale dobře věděla, že je spousta takových, co by oddělali turistu kvůli náramkové soupravě a vznášedlovým botám. „Já se na to teda podívám. Víc vám slíbit nemůžu. A kdybyste přišel na cokoli, co by s tím mohlo souviset, dejte mi vědět.“

„Hotovka. Skvělý,“ zazubil se na ni. „Však vy toho, kdo to Šíbrovi udělal, dopadnete. Vostatní policajti nemaj tuchu vo tom, v jaký byl kaši. Nemám pravdu? Tak uznejte, že jsem vám přihrál dobrou hlášku.“

„Jo, Krysáku, docela dobrou.“ Vstala, vydolovala z kapsy kredity a položila je na stůl.

„Chcete, abych vám na toho vandráka založila složku?“ zeptala se Peabodyová, když vyšly ven.

„Jo. Ale zítra je dost času.“ Když nastoupily do auta, zastrčila Eva ruce do kapes. „Taky mi projeďte Arlington. Všechno, co má tohle jméno: budovy, ulice, osoby, podniky. Když na něco přijdeme, můžeme to předat příslušnému vyšetřovateli.“

„Ten Šíbr taky dělal někomu práskače?“

„Kdepak.“ Eva se zasunula za volant. „Ten policii nenáviděl.“ Zamračila se a chvilku brnkala prsty. „Krysákův mozeček je velký asi jako sójový bob, ale Šíbra vystihl správně. Nedal se snadno vystrašit a byl hamižný. Ten svůj kšeft měl otevřený sedm dní v týdnu a pracoval tam sám. Kolovaly pověsti, že má pod pultem pro svou potřebu armádní zbraň a lovecký nůž. Často se vychloubal, že dokáže rozporcovat člověka, stejně rychle jako pstruha.“

„To musel být opravdu srandista.“

„Byl tvrdý a zatrpklý a na policajta by se byl spíš vymočil, než aby mu věnoval pozornost. Ale jestli se chtěl vymanit z toho kšeftu, ve kterém jel, tak to bylo nad jeho síly. Toho dědka nemohlo nic zachránit.“

„Co to slyším?“ Peabodyová si udělala z ruky kornout a přiložila jej k uchu. „No jo, znělo to, jako kdyby vás něco vcucávalo dovnitř.“

Eva vyrazila do ulice s daleko větší prudkostí, než bylo třeba. „Držte klapačku, Peabodyová.“

Propásla večeři, což ji ani tak nemrzelo. Víc ji naštvalo, že se její předpoklady, ohledně dohody mezi žalobcem a obhajobou Lisbeth Cookeové, ukázaly jako naprosto správné. *Aspoň ten blbec mohl trvat na vraždě druhého stupně o trochu déle*, pomyslela si Eva, když vcházela do domu.

Pouhých pár hodin po tom, co ji Eva zatkla za zákeřnou vraždu J. Clarence Bransona, je Lisbeth propuštěna na kauci a patrně si sedí ve svém útulném bytečku se sklenicí klaretu a se samolibým úsměvem na rtech.

Roarkeův sluha Summerset vklouzl do haly, aby ji uvítal nevraživým pohledem a nesouhlasným zafuněním. „To zas jdete pěkně pozdě.“

„Vážně? A vy jste zase pěkně protivný.“ Hodila sako přes zábradlí schodů. „Rozdíl mezi námi je ten, že já možná zítra přijdu brzy.“

Všiml si, že není ani pobledlá, ani unavená – což u ní byly obvyklé známky přepracování. Spíš by podstoupil pekelná muka, než by přiznal třeba jen sám sobě –, že ho to potěšilo.

Když se kolem něho přehnala ke schodům, chladně poznamenal: „Roarke je ve videomístnosti.“ Pak trochu pozvedl obočí: „Druhé patro, čtvrté dveře vpravo.“

„To vím i bez vás,“ zamumlala, ačkoli to nebyla tak úplně pravda. Ale jistě by to našla, i když dům byl veliký, úplný labyrint pokojů, pokladů a překvapení.

Ten chlap si nic neodřekne, pomyslela si. A proč by taky měl? Jako dítě si musel odříkat všechno, a tak si teď víceméně zaslouží všechny ty příjemnosti, které ovládá.

Ona si však ani po roce úplně nezvykla na jeho dům, na tu ohromnou kamennou stavbu s mnoha výstupky a věžičkami, obklopenou bujným porostem. Asi prostě není zvyklá na bohatství. Na ten druh finanční moci, ze které pochází všechno to leštěné dřevo, třpytivé sklo, umělecké předměty z cizích zemí a z dávných staletí, moci, jež si užívá prosté potěšení z měkkých tkanin a plyšových potahů.

Ve skutečnosti se za Roarkea provdala navzdory jeho penězům, navzdory tomu, jak většinu z nich získal. Přiznávala si, že se do něho zamilovala jak pro temné, tak pro světlé stránky jeho osobnosti.

Vešla do pokoje, vybaveného mohutnými, přepychovými pohovkami, obrovskými nástěnnými obrazovkami a složitým, řídicím pultem. Byl tam také rozkošný staromódní bar z leštěného višňového dřeva a stoličky z mosazi a kůže. Matně si vzpomínala, že vyřezávaná skříňka, se zaoblenými dvířky, obsahuje bezpočet starých videonahrávek, které její muž tak miluje.

Na naleštěné podlaze ležely koberce s pestrými vzory. V krbu z černého mramoru hořel opravdový oheň – nějaký počítačový obraz, to nebylo nic pro Roarkea – a zahříval tlustého kocoura, který spal stočený před krbem. Vůně praskajícího dřeva se mísila s dechem čers-

tvých květin, naaranžovaných v měděné nádobě vysoké skoro jako Eva, a s vůní svíček, jež vrhaly zlaté světlo na lesklou krbovou římsu.

Na obrazovce se odehrával elegantní černobílý večírek.

Avšak Evinu pozornost přitáhl a ovládl muž, jenž se pohodlně rozvaloval na plyšové pohovce se sklenicí vína v ruce. Ať jsou tyhle staré videonahrávky se svými atmosférickými stíny a tajemnými tóny jakkoli romantické a vášnivé, muž, který je sledoval, je daleko předčil. A ještě ke všemu byl půvabně trojrozměrný.

Jeho oblečení bylo pochopitelně také černobílé. Jemnou bílou košili měl u krku nedbale rozhalenou, na dlouhé nohy si navlékl černé kalhoty a chodidla měl bosá. Eva marně uvažovala, proč to na ni působí tak ohromně přitažlivě.

Nejvíc ji však přece jen pokaždé zaujala jeho tvář, ta nádherná tvář anděla, vrhajícího se do pekla, v živých modrých očích zákmit hříchu a poetická ústa, zvlněná v úsměvu. Tvář orámovaná lesklými černými vlasy, které mu spadaly téměř na ramena. Každá žena by zatoužila zabořit do nich prsty a ruce.

Napadlo ji, jako už mnohokrát, že ho začala milovat právě ve chvíli, kdy spatřila jeho tvář. Na obrazovce počítače ve své kanceláři, když vyšetřovala vraždu. A on byl jedním z podezřelých na jejím nejužším seznamu.

Už je to rok, uvědomila si. Teprve před rokem se jejich dva životy proťaly. A navždy změnily.

A teď, ačkoli nevydala žádný zvuk ani se k němu nepřiblížila, k ní otočil hlavu. Jejich oči se setkaly. A on se usmál. Srdce jí v hrudi provedlo dlouhý a pomalý přemet, který ji vždycky zmátl a uvedl do rozpaků.

„Ahoj, poručíku," napřáhl k ní ruku na uvítanou.

Přistoupila k němu a propletla své prsty s jeho. „Ahoj, na co se to díváš?"

„Na *Temné vítězství* s Bette Davisovou. Ona oslepne a nakonec umře."

„No, to je nádhera."

„Ale ona to nese tak statečně." Trošinku ji zatáhl za ruku, aby si k němu sedla na pohovku.

Když se pohodlně uvelebila, natáhla se pochopitelně směrem k němu, usmál se. Vyžádalo si to dlouhý čas a mnoho vzájemné důvěry, než ji přesvědčil, aby se dokázala takhle uvolnit. Aby ho dokázala přijmout a pochopit, co jí potřebuje dát.

To je moje policajtka, uvažoval a hrál si s jejími vlasy; se všemi temnými zákruty duše a s obrovskou kuráží. Má žena, se svými nervy a se svými touhami.

Trochu se přisunul a udělalo mu dobře, když si položila hlavu na jeho rameno.

Když už to došlo takhle daleko, usoudila Eva, nebylo by špatné zout si ještě boty a napít se trochu vína z jeho sklenice. „Proč se vlastně koukáš na tohleto staré video, když už stejně víš, jak to skončí?“

„Ono je hlavní se do toho vžít. Večeřela jsi?“

Zamumlala, že ne, a podala mu zpátky sklenici s vínem. „Pak si něco seženu. Jsem otrávená z případu, který jsme dostali těsně před koncem směny. Jedna ženská přišroubovala chlapa na zeď s jeho vlastní vrtačkou.“ Roarke prudce polkl víno. „Doslova, nebo obrazně?“ Trochu se zakuckala, jak si víno podávali sem a tam. „Doslova. Značka Branson 8000.“

„No maucta.“

„To bych řekla.“

„Jak víš, že to byla ženská?“

„Protože, když ho takhle přišpendlila na zeď, ohlásila nám to a pak tam na nás čekala. Byli milenci, on jí zahnul, a tak provrtala jeho zrádné srdce dvě stopy dlouhým, ocelovým vrtákem.“

„No, aspoň si to zapamatuje.“ V jeho hlase zakroužilo Irsko jako chuť whisky a přimělo ji zvednout hlavu a podívat se na něho.

„Ona šla po srdci. Já bych tu vrtačku namířila na koule. Nemyslíš, že by to bylo případnější?“

„Drahoušku Evo, ty jsi přece tak přímočará ženská.“ Sklonil hlavu, aby dosáhl svými rty na její ústa otřel se o nejednou, pak podruhé.

To už se rozpálila i její ústa, popadla ho rukama za husté černé vlasy a přitáhla si ho k sobě. Stáhla ho dolů. Než se stačil pohnout a odložit víno, hodila sebou, až zvrhla sklenici na podlahu, a sedla si na něho obkročmo. Zvedl obočí, oči mu zazářily a začal šikovnými ko-

nečky prstů rozepínat knoflíčky její košile. „Mám dojem, že my taky víme, jak tenhle příběh skončí.“

„Jo.“ Ušklíbla se, sklonila hlavu a kousla ho do horního rtu. „Tak uvidíme, jestli se do toho taky dokážeme vžít.“

Kapitola druhá

Eva skončila rozhovor s úřadem prokurátora a stále zamračeně civěla na obrazovku videotelefonu. Přistoupili na obžalobu Lisbeth Cookeové ze zabití druhého stupně. Zabití druhého stupně, uvažovala zhnuseně, pro ženskou, která promyšleně a chladnokrevně ukončila život muže, protože si nedokázal uhlídat svého frantíka.

V nejlepším případě si odkroutí rok v zařízení s minimální ostrahou, bude si tam lakovat nehty a vylepšovat své zatracené tenisové podání. Pravděpodobně podepíše smlouvu na vydání cédéčka a videonahrávky svého příběhu a dostane tučnou sumičku; nechá zaměstnání a přestěhuje se na Martinik. Eva sice řekla Peabodyové, že se budou muset spokojit s málem, ale sama nečekala, že toho bude tak málo.

Toho mrňavého skrčka z prokuratury stručně a nevybíravě vyzvala, aby nejbližším příbuzným zemřelého laskavě vysvětlil, proč byla spravedlnost tak přepracovaná, že to dopustila – a proč měla tak zatraceně naspěch, že s rozhodnutím nepočkala aspoň do té doby, než Eva dokončí vyšetřování.

Zaťala zuby, pohrozila pěstí svému počítači v předtuše jeho dalších vrtochů a vyžádala si pitevní zprávu. Dozvěděla se, že Branson byl

zdravý jedenapadesátiletý muž, bez příznaků jakékoli choroby. Na těle nebyly nalezeny žádné známky poranění, až na ten otvor, který způsobily vysoké otáčky vrtáku.

Neměl v sobě žádný alkohol ani drogy. Žádné známky předchozí sexuální aktivity. Obsah žaludku svědčil o tom, že méně než hodinu před smrtí požil skromný poslední pokrm, sestávající z mrkvového pyré a hrášku v lehké smetanové omáčce, kousků pšeničného chleba a bylinkového čaje.

Eva usoudila, že pro rafinovaného záletníka to bylo pěkně nudné jídlo.

Ale hned se sama sebe zeptala, kdo vlastně o něm říká, že byl rafinovaný záletník, kromě ženy, která ho zabila? Všichni tak pospíchali, aby udělali pořádek na lavici obžalovaných, že jí ani neposkytli dost času, aby si mohla ověřit, jaký motiv, ta ženská, pro to podělané zabití druhého stupně, měla.

Až se to dostane do médií, uvažovala, hned se spousta neuspokojených sexuálních partnerů poohlédne po skříňce na nářadí.

Nasral tě milenec? Tak zkus, jak mu bude chutnat Branson 8000 – nářadí profesionála a zkušeného kutila. Páni, Lisbeth Cookeová by na tomhle základě mohla postavit náramně úspěšnou reklamní kampaň. Obchody jenom pokvetou.

Lidské vztahy jsou pro společnost tou nejzáludnější a nejbrutálnější formou zábavy. Ve srovnání s nimi vypadá halové vyřazovací utkání jako taneček. Přesto však je osamělé duše nepřestávají vyhledávat, upínají se k nim, užírají se jimi, bijí se kvůli nim a truchlí nad jejich ztrátou.

Není divu, že je svět samá rána.

Když se jí před očima zablýskl její vlastní snubní prsten, zarazila se. To je přece něco jiného, ujišťovala se. Ona žádný vztah nevyhledávala. Našel si ji sám, podrazil jí nohy jako prudký úder zezadu pod kolena. A kdyby se Roarke někdy rozhodl, že chce pryč, patrně by ho nechala žít.

V doživotním sádrovém krunýři.

Znechuceně se obrátila zpátky ke svému počítači a pustila se do psaní vyšetřovacího protokolu, kterým se úřad prokurátora, zřejmě nehodlal zabývat.

Vzhlédla, když do dveří strčil hlavu McNab, detektiv z oddělení elektronické detekce. Dnes měl zlaté vlasy spletené do copánku a jeho ušní lalůček zdobil jediný duhový kroužek. Zřejmě, aby nevypadal příliš konzervativně, oblékl si tlustý svetr se zářivě zeleným a modrým vzorem, který sahal až k nohavicím jeho uzoučkých černých kalhot. Celkový dojem doplňovaly jasně modré botky.

Zašklebil se a z hezké tvářičky na ni upřel drzé zelené oči. „Ahoj, Dallasová, už jsem dal dohromady záznamy z videofonu a z osobního diáře vaší oběti. Všechno to zrovna došlo z jeho kanceláře, ale myslel jsem si, že byste třeba chtěla vědět, co zatím mám."

„Tak proč už nemám vaši zprávu ve svém záznamníku?"

„No, chtěl jsem to radši přinést osobně." S přátelským úsměvem jí položil disketu na stůl a pak se na jeho rohu usadil.

„Mně mé údaje shromažďuje Peabodyová, McNabe."

„A jó." Pokrčil rameny. „A je v té své buňce?"

„Ta se o vás, chlapče, nezajímá. Pochopte to už jednou."

Otočil ruku a kriticky si prohlížel nehty. „A kdo říká, že se já zajímám o ni? Pořád ještě chodí s tím Monroem, nebo jak se jmenuje?"

„My se o tom nebavíme."

Jeho oči se krátce dotkly jejích a oba zažili společný okamžik lehkého nesouhlasu, který žádný z nich nechtěl dát najevo; nebyli právě nadšeni pokračující známostí Peabodyové s mazaným, i když líbivým koncesovaným společníkem. „Jen jsem byl zvědavý, to je všechno."

„Tak se jí zeptejte sám." *A pak mi sdělte odpověď,* pomyslela si Eva v duchu.

„To udělám." Zase se ušklíbl „Aspoň bude mít důvod na mne zavrčet. A vycenit zuby, to ona umí."

Vstal a prošel okolo Eviny malé, přeplněné kanceláře. Oba by je překvapilo, že jejich názory na onen vztah se toho času ubírají stejnou cestou.

McNabovo poslední rande se specialistkou na meziplanetární lety skončilo včerejší noci nějak chladně a rozpačitě. Vzpomínal teď, že ho vlastně nudila, což by leckomu mohlo připadat nemožné vzhledem k tomu, jak předváděla svá skutečně pozoruhodná ňadra v jakémsi průsvitném a stříbřitém materiálu.

On však nebyl schopen dát najevo patřičné nadšení; jeho myšlenky se neustále vracely k tomu, jak vypadá jedna sršatá policajtka ve své naškrobené uniformě.

Sakra, co má asi pod tou věcí na sobě? napadlo ho teď, zrovna jako ho to bohužel napadalo minulé noci. A tyhle nápady způsobily, že ukončil ten večer velice záhy a leteckou specialistku otrávil tak, že až se zase vzpamatuje – a byl si jistý, že se vzpamatuje –, McNab už nikdy nebude mít příležitost pořádně si ty překrásné kozy prohlédnout.

Usoudil, že tráví večery příliš často doma u televize.

Což mu něco připomnělo.

„Jo, včera v noci jsem si ještě pustil videonahrávku Mavis. Ta to teda umí rozbalit."

„Ano, je skvělá." Eva uvažovala o své přítelkyni, jež nyní uváděla svůj pořad na turné, které pro ni zorganizovala Roarkeova zábavní agentura. V těchto dnech zpívala jako o život v Atlantě. Mavis Freestoneová, pomyslela si dojatě Eva, urazila hezký kus cesty od těch dob, co si vyřvávala plíce pro feťáky a ochlasty v putykách jako Modrá veverka.

„Ta nahrávka se v poslední době dobře chytila. Roarke předpovídá, že příští týden bude v hitparádě mezi prvními dvaceti."

McNab zachrastil drobnými v kapse.

„A my jsme to dávno věděli, že?"

Byl to zdržovací manévr, jak Eva poznala, ale nechala ho.

„Myslím, že až se vrátí, uchystá jí Roarke nějakou party nebo něco podobného."

„Jo? To je skvělé." Najednou našpicoval uši, protože zaslechl nezaměnitelné klapání policejních bot na odřeném linoleu. Ve chvíli, kdy do dveří vkročila Peabodyová, měl už ruce v kapsách a na tváři výraz naprostého nezájmu.

„Ohlásila se newjerseyská policie s –" Zarazila se a nasadila nevrlý výraz. „Co si přejete, McNabe?"

„Mnohonásobný orgasmus, ale vy chytráci už jste všechny ty nejlepší z dárkových kornoutů vykradli."

Peabodyová měla chuť se zachechtat, ale ovládla se. „Poručík nemá čas na vaše ubohé vtípky."

„Tenhle se poručíkovi vlastně docela líbil," podotkla Eva, ale když se na ni Peabodyová vytřeštěně podívala, zakoulela očima. „Zmizte, McNabe, čas na žertovné hrátky vypršel."

„Já jsem myslel, že by vás ještě zajímalo," navázal McNab, „že při zevrubné prohlídce diáře a telefonních záznamů nebyly zaznamenány žádné hovory se ženami, jenom s vražednicí a s personálem. A žádné schůzky typu *liaisons,*" pravil a překulil to slovo v ústech s afektovaným úšklebkem pro Peabodyovou. „Opět s výjimkou Lisbeth Cookeové – kterou často nazývá Lisbeth, má láska."

„Takže žádný záznam o jiné ženě?" Eva našpulila ústa. „A což jiný muž?"

„Nic, žádné schůzky a žádný náznak bisexuality."

„Zajímavé. Prověřte ještě záznamy v kanceláři, McNabe. Zajímalo by mě, jestli nám Lissy, má láska, o svém motivu lhala, a když ano, tak proč ho tedy vlastně zabila."

„Jdu na to." Když odcházel, zastavil se na chvilku, aby mohl poslat Peabodyové hlasitý divadelní polibek.

„To je přece blbec."

„Možná, že vás irituje, Peabodyová –"

„Žádné možná –"

„Ale byl natolik mazaný, aby pochopil, že jeho zpráva může výrazně ovlivnit některé aspekty našeho případu."

Při představě, že se McNab šťoural v jednom z jejích případů, se Peabodyvá znovu naježila. „Ale vždyť případ Cookeová je uzavřený. Pachatel se doznal, byl obžalován, zajištěn a uvězněn."

„Dostala zabití druhého stupně. Kdybychom dokázali, že to nebyl žádný zločin z vášně, možná bychom prosadili víc. Rozhodně stojí za pokus zjistit, jestli jí Branson zahýbal, nebo jestli si to vymyslela, aby zakryla jiný motiv. Dnes odpoledne se ještě vypravíme do jeho kanceláře a zkusíme se tam taky pozeptat. Ale zatím…" Napřáhla ruku směrem k disketě, kterou její pomocnice stále ještě držela. „Hlavním vyšetřovatelem Šíbrovy smrti je detektiv Sally," spustila Peabodyová, když Evě předala disketu. „Proti spolupráci nic nenamítá. Hlavně proto, že sám nic nenašel. Tělo bylo ve vodě nejmíň šestatřicet hodin, než bylo objeveno. Nepřihlásil se žádný svědek. Oběť u sebe neměla žádné peníze ani kredity, pouze průkaz a úvěrové karty. Na ruce náram-

kový ukazatel – sériový výrobek značky Cartier, ale kvalitní –, takže Sally mohl vynechat obvyklé pátrání po totožnosti, zvlášť když se při pitvě nenašel jazyk.“

„Nějaký klíč tu snad musí být,“ zamumlala Eva a zastrčila disketu do svého přístroje.

„Zpráva patologa uvádí, že jazyk byl oddělen nástrojem se zubatým ostřím, a to před smrtí. Ale odřeniny a rány vzadu na krku a absence známek obrany svědčí pro to, že oběť byla ještě před oním improvizovaným operačním zákrokem omráčena a po něm shozena do řeky. Než ho tam strčili, svázali mu ruce a nohy. Příčinou smrti bylo utopení.“ Eva poklepala prsty. „Je nějaký důvod, proč bych se měla namáhat se čtením celé zprávy?“ zeptala se a vysloužila si úšklebek.

„Detektiv Sally byl hrozně ukecaný. Nemyslím, že by se s vámi pral, kdybyste ten případ chtěla převzít. Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že oběť měla bydliště v New Yorku, si můžeme hodit korunou, jestli byla usmrcena tady nebo na druhém břehu řeky.“

„Já si ten případ ještě neberu, já do něj jen nahlížím.

Prověřila jste ten Arlington?“

„Všechno, co se dalo najít, je na druhé straně diskety.“

„Prima. Já si to prolítnu a pak se vydáme do Bransonovy kanceláře.“

Vtom Eva spatřila, že se ve dveřích váhavě zastavil vysoký čahoun v obnošených džínách a bundě. Přimhouřila oči a odhadla ho na něco přes dvacet. Když si všimla jeho zadumaných šedých očí, z nichž vyzařovala upřímná nevinnost, vnuklo jí to představu, jak se pouliční zloději a šejdíři řadí do fronty, aby mu pročesali všechny kapsy. Měl úzkou kostnatou tvář, která připomínala mučedníky nebo učence, a v hnědých vlasech, svázaných do ohonu, místy prosvítaly světlejší pramínky, vybělené sluncem. Nesměle a ostýchavě se usmál.

„Hledáte někoho?“ zeptala se Eva. Peabodyová se při té otázce otočila, otevřela v úžasu ústa a pak ze sebe vydala něco, co by se dalo nejspíš popsat jako skřek.

„Ahoj, Dee.“ Hlas se mu zlomil, jako kdyby nebyl zvyklý jej používat.

„Zeku! Panebože, *Zeku!*“ Rozběhla se a skočila do jeho široce rozevřené náruče.

Pohled na Peabodyovou v přísně nažehlené uniformě a služebních botách, jak třepe nohama vysoko nad podlahou, chichotá se – jinak se to nedalo vyjádřit – a jak na dlouhou tvář chlapíka, který ji drží, sází jednu hubičku za druhou, Evu pomalu zvedl ze židle.

„Co tady děláš?“ vyptávala se Peabodyová. „Kdy jsi přijel? Páni, jak já tě ráda vidím! Jak dlouho můžeš zůstat?“

„Dee,“ to bylo všechno, co ze sebe dostal, a ještě si ji přitáhl blíž, aby jí mohl přitisknout ústa na tvář.

„Promiňte.“ Eva, která si uvědomila, jak rychle se šíří v oddělení fámy, k nim přistoupila blíž. „Strážníku Peabodyová, navrhuju vám, abyste tohle dostaveníčko odsunula až na dobu svého pracovního volna.“

„Ježíši, promiňte. Postav mě na zem, Zeku.“ Ale i když už zase stála, pořád se ho jednou rukou majetnicky držela.

„Poručíku, tohle je Zeke.“

„To už jsem pochopila.“

„Můj bráška.“

„Jo tak!“ Eva se pořádně podívala – pátrala po rodinné podobě. Neviděla pranic společného – ani v postavě, ani v barevnosti, ani v rysech. „Ráda vás poznávám.“

„Nechtěl jsem vás vyrušit.“ Zeke se trochu začervenal a napřáhl velkou ruku. „Dee o vás povídala samé dobré věci, poručíku.“

„To ráda slyším.“ Eva ucítila, že její ruku úplně pohltila jiná, pevná jako žula, ale jemná jako hedvábí. „A který vy vlastně jste?“

„Zeke je benjamínek.“ Peabodyová to řekla hlasem tak plným zbožňování, že se Eva musela usmát.

„Je to opravdu děťátko. Kolik měříte? Metr devadesát?“

„A ještě kousíček,“ odpověděl rozpačitě. „On je po našem otci. Oba jsou takoví habáni kostnatí.“ Peabodyová k sobě bratra prudce přitiskla. „Zeke je umělecký truhlář. Vyrábí nádherný nábytek a skříňky.“

„Ale jdi, Dee.“ Ruměnec na Zekově tváři se ještě prohloubil. „Jsem obyčejný truhlář. Docela to umím s nářadím, to je všecko.“

„Takových je v poslední době podezřele moc,“ zamumlala si pro sebe Eva.

„Proč jsi mi nedal vědět, že se chystáš do New Yorku?“ vyptávala se Peabodyová.

„Chtěl jsem tě překvapit. A taky jsem se to najisto dozvěděl až před několika dny.“

Pohladil ji po vlasech takovým způsobem, že to Evu opět přimělo k úvaze o lidských vztazích. Některé nemají nic společného ani se sexem, ani s mocí či s touhou po ovládání. Prostě jen s láskou.

„Dostal jsem objednávku, abych jedněm lidem, co viděli moje výrobky tam u nás, v Arizoně, zhotovil skříňky na míru.“

„To je ohromné. Jak dlouho ti to bude trvat?“

„To poznám, až s tím budu hotový.“

„No tak dobrá. Budeš bydlet u mne. Dám ti klíč a řeknu ti, jak se tam dostaneš. Pojedeš podzemkou.“ Kousla se do rtu. „A prosím tě, Zeku, nikde se nepotuluj. Tady to není jako u nás doma. Nosíš peníze a doklady v zadní kapse kalhot, protože –“

„Peabodyová!“ Eva ji přerušila zvednutým prstem. „Vezměte si na zbytek dne volno a postarejte se o bratra.“

„Já nechci působit nějaké potíže,“ začal Zeke.

„Větší potíže byste nadělal, kdyby vás po cestě do jejího bytu šestkrát oloupili.“ Usmála se sice, aby se moc nepolekal, ale stejně už usoudila, že ten chlapec jako by měl všude po sobě samá velká H, značící *hejl*. „Ostatně, tady se nám to momentálně zrovna moc nehýbe.“

„A co případ Cookeové?“

„Já doufám, že to dokážu vyřídit sólo,“ prohlásila Eva mírně. „Kdyby se něco dělo, dám vám vědět. Jděte Zekovi ukázat krásy New Yorku.“

„Díky, Dallasová.“ Peabodyová vzala bratra za ruku. Byla odhodlaná nedopustit, aby poznal tyto krásy z té drsnější stránky.

„Moc rád jsem vás poznal, poručíku.“

„Já taky.“ Dívala se za nimi, Zeke se lehce skláněl k Peabodyové, která bublala sesterskou náklonností.

Rodiny, přemítala Eva. Tenhle pojem ji pořád mátl. Ale bylo hezké zjistit, že někdy fungují docela dobře.

„J. C. byl u všech ohromně oblíbený.“ Bransonův tajemník Chris Tipple byl asi třicátník. Jeho vlasy měly přibližně stejnou barvu jako

oteklá rudá víčka jeho očí. I teď pořád ještě bez ostychu plakal, po baculatém, sympatickém obličeji se mu stále koulely slzy. „U všech.“

A v tom byl možná ten problém, pomyslela si Eva a čekala, až si Chris osuší oči zmuchlaným kapesníkem. „Je mi líto, že jste ho ztratili.“

„Není prostě k uvěření, že už nikdy těmihle dveřmi neprojde.“ Zadrhl se mu hlas, když se zahleděl na zavřené dveře, velké, světlé kanceláře. „Už nikdy. Všichni jsme z toho v šoku. Když nám to B. D. ráno oznámil, nikdo se nezmohl na slovo.“ Přitiskl si kapesník na ústa, jako kdyby mu zase selhal hlas. Eva věděla, že B. Donald Branson je bratr a partner mrtvého, a čekala, až Chris domluví.

„Nechcete trochu vody, Chrisi? Nebo něco na uklidnění?“

„To už jsem si vzal. Zřejmě to nezabralo. My jsme si byli velice blízcí.“ Jak si Chris otíral uplakané oči, nevšiml si, že Eva zpozorněla.

„Měli jste spolu i osobní vztah?“

„Jistěže. Byl jsem u J. C. skoro osm let. Byl pro mne víc než jenom zaměstnavatel. Byl… jako můj otec. Promiňte.“

Zřejmě přemožený dojetím, složil tvář do dlaní. „Promiňte mi to. J. C. by si určitě nepřál, abych se takhle sesypal. Není to k ničemu. Ale já – já si myslím, že to prostě nikdo z nás nedokáže strávit. Podnik se na týden zavírá. Veškerý provoz. Kanceláře, dílny, všechno. Pohřeb.“ Zase se odmlčel a zápasil s dojetím. „Pohřeb je stanoven na zítřek.“

„To je rychlé.“

„J. C. by určitě nechtěl, aby se to protahovalo. Jak jen mu to mohla udělat?“ Stiskl vlhký kapesník v hrsti a nevidoucíma očima se zahleděl na Evu. „Jak mu to mohla udělat, poručíku? J. C. ji zbožňoval.“

„Vy znáte Lisbeth Cookeovou?“

„Samozřejmě.“

Zvedl se a začal přecházet, což Eva s povděkem přijala. Není snadné pozorovat dospělého muže, jak truchlí a přitom sedí na růžovém slonu. Ona sama seděla na červeném klokanovi.

Po prvním vkročení do kanceláře J. Clarence Bransona bylo jasné, že pohled na vlastní hračky činil nebožtíkovi potěšení. Celou jednu stěnu místnosti zabíraly police, které byly hračkami přímo nacpané, od prosté dálkově ovládané kosmické stanice až po řadu multifunkčních miniandroidů.

Eva se snažila vyhnout pohledu na jejich mrtvé oči a miniaturizovaná těla. Bylo tak snadné představit si, že najednou obživnou a pak, inu, bůhví, co pak.

„Povězte mi o ní něco, Chrisi.“

„Lisbeth.“ Ztěžka vydechl a bezmyšlenkovitě šel stáhnout žaluzii na širokém okně za psacím stolem. „Je to krasavice. To jste snad viděla sama. Je chytrá, schopná, ambiciózní. Náročná, ale to J. C. nevadilo. Jednou mi řekl, že kdyby neměl náročnou ženu, tak by zbytek svého života promarnil a prolajdal.“

„Bývali spolu často?“

„Dva večery v týdnu, někdy i tři. Pravidelně to bylo každou středu a sobotu – večeře a pak divadlo nebo koncert. Dále na každé společenské události, která vyžadovala jeho nebo její přítomnost, a v pondělí oběd – od půl jedné do dvou. V srpnu tři týdny dovolené tam, kam si Lisbeth přála jet, a pět víkendových výletů za rok.“

„To mi připadá pěkně nalinkované.“

„Lisbeth na tom trvala. Chtěla, aby podmínky a závazky obou stran byly přesně stanovené, jasné a spořádané. Přišla asi na to, že J. C. má tendenci rozptylovat své myšlení, a ona chtěla, aby se jí, když byli spolu, plně věnoval.“

„Rozptyloval se ještě jiným způsobem?“

„Prosím?“

„Měl J. C. vztah ještě k někomu jinému?“

„Myslíte – romantický? Vyloučeno.“

„A co třeba jen sexuální?“

Chrisova kulatá tvář ztuhla, opuchlé oči zchladly. „Jestli chcete naznačit, že J. Clarence Branson byl nevěrný ženě, se kterou měl známost, tak to se hrozně pletete. On jí byl oddaný. A byl jí věrný.“

„Jste si tím tak jistý? Bez pochyb?“

„Já jsem mu všechno organizoval, profesionální i osobní schůzky.“

„A nemohl si něco zorganizovat sám, jaksi bokem?“

„To je urážlivé.“ Chris zesílil hlas. „Ten člověk je mrtvý a vy si tady sedíte a obviňujete ho, že byl lhář a podvodník.“

„Já ho z ničeho neobviňuju,“ opravila ho mírně Eva. „Já se jen ptám. Já se musím ptát, Chrisi. A chci pro něho dosáhnout co nejvíc spravedlnosti.“

„Mně se nelíbí, jak na to jdete.“ Zase odvrátil hlavu. „J. C. byl hodný a čestný člověk. Ten by si nezačal žádnou pokoutní známost, a určitě by to neprovedl, aniž bych o tom věděl.“

„No dobrá, tak mi povězte něco o Lisbeth Cookeové. Co získá tím, že ho zabila?“

„Já nevím. On se k ní choval jako k princezně, dal jí všechno, na co si vzpomněla. Zabila si zlatou husu.“

„Co?“

„Jak je to v té bajce?“ Téměř se usmál. „Husa, která snášela zlatá vejce. On jí přece dával všechno, co chtěla, a ještě víc. Teď je mrtvý. Žádná zlatá vejce už nebudou.“ Ledaže by chtěla dostat všechna vejce najednou, uvažovala Eva při odchodu z kanceláře.

Protože si předtím u vchodu prohlédla animovaný plánek, věděla, že B. Donald Branson má pracovnu na opačném konci patra než jeho bratr. Doufala, že ho zastihne, a zamířila tam. Pracoviště byla vesměs opuštěná, většina prosklených dveří byla zamčená a za nimi zely prázdné a temné kanceláře.

Celá budova jako by truchlila.

V pravidelných intervalech se na stěnách zapínaly holografické obrazovky, které předváděly nové nebo oblíbené výrobky firmy Bransonovo nářadí a hračky. U jedné se zastavila a pozorovala se směsí pobavení a zděšení, jak android z uniformované policejní hlídky, vrací uplakané, vděčné matce ztracené dítě.

Policista v ještě nažehlenější uniformě, než jakou má Peabodyová, nastavil k obrazovce svou vážnou a důvěryhodnou tvář a prohlásil: „Sloužit a chránit je naším úkolem.“

Pak se kamera stáhla zpátky a pomalu se otočila, aby divákovi poskytla pohled na výrobky a příslušenství. Počítačový hlas k tomu vyjmenovával výrobky i s jejich cenami. Jako bonbónek se předváděl android, který na vzdušných bruslích pronásledoval pouliční zloděje.

Eva zakroutila hlavou a odvrátila se. Jestlipak se tady vyrábějí také koncesovaní společníci a společnice nebo pokoutní dealeři, uvažovala. Nebo nějaký ten psychopat, aby se hra trochu oživila. Pak by to chtělo ovšem taky androidy-oběti.

Kristepane.

Prosklené dveře se otevřely, jakmile se k nim Eva přiblížila. U pultu, ve tvaru U, seděla bledá paní s unavenýma očima a přes sluchátka s mikrofonem, vyřizovala telefonické hovory.

„Velice vám děkujeme. Váš hlas se nahrává a kondolence budou rodině předány. Pohřeb pana Bransona se koná zítra ve dvě hodiny na Cestě klidu v Central Parku jih. Ano, je to hrozná rána. Velká ztráta. Děkujeme za zavolání."

Odsunula mikrofon a mírně se na Evu usmála. „Pan Branson bohužel není k dosažení. Tato kancelář bude až do příštího úterka uzavřená."

Eva vytáhla odznak. „Já vyšetřuju vraždu jeho bratra. Je tady?"

„Ach, poručíku." Žena se letmo dotkla prsty očních víček a vstala. „Okamžik, prosím."

Ladně sklouzla ze sedátka za pultem, krátce zaklepala na vysoké bílé dveře a zmizela za nimi. Eva zaslechla tiché pípání videotelefonu, do něhož se dobývala řada dalších hovorů. Pak se dveře znovu otevřely.

„Prosím, pojďte dál, poručíku. Pan Branson vás přijme. Mohu vám něco nabídnout?"

„Ne, děkuji."

Vešla do kanceláře. První, čeho si všimla, bylo to, že se zásadně liší od pracovny J. C. Převládaly tu chladné barvy, hladké linie, vysoká kultivovanost. Žádná přiblblá zvířátka na sezení, žádné usměvavé loutky androidů. Šedé a modré odstíny měly uklidňovat. A ohromná plocha psacího stolu, prostá všech serepetiček, nabízela prostor k obchodování. Za psacím stolem stál B. Donald Branson. Neměl bříško jako jeho bratr. Jeho postava v pečlivě střiženém obleku byla štíhlá. Zlatavé vlasy měl sčesané dozadu z vysokého čela. Nad unavenýma, bledě zelenýma očima, se klenulo o něco tmavší obočí.

„Poručíku Dallasová, je od vás laskavé, že přicházíte osobně." Jeho hlas byl stejně tichý a uklidňující jako celá místnost. „Už jsem se s vámi chtěl spojit, abych vám poděkoval za to, jak taktně jste nás včera večer informovala o smrti mého bratra."

„Je mi líto, že vás tentokrát musím vyrušit, pane Bransone."

„Ale proč? Jen se posaďte. Všichni se s tím snažíme vyrovnat."

„Vyrozuměla jsem, že váš bratr byl velice oblíbený."

„Přímo milovaný,“ opravil ji, když si oba sedli. „Ono totiž nebylo možné J. C. nemilovat. Právě proto je tak těžké smířit se s představou, že zemřel, a ještě takovým způsobem. Vždyť Lisbeth byla jako člen rodiny. Bože můj.“ Na okamžik se zadíval stranou, aby se uklidnil.

„Promiňte,“ řekl konečně. „Co pro vás mohu udělat?“

„Pane Bransone, dovolte mi, abych to vyřídila tak stručně, jak to jen jde. Slečna Cookeová tvrdí, že přišla vašemu bratrovi na vztah k jiné ženě.“

„Cože? Ale to je absurdní.“ Branson ten nápad zamítl jediným podrážděným mávnutím ruky. „J. C. byl Lisbeth naprosto oddaný. Po žádné jiné ženě se v životě neohlédl.“

„Pokud je to pravda, proč by ho tedy zabíjela? Měli mezi sebou nějaké prudké hádky?“

„J. C. se nevydržel hádat ani pět minut,“ odpověděl Branson unaveně. „Bylo mu to naprosto cizí. Neměl žádné sklony k násilí a už vůbec nebyl sukničkář.“

„Takže vy nevěříte, že by se zajímal o někoho jiného?“

„Kdyby tomu tak bylo – což je opravdu obtížné si představit –, byl by o tom Lisbeth řekl. Zachoval by se k ní čestně a rozvázal by s ní vztah dřív, než by navázal další. J. C. měl až dětinsky čestné zásady.“

„Když tohle všechno přijmu, pak musím pátrat po jiném motivu. Vy jste s bratrem byli společně prezidenti. Kdo zdědí jeho podíl?“

„Já.“ Sepnul ruce na desce stolu. „Tuhle společnost založil náš dědeček. J. C. a já jsme ji přes třicet let společně řídili. V naší podnikové smlouvě je stanoveno, že ten, kdo přežije, nebo dědic přeživšího, zdědí partnerův podíl.“

„Nemohl nějakou část z toho přislíbit Lisbeth Cookeové?“

„Žádnou část společnosti ne. To je stanoveno smluvně.“

„Tak tedy své osobní fondy či vlastnictví?“

„To jistě ano. Měl naprostou volnost odkázat jakoukoli část nebo celé svoje osobní jmění komukoli.“

„Mluvíme zde o něčem podstatném?“

„Ano, dá se říct, že je to dosti podstatné.“ Pak potřásl hlavou. „Vy myslíte, že ho zabila pro peníze? Tomu nemůžu uvěřit. On k ní byl vždycky velice štědrý a Lisbeth je – byla – velmi dobře placenou za-

městnankyní naší firmy. Takže pochybuji o tom, že by jí šlo o peníze.“

„Musím to brát v úvahu jako určitou možnost,“ řekla Eva. „Sdělil byste mi laskavě jméno bratrova právního zástupce? A byla bych vám vděčná, kdybyste zařídil, abych se mohla seznámit s obsahem jeho závěti.“

„Ovšem, samozřejmě.“ Poklepal na desku psacího stolu a ten se uprostřed rozevřel. „Mám tady jednu Suzanninu navštívenku. Já ji budu informovat, „dodal, a když se Eva zvedla, vstal také a podal jí vizitku. „Řeknu jí, aby vám poskytla všechny informace, které potřebujete.“

„Děkuji za spolupráci.“

Když Eva vyšla ven, podívala se na hodinky. Právničku asi nejspíš zastihnu později odpoledne, řekla si. A vzhledem k tomu, že mám ještě dost času, proč bych si zatím nezaskočila do Šíbrova krámu?

Kapitola třetí

Peabodyová odložila dva ze tří sáčků s lahůdkami a potravinami, které obstarala cestou domů, a vylovila klíč. Nakoupila ovoce, zeleninu, sójovou směs, tofu, fazole a hnědou rýži, kterou sama od dětství nenáviděla.

„Dee!“ Zeke si přehodil batoh na druhou stranu a přibral k pytli, který už nesl, ještě oba sestřiny. „Neměla jsi toho tolik kupovat.“

„Já dobře vím, jak jíš.“ Usmála se na něho přes rameno a neprozradila mu, že většinu toho, co má ve spíži, by uvědomělý volnověkař neuznal za vhodné ke konzumaci. Hotová jídla plná tuku a chemikálií, náhražky hovězího masa, alkohol.

„Já jenom žasnu, co si tady ti zloději počítají za ovoce, a přitom bych se vsadil, že ta jablka, co jsi koupila, nepocházejí vůbec ze stromu.“ Upřímně pochyboval, že byla vypěstována přírodní cestou.

„To víš, my tady na Manhattanu nějak nemáme dost ovocných sadů.“

„Ale stejně. Měla jsi mě nechat, abych to zaplatil.“

„Tohle je moje město a ty jsi z rodiny první, kdo mě navštívil.“ Otevřela dveře a otočila se, aby převzala pytle.

„V okolí by měly být nějaké družstevní prodejny Volného věku.“

„Já si v poslední době na nějaká družstva a směnárny nepotrpím. Nemám na to čas. A mám slušný plat, Zeku. Tak nebrblej.“ Odfoukla si vlasy z očí. „A pojď dál. Není to nic moc, aleje to teď můj domov.“

Popošel za ní a přelétl očima obývací pokoj s prohnutou pohovkou, zakrámovanými stolky a pestrými plakáty. Roleta na okně byla stažená, což sestra ihned napravila.

Z okna žádný zvláštní výhled neměla, ale docela ráda sledovala spěch a shon v ulici pod sebou. Když teď dovnitř prosvitlo slunce, uvědomila si, že byt je právě tak neuspořádaný, jako ta ulice dole.

Zároveň si taky uvědomila, že v počítači nechala kazetu o myšlení bestiálního masového vraha. Musí ji vyndat a někde ukrýt. „Kdybych věděla, že přijedeš, trochu bych tu uklidila.“

„Proč? Doma sis pokoj taky neuklízela.“

Zašklebil se na ni a šel do kuchyňky odložit pytle s potravinami. Vlastně ho potěšilo, že se k ní ten její obývák tak hodí. Stabilní, nic nepředstírající, solidní.

Všiml si, že jí v kuchyni kape kohoutek a deska pultu je na jednom místě propálená. Rozhodl se, že to opraví. I když ho překvapilo, že si to neudělala sama.

„Počkej, já to uklidím.“ Svlékla si kabát, čepici a hrnula se za ním. „Jdi a dej si svoje věci do ložnice. Po dobu, co tu budeš, můžu spát na gauči.“

„Ne, to ne.“ Už obhlížel skříňky a hledal, kam uklidit věci. Pokud si všiml zásob ve skříni, zejména velkého barevného pytle s jejími oblíbenými lahůdkami, nic k tomu nepoznamenal. „Na gauči se vyspím já.“

„Je sice roztahovací a docela velký.“ Vzpomínala, jestli na něj má čisté povlečení. „Ale je takový hrbolatý.“

„Já se dokážu vyspat kdekoli.“

„To já vím. Vzpomínám na všechny ty trampské výlety. Dejte Zekovi deku a kousek místa na skále a za chvíli je v limbu.“ Se smíchem kolem něho zezadu ovinula ruce a přitiskla mu tvář na záda. „Bože, to se mi po tobě stýskalo. Hrozně se mi stýskalo.“

„My – máma a táta a všichni ostatní – víš, doufali jsme, že přijedeš na Vánoce.“

„Nemohla jsem.“ Když se obrátil, ustoupila dozadu. „Všechno se tady zkomplikovalo.“ Ale raději o tom nebude mluvit, nechtěla mu vykládat, co se dělo a co bylo třeba udělat. „Ale brzy si najdu čas. Slibuju.“

„Vypadáš nějak jinak, Dee.“ Dotkl se svou velkou rukou její tváře. „Tak nějak oficiálně. Usazeně. A šťastně.“

„Já jsem šťastná. Mám ráda svou práci.“ Položila svou ruku na jeho a stiskla ji. „Nevím, jak bych ti to vysvětlila, abys tomu porozuměl.“

„Nemusíš. Vidím to sám.“ Vytáhl baterii šesti plechovek džusu a otevřel malou ledničku. Věděl, že pochopení není vždycky ta pravá odpověď. Lepší by bylo přijmout to. „Mám výčitky svědomí, že tě takhle vytrhuju z práce.“

„Z toho si nic nedělej. Neměla jsem volno, ani nepamatuju.“ Potřásla hlavou a skládala balíčky a sáčky do polic. „Sakra, kdo by si to pamatoval? Dallasová nikdy nedá zelenou, když je moc práce.“

„Mně se líbila. Je silná a má svoje temné stránky. Ale není zlá.“

„To máš pravdu.“ Peabodyová se k němu otočila a naklonila hlavu. „A copak ti řekla mamka o nakukování do aury cizích lidí bez jejich souhlasu?“

Trochu se začervenal a zašklebil se. „Ona za tebe zodpovídá. Já jsem se nedíval moc pozorně, ale přece jen si přeju vědět, kdo dohlíží na mou velkou sestru.“

„Tvoje velká sestra si na sebe dokáže náramně dobře dohlédnout sama. Proč si nevypakuješ?“

„S tím budu hotový za dvě minuty.“

„A já nebudu potřebovat ani tolik času, abych ti udělala školení.“ Vzala ho za ruku a vedla ho přes obývák do ložnice. „Tohle je asi všechno.“ Postel, stůl s lampou, jediné okno. Postel byla ustlaná. Na nočním stolku ležela kniha. Nikdy nepochopila, jak se někdo může uložit do postele s elektronickou čtečkou a cédéčkem. Ale když Zeke knihu otevřel, zarazila se, protože to byl krvavý vražedný příběh.

„Napínavé čtení na cestu?“

„Něco takového.“

„Ty jsi měla tenhle žánr odjakživa v oblibě.“ Položil knihu zase zpátky. „Vždycky je to vlastně o dobru a zlu, viď, Dee? A dobro musí nakonec zvítězit.“

„Mně to aspoň takhle vyhovuje.“

„No jo, ale kvůli čemu je tu vlastně zlo?“

Když pomyslela na všechno, co už viděla, co už musela udělat, nejraději by si povzdechla, ale vydržela jeho pohled. „Na to nezná odpověď nikdo, ale člověk musí vědět, že zlo existuje, a poradit si s ním. A to já dělám, Zeku.“ Přikývl a zahleděl se jí do obličeje. Věděl, že její práce je teď jiná, než když se přestěhovala do New Yorku a oblékla uniformu. Tehdy to byly dopravní nehody, rozhánění rvačeček a práce v kanceláři. Teď ale působí v oddělení vražd. Denně přichází do styku se smrtí a s těmi, kdo ji způsobili.

Ano, vypadá jinak, usoudil Zeke. Za těma tmavýma, vážnýma očima byly všechny ty věci, které viděla, které prováděla a které pociťovala.

„A vedeš si v tom dobře?“

„Docela dobře.“ Teď už se trošku usmála. „A budu ještě lepší.“

„Asi se učíš od ní. Od Dallasové.“

„To ano.“ Peabodyová usedla na kraj postele a vzhlédla k němu. „Než mě přijala za svou pomocnici, tak jsem si ji prostudovala. Četla jsem její materiály. Biflovala jsem její techniku. Nikdy jsem nedoufala, že s ní budu jednou pracovat. Možná to bylo štěstí, možná osud. Učili nás přece, že máme obě ty věci respektovat.“

„Ano.“ Posadil se vedle ní.

„Dává mi volnost, abych sama vypátrala, co dokážu. Abych ukázala svoje schopnosti.“ Peabodyová se zhluboka nadechla a pak pomalu vydechovala. „Zeku, učili nás, že si máme zvolit vlastní cestu, jít po ní a pracovat, jak nejlíp umíme. A to já dělám.“

„Ty si myslíš, že to neschvaluju. Že ti nerozumím.“

„Mám z toho obavy.“ Zajela rukou ke služební zbrani na svém opasku. „Z toho, co ty – zejména ty – cítíš.“

„Netrap se tím. Abych pochopil, co děláš, co musíš dělat, nepotřebuju všemu rozumět.“

„Ty jsi z nás byl vždycky ten nejcitlivější, Zeku.“

„Ba ne.“ Šťouchl do ní ramenem. „To je jen tím, že když přijdeš na svět jako poslední, můžeš pozorovat, co všechno ti před tebou zvorají. Co kdybych si dal sprchu?“

„Jistě.“ Popleskala ho po ruce a vstala. „Chvilku to trvá, než se voda ohřeje.“

„Vždyť já nemám naspěch.“

Když sebral svůj vak a vzal si ho s sebou do koupelny, sedla si ke kuchyňskému videofonu, zavolala Charlesi Monroeovi a nechala mu vzkaz, že se dnešní rande ruší. Jakkoli vypadal její bráška moudrý, tolerantní a dospělý, nedovedla si představit, že by byl zrovna radostí bez sebe z jejího, v poslední době dost neuspořádaného poměru s koncesovaným společníkem.

Možná, že by ji překvapilo, jak dobře by tomu bráška rozuměl. Stál pod sprchou, nechával teplou vodu, aby z něho spláchla lehkou zatuhlost po cestě, a přemýšlel právě o vztahu, který se nestane – nemůže stát – skutečným vztahem.

Přemýšlel o ženě. A říkal si, že nemá právo na ni myslet. Ta žena byla provdaná a byla jeho zaměstnavatelkou.

Neměl právo myslet na ni jinak, natožpak pociťovat ten chvějivý žár v útrobách při představě, že ji zase uvidí.

Nedokázal však ze své mysli zaplašit její tvář. Její dokonalou krásu. Smutné oči, něžný hlas, klidnou důstojnost. Říkal si, že je to bláznivé, dětinské poblouznění. Naprosto nevhodné. Ale nezbývalo mu, než si přiznat, tady, v soukromí, kde si mohl dovolit upřímnost, že ona byla

tou pravou příčinou, proč přijal nabízenou zakázku a vydal se na východ. Toužil ji zase spatřit, i když se za tu touhu styděl.

Ale přece není dítě, které věří, že může dostat, čeho se mu zachce.

Třeba mu prospěje, když ji uvidí tady, v jejím vlastním domě, zároveň s jejím manželem. Rád si představoval, že jeho pobláznění způsobily okolnosti, za nichž se setkali. Byla tehdy sama, tak očividně osamělá, a vypadala tak křehká, tak chladná a zlatavá v tom krutém vedru pouště. Tady to bude jiné, protože i ona bude jiná. A on vlastně taky. Bude dělat práci, o kterou ho požádala, a to bude všechno. A mezitím bude trávit čas se svou sestřičkou, po níž se mu tak hrozně stýskalo, že ho kolikrát až srdce bolelo. A koneckonců pozná město a práci, která ji odvedla od rodiny.

To město ho, jak už si mohl přiznat, přímo fascinuje.

Když se utíral ručníkem, snažil se vyhlédnout z maličkého zapoceného okénka. Dokonce i ten rozmazaný úzký výhled způsobil, že se mu krev v žilách rozproudila rychleji.

Je toho tady tolik, pomyslel si. Žádná otevřená rozlehlost pouště, žádné hory a pole, na které si zvykl od té doby, co rodina před pár lety přesídlila do Arizony. Tady je do malého prostoru naskládaná a namačkaná taková spousta věcí. Je toho tolik, co by chtěl vidět. Tolik, co by chtěl podniknout. Jak se soukal do čisté košile a džínsů, začal přemýšlet, kombinovat a plánovat. A když vešel do obývacího pokoje, byl hotov začít.

Spatřil, že jeho sestra zuřivě uklízí, a usmál se: „Rád bych ti dělal společnost.“

„No…“ Odklidila pryč všechno, co se dotýkalo vražd a násilí. To by mělo stačit. Obrátila se k němu a překvapením zamrkala.

Pááni! Jak to, že si toho v tom prvním radostném vzrušení z jeho příjezdu nevšimla? Malý bráška nám vyrostl. A je na něho opravdu pěkný pohled. „Tobě to ale sekne – je z tebe kus chlapa.“

„To dělá ta čistá košile.“

„Dobrá. Nechtěl bys džus nebo čaj?“

„Ach… Radši bych šel ven. Mám s sebou takového průvodce. Studoval jsem ho cestou. Víš, kolik je jenom na Manhattanu muzeí?“

„To nevím, ale vsadím se, že ty to víš.“ Peabodyová zamlela prsty ve služebních botách. Nohy toužily po dovolené. „Tak počkej, jen se

převléknu a půjdeme je trochu prozkoumat.“ Hodinu nato si téměř v slzách pochvalovala zdravotní podešve, silné vlněné kalhoty a teplou vložku kabátu. Zeke nebyl posedlý jen po muzeích. Byl posedlý vším.

Vytáhl videa se čtečkou, za něž kvůli svému výletu vydal spoustu peněz. Nejméně tucetkrát mu je málem někdo ukradl, kdyby Peabodyová nedávala bedlivý pozor na pouliční zloděje. Přestože mu neustále připomínala, ať si všechno hlídá a dává pozor, kde se co šustne, vždycky se jen usmál a přikývl.

Vyjeli až na vrchol Empire State Building, stáli tam v mrazivém ostrém větru, až jí namrzly uši, Ale Zekovy šedé oči zářily nadšením.

Prošli Metropolitní, civěli do výkladů na Páté, pozorovali vyhlídkové balony, kodrcali se na pohyblivých pásech a chroupali preclíky, které musel u pojízdného stánku za každou cenu koupit.

Pouze hluboká a oddaná láska ji dokázala přimět, aby si s ním šla zabruslit na kluziště u Rockefellerova centra, ačkoli její lýtkové svaly po tříhodinovém chození městem už doslova plakaly.

On ji však donutil poznat, co to znamená, když je člověk uchvácen městem a musí vidět všechno, co může město nabídnout. Když pozorovala jeho posvátnou úctu, uvědomila si, že časem sama zapomněla dívat se kolem sebe. A když musela z kapsy kabátu vytáhnout odznak na nějakého bystrozrakého podvodníka, který se snažil obrat turisty, nepovažovala den za ztracený.

Nakonec Zeka přece jen přemluvila, aby se zastavili a dali si něco teplého k jídlu. Rozhodla se, že mu musí důkladně vysvětlit, co může a co nesmí. Až ona začne pracovat, bude víceméně odkázaný sám na sebe. Je mu sice třiadvacet, ale pořád má ke svým bližním důvěru jako pětileté dítě.

„Zeku!“ Ohřívala si ruce o misku čočkové polévky a snažila se nemyslet na sójaburger s hovězím, který zahlédla na jídelním lístku. „Měli bychom si promluvit o tom, co budeš dělat, až já budu v práci.“

„No přece ty skříňky.“

„No jo, ale moje pracovní doba je.“ Udělala neurčité gesto.

„To člověk neví. Po značnou dobu se budeš muset starat sám o sebe, takže –“

„O mne se nemusíš bát,“ zašklebil se na ni a nabral si polévku. „Už jsem byl víckrát mimo farmu.“

„Ale tady jsi nebyl ještě nikdy.“

Opřel se dozadu a věnoval jí zoufalý pohled, jaký si bratři schovávají pro nesnesitelné sestry. „Peníze už nosím v náprsní kapse. Už se nebavím s lidmi, kteří objíždějí kolem s vozíky plnými hodinek a podobných věcí. A už se nezapojím do karetní hry, jako byla ta na Páté avenue, i když mi to připadá jako dobrá zábava.“

„Je to celé podfuk. Nikdy nemůžeš vyhrát.“

„Ale stejně to vypadalo jako sranda.“ Přesto o tom nebudu uvažovat, zvlášť když jí to dělá takovou vrásku na čele.

„A už se nebudu vybavovat v podzemce.“

„Zejména ne s dealerem, který tě chce ošidit.“ Obrátila oči. „Ježíši, Zeku, tomu to prakticky lezlo ušima. No dobrá.“ Mávla rukou. „Nečekám, že by ses ve svém volném čase zamkl v bytě. Já jen chci, abys byl opatrný. Tohle je ohromné město – dokáže požírat lidi. A já nechci, abys byl jedním z nich.“

„Já budu opatrný.“

„Budeš se pohybovat jen v turistických oblastech a budeš s sebou mít svůj mobil?“

„Ano, mami.“ Zase se na ni zašklebil a vypadal tak mladě, že se Peabodyové zatetelilo srdce. „Tak co, pořád ještě toužíš po vyhlídkovém letu nad Manhattanem?“

„Jistě.“ Podařilo se jí, že se místo polekaného ucuknutí usmála. „To se vsaď, že ano. Jen co tady budeme hotoví.“ Schválně se s polévkou loudala. „A kdy máš začít s tou prací?“

„Zítra. Všechno jsme domluvili, než jsem odjel. Schválili moje plány i rozpočet. Zaplatí mi dopravu a výlohy.“

„Říkáš, že viděli tvou práci, když byli v Arizoně na dovolené?“

„Jen ona.“ A jak na ni pomyslel, rozběhl se mu puls rychleji. „Koupila si jednu vyřezávanou věc, co jsem dělal pro družstvo uměleckých řemesel Camelback. A potom se Silvií – ty asi neznáš Silvii, ona dělá se sklem. Tenkrát měla v té družstevní prodejně službu a zmínila se, že jsem navrhl a vyrobil nějaké skříňky a poličky a vitríny. A pak jí paní Bransonová řekla, že s manželem hledají nějakého truhláře, a –“

„Cože?“ Peabodyová přímo vyštěkla.

„Že hledají nějakého truhláře, a –“

„Ne, opakuj to jméno!“ Popadla ho za ruku a stiskla ji.

„Říkal jsi Bransonovi?“

„Správně. Najali mě Bransonovi. Manželé Bransonovi.

On je majitel Bransonových hraček a nářadí. To jsou výborné výrobky.“

„Ach Bože.“ Peabodyová odložila lžíci. „Do háje, Zeku.“

Šíbrův podnik byla špinavá díra v oblasti, která nevynikala žádnou úpravností. Nacházel se kousek od Deváté, jen jeden blok od vstupu do tunelu, a jeho zchátralé výlohy byly opatřené bezpečnostními mřížemi, interkomy a kukátky. Lákal příchozí asi stejně jako veliký šváb.

Okna byla zvenku neprůhledná a poskytovala kolemjdoucím jen pohled na černé plochy. Dveře byly z pancéřované oceli, vybavené komplikovanou řadou zámků, vedle nichž vypadaly policejní pečetě úplně legračně.

Lidé, kteří se tady v okolí potulovali, věděli, že nejlepší je hledět si své práce, která byla většinou trochu podezřelá a podřadná. Jediný pohled na Evu většině z nich stačil, aby šli honem dělat něco jiného a někam jinam. Eva použila na policejní zábranu svůj univerzál a ulevilo se jí, že technická skupina nevyužila Šíbrovy zámky. Aspoň nemusí ztrácet čas jejich dekódováním. Vzpomněla si přitom na Roarkea, jak dlouho by asi jemu trvalo, než by jimi proklouzl. Připustila, že část její osobnosti by ho při tom se zalíbením pozorovala, ale pak se zamračila, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Usoudila, že vzduch tam není úplně nedýchatelný, ale přece dost zkažený. Pot, mastnota, podřadná káva, stará moč. „Světla, naplno,“ přikázala, a když se prudce rozzářila, oslnila ji, až musela přivřít oči.

Vnitřek obchodu nebyl o nic vábnější než vnějšek. Nebyla tam jediná židle, na kterou by si zákazník mohl sednout a odpočinout si. Podlaha měla barvu dětských zvratků a byla poznamenaná letitou špínou a rýpanci. Z toho, jak se jí na ni lepily boty a vyhazovaly mlaskavé zvuky, usoudila, že nebožtík se vytíráním podlahy příliš často nezaměstnával. Jednu stěnu zabíraly šedé regály, úplně nacpané způsobem, který se vymykal jakékoli logice.

Miniobrazovky, bezpečnostní kamery, videofony, stolní počítače, komunikační i herní zařízení, všechno na jedné hromadě a v různých stadiích oprav a prodejnosti.

Na druhé straně místnosti byla hromada dalších přístrojů, které Eva odhadla jako opravené, protože nad nimi visel rukou psaný nápis, že opravené věci je třeba vyzvednout do třiceti dnů, jinak, že propadají.

V krámku, jenž neměl na šířku ani pět metrů, napočítala Eva pět tabulek s výstrahou, že na dluh se neprodává.

Šíbrův smysl pro humor – nebo co to bylo – se projevil v tom, že nad kasou se houpala lidská lebka. Pod pokleslou dolní čelistí byl nápis Poslední krámský zloděj.

„To je fór k popukání," zamumlala Eva a odfrkla si.

Namouduši, člověk má z toho všeho husí kůži, konstatovala. Jediné okno měla za zády a bylo zamřížované. Jediné dveře vedoucí ven byly posázené zámky. Vzhlédla a spatřila bezpečnostní monitor. Byl stále v činnosti a poskytl jí dokonalý pohled na celou ulici. Druhý systém sledoval interiér, tam mohla na obrazovce, čisté jako křišťál, pozorovat sama sebe. Ne, sem nemohl vejít nikdo, koho si Šíbr nepřál vpustit.

Zapsala si, že musí požádat Sallyho z newjerseyské centrály, aby jí poskytl kopie bezpečnostních nahrávek, zvenku i zevnitř.

Přistoupila k pokladně a zjistila, že počítač, který je tam instalovaný, je ošklivý hybrid, sestavený z různých částí vylovených ve sběru. Ale se vší pravděpodobností běhá rychleji, výkonněji a spolehlivěji než ten, který má ona ve své pracovně na policejním ředitelství.

„Zapnout počítač," přikázala.

Když se nic nestalo, zamračila se a pokusila se ho zapnout ručně. Obrazovka se rozsvítila.

Upozornění: *Tato jednotka je chráněna bezpečnostní pojistkou. Zakódujte správné heslo nebo hlasovou stopu během třiceti sekund od této informace, nebo vypněte.*

Eva zařízení vypnula. Uvidí, jestli Feeney, hlavní kápo v oddělení elektronické detekce, bude mít čas a chuť pohrát si s tím.

Na pokladně už nic jiného nebylo, jen nějaké mastné otisky prstů, matný povrch, který tam zanechali technici, a hromádka věcí, jež nedokázala identifikovat. Odkódovala dveře, vedoucí do zadních místností a vešla do Šíbrovy dílny.

Ten chlap by byl potřeboval k ruce pár skřítků. Místnost zaplňovala jediná příšerná změť koster a vnitřností desítek elektronických přístro-

jů, roztroušených všude kolem. Nástroje byly zavěšené na stěnách nebo odhozené, kam se dalo. Minilasery, jemné pinzetky a šroubováčky tenké jako vlas.

Jestli byl napaden tady, podle čeho bych to kruci poznala? ptala se a přitom rozšlápla botou schránku monitoru. Ale stejně se nedomnívala, že to bylo tady. S Šíbrem měla co dělat jen párkrát a neviděla ho už několik let, ale pamatovala si, že udržoval sebe i své bydliště v trvalém nepořádku. „Do téhle kobky by se nedostali, kdyby nechtěl," zamumlala. Ten člověk byl silně paranoidní, uvědomila si, když našla ještě další monitory nahoře nad sebou. Každý centimetr tohoto prostoru a značný prostor venku byl dvacet čtyři hodiny po sedm dnů v týdnu pod přísným dozorem.

Ne, tady ho nedostali, usoudila. Jestli byl tak vystrašený, jak říkal Krysák, musel být o to opatrnější. A přece nepokládal za dost bezpečné se prostě zabarikádovat a přečkat to uvnitř. Radši zavolal kamarádovi.

Zašla ještě dozadu do maličkého pokojíku a přehlédla nepořádek v Šíbrově obývací místnosti. Postel se zažloutlým povlečením, stůl s prvotřídním komunikačním centrem, hromada špinavého prádla a maličká koupelna, do které se sotva vešla sprcha a záchod.

Kuchyňka byla také malá, jen na otočení, ale byl v ní plně zásobený AutoChef a k prasknutí nacpaná lednička. Konzervy a potraviny byly naskládané v polici, která jí sahala až do pasu,

„Páni, on snad čekal nepřátelský útok. Proč vůbec vycházel, když se chtěl schovat?"

Potřásla hlavou, zastrčila palce do kapes a pomalu se otáčela dokola.

Všimla si, že tu nejsou žádná okna a žádné dveře vedoucí ven. Ten člověk žil v uzavřené krabici. Prohlédla si monitor vedle postele a viděla na něm dopravní ruch z Deváté. Omyl, opravila se, tohle byla jeho okna. Zavřela oči a představila si ho tady. Pomáhala si při tom jeho obrazem, jak si ho pamatovala. Kostnatý, prošedivělý, starý. Šikovný.

Je vyděšený, takže se pohybuje rychle, představovala si. *Vezme si jen to nejnutnější. Je to bývalý voják. Ví, jak se připravit na rychlý*

přesun. Nějaké oblečení, peníze. Neměl moc peněz na člověka, který chce zdrhnout. Ani zdaleka, uvědomila si.

Chamtivý, vzpomněla si. To byla jeho další stránka. Byl hrabivý, hamonil peníze, od zákazníků se nechal přeplácet, ale oni mu ochotně platili, protože měl ruce kouzelníka.

Bral hotové peníze, kredity, bankovní i dlužní úpisy.

A kde je jeho zavazadlo? Určitě si přichystal zavazadlo. Možná skončilo taky v řece, uvažovala s palci zaháknutými za přední kapsy. Anebo ho vzal ten, kdo ho zabil.

„Musel mít peníze," přemýšlela nahlas. „Zaručeně je neutrácel za malování bytu, osobní hygienu a zkrášlování."

Musí se podívat na stav jeho financí.

Balí si zavazadlo. Chystá se zmizet, přemýšlela dál. Tak co si do něj dá?

Určitě by si vzal kapesní videofon, příruční počítač, elektronický diář. Aby měl k dispozici svá data, svá spojení. A zbraně.

Trochu couvla a podívala se pod pult. Našla tam prázdné pouzdro s klapkou pro bleskové uvolnění. Sehnula se, přivřela oči a prohlížela si je. Že by tam ten starý všivák opravdu měl ilegální bouchačku? Je tohle nějaký držák na zbraň? Musí si přečíst zprávu techniků a podívat se, jestli zkonfiskovali nějakou zbraň.

Hlasitě si odfoukla, vzala pouzdro a prohlížela je. Neměla ponětí, jak asi mohla vypadat taková armádní zbraň přibližně z doby městských válek.

Povzdychla a hodila pouzdro do tašky s důkazy. Už věděla, kde něco podobného najde.

Kapitola čtvrtá

Protože si chtěla osobně promluvit s Feeneym, vrátila se Eva zpátky do centrály. K elektronickému oddělení se svezla po pohyblivém pásu, ale seskočila z něj dřív, než dospěl k prodejnímu automatu s potravinami.

V oddělení elektronické detekce to hučelo aktivitou jako v úle. Policisté měli v práci počítače, buď je rozebírali, nebo dávali dohromady. Jiní seděli ve zvukově izolovaných kabinách, přehrávali a kopírovali záznamy z konfiskovaných videotelefonů a počítačů. Atmosféra byla tak přesycená pípáním, bzučením a kvílením elektroniky, že Eva nechápala, jak se v ní někdo může pořádně soustředit.

Bez ohledu na ten hluk měl kapitán Ryan Feeney dveře do své pracovny otevřené. Seděl za stolem s vyhrnutými rukávy košile, rezavé vlasy mu z hlavy trčely jako dráty a jeho zasmušilé oči se za čočkami mikrobrýlí enormně vyboulily. Eva ho od dveří pozorovala, jak na svém stole vylovil z útrob převráceného počítače maličký průsvitný čip.

„A mám tě, ty prevíte.“ S chirurgickou přesností uložil čip do sáčku s důkazy.

„Co to bylo?“

„Co?“ Oči honícího psa za čočkami překvapeně zamrkaly, ale pak si brýle posunul na čelo a zadíval se na ni. „Ahoj, Dallasová. Tahle malá potvůrka? Je to v podstatě počítač.“ Poklepal na sáček a pousmál se. „Instalovala si ho do své jednotky jedna elektronicky talentovaná dáma, která působila jako pokladní v bance. Po každých dvaceti transferech šel depozit supem na účet, který si zřídila ve Stockholmu. Chytrá hlavička.“

„Ale ty jsi chytřejší.“

„To bych prosil. A co ty tady děláš?“ Při řeči už zase pokračoval v práci a metodicky označoval důkazy. „Přišla ses podívat na opravdové policajty?“

„Třeba se mi zastesklo po tvé sličné tváři.“ Opřela se bokem o roh jeho psacího stolu, a když zavrčel, zašklebila se. „Nebo jsem chtěla zjistit, jestli nemáš chvilku volného času.“

„Na co?“

„Pamatuješ se na Šíbra?“

„Jistě. Mizerná povaha, ale zlaté ruce. Ten parchant je skoro tak dobrý jako já. Je schopný vzít přístroj, jako je tenhle XK6000, rozebrat ho, dostat z něj všechno co se dá, a ještě než stačí vychladnout, vyrobit z něj šest nových aparátů. Je zatraceně dobrý.“

„Momentálně je zatraceně mrtvý.“

„Šíbr?“ Ve Feeneyho očích se objevilo upřímné politování.

„Co se mu stalo?“

„Naposledy si zaplaval.“ Rychle ho informovala o všem, počínaje schůzkou s Krysákem a konče svou exkurzí v jeho obchodě.

„Když něco vyděsilo takového starého válečného koně, jako byl Šíbr, tak to muselo být něco náramně velkého a náramně ošklivého,“ uvažoval Feeney. „Říkáš, že si ho nepodali uvnitř?“

„Řekla bych, že by to bylo prakticky nemožné. Měl spoustu bezpečnostních zařízení. Uvnitř i zvenku. Spoustu zámků. Pouze jediný východ – opevněný – a jediné okno z jednostranného luminexu. Zamřížované. Jo, a zkontrolovala jsem jeho zásoby. Měl dostatek trvanlivých potravin a lahví pitné vody, aby mu to vydrželo dobře na měsíc.“

„To zní, jako by se chystal na invazi.“

„Ano. Tak proč utíkal?“

„To mě podrž. Ten jerseyský vyšetřovatel ti dovolil, aby ses na to z téhle strany podívala?“

„Víš, on nemá vůbec nic. Já toho vím mnohem víc,“ připustila. „Ten příběh mi svěřil můj práskač, který má sklon se snadno vyplašit. Ale Šíbr něco věděl a oni ho odrovnali. Nedostali se do jeho bytu, takže se nedostali ani k jeho vybavení. Na počítači má instalovanou bezpečnostní pojistku. Myslela jsem si, jestli by sis s ní trochu nepohrál a nezkusil se přes ni dostat.“

Feeney se podrbal na uchu a bezděky hrábl do misky pro hrst slazených oříšků. „Ale jo, to můžu udělat. Musíme předpokládat, že když se chystal pod zem, vzal si s sebou svoje záznamy. Ale on byl chytrý. Možná, že si někde nechal kopie. Tak já se tam podívám.“

„To jsi hodný.“ Zvedla se. „Já si s tím zatím jen tak hraju. Ještě jsem to neprobrala s inspektorem.“

„Počkej, až co najdu; pak s tím za ním zajdeme.“

„Dobrá.“ Cestou ke dveřím si sáhla pro pár oříšků. „Kolik z toho vytřískala? Ta bankovní úřednice?“

Feeney se podíval do svých záznamů. „Tři miliony a nějaké drobné. Kdyby se byla spokojila se třemi melouny a skončila, mohla s nimi krásně zdrhnout.“

„Jenže všichni vždycky chtějí ještě víc,“ podotkla Eva.

Cestou do své kanceláře chroupala oříšky. Místnost detektivů vřela hlasitým hovorem, nadávkami, nářkem podezřelých, výpověďmi postižených, nepřetržitým vyzváněním videofonů a také křikem a rámusem dvou ženských, které se na sebe vrhly nad mrtvolou muže, o němž obě prohlašovaly, že ho milovaly.

Po výletu do elektronického oddělení působila na Evu tato atmosféra kupodivu uklidňujícím dojmem.

Aby zachovala profesionální zdvořilost, zašla dovnitř a popadla jednu vřeštící ženu pod krkem, zatímco příslušný vyšetřovatel zápasil s druhou.

„Díky, Dallasová,“ zašklebil se na ni Baxter.

Eva se jen ironicky zasmála. „Tak se mi zdá, že se vám to docela líbilo!“

„Není nad kočičí rvačku.“ Připoutal svou oběť k židli dřív, než se na něho mohla vrhnout. „Kdybyste minutku počkala, možná, že by došlo na servání svršků.“

„Vy jste ale sprosťák, Baxtere.“ Eva se sklonila k ženinu uchu.

„Slyšíte to?“ zašeptala a sevřela ji trochu pevněji, protože se žena kroutila jako ryba. „Když po ní půjdete znovu, bude z toho mít povyražení celé osazenstvo. To byste si přála?“

„Ne,“ odsekla a pak začala fňukat. „Já chci jen nazpátek svýho Barry ho!“ kvílela.

Druhá žena se tím dojetím taky nakazila, takže se místnost začala otřásat zoufalým ženským vzlykotem. Když Eva viděla, že se Baxter zarazil, trochu se usmála a postrčila ženu směrem k němu. „Tady ji máte, kolego.“

„Tak děkuju mockrát, Dallasová.“

Eva, uspokojená svou účastí v malém dramatu, zamířila do své kanceláře a zavřela za sebou dveře. V relativním klidu se spojila se

Suzannou Dayovou, právní zástupkyní zemřelého J. Clarence Bransona.

Když ji z recepce přepojili na sekretářku, vyplula nakonec na obrazovku Suzannina tvář. Byla to asi čtyřicetiletá, bystře vypadající žena. Vlasy kolem pohledného obličeje měla nakrátko ostříhané a hladce učesané. Pleť měla tmavou a temnou jako onyx, oči černé jako uhel. Ústa bez úsměvu byla výrazně nalíčena rtěnkou, která se hodila k tenkému kroužku, jímž měla propíchnutý, protažený konec levého obočí.

„Poručíku Dallasová! B. D. mi říkal, že mi zavoláte."

„Děkuji, že jste se uvolnila a promluvíte si se mnou, slečno Dayová. Jak jistě víte, mám na starosti vyšetřování smrti J. Clarence Bransona."

„Ano." Sevřela rty. „A také vím, díky kontaktům s kanceláří žalobce, že Lisbeth Cookeová byla obžalována ze zabití druhého stupně."

„Tohle rozhodnutí vás zřejmě moc netěší."

„J. C. byl můj přítel, dobrý přítel. Máte pravdu, opravdu mě netěší, že ženská, která ho zabila, se ve vězení sotva ohřeje, a to ještě ve výběrovém zařízení."

Právníci pečou dohody, pomyslela si trpce Eva. A poldové si vyžerou to nejhorší. „Víte, mým úkolem není dělat tahle rozhodnutí, mým úkolem je sebrat všechny dostupné důkazy. Poslední vůle pana Bransona by mohla na věc vrhnout nové světlo."

„Závěť se bude číst dnes večer, v domě B. Donalda Bransona."

„Vy už jistě máte informace ohledně dědiců."

„To mám." Suzanna se odmlčela a zdálo se, že bojuje sama se sebou. „A nemohu žádnou z nich prozradit dřív, než dojde k oficiálnímu čtení. Takové instrukce mi dal můj klient, když se závěť sepisovala. V tomto ohledu mám svázané ruce, poručíku."

„Váš klient ovšem neočekával, že bude zavražděn."

„To na věci nic nemění. Věřte mi, poručíku, já mám plné ruce práce, abych zorganizovala to čtení závěti na dnešní večer." Eva chvíli uvažovala. „A kdy večer?"

„V osm hodin."

„Dovoloval by zákon, abych u toho byla?"

Suzanna zvedla své ozdobené obočí. „Snad ano, pokud s tím budou souhlasit pan a paní Bransonovi. Zeptám se jich a dám vám vědět."

„Dobrá. Já teď musím do terénu, ale vzkaz mi někdo vyřídí. Ještě jedna věc. Vy jste znala Lisbeth Cookeovou?“

„Velice dobře. Často jsme se s ní a s J. C. scházeli.“

„A vaše mínění?“

„Ambiciózní, odhodlaná, panovačná. A prudká.“

Eva přisvědčila. „Moc se vám nezamlouvá.“

„Ale naopak, velice se mi zamlouvá. Obdivuji ženu, která ví, co chce, dostane to a drží se toho. Ona ho dělala šťastným,“ dodala a pevně stiskla rty, zatímco do očí jí začaly stoupat slzy. „Já se vám ohlásím,“ řekla a přerušila spojení.

„Toho J. C. každý miloval,“ zamumlala Eva. Potřásla hlavou a začala si shledávat věci. Než došla ke dveřím, zapípal její komunikátor. Ohlásila se. „Dallasová.“

„Poručíku!“

„Peabodyová! Myslela jsem, že vodíte bratra po městě.“

„Spíš obráceně.“ Peabodyová na obrazovce obrátila oči v sloup. „Už jsme byli na vrcholku Empire State Building, dvakrát jsme se svezli na kluzáku okolo Stříbrného paláce, čuměli jsme na bruslaře u Rockefellerova centra –“ Zanic by nepřiznala, že si sama také zabruslila. „A já jsem si úplně ušoupala nohy ve dvou muzeích. Teď bráška šíleně touží po letu nad Manhattanem. Odlétá to ve tři.“

„No, to je hromada legrace,“ poznamenala Eva cestou k výtahu, jímž se chystala sjet dolů k vozu.

„Víte, Zeke ještě nikdy nebyl ve městě. Musela jsem mu zabránit, aby se nevybavoval s kdejakým koncesovaným nebo žebrákem na ulici. Ježíši, Dallasová, on si chtěl dokonce zahrát skořápky.“

Eva se usmála: „Má štěstí, že má sestru poldu.“

„To bych řekla.“ Pak vzdychla. „Poslyšte, ještě vám musím říct něco, co se mi zdá zvláštní, i když to třeba nemusí nic znamenat.“

Eva vystoupila z výtahu do garáží. „A co?“

„Víte, jak Zeke říkal, že sem přijel, protože tady má zakázku? Dělat nějaké skříňky a tak? No, tak ono se ukázalo, že ta zakázka je od B. Donalda Bransona.“

„Bransona?“ zastavila se Eva. „Branson, že si najal vašeho bratra?“

„Jo.“ Peabodyová hleděla na Evu nešťastnýma očima. „Co tomu říkáte?“

„Zvláštní," zamumlala Eva. „Velice zvláštní. Jak se Branson o Zekovi dozvěděl?"

„Vlastně to byla paní Bransonová. Byla v Arizoně v nějakých lázních, vyšla si na nákupy a v nějaké prodejně uměleckých předmětů spatřila Zekovy výrobky. On dělá dost prací na zakázku, všelijaké zabudované skříňky, nábytek. Je opravdu šikovný. Paní Bransonová se vyptávala na řemeslníka, který to dělal, a lidé z té prodejny ji odkázali na Zeka. Jedno s druhým, a takhle to dopadlo."

„To zní docela normálně a logicky." Eva vklouzla do auta. „Už se s nimi po svém příjezdu spojil?"

„Právě jim volá. Narazili jsme v hovoru na jejich jméno, a tak jsem mu o tom pověděla. Řekl si, že by měl paní Bransonová zavolat a zeptat se jí, jestli tu práci nechce odložit."

„Dobrá. Nedělejte si s tím starosti, Peabodyová. Ale informujte mě, jak se rozhodli. A jestli Zeke zatím nevyzvonil, že má sestru policistku, řekněte mu, ať si tuhle malou informaci nechá pro sebe."

„Jistě. Ale tihle Bransonovi snad přece nejsou podezřelí. Pachatelku už přece máte."

„To je pravda. Ale buďme opatrní. Jděte dělat průvodce. Nashle zítra."

To je ale náhoda, uvažovala Eva, když vyjížděla z garáže. Náhody z hloubi duše nenáviděla. Ale ať si tu informaci převracela jakkoli, na tom, že si rodina oběti vraždy najala bratra Peabodyové jako truhláře, nenašla nic podezřelého.

J. Clarence byl ještě naživu, když Zeka najali. Ani jeden z manželů Bransonových v jeho smrti nefiguroval. Nedalo se v tom žádným způsobem najít nic divného.

Někdy je náhoda prostě jen náhoda. Eva si tu informaci uložila do jednoho koutku své paměti a nechala ji tam podusit.

Když vešla do domu, hrála tam tiše hudba. Eva, svlékající si kabátek, usoudila, že si to zřejmě vyhrává Summerset při některé z prací v domě, jimiž se po celý den zabývá.

Hodila kabátek přes zábradlí a šla po schodech nahoru. Určitě ví, že jsem doma, pomyslela si. Ten chlap ví zatraceně všechno. A taky ne-

snáší, když mu někdo narušuje jeho zvyklosti, ať už je to cokoli. Není pravděpodobné, že by ji rušil.

Zahnula chodbou k vysokým dvojitým dveřím Roarkeovy zbrojnice. Svraštila obočí a nadhodila si tašku na rameni.

Byla si vědoma toho, že do této místnosti má přístup pouze Roarke, Summerset a ona.

Roarkeova sbírka byla legální – aspoň teď byla legální. Neměla ponětí, jestli byl každý exponát získán zákonnou cestou. A silně o tom pochybovala.

Položila ruku na dlaňovou plošinku a čekala, až zabliká studené zelené světlo na znamení, že otisk byl zaregistrován. Pak udala svoje jméno a nakonec použila klíčový kód.

Bezpečnostní počítač ověřil její identifikaci a zámky se s cvaknutím otevřely.

Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a dlouze si odfrkla.

V prostorné místnosti byly s jistou elegancí vystaveny zbraně, které svého času zabíjely. V prosklených vitrínách, v nádherných pouzdrech či zavěšené na stěnách se leskly pušky, nože, lasery, dýky, kopí a palcáty. Samí svědci vypovídající o neutuchající snaze lidí se vzájemně zabíjet.

Přitom věděla, že zbraň připoutaná k jejímu boku je její součástí, stejně jako její paže.

Vzpomínala, jak jí Roarke tuto místnost ukázal poprvé, jak v ní tehdy zápasil instinkt s rozumem. Jeden jí říkal, že Roarke je možná vrah, a druhý trval na tom, že to není možné.

Právě tady, v tomto soukromém muzeu válek, ji prvně políbil. A do její soukromé bitvy vstoupil další prvek: emoce. A své emoce, pokud se týkaly Roarkea, už nikdy nedokázala znovu plně ovládnout.

Sklouzla očima po skříňce s ručními zbraněmi. Zbraně v této sbírce patřily vesměs k typům, které zákon o zbraních už před mnoha lety zakázal. Jak jsou nemotorné, pomyslela si, bachraté a těžké. Ale když jejich žhavé střely pronikly do těla, znamenalo to smrt.

Skutečnost, že tyto nástroje impulsivního zabíjení byly staženy z ulic, určitě zachránila mnohé životy. Ale jak ukázala Lisbeth Cookeová, objevovaly se stále nové způsoby, jak zabíjet. Lidský mozek není nikdy dost unavený, aby si je nedovedl vymyslet. Vyndala z tašky

pouzdro a pak se začala rozhlížet, která zbraň by se k němu mohla hodit. Právě zúžila výběr na tři typy zbraní, když se za ní otevřely dveře. Otočila se, připravená setřít Summerseta za vyrušování, ale byl to Roarke.

„Nevěděla jsem, že jsi tady."

„Pracuju dnes doma," odpověděl a povytáhl obočí. Všiml si, že Eva vypadá zmateně a rozrušeně. A taky přitažlivě.

„Můžu předpokládat, že ty taky, nebo si s těmi zbraněmi jen tak hraješ?"

„Mám takový případ." Položila pouzdro na stůl a ukázala na ně: „Když už jsi tady, vyznáš se v tom lip. Potřebuju armádní palnou zbraň, typ z doby městských válek, která by se hodila k tomuhle pouzdru."

„Z americké armády?"

„Ano."

„Evropské modely jsou trochu odlišné," vykládal, když přistoupil k vitríně. „Americké se v té době držely oběma rukama, ten druhý typ ke konci války byl lehčí a přesnější." Vybral zbraň s dlouhou dvojitou horní a dolní hlavní a tvarovanou tmavošedou pažbou. „Infračervené hledí, zaměřovač citlivý na teplo. Náboj může být odpálen za účelem omráčení – devadesátikilový muž padne na kolena a dvacet minut z něho nedostaneš, než nesmyslné blábolení –, anebo se dá zbraň nabít tak, že vypálí do útočícího nosorožce otvor jako pěst. Výstřel se může úzce soustředit nebo rozptýlit doširoka."

Obrátil zbraň a ukázal Evě kontrolky na obou stranách. Pak jí zbraň podal a Eva si ji potěžkala.

„Neváží víc než pět liber. Jak se nabíjí?"

„Zásobník je u báze pažby. Stejný princip jako uzávěr staromódních automatů."

„Hmm." Otočila se a zkusila nasadit zbraň do pouzdra. Vklouzla dovnitř jako ulitá, jako noha do pohodlné boty. „Vypadá to, že je to ona. Existuje takových zbraní hodně?"

„To záleží na tom, jestli věříš americké vládě, která tvrdí, že byly prakticky všechny zkonfiskovány a zničeny. Ale kdybys tomu věřila, nebyla bys ten cynik, kterého znám a miluju."

Zavrčela: „Chtěla bych ji vyzkoušet. Máš k ní náboje?"

„No jistě.“ Popadl zbraň i pouzdro, přešel ke stěně a otevřel panel. Eva se trochu zamračila a nastoupila za ním do výtahu.

„Nemusíš jít zpátky do práce?“

„V tom spočívá kouzlo toho, že je člověk šéf.“ Usmál se, když si zaklesla palce za kapsy. „Co to má vůbec všechno znamenat?“

„Ještě pořádně nevím. Nejspíš ztráta času.“

„Není ztracený, když ho trávíme spolu.“ Dveře výtahu se otevřely do podzemní střelnice s vysokým stropem a pískově zbarvenými stěnami. Tady Roarke nijak neuplatnil svůj smysl pro útulné prostředí. Místnost byla spartánská a účelná.

Roarke nařídil rozsvícení světel a postavil pouzdro na počítačovou část dlouhého černého nablýskaného pultu. Ze zásuvky vybral úzký zásobník. Vložil ho do drážky na spodku zbraně a lehce do něj uhodil hranou ruky.

„Teď je plně nabitá,“ řekl jí. „Jen ji musíš aktivovat. Prstem tady po straně,“ ukázal jí. „Stanov si, co požaduješ, a rozpal to.“

Osahala zbraň a přikývla. „Je to rychlé a účinné. Kdybys čekal nějaký útok, měl bys ji po ruce, připravenou.“ Pokusně ji přiložila k pouzdru své zbraně. „Když máš slušné reflexy, můžeš ji tasit, namířit a vypálit za pár sekund. Chtěla bych ji párkrát vyzkoušet.“

Otevřel další zásuvku a vyndal ušní tlumiče a bezpečnostní brýle. „Chceš mířit na hologram nebo na nehybný terč?“ zeptal se, když si to všechno nasadila. Pak položil dlaň na identifikační ploténku, takže se na pultě rozsvítila světla.

„Hologram. Dva chlapy, noční scénu.“

Roarke ochotně naprogramoval požadovanou scénu a pak se stáhl dozadu, aby si to vychutnal. Přihrál jí dva siláky, kteří se náramně rychle pohybovali. Jejich obrazy se k ní blížily ze dvou stran. S rychlou otočkou je zneškodnila oba.

„To bylo moc snadné,“ stěžovala si. „Abys s touhle věcí netrefil, musel bys být jednoruký debil s vadou zraku.“

„Tak to zkus znovu.“ Opět programoval, zatímco ona se pohupovala na chodidlech a snažila se vžít do role starce, který se chystá utéct.

Teď ten první útočník bleskurychle vyskočil ze stínu a řítil se rovnou na ni. Trhla sebou a vypálila z podřepu a pak se rychle otočila v očekávání dalšího. Tentokrát to bylo o chlup. Druhý muž zvedl nad

hlavu ocelovou hůl a chystal se s ní švihnout. Zatočila se, vypálila a ustřelila mu obličej.

„Páni, to je požitek, pozorovat tě při takové práci," zamumlal Roarke.

„Možná, že Šíbr nebyl tak rychlý," uvažovala, když se zvedla. „Možná, že oni věděli o jeho zbrani. Ale on by zase měl před nimi náskok. Kromě toho, já jsem mířila na soustředěný terč. Kdyby si zvolil široký rozptyl, mohl jedním vrzem smést půl bloku."

Aby to dokázala, zapojila si situaci sama a pak s pomocí obou rukou pokropila pouliční scénu. Auto zaparkované na protější straně vzplanulo, všude se sypalo sklo z oken, kvílely sirény.

„Vidíš?"

„Přesně jak jsem říkal." Přikročil k ní a vzal od ní zbraň.

Měla teď rozcuchané vlasy a v tom ostrém světle se jí přesně rýsoval každý pramen, každý odstín hnědé barvy. „Fakt je to požitek, vidět tě pracovat."

„Když měl po ruce takovouhle zbraň, tak se nemohli jen tak sebrat a jít ho zabít," tvrdila. „Museli nějak rozptýlit jeho pozornost, poslat mu nějakou návnadu nebo někoho, komu důvěřoval. Potřebovali dostatek času, aby našli jeho slabé místo a aby je při tom neodbouchnul. Neměl žádné auto a neobjednal si nikoho na odvoz. To jsem si zjistila. Musel tedy jít pěšky. Byl ozbrojený, ve střehu a vyznal se v ulicích. Ale oni ho oddělali tak rychle a hladce, jako kdyby na Times Square vybrali kapsy turistovi z Nebrasky."

„Víš jistě, že to šlo tak rychle a snadno?"

„Měl ránu na hlavě a žádná poranění způsobená při obraně. Kdyby byl vypálil z té zbraně a střela nikoho nezasáhla, byly by tam známky po výstřelu. Není to žádná hračka."

Odfoukla si vlasy z očí a pokrčila rameny. „Ale možná, že už byl přece jenom moc starý a moc pomalý."

„Ne každý reaguje na strach s chladnou hlavou, poručíku."

„To je pravda, ale byla bych vsadila krk na to, že on ano." Zase pokrčila rameny. „Řekla bych, že byli ozbrojení. Jeden z nich upoutal jeho pozornost." Jak to probírala, začala si vytvářet nový děj. Aby do něj lépe pronikla, kombinovala, zbavila se všech zábran. „A když se zaměřil na svůj cíl."

Znovu vzala Roarkeovi zbraň, zapnula program a ponořila se do něj. Ze stínu vyklouzne chlap, otočit se k němu čelem, sáhnout po zbrani. Už v okamžiku, kdy ji odjistila a otočila se, ucítila lehký počítačový zásah do ramene. Takovou ránu by ona vydržela, to je pravda, uvažovala. Ale ona je mladá a zdatná a myslí jí to.

„On byl starý a vyděšený, ale domníval se, že je odolný, že je chytřejší než oni. Museli ho přepadnout někde mezi jeho dveřmi a stanicí podzemky. On se zaměří na jednoho a ten druhý ho omráčí. Omráčení se při pitvě nemusí objevit, pokud nešlo o masivní zasažení nervového systému. A to oni nepotřebovali. Potřebovali ho jen natolik otřeseného, aby ho mohli uzemnit a odtáhnout pryč."

Položila zbraň. „No, každopádně jsem dostala na pár věcí odpověď. Jen si musím ověřit, kam se hodí."

„Takže naše malá demonstrace končí?"

„Ano. Jen ještě musím – hej," ohradila se, když ji k sobě přitáhl.

„Víš, já si vzpomínám, jaké to s tebou bylo tenkrát poprvé." Nejdřív myslel, že se Eva bude aspoň trochu vzpírat. O to sladší by bylo její podlehnutí. „Začalo to právě tady." Sklonil se k ní, aby ji mohl hryznout do tváře, vyzkoušet si chuť, kterou si hodlal užít. „Už to bude skoro rok. I tenkrát jsi byla všechno, co jsem chtěl."

„Ty jsi chtěl jenom sex." I když se kroutila, naklonila hlavu tak, aby jí jeho vynalézavá ústa mohla přejíždět po krku. Probudilo jí to pod kůží řádku drobných pulsů.

„To je pravda," zasmál se a jeho ruce putovaly níž a snažily se uchopit a stisknout. „A pořád chci. A vždycky jen s tebou, moje drahá Evičko."

„Přece mě nechceš svést uprostřed pracovního dne?" Ale Roarke už ji otočil směrem k výtahu a ona se ani příliš nebránila.

„Už jsi měla přestávku na oběd?"

„Ne."

Zaklonil se a usmál se. „Já taky ne." A hned nato přistály na jejích ústech jeho horké a žádostivé rty a zmocňovaly se jich rychlými, lačnými hlty, až jí podrážděné konečky nervů začaly přímo explodovat.

„Ach," zamumlala a zatápala jednou rukou po komunikátoru, zatímco druhou se k Roarkeovi přitáhla. „Počkej, stop. Přestaň na chvilku. Musím vypnout video." Vydechla. Bože, ten člověk provádí se

svým jazykem úplné zázraky. „Dispečinku, tady Dallasová Eva, poručík.“

Roarke ji vtáhl do výtahu, přitiskl ji ke stěně a zakousl se jí zezadu do krku.

Hlásí se centrála.

„Beru si hodinu osobního času.“ Zdusila zaúpění, když jí rukou nelítostně sevřel ňadro. Druhá ruka jí vklouzla mezi nohy a tam ji pevně tiskla v místech, odkud se prudce rozlévalo horko.

Při prvním nezadržitelném orgasmu musela potlačit výkřik.

Dallasová Eva, poručík. Osobní čas potvrzen. Centrála končí.

Sotva stačila vypnout spojení, už jí trhavě rozepínal košili. Podařilo se jí odepnout řemen se zbraní a pak ho popadla za vlasy. „Tohle je šílenství,“ supěla. „Proč to musí vždycky takhle skončit?“

„Nevím.“ Vytáhl ji z výtahu a těch pár kroků přes pokoj k velké posteli ji nesl v náručí. „Ale Bohu díky za to.“

„Polož na mne ruce. Chci na sobě cítit tvoje ruce.“ A byly tam, i když spolu padli na postel a ona se ocitla pod ním.

„Před rokem.“ Bloudil rty po jejím obličeji, podél brady. „To jsem ještě neznal tvé tělo, tvé nálady, tvé potřeby. Teď už to všechno znám. A tím víc tě chci.“

Je to k zbláznění, uvažovala jako ve snu a přitiskla se k jeho rtům se stejnou divokou lačností; když se ho dotkne, ochutná ho, vždycky to v ní probudí jakousi hlubokou hlodavou bolest. Ať se milovali zuřivě a spěšně jako teď, nebo s hlubokou něžností, ta bolest jako by nikdy nechtěla vyprchat. Má pravdu. Zná teď její tělo a ona zná jeho. Ví, kde se ho dotknout, aby se mu napjaly svaly, kde hladit, aby se zachvěl. A tahle znalost, takhle obeznámenost je nesnesitelně svůdná. On ví, co jí poskytne, tentokrát a vždycky, ať to bude pomalu, žhavě narůstat, anebo to najednou, bez dechu propukne: bude to blaho, hluboké a oslnivé, obklopené záblesky vzrušení.

Našel její ňadra a s požitkem je vzal do úst. Měkká, ale pevná, jeho. Zvedla se do oblouku, dech se jí zadrhoval a srdce jí pod jeho čilým jazykem bušilo jako kladivo.

Ruka se zastavila u slzy diamantu, který nosila na krku – důkaz toho, že už se naučila brát si od něho to, co jí tak nutně potřeboval dávat.

Pak už se převalovali jeden přes druhého, strhávali si navzájem oblečení, aby jejich pokožky mohly po sobě klouzat a mučivě na sebe narážet.

Začala zrychleně dýchat, což ještě víc rozpálilo jeho krev. Ta silná a pevná žena se pod jeho tělem dokázala rozechvět. Cítil, jak se její tělo touží osvobodit, a viděl, jak v její tváři probleskuje rostoucí šok i slast.

Jak ji postupně ovládal, přisál svá ústa k jejím a hltal její dlouhé, rozechvělé úpění.

Ještě toho není dost. I když už v Evě začalo všechno slastně klouzat k uspokojení, tušila, že ji strhne znovu zpátky. Tak daleko, až se roztepe každý puls v jejím těle, až bude každý nerv vypnutý k prasknutí.

Napjatá a připravená si ho k sobě přitáhla a snažila se uvolnit mu cestu, i když se její vědomí otřásalo a vytrácelo a její organismus bezmocně klesal zpátky do žáru.

Vyslovila jeho jméno, pouze jeho jméno, a vypnula se, aby ho do sebe přijala. Spojení bylo hladké a horké. Rychle a dychtivě svírala nohy, aby vyšla vstříc každému dalšímu průniku. Hnala ho kupředu právě tak jako on ji. Zaklesl prsty do jejích a pevně je sevřel.

Zase jedna úroveň důvěrnosti.

Jeho oči, tak divoce modré, prozradily Evě, že je v tomto okamžiku, v tomto očarování, ztracený stejně jako ona.

Jenom ty. Věděla, že to tak cítí, stejně jako to cítila ona. A pak se ty nádherné oči zamlžily. S jediným bezdechým výkřikem ho chytila za ruce a přimkla se k němu.

Roarke klesl, vydechl a jeho hlava spočinula mezi jejími ňadry. Tělo pod ním bylo uvolněné jako voda. Dobře věděl, že to nebude trvat dlouho a Eva vyskočí, hodí na sebe šaty a vrátí se k práci, která ji pohlcuje.

Ale teď, ještě pár minut, si chtěla poležet.

„Měla bys přijít domů na oběd častěji," zašeptal.

Zasmála se.

„No jo, teď ale zábava skončila. Musím se vrátit."

„Mm – hmm." Ale ani jeden z nich se nepohnul a nezačal vstávat. „V osm máme v restauraci The Palace večeři s vedoucími mé transportní pobočky a jejich manželkami."

Trochu se zamračila: „Věděla jsem o tom?"

„Ano.“

„Ach. A já mám v sedm tu věc.“

„Jakou věc?“

„Čtení závěti. V domě B. D. Bransona.“

„Ale to není problém. Posunu tu večeři na půl devátou a předtím půjdeme k Bransonovům.“

„Jaképak *půjdeme?*“

Zvedl hlavu z jejích ňader a usmál se. „Právě jsem ti přece předvedl, co je to *my*.“

„Tady jde o případ, ne o sex.“

„Dobrá, tak u Bransonů souložit nebudeme, přestože by to mohlo být zajímavé.“

„Podívej, Roarkeu –“

„Ale vždyť je to naprosto dokonale zorganizované. Od Bransonů půjdeme do hotelu, kde se pořádá večeře.“

Poplácal ji po tváři a odkutálel se vedle.

„Ty se přece nemůžeš jen tak zúčastnit čtení závěti. To není veřejná záležitost.“

„Předpokládám, že B. D. má v domě nějaké útulné místo, kde bych mohl počkat na svou paní, aniž bych vyrušoval. Jak si vzpomínám, má velmi prostorný dům.“

Eva už se nenamáhala s námitkami. „Zdá se, že ho znáš.“

„Jistěže. Jsme konkurenti – ale docela přátelští.“

Hlasitě si odfrkla, sedla si a podívala se na něho. „Uvidím, co tomu řekne právní zástupkyně. Jestli bude souhlasit, tak budiž. A později bys mi možná mohl říct, co o bratrech Bransonových soudíš.“

„Miláčku, vždycky mě blaží, když ti smím pomáhat.“

„Jo.“ Tentokrát zavrčela. „A právě to mi dělá starosti.“

Kapitola pátá

Eva se na zadním sedadle limuzíny nervózně vrtěla. Normálně by si nikdy takový způsob dopravy nezvolila. Ve skutečnosti ve službě nejraději řídila sama. Jízda v dlouhatánské limuzíně jí připadala naprosto dekadentní za všech okolností, ale uprostřed vyšetřování, no to už bylo vrcholně trapné.

Před Roarkem se snažila nepoužít *dekadentní* nebo *trapný* výraz. Určitě by ho její dilema ohromně pobavilo.

Aspoň, že se dlouhé, trochu přísné černé šaty, které si oblékla, docela hodily jak ke čtení závěti, tak i na obchodní večeři. Byly hladké a jednoduché a zahalovaly ji od krku až po kotníky. Považovala je za praktické, i když přehnaně drahé. Neměla však kam si připnout zbraň, pokud nechtěla vypadat směšně, a na odznak také neměla jiné místo než mrňavou večerní kabelku.

Když se zase zavrtěla, přehodil Roarke paži přes zadní opěradlo a s úsměvem se zeptal: „Problémy?“

„Poldové obvykle nenosí šaty z panenské ovčí vlny a nejezdí v limuzínách.“

„Poldové, se kterými jsem se oženil, ano.“ Zastrčil prst pod manžetu jejího pláště. Moc se mu v těch šatech líbila – byly dlouhé, rovné, nezdobené, takže se pod nimi nevtíravě rýsovalo tělo. „Co myslíš, jak se dá zjistit, že ta ovce byla panna?“

„Ha, ha. Měli jsme jet mým autem.“

„I když musím uznat, že tvoje současné auto je oproti tomu minulému nesrovnatelně vylepšené, těžko bychom v něm měli takové pohodlí. A taky bychom si nemohli plně vychutnat všechna vína, která se budou k večeři servírovat. A hlavně.,“ zvedl ruku a štípl ji do kolena, „bych tě cestou nemohl oštipovat.“

„Já tam jedu služebně.“

„Kdepak. Směna ti skončila už před hodinou.“

Uculila se na něho. „Jenže jsem si vzala na hodinu volno, ne?“

„To máš pravdu.“ Přisedl si blíž a ruka mu vyjela po jejím stehnu. „Jakmile tam dojedeme, můžeš se do práce vrátit, ale zatím.“

Přivřela oči, a když vůz vyjel na obrubník, řekla: „Já jsem ze směny neutekla, ty chytráku. A dej tu pracku pryč, nebo tě zatknu za napadení úřední osoby.“

„Až se vrátíme domů, přečteš mi má práva a budeš mě vyšetřovat?“

Vyprskla smíchy. „Zvrhlíku,“ zamumlala a vystoupila z vozu.

„Voníš mnohem líp, než se na poldu sluší.“ Přičichl k ní, když kráčeli k důstojnému pískovcovému vchodu.

„Nacákal jsi na mne tu věc, než jsem mohla uhnout.“ Pošimral ji za krkem, až ucukla. „Musím říct, Roarkeu, že jsi dnes odporně hravý.“

„To proto, že jsem měl moc dobrý oběd,“ prohlásil důstojně. „Ten mě dostal do takové laškovné nálady.“

Musela se usmát, ale pak si odkašlala. „No tak ji ze sebe hezky setřes, nejdeme na žádnou oslavu.“

„To máš pravdu.“ Než zazvonil, přejel jí ještě roztržitě rukou po vlasech. „Toho J. C. je mi opravdu líto.“

„Takže toho jsi znal taky.“

„Natolik, že jsem si ho oblíbil. Byl to takový roztomilý člověk.“

„To říká každý. Ale byl natolik roztomilý, že by klamal svou milenku?“

„To bych nemohl tvrdit. Sex dokáže i ty nejlepší z nás přimět k občasnému pochybení.“

„Opravdu?“ povytáhla obočí. „Tak kdyby se ti snad někdy zachtělo takhle pochybit, vzpomeň si, co dokáže provést naštvaná ženská s Bransonovou elektrickou vrtačkou.“

„Miláčku,“ krátce jí sevřel zezadu krk, „je mi blaze, že jsem tak milován.“

Otevřela jim služka důstojného vzezření, oblečená do hladké černé kombinézy konzervativního střihu. Promluvila vlídně se slabým britským přízvukem. „Dobrý večer,“ spustila a lehce pokývla hlavou. „Je mi líto, ale Bransonovi dnes nepřijímají žádné návštěvy vzhledem k úmrtí v rodině.“

„Jsem poručík Dallasová.“ Eva vytáhla odznak. „Jsme očekáváni.“

Služebná chvíli studovala odznak a pak přikývla. Teprve když spatřila nepatrný záblesk v jejích očích, který prozradil, že bezpečnostní prověrka byla provedena, poznala Eva, že služka je androidka.

„Ano, poručíku. Prosím, pojďte dál. Mohu vám vzít kabáty?“

„Jistě.“ Eva setřásla z ramen svůj plášť a čekala, až si jej služebná i s Roarkeovým kabátem opatrně přehodí přes ruku. „Pojďte laskavě za mnou. Rodina je shromážděna v hlavním salonu.“

Eva se rozhlédla po hale s atriovým stropem a ladnou křivkou schodiště. Perlově šedé stěny zdobily perokresby městských parků. Eviny večerní střevíčky hlasitě klapaly na dlaždicích stejného perlově šedého odstínu. Ty barvy dodávaly vstupní chodbě a hale jakousi mlhavou a zadumanou atmosféru. Z vysokého stropu se linulo světlo jako měsíční paprsky mlhou. Čistě bílý oblouk schodiště se jakoby vznášel bez opory. Když se přiblížili ke dveřím, jejich dvě křídla se před nimi bezhlesně rozestoupila. Služebná v nich zůstala zdvořile stát. „Poručík Dallasová a Roarke,“ oznámila a pak ustoupila dozadu.

„Proč nemáme něco takového místo Summerseta?“

Evina tlumená otázka jí vysloužila další lehké štípnutí do krku, ještě než vešli dovnitř.

Místnost měla také vysoký strop, byla prostorná a tlumeně osvětlená. I zde byla zachována jednobarevnost, tentokrát v různých odstínech modré barvy, od jemných pastelů vějířovitých žánrových obrázků až po kobaltové kachle okolo krbu, ve kterém plápolal oheň.

Na krbové římse byly rozestavené stříbrné vázy různých velikostí a tvarů. V každé z nich byly bílé lilie. Jejich těžká vůně dodávala ovzduší pohřební atmosféru.

Z nejbližšího oblouku sedacího koutu vstala žena a kráčela k nim po moři koberce. Od černých šatů se odrážel obličej, bílý jako ty lilie. Vlasy barvy pšenice měla přísně stažené dozadu a v týle stočené do pevného uzlu – účes, který si mohou dovolit pouze velmi sebejisté a krásné ženy. Takto nezarámovaný obličej byl omračující, perfektní výtvor, v němž vynikaly vystouplé lícní kosti, úzký rovný nos, rovné obočí, krásně utvářená nenalíčená ústa, a to všechno zdůrazňovaly tmavě fialové oči s dlouhými hustými řasami.

Ty oči truchlily.

„Poručíku Dallasová!“ Napřáhla ruku. Evě připadalo, že její hlas odpovídá její pleti – bledý, klidný a dokonalý. „Děkuji vám, že jste přišla. Já jsem Clarissa Bransonová. Vítám vás, Roarkeu.“ Gestem, které bylo vřelé i křehké, mu podala svou volnou ruku, takže tam chvilku stáli všichni tři navzájem spojení.

„Clarisso, je nám velice líto J. C.“

„Všichni jsme pořád ještě jako omráčení. Ještě o tomto víkendu jsem ho viděla. Všichni jsme se v neděli sešli na takové pozdní přesnídávce. Nemůžu – já pořád –“ Začala se zajíkat, a tu vstal B. D. Branson a vzal ji kolem pasu. Eva postřehla, že Clarissa trochu ztuhla a sklopila své nádherné oči.

„Drahoušku, měla bys našim hostům nabídnout něco k pití.“

„No ovšem, jistě.“ Pustila Evinu ruku a přitiskla si prsty na spánek. „Dala byste si víno?“

„Ne, děkuji. Snad kávu, jestli máte.“

„Zařídím, aby vám ji přinesli. Omluvte mne.“

„Clarissa to hrozně těžce nese,“ prohlásil Branson a nespouštěl ze své ženy oči.

„Byli si s vaším bratrem hodně blízcí?“ zeptala se Eva.

„Ano. Ona nemá rodinu a J. C. pro ni byl stejně bratrem jako pro mne. Teď máme už jen jeden druhého.“ Dlouho ulpíval pohledem na své ženě a pak jako by se stáhl do sebe. „Já jsem si uvědomil váš vztah, až když jste dnes opustila mou kancelář, poručíku. Myslím váš vztah k Roarkeovi.“

„Vidíte v tom nějaký problém?“

„Ale vůbec ne.“ Přinutil se a maličko se na Roarkea usmál. „Jsme sice konkurenti, ale neřekl bych, že jsme protivníci.“

„Měl jsem J. C. moc rád,“ řekl krátce Roarke. „Je ho škoda.“

„Ano, to je pravda. Měli byste se seznámit s právníky, abychom mohli přistoupit k věci.“ Teď už s chmurným výrazem okolo úst konstatoval: „Už jste mluvila se Suzannou Dayovou?“

Suzanne zachytila Bransonův pohled a přistoupila k nim. Nastalo rychlé a neosobní potřásání rukou a pak se Suzanne připojila k Bransonovi. Nakonec vstala poslední osoba v místnosti.

Eva ho hned poznala. Lucas Mantz byl jedním z nejvýznačnějších a nejváženějších obhájců trestních činů ve městě. Byl elegantní, uhlazený, ve vlnitých černých vlasech měl bílé pruhy. Jeho úsměv byl studený a zdvořilý, kouřové oči ostré a bystré.

„Poručíku! Roarkeu, zdravím vás.“ Pokynul jim oběma a rychle se znovu napil vína, které držel v ruce. „Já zastupuji slečnu Cookeovou.“

„Je vidět, že nešetřila na výlohách," pravila Eva suše. „Vaše klientka zřejmě čeká, že přijde k pěkným penězům, ne, Mantzi?"

Zvedl obočí a řekl s pobavenou ironií: „Co se týče peněz mé klientky, s potěšením vám o nich vydáme zprávu, poručíku. Pokud předložíte oprávnění. Obžaloba slečny Cookeové byla podána a přijata."

„Zatím," řekla Eva.

„Snad abychom přistoupili k tomu, co máme na programu." Branson zase pohlédl směrem k manželce, která dávala služebné pokyny k servírování kávy. „Prosím, posaďte se," ukázal na sedací prostor.

Když se usadili a dostali kávu, usedla Clarissa vedle manžela a uchopila ho za ruku. Lucas Mantz věnoval Evě ještě jeden studený úsměv a pak se posadil co nejdál od ní. Suzanne si sedla do čela.

„Zesnulý zanechal pro případ svého úmrtí osobní nahrávky na disketách pro svého bratra a švagrovou, pro slečnu Lisbeth Cookeovou a pro svého asistenta Chrise Tipplea. Ty budou jednotlivým stranám doručeny osobně do dvaceti čtyř hodin po přečtení závěti. Pan Tipple byl zpraven o dnešním čtení, ale odmítl se zúčastnit. Není mu dobře."

Vyndala z aktovky dokument a začala číst.

Úvod byl technický a květnatý. Eva pochybovala, že jazyk určený pro tyto věci doznal za poslední dvě století nějaké změny. Formální uznání vlastní smrti má nicméně dlouhou tradici.

Uvažovala, že lidé mají tendenci začít s plánováním svého konce se značným předstihem a vyjadřovat se v tomto ohledu velice specificky. Eva usoudila, že na životní jistoty je možné vsadit jedinou sázku. *Vsadím se o celý měsíc, že budu žít až do smrti.*

Pak dojde na hřbitovní místa a urny na popel, podle toho, čemu dáváte přednost a jak se cítíte finančně. Většina lidí je zakoupí předem nebo je dávají darem. Vyberou nějaké slunné místo na venkově nebo fešáckou schránku do pracovny.

Nakupuj teď, zemři za dlouho.

Tyhle drobné detaily podléhají změnám podle módy a podle společenského povědomí. Ale stálým prvkem v celé té věci přechodu ze života do smrti zůstává patrně poslední vůle a testament. Kdo dostane co a kdy a jak se rozdělí všechen ten majetek, který mrtvý dokázal během času, který mu osud dopřál, nahromadit.

Je to určitá snaha o kontrolu. Zákon džungle požaduje kontrolu i po smrti. Ještě poslední sevření otěží, poslední stisknutí knoflíku. Pro někoho, uvažovala, je to poslední útok na ty, kteří měli tu drzost přežít. A pro někoho poslední dar těm, které miloval a ctil po celý život.

V každém případě přečte slova mrtvého právní zástupce. A život půjde dál.

Eva, jež přicházela se smrtí do styku denně, jež ji zkoumala, brodila se v ní a již smrt často pronásledovala i ve spánku, pociťovala celou tu záležitost jako poněkud urážlivou. Nějakou dobu trvalo, než byly vyjmenovány různé drobné odkazy. Ty Evě doplnily obraz muže, který měl rád legrační židle, rudý župan a mrkvové pyré s hráškem v bešamelové omáčce.

Pamatoval na lidi, kteří byli zapojeni v jeho denní rutině, od vrátného až po telefonistku ve své kanceláři. Své právní zástupkyni Suzanně Dayové odkázal sochu Revizionisty, kterou tak obdivovala.

Když Suzanne četla ta slova, zachvěl se jí hlas, ale pak si odkašlala a pokračovala.

„Svému asistentovi Chrisu Tippleovi, který byl mou pravou i levou rukou a často i mým mozkem, odkazuji své zlaté náramkové hodinky a částku jednoho milionu dolarů. Jsem přesvědčen, že to první bude opatrovat a to druhé správně využije. Své krásné a vřele milované švagrové Clarisse Stanley Bransonové odkazuji perlový náhrdelník, který mi zanechala moje matka, diamantovou brož po mé babičce a svou lásku."

Clarissa začala tiše plakat do dlaní, štíhlá ramena se jí nepřestávala otřásat, i když ji kolem nich manžel objal.

„Tiše, Clarisso," mumlal jí Branson do ucha, tlumeně, že to Eva sotva slyšela. „Seber se přece."

„Promiň." Hlavu měla stále skloněnou. „Je mi to líto."

„B. D.," zarazila se Suzanne a vyslala ke Clarisse pohled plný tichého porozumění. „Neměla bych na chviličku přerušit čtení?"

„Ne." Stiskl čelisti, zachmuřil se, stále ženu držel pevně kolem ramen a hleděl přímo před sebe. „Prosím, pokračujte."

„Dobrá. Svému bratrovi a partnerovi, B. Donaldu Bransonovi." Suzanne se nadechla. „Dispozice týkající se mého podílu na podniku, který jsme společně řídili, jsou uvedeny ve zvláštním dokumentu.

Prohlašuji zde, že pokud mě přežije, pak po mé smrti přecházejí veškerá má práva z Bransonových hraček a nástrojů na jeho jméno. Kdyby mě předešel, budou tato práva převedena na jeho manželku, popřípadě na děti z tohoto manželství. Kromě toho svému bratrovi odkazuji smaragdový prsten a diamantové manžetové knoflíky po našem otci. Dále svoji knihovnu nahrávek, zahrnující mimo jiné všechny rodinné obrazy; svoji loď *TaT* a svůj vzdušný bicykl s nadějí, že jej už konečně vyzkouší. Pokud se ovšem neukázalo, že měl pravdu, a důvodem k tomuto čtení není fakt, že jsem se na něm rozsekal.“ Branson vydal jakýsi zvuk, snad krátké potlačené zasmání, a pak zavřel oči.

„Lisbeth Cookeová.“ Suzannin hlas o několik stupňů ochladí, zatímco po Mantzovi šlehla bleskovým znechuceným pohledem. „Odkazuji jí všechen zbytek svého osobního majetku, včetně finanční hotovosti, bankovních a kreditních účtů, nemovitostí, cenných papírů, nábytku, uměleckých předmětů a osobních věcí. Lissy, lásko moje,“ pokračovala Suzanne a s důrazem odsekávala každé slovo, „netruchli dlouho.“

„Miliony.“ Branson se pomalu postavil. Obličej měl smrtelně bílý, oči mu žhnuly. „Zamorduje ho a za to přijde k milionům. Já to tak nenechám.“ Se zaťatými pěstmi se obrátil k Mantzovi. „Nebudu litovat ničeho a postarám se, abych tomu zabránil.“

„Chápu vaše rozhorlení.“ Mantz také vstal. „Ale přání vašeho bratra jsou formulována jasně a právnicky čistě. Slečna Cookeová nebyla obžalována z vraždy, ale ze zabití druhého stupně. Existují legální procedury, které její právo na dědictví potvrzují.“

Branson vycenil zuby. Když Eva viděla, že se chystá vyrazit dopředu, vyskočila a chtěla mu v tom zabránit. Ale ještě dřív to učinil Roarke.

„B. D.“ Roarke hovořil tiše, ale přitom Bransonovi tiskl pevně ruce k bokům. „Tohle vám nijak neprospěje. Ponechte to svým právníkům. Hleďte, vaše paní je velice rozrušená,“ pokračoval, když viděl, že se Clarissa zhroutila do klubíčka a usedavě pláče. „Měla by si jít lehnout. Co kdybyste ji odvedl nahoru a dal jí něco na uklidnění?“ Bransonovi ostře vystoupily kosti v obličeji, jak se snažil ovládnout. Tak ostře, až se zdálo, že mu prořízne kůži.

„Vypadněte z mého domu,“ nařídil Mantzovi. „Koukejte okamžitě vypadnout.“

„Já ho vyprovodím,“ upokojil ho Roarke. „Postarejte se o manželku.“

Ještě dlouhou chvíli vzdoroval Branson Roarkeovu sevření, pak přikývl a obrátil se. Pomohl manželce vstát, vzal ji do náruče jako malé dítě a vedl ji pryč.

„Tady jste skončil, Mantzi,“ postavila se před něho Eva. „Ledaže byste se chtěl poohlédnout, jestli Bransonovi nemají ještě psa, kterého byste mohl nakopnout.“

Ocenil to, vzal si svou aktovku a poznamenal: „Každý z nás dělá svou práci, poručíku.“

„Ano, a vy teď můžete běžet k vražedkyni a oznámit jí, že se z ní právě stala velmi bohatá žena.“

Jeho oči neuhnuly. „Život je zřídkakdy černobílý.“ Pokynul Suzanně: „Dobrý večer, paní advokátko,“ zamumlal a odešel.

„Má pravdu,“ povzdechla Suzanne a znovu si sedla. „Dělá jen svou práci.“

„Takže Lisbeth bude dědit?“ zeptala se Eva.

Suzanne si sáhla na kořen nosu. „Vypadá to, že bude. Pokud bude obžalována ze zabití druhého stupně, může obhajoba tvrdit, že zabila J. C. v záchvatu žárlivosti. Poslední vůle byla zapečetěná. Nemůžeme prokázat, že dokument předem znala nebo že ji jeho obsah nějak ovlivnil. Podle současných zákonů může jeho smrtí získat.“

„A kdyby byla obžaloba zpochybněna?“

Suzanne položila ruku do klína a zamyšleně se na Evu zadívala. „Potom by se situace změnila. Myslíte, že je naděje? Domnívala jsem se, že případ je uzavřený.“

„Uzavřený neznamená uzamčený.“

„Doufám, že mě budete průběžně informovat,“ poznamenala Suzanne. Vstala a společně s nimi kráčela k místu, kde na ně čekala služebná s kabáty.

„Dám vám vědět, co budu moct a až budu moct.“ Když vyšli všichni ven, zastrčila Eva ruce do kapes. Už tam čekala limuzína. Eva se snažila nedat najevo rozpaky.

„Můžeme vás zavézt domů, slečno Dayová?“ zeptal se Roarke.

„Ne, děkuju. Docela ráda se projdu.“ Na chviličku se zarazila a při výdechu vyfoukla dlouhý bílý obláček. „Jako advokátka v majetkových věcech se s podobnými případy setkávám pořád. Zármutek a chtivost. Ale málokdy se to stane takhle blízko mne. Já jsem měla J. C. opravdu ráda. U některých lidí máte dojem, že budou žít navěky.“ Potřásla hlavou a šla.

„No, náramně jsme se pobavili,“ poznamenala Eva a zamířila k autu. „Ráda bych věděla, jestli Lissy, má láska, uroní aspoň z poloviny tolik slz, jako Clarissa. Znáš ji tak dobře?“

„Hm, ne.“ Roarke vklouzl do auta vedle ní. „V rámci té falešné intimnosti společenských styků jsem narazil na bratry Bransonovy dosti často. Clarissa a Lisbeth bývaly obvykle s nimi.“

„Já bych je nejradši prohodila.“

Roarke se opřel a zapálil si cigaretu. „Jak to myslíš?“

„Clarissu bych dala dohromady s J. C. Podle toho, co jsem se o něm dozvěděla, byl uvolněnější, ne tak cílevědomý, citovější než jeho bratr. Clarissa vypadá křehce až něžně – zdá se mi, že má z Bransona trochu strach. Nedělá dojem brilantní společenské manželky. Ten chlap je hlavou velké mezinárodní společnosti. Tak proč nemá brilantní společenskou manželku?“ Už když kladla tuto otázku, začal se Roarke culit. To ji přimělo přivřít oči. „Co je?“

„Chtěl jsem říct, že se mohl zamilovat do úplně jiného typu. To se hlavám velkých mezinárodních společností také někdy stává.“

Teď už jí v přivřených očích zajiskřilo: „Chceš snad říct, že já nejsem brilantní společenská žena?“

Zamyšleně zatáhl z cigarety: „Kdybych řekl, že jsi, asi bys mě chtěla zmlátit a skončilo by to tím, že bychom spolu tady vzadu zápasili. A pak jedno s druhým, a na večeři bychom přišli strašně pozdě.“

„To by mi bylo opravdu hrozně líto,“ zabručela. „Ty taky nejsi zrovna typický manžel policajtky, chlapče.“

„Kdybych řekl, že jsem, zase by to skončilo pěstním zápasem a tak dál.“ Típl cigaretu a pak Evě špičkou prstu přejel od hrdla až do pasu. „Nechceš?“

„Myslíš, že jsem se takhle pracně nablýskala, abys mi po celém těle nechal otisky?“

Usmál se a potěžkal její ňadro. „Ale miláčku, přece víš, že já otisky zásadně nezanechávám.“

V průběhu večeře a společenské konverzace se Evě podařilo vyklouznout k telefonu a zařídit si úřední příkaz ke kontrole finančních záležitostí Lisbeth Cookeové. Jako důvod uvedla mimořádně velké dědictví. Měla štěstí, že kápla na soudce, který s ní buď souhlasil, nebo byl příliš unavený, než aby o důvodech diskutoval.

Výsledkem bylo, že když se vrátili domů, byla Eva čilá a nabroušená.

„Musím si teď něco vyřídit,“ řekla Roarkeovi, když kráčeli do ložnice. „Převléknu se a budu chvíli pracovat ve své pracovně.“

„A na čem?“

„Požádala jsem o povolení přístupu k finančním údajům Cookeové.“ Vysoukala se ze šatů, odhodila je stranou a stála tam, s živým zájmem sledovaná manželem, oděná pouze dvěma drobnými kousky textilu a obutá do vysokých kožených bot. „Zařídila jsem si to, když se podával dezert.“

„Někde tu musím mít svůj bičík,“ zabručel.

„Co?“

Ušklíbl se a vydal se k ní. Pobavilo ho, když viděl, jak hrozivě přimhouřila oči. „Dej si odstup, kamaráde. Řekla jsem ti, že musím pracovat.“

„Ty informace ti můžu sehnat dvakrát rychleji, než to bude trvat tobě. Pomůžu ti s tím.“

„Já jsem tě o pomoc neprosila.“

„Ne, ale oba víme, že to dokážu získat rychleji a interpretovat ti to tak, že z toho nebudeš mít zamotanou hlavu. A všechno, co za to požaduju, je taková maličká věcička.“

„Jaká věcička?“

„Že až s tím skončíme, budeš mít pořád na sobě tento velice interesantní úbor.“

„Úbor?“ Rozhlédla se, zachytila svůj obraz v zrcadle a šokované zamrkala. „Ježíši, já vypadám jako –“

„No právě,“ souhlasil Roarke. „Namouduši –“

Znovu se na něho podívala a snažila se ignorovat lepkavou kouli slasti, kterou v ní vyvolal žár v jeho očích. „Mužští jsou takoví bláznni.“

„Tak se nad námi slitujte.“

„Nebudu se tady promenádovat ve spodním prádle jen proto, aby sis ty mohl kuchtit své ubohé špinavé fantazie.“

„Dobrá,“ poznamenal, když si přes sebe přehodila župan. „Už jsou ukuchtěné. Rychleji nám to půjde v mé pracovně.“

Zavázala si pásek a podezíravě na něho pohlédla: „Co nám půjde?“

„No přece zjistit ty údaje, poručíku. Co jiného?“

Přiměla se ignorovat zákmit zklamání. „Tohle je oficiální záležitost. Chci, aby ten průzkum probíhal na mém přístroji.“

„Ty jsi šéf.“ Vzal ji za ruku a vedl ji ven.

„Tak si to pamatuj.“

„Drahoušku, jak bych si to mohl nepamatovat, když se to, co máš na sobě pod tímhle župánkem, navěky vtisklo do mé paměti?“

„Všechny cesty,“ namítla suše, „nevedou k sexu.“

„Ovšem ty nejlepší ano.“ Když vcházela do pracovny, přátelsky ji pleskl přes zadek.

Na její lenošce byl stočený Galahad. Kocour, viditelně znechucený, zvedl hlavu. Jelikož žádný z nich nezamířil do kuchyně, zavřel zase oči a přestal si jich všímat.

Eva vsunula příkaz do přihrádky počítače, který zapnula. „Já vím, jak mám dělat finanční průzkum. Ty jsi tu jenom proto, abys mi ho interpretoval a upozornil mě, kdyby se ti zdálo, že má něco schované v rukávu.“

„K vašim službám.“

„Nech toho.“ Posadila se ke svému psacímu stolu a vyžádala si spis Lisbeth Cookeové. „Uložit současná data,“ nařídila. „A zahájit pátrání po finančních záznamech na jméno a identifikační číslo subjektu. Všechny účty, hotovost, příjmy a vydání. Začít u dat ode dneška před rokem.“

Vyhledávání zahájeno.

„Osobní vlastnictví?“ nadhodil Roarke.

„K tomu se dostanu. Nejdřív probereme prachy.“

Hledání ukončeno. Cookeová Lisbeth má čtyři aktivní bankovní účty.

„Uveď je postupně na obrazovce."

Příjem…

Když se data vynořila, Eva tiše hvízdla. „Přes dva miliony u Newyorské akciové banky, další milion a půl u banky New World, skoro milion u American Trustu a čtvrt milionu u Credit Managers."

„To poslední bude asi na běžné výdaje," řekl jí Roarke. „Ty ostatní jsou akciové a obligační typy účtů. Především dlouhodobé investice, řízené finančními týmy, které jsou schvalovány příslušnými institucemi. Je to chytře vymyšlené. Kombinuje vysoké riziko, velké zisky a konzervativní úrokované příjmy."

„Jak tohle všechno můžeš říct jenom podle názvů bank a výše vkladu?"

„Vyznat se v povaze bank je pro mne nezbytné. Když přejdeš na další úroveň dat, uvidíš, že má pravděpodobně vyvážený soubor akcií, obligací, společných fondů a volných peněz, které jsou v neustálém pohybu směrem k novým investicím podle toho, jak trh kolísá."

Sám dal příkaz k posunu a ukázal prstem na obrazovku. „Podívej, zdá se, že věří své vlastní společnosti. Má pěknou porci akcií Bransonových hraček a nástrojů, ale zajišťuje se pro každý případ i jinde. Vlastní akcie řady společností, včetně několika mých. A včetně několika, které jsou vůči Bransonovi vysloveně konkurenční. Neinvestuje své penízky emocionálně."

„Kalkuluje."

„Když přijde na její finance, dokáže být chytrá i realistická."

„Však má taky na to hraní k dispozici přes čtyři miliony. Na reklamní referentku je to sakra dost. Počítači, uveď na obrazovce detailní depozita a elektronické převody během posledního roku."

Příjem…

Když se údaje objevily, zvedla Eva obočí. „Podívej se na tohle. Elektronický transfer z účtu J. Clarence Bransona na účet Lisbethiných běžných výloh. Čtvrt milionu každé tři měsíce. Celej zatracenej milion za rok. Počítači, uveď všechny převody z účtu subjektu Branson na účet Lisbeth Cookeové."

Příjem… Výčet ukončen. První transfer sto padesáti tisíc uskutečněn 2. července 2055. Čtvrtletní převody stejné částky po dobu celého dalšího roku. 2. července 2056 byly převody zvýšeny na dvě stě tisíc a dále po půl roce narůstaly až do 2. července 2057, kdy dosáhly výšky dvou set padesáti tisíc.

„Nebyl to žádný troškař," zabručela Eva.

„Zajišťoval jí stálý a velkorysý příjem." Roarke stál za Evinou židlí a mechanicky jí masíroval ztuhlá ramena. „Tak proč ho zabíjet?"

„Milion ročně?" Otočila se k němu. „To by pro tebe byla hračka."

„Drahoušku, je to přece jen něco."

„Ty to patrně utratíš za boty."

Zachechtal se a vtiskl jí polibek na temeno hlavy. „Když nebudou šťastné tvoje nohy, ani ty nebudeš šťastný."

Zamručela a začala bubnovat prsty do stolu. „Ale co když ji popadla chtivost a přestalo ji bavit, že má vystačit s milionem ročně? Když ho zabije a provede to správně, dostane všechno a hned."

„Je to ale velké riziko. Když to zvorá, bude obžalovaná z vraždy a zbude jí jen vězeňská cela."

„Ona si to vykalkulovala. Myslela na všechny možnosti. Počítači, jaká je hodnota osobního vlastnictví J. Clarence Bransona bez vlastnických práv na společnost Hračky a nástroje?"

Příjem…

Roarke poodešel a nalil si brandy. Věděl, že když Eva takhle pracuje, nebude pít nic – leda kávu. A protože chtěl, aby usnula, nechal AutoChefa na pokoji. Eva už mezitím vstala a rázovala po pokoji. Pásek županu se jí uvolnil a připomněl mu, že s ní měl před spaním ještě nějaké plány.

Výběr dat ukončen. Odhad hodnoty majetku včetně oceněných nemovitostí je dvě stě šedesát osm milionů dolarů.

„Tak tohle už je náramné zvýšení platu." Eva si jednou rukou shrnula vlasy dozadu. „Odečti ty drobné odkazy, pohřební výdaje, a on to zařídil tak, aby byly co nejnižší, a holka si nakonec přijde zhruba na dvě stě milionů."

„Mantz namítne, že o dědictví nevěděla."

„Ale věděla. Byli spolu přes tři roky. Ta to určitě věděla."

„Co myslíš, Evo, jakoupak mám asi cenu já a jak jsou v mé závěti rozděleny jednotlivé odkazy?“

Krátce vzhlédla, celá podrážděná. „Jak to mám k čertu vědět?“ Když se usmál, hlasitě vydechla. „To je něco jiného. My jsme neuzavírali žádnou obchodní dohodu.“

„To máš pravdu. Ale Mantz bude mít stejně námitky.“

„To může, ať mu třeba jazyk upadne. Ona to věděla, na to vezmi jed. Půjdu si s ní znova promluvit, hned zítra. Ta její historka o jiné ženské a její šílený záchvat žárlivosti na mne neplatí.“

Usedla zase za psací stůl a vyžádala si debetní údaje.

Nespokojeně je studovala s rukama v kapsách. „Drahý vkus, ale nic nepřesahuje výšku jejích příjmů. Nakoupila dost pánských šperků a oblečení. Možná má přece jen nějakého milence. Na to bude třeba se taky podívat.“

„Hmm.“ Župan už měla rozevřený. Nabízel rozkošnou kombinaci pruhů pleti, černého hedvábí a kůže. „Domnívám se, že tohle všechno bude muset počkat do zítřka.“

„No, dneska už tady asi víc udělat nemůžu,“ souhlasila.

„Naopak.“ Přiskočil, stáhl z ní župan a pak ji objížděl rukama. „Dovedu si toho představit celou spoustu.“

„Ale?“ Už se v ní začala vařit krev. Ten člověk má ohromně tvůrčí ruce. „Co například?“

„Co kdybych ti udělal pár návrhů?“ Přitiskl ústa k jejím rtům a opřel Evu o stěnu. Hned první návrh, který jí zamumlal do ucha, způsobil, že zašilhala.

„Páni! To zní ohromně. Jenom nevím, jestli je to fyzicky vůbec možné.“

„To nemůžeš vědět, dokud to nezkusíš,“ prohlásil Roarke a pustil se do předvádění.

Kapitola šestá

Když Eva ráno dorazila do kanceláře, Peabodyová už tam čekala. „Díky za to volno, Dallasová.“

Eva pohlédla na štíhlou vázu s rudými skleníkovými růžemi. „Vy jste mi koupila kytku?“

„To Zeke.“ Úsměv, který Peabodyová vyloudila, byl zčásti shovívavý, zčásti ironický. „On si na takové věci potrpí. Chtěl vám jen poděkovat za ten včerejšek. Já mu říkala, že na kytky moc nejste, ale on mi tvrdil, že na kytky musí být každý.“

„Já mám náhodou kytky docela ráda.“ Eva cítila potřebu trochu se bránit proti výroku Peabodyové a schválně si k růžím přivoněla. Dokonce dvakrát. „Co bych proti nim měla mít? A jaké plány má bráška na dnešek?“

„Už má připravený seznam muzeí a galerií. Strašně dlouhý seznam,“ dodala Peabodyová. „A pak se chce postavit do fronty na zlevněné lístky do divadla na dnešní večer. Je mu jedno, co budou hrát, jen když uvidí něco na Broadwayi.“ Eva se zadívala na Peabodyovou, na její starostlivé oči, na zuby, které tak obdivoval McNab a jimiž se teď spěšně zakousla do dolního rtu. „Peabodyová, všechny ty věci, které si váš bratr plánuje, podniká v New Yorku denně spousta lidí, a taky přežijí.“

„No jo, já vím. Probrali jsme spolu všechno, co je riskantní. Šestkrát nebo sedmkrát,“ dodala ironicky. „Ale on je prostě, Zeke. Ostatně, chystá se znovu kontaktovat ty Bransonovy a zeptat se, co po něm budou chtít. Včera se jim nedovolal.“

„Hmm.“ Eva si sedla a začala se probírat poštou, kterou Peabodyová donesla a srovnala. Byly tam zásilky místní i zvenku. „My jsme byli včera večer u toho, když se četla Bransonova závěť. Cookeová svého milence oddělala, ale dědí po něm miliony.“ Eva zakroutila hlavou. „Dneska dopoledne se u ní doma zastavíme a trochu si o tom popovídáme. Kdo je to kruci Kassandra?“

„Kdo?“

„To se právě ptám.“ Eva zamračeně obracela pouzdro na diskety. „Přišlo to zvenku – zpáteční adresa Lower East Side. Nemám ráda balíčky od lidí, které neznám.“

„Všechny zásilky zvenčí jsou skenovány na výbušniny, jedy a podezřelé materiály.“

„Jistě, jistě.“ Ale instinkt jí poradil, aby sáhla do zásuvky pro lahvičku s izolačním roztokem a omočila si v něm prsty. Pak teprve otevřela pouzdro a vyndala z něj disketu. „Funguje na tomhle stroji ten antivirus?“

Peabodyová smutně pohlédla na Evin počítač. „To si můžeme jen zbožně přát.“

„Zatracenej krám pitomej,“ zabručela Eva a vložila disketu do otvoru. „Počítači, zapoj a přehraj disketu.“ Ozvalo se hluboké bzučení, jako když se začnou rojit podrážděné včely. Obrazovka blikla, zhasla a se zakvílením se pak znovu rozsvítila.

„Při nejbližší příležitosti si na ty šašky z údržby osobně došlápnu,“ zařekla se Eva.

Disketa je pouze textová. Její znění následuje…

Poručík Eva Dallasová, Policie a Bezpečnost města New York, Policejní centrála, Kriminální oddělení. Naše jméno je Kassandra. Jsme bohové Spravedlnosti. Jsme věrní.

Současná prodejná vláda a její prospěchářští a slabošští vůdcové musejí být a budou zahubeni. Chystáme se bořit, odstraňovat, a když bude třeba, ničit vše, co by stálo v cestě republice. Masy už nebudou dál snášet, aby je ta ubohá hrstka, která drží moc ve svých rukou, zneužívala, potlačovala jejich myšlenky a hlasy a ignorovala je. Pod naší vládou budou všichni žít svobodně. Obdivujeme vaše schopnosti. Obdivujeme vaši důslednost v případu Howarda Bassiho, známého jako Šíbr. Byl pro nás užitečný, ale musel být usmrcen, protože se z něho stal dezertér.“

Eva vsunula do počítače další disketu. „Počítači, kopíruj disketu, která se právě přehrává.“

Naše jméno je Kassandra. Máme dlouhou paměť. Jsme připraveni. Ve vhodný čas vyhlásíme svá přání a požadavky.

Dnes ráno, v devět patnáct, předvedeme malou ukázku našich možností. Pak snad pochopíte. Pak snad budete naslouchat.“

„Ukázku,“ opakovala Eva, když vzkaz skončil. Bleskově pohlédla na hodinky, popadla obě diskety a zapečetila originál. „Nemáme ani celých deset minut.“

„Ale na co?“

„Dali nám přece adresu.“ Poklepala na pouzdro a sáhla po kabátku. „Jedeme to prověřit.“

„Jestli jsou to ti lidé, co oddělali Šíbra,“ začala Peabodyová, když se hnaly k východu, „tak už vědí, že na tom děláte.“

„To není tak těžké uhodnout. Navázala jsem spojení s New Jersey a včera jsem se vydala do Šíbrova obchodu. Podívejte se na tu zpáteční adresu, Peabodyová, a zjistěte, co to tam je. Činžák nebo soukromý dům nebo nějaký podnik.“

„Ano, madam.“

Nastoupily do auta. Eva couvla, stočila vůz o sto osmdesát stupňů a vyrazila z garáže. „Promítnout mapu,“ nařídila a zamířila na jih. „Lower East Side, sektor šest.“ Když na obrazovce zazářila mřížka příslušné oblasti, přikývla. „To jsem si myslela. Jsou tam samá skladiště.“

„Dotyčná budova je stará sklárna, určená k asanaci. Údajně prázdná.“

„Možná je ta adresa falešná, ale oni s jistotou čekají, že ji prověříme. A my je nezklameme. Čas?“

„Šest minut.“

„Dobrá. Tak na to šlápneme.“ Eva spustila sirénu, zařadila vertikální zdvih a vyhoupla se nad střechy aut, která směřovala na jih.

Zabočila na východ, okolo rekonstruovaných domků, které si teď oblíbili mladí intelektuálové – žili v nich, obchodovali a jedli v předražených kavárnách se špatným osvětlením a dobrým vínem.

O necelý blok dál se však prostředí změnilo; bylo vidět jen úpadek, zchátralost a beznaděj. Dole po ulicích kráčela bída v podobě nezaměstnaných, nemytých, ochablých a beznadějných postav.

Na jihu trčely staré továrny a sklady, skoro všechny opuštěné. Zdivo bylo od kouře, smogu a stáří šedé jako saze. Na zemi probleskovalo mezi smetím sklo z vytlučených oken a zápasilo s plevelem, který prorážel z rozbitého betonu.

Eva zastavila auto, krátce obhlédla krychlovou šestipatrovou cihlovou budovu, obehnanou bezpečnostním plotem. Brána byla opatřena zámkem, ale momentálně byla dokořán otevřená.

„Řekla bych, že nás čekají.“ Projela branou a pátrala po známkách života v budově. Pak se zamračila, zastavila vůz a vylezla. „Čas?“

„Přibližně minuta,“ odpověděla Peabodyová, která vystoupila na druhé straně. „Půjdeme dovnitř?“

„Zatím ne.“ Vzpomněla si na Šíbra a jeho ošklivý krámek. „Zavolejte posily. Dejte vědět dispečinku, kde jsme. Nějak se mi to nezdá.“

Dál se nedostala. Ozvala se rána a pod nohama se jim zatřásla zem. Když zahlédla řadu záblesků za rozbitými okny továrny, zaklela.

„Kryjte se!“ Právě když se chystala zapadnout za auto, vzduch explodoval a zasáhl ji horkým nárazem, až upadla na kolena. Hřmot byl tak ohlušující, že jí ušní bubínky málem praskaly a hlavou jí projížděly ohnivé šípy. Kolem pršely cihly. Jak se koulela pod auto, přistál pár centimetrů od jejího obličeje doutnající kus dřeva. Těžce dopadla na Peabodyovou.

„Nejste zraněná?“

„Ne. Panebože, Dallasová.“

Převalila se přes ně vlna žáru, nemilosrdná a intenzivní. Ve vzduchu to kvílelo. Nad nimi létaly úlomky, bombardovaly auto jako žhavé, zuřivé rány pěstí. Takhle asi musí vypadat konec světa, pomyslela si Eva a snažila se popadnout dech. Žár a smrad a ohlušující hřmot.

Vůz se nad nimi kýval, házel sebou a otřásal se. A pak najednou už Eva neslyšela žádný zvuk, jen zvonění v uších a Peabodyovou, jak trhaně lapá po dechu. Nic se nehýbalo, jen její vlastní srdce divoce bušilo.

Zůstala ještě chvilku ležet a ujišťovala se, že je pořád ještě naživu a že má všechny části těla neporušené. Pocítila palčivou bolest v místech, kde dopadla na beton. Sáhla si tam a zjistila, že má prsty od krve. To ji natolik otrávilo, že se začala po břiše plazit zpod auta.

„Sakra, krucinál! Podívejte se, jak vypadá můj auťák.“

Auto bylo samý škrábanec a spálenina, přední sklo roztříštěné do pavučinových paprsků. Ve střeše byla díra jako pěst. Peabodyová se vyhrabala na nohy a rozkašlala se z kouře, který visel ve vzduchu.

„No, vy taky nevypadáte zrovna nejlíp, madam.“

„To jsou jen škrábance," zamumlala Eva a otírala si zkrvavené prsty o poničené kalhoty.

„Ne, já myslela celkově."

Eva zamračeně vzhlédla a pak přimhouřila oči. Peabodyová měla celý obličej jako natřený načerno, pouze bělma očí jí z něj svítila jako měsíčky. Čepici stejnokroje někde ztratila a vlasy jí trčely do všech stran.

Eva si přejela rukou přes obličej. Pak se podívala na černé konečky prstů a zaklela. „Doprčic. To je teda vrchol. Ohlaste to. Ať sem pošlou nějaké jednotky, které by si vzaly na starost dav čumilů. Jakmile zdejší obyvatelstvo vyleze zpod postelí, bude tu ihned pekelná tlačenice. A sežeňte –"

Zaslechla přijíždějící auto, rázem se otočila na podpatku a sáhla po zbrani. Když rozpoznala vůz, který zastavil za troskou jejího auta, nevěděla, jestli má cítit úlevu nebo dopal. „Co ty tady sakra děláš?" uhodila na Roarkea, který z auta vystoupil.

„To bych se mohl ptát zrovna tak já tebe. Krvácíš na noze, poručíku."

„To nic není." Přejela si rukou pod nosem. „Musím celý tenhle prostor uzavřít jako místo zločinu, Roarkeu, a k tomu rizikové. Musíš odsud."

Roarke vyndal z kapsy kapesník, podřepl, prohlédl si její ránu a pak přes ni kapesník uvázal. „Budeš si to muset nechat ošetřit. Máš v tom spoustu špíny." Zvedl se a přejel jí rukou po vlasech. „Zajímavý make-up, ale docela ti sluší." Koutkem oka zahlédla, jak se Peabodyová culí, ale rozhodla se, že to bude ignorovat.

„Nemám na tebe čas, Roarkeu, mám práci."

„To vidím. Ale myslím, že si budeš muset čas udělat." Pohlédl na doutnající trosky a jeho oči dostaly chladný a prázdný výraz. „Tahle budova bývala moje."

„Zatraceně." Eva vrazila ruce do kapes a začala pochodovat sem a tam. „Zatraceně," opakovala a zuřivě na něho zírala.

„Já věděl, že tě to potěší." Vytáhl z kapsy pouzdro na diskety a podal jí je. Už si disketu okopíroval a zajistil. „Tohle jsem dostal dnes ráno. Je to vzkaz od skupiny, která si říká Kassandra. V podstatě mě prohlašují za kapitalistického oportunistu – což je samozřejmě napros-

tá pravda – a oznamují mi, že jsem byl vybrán pro jejich první ukázkovou akci. Je to zabalené do vyčichlého a otravného politického žargonu. Přerozdělení moci, vykořisťování chudých bohatými. Nic originálního."

Hovořil schválně nedbale, ale bylo patrné, že svůj hlas musí přísně kontrolovat. Ona ho znala. Za těma chladnýma očima bublala zuřivost.

Nakonec k tomu zaujala jediný postoj, který ovládala, a to profesionální věcnost. „Budu potřebovat, aby ses dostavil k nám na oddělení a podal podrobnou zprávu. A tohle použiju jako důkaz."

Zarazila se, když viděla, jak zuřivost v jeho očích vyplouvá na povrch. Letmo si uvědomila, že nikdo nemůže vyhlížet nebezpečněji než Roarke, když se dostane do svého mrazivého rozpoložení.

Prudce se od ní odvrátil a vydal se mezi čoudící trosky.

„Sakra." Netrpělivě si prsty pročísla rozcuchané vlasy a hodila pohledem po Peabodyové.

„Jednotky už jsou na cestě, Dallasová."

„Postavte se u brány," nařídila jí Eva. „Když to bude nutné, tak ji zajistěte."

„Ano, madam," odpověděla Peabodyová a se zájmem sledovala, jak si Eva jde poradit s manželem.

„Podívej, Roarkeu, já vím, že tě to pořádně vzalo, a nedivím se ti. Když někdo vyhodí do vzduchu tvůj barák, máš plné právo být otrávený."

„To tedy mám." Otočil se k ní a z očí mu koukala zuřivost. Eva před tím pohledem málem ucouvla, což ji ohromilo a dopálilo. Teď k němu naopak přistoupila tak blízko, až se jejich boty navzájem dotkly.

„Tohle je, krucinál, místo zločinu a já nemám čas ani chuť tady postávat a hladit tě po hlavě proto, že jeden z tvých šestimilionových baráků je v hajzlu. Může mě to mrzet a můžu chápat, že se tím cítíš zaskočený a uražený, ale nevylejvej si svůj vztek na mně."

Popadl ji za ramena a vyzvedl do výšky, až začala kopat nohama, kroutit se a prskat. Kdyby tu všude kolem neležely ty páchnoucí hromady trosek jeho domu, byla by s ním asi praštila o zem.

„Ty si myslíš, že tohle je ten problém?" obořil se na ni. „Myslíš, že mi jde o to podělaný skladiště?"

Zápasila s vlastním vztekem. „Jistě.“

Zvedl ji ještě o kousek výš. „Tak jsi idiot.“

„Já jsem idiot? *Já* že jsem idiot? To ty jsi debil, jestli si myslíš, že tady budu okolo tebe běhat a kvokat na tvoje ego, zatímco mi někdo vyhazuje před očima domy do vzduchu. A teď dej ty pracky pryč, než s tebou zametu.“

„Kolik chybělo, abys šla dovnitř?“

„To není –“ Zarazila se a zvadla, když jí to došlo. To není ten barák, co vyvolává ty šílené záblesky v jeho očích. Jde mu o ni. „Moc ne,“ řekla už tiše a uvolnila zaťaté pěsti. „Moc ne, Roarkeu. Ale něco se mi na tom nezdálo. Tak jsem jen poručila Peabodyové, aby to ohlásila a požádala o posily. Já taky vím, jak se mám o sebe postarat.“

„Jo.“ Sundal ruku z jejího ramene a přejel jí konečky prstů po špinavých tvářích. „To je vidět.“ Pak už ji pustil úplně a ustoupil. „Nech si tu nohu ošetřit. Počkám na tebe ve tvé kanceláři.“

Když se obrátil k odchodu, zastrčila si ruce do kapes a pak je prudce vytáhla. Zvedla oči k nebi. Do háje, ona dobře ví, jak se o sebe postarat. Jenomže někdy dobře neví, jak se postarat o něho. „Roarkeu!“

Zastavil se a podíval se na ni. A skoro se usmál, když se stal svědkem obvyklého zápasu mezi službou a srdcem, který se zračil v jejím obličeji. Ohlédla se, aby se přesvědčila, že se Peabodyová diskrétně otočila, přešla k němu a položila mu ruku na tvář.

„Nezlob se. Taky mě to všechno rozzuřilo. Když mi ten barák přímo před očima vyletěl do vzduchu.“ Zaslechla blížící se sirény, svěsila ruce a zamračila se. „Žádné líbání před podřízenými.“

Teď už se opravdu zasmál. „Miláčku, stejně žádné líbání nebude, dokud si neumyješ obličej. Sejdeme se u tebe v pracovně,“ opakoval a odešel.

„Nejdřív za dvě hodiny,“ zavolala za ním. „Dřív se odsud sotva dostanu.“

„Dobrá.“ Zastavil se u vozu a s nakloněnou hlavou ji pozoroval. „Takhle ti to vlastně sluší už líp.“

„Trhni si,“ odpověděla se smíchem a pak nasadila oficiální výraz, určený specialistům z oddílu výbušnin. Když se vrátila na centrálu, zamířila rovnou do sprch a smyla ze sebe čoud a saze. Zranění na noze si připomněla, když začalo pod proudem horké vody pálit. Zaťala zu-

by a pořádně ránu vymyla. Pak vyhrabala lékárničku první pomoci a začala na sobě pracovat. Měla pocit, že už tolikrát sledovala felčary, když jí spravovali tělo, že si snad s několika oděrkami dokáže poradit. Spokojeně se začala hrabat ve skříňce a pátrat po náhradním čistém oblečení. V duchu si udělala poznámku, že si sem má přinést víc věcí. To, co ze sebe svlékla, bylo naprosto zničené a putovalo přímo do recyklace.

V pracovně našla Roarkea v družném rozhovoru s Nadine Furstovou z Kanálu 75.

„Vypadni, Nadine."

„Ale no tak, Dallasová. Policistka o vlásek unikla smrti, když neznámý pachatel vyhodil do vzduchu budovu jejího manžela. To je přece senzační titulek, ne?" Vrhla na Evu jeden ze svých neodolatelných kočičích úsměvů, její pohled však nedokázal skrýt i starost. „Jsi v pořádku?"

„Jo, jsem v pořádku a neunikla jsem o vlásek smrti. Ve chvíli exploze jsem byla od budovy desítky metrů daleko. A nemám vůbec nic oficiálního, co bych ti momentálně mohla říct."

Nadine si jen překřížila nohy. „Co jsi vlastně u té budovy pohledávala?"

„Třeba jsem si prohlížela nemovitost svého muže."

Nadine si odfrkla a pokusila se to provést jako dáma. „Aha, možná ses rozhodla jít do penze a chovat štěňátka. No tak, Dallasová, smiluj se."

„Budova byla opuštěná. Já jsem z oddělení vražd. Žádná vražda se tam nestala. Takže ti navrhuju, aby ses přesunula do oddělení výbušnin a bomb."

Nadine přivřela oči do pouhých škvírek. „Copak to není tvůj případ?"

„A proč by byl? Žádná mrtvola. Ale jestli nevodprejskneš z mý židle, tak možná jedna bude."

„No dobře, dobře." Nadine pokrčila rameny a vstala. „Tak půjdu oblažovat chlapce z E a B. Jo, mimochodem, včera jsem chytila Mavisino video. Vypadá fantasticky. Kdy se má vrátit?"

„Příští týden."

„Uspořádáme pro ni uvítací párty," podotkl Roarke. „Dám vám vědět podrobnosti."

„Díky. Jste o tolik příjemnější než Dallasová," prohlásila Nadine a s ironickým úsměvem odkráčela pryč.

„To si musím zapamatovat, až ode mne zase příště bude chtít sólokapra," zamumlala Eva a zavřela za ní dveře.

„Proč jsi jí nic neřekla?"

Eva zapadla do židle. „Oddělení E a B to bude nějakou dobu trvat, než proskenují a pročesají celý ten prostor. Zatím našli jen pár zlomků, ale mají podezření, že tam muselo být nejmíň šest odpalovacích zařízení, pravděpodobně časovaných. Potrvá několik dní, než budu mít ucelenou zprávu."

„Aleje to přece tvůj případ."

„V této chvíli to vypadá, že exploze má něco společného s vraždou, kterou vyšetřuju." Šíbr už byl její. To si už zařídila. „Lidé, kteří jsou zodpovědní za obě záležitosti, se spojili se mnou. S Whitneym budu mluvit za chvíli, ale ano, pokud nerozhodne jinak, případ je můj. Měl jsi někdy něco společného s Šíbrem?"

Roarke si lenivě protáhl nohy do délky. „Je to oficiální dotaz?"

„Hergot." Zavřela oči. „To znamená, žes měl."

„Měl ruce kouzelníka," poznamenal Roarke a přitom si prohlížel svoje ruce.

„To opravdu ráda slyším od lidí, kteří by z toho mohli mít pojem. Povídej."

„Je to pět nebo šest let. Dělal pro mne jednu takovou věcičku. Bezpečnostní sondu, velice chytré zařízení na překonání kódu."

„Předpokládám, že jsi to navrhl ty sám."

„Z větší části, i když Šíbr měl pár zajímavých zlepšováčků. Na elektroniku byl jednička, ale nebyl tak úplně spolehlivý." Roarke sebral smítko ze svých kouřově šedých kalhot. „Rozhodl jsem se, že by nebylo moudré jeho služby dál využívat."

„Takže z poslední doby nic."

„Ne, nic. Naše cesty se rozešly naprosto přátelsky. Evo, nemám s ním společného nic, co by tě mělo trápit nebo ti komplikovat vyšetřování."

„A co ten sklad? Jak dlouho ho vlastníš?"

„Asi tři měsíce. Mohu ti dát přesné datum koupě a všechny podrobnosti. Byl určený k renovaci. A protože zrovna přišlo povolení, stavební práce měly začít příští týden.“

„Jakého druhu měla být ta renovace?“

„Bytové jednotky. Vlastním také dva sousední domy a mám nabídku ještě na další v té oblasti. Ty jsem chtěl taky rekonstruovat. Trhy, obchody, kavárny. A nějaké úřady.“

„Je takové podnikání pro tenhle sektor vhodné?“

„Věřím, že ano.“

Zakroutila hlavou a pomyslela na životní úroveň a na pouliční kriminalitu. „No, myslím, že ty toho o takových věcech víš víc. Budova byla pojištěná?“

„Ano, prozatím pouze na částku jen o něco vyšší, než byla kupní cena. Ale projekt má pro mě daleko větší cenu.“ Ano, pro něho znamenalo hodně, když dodal novou hodnotu něčemu zanedbanému a opuštěnému. „Budova byla stará, ale zdravá. Pokrok mívá tu vlastnost, že často raději něco zničí a zboural, než aby si považoval toho, co už jiní postavili před námi.“

Věděla o jeho zálibě ve starých věcech, ale nebyla si jistá, jestli tahle má nějaký smysl. Neviděla prakticky nic jiného než hromadu zdiva, a to bylo ještě před výbuchem.

Jsou to jeho peníze, pomyslela si a pokrčila rameny. Jeho čas. „Znáš někoho, kdo se jmenuje Kassandra?“

Teď se usmál. „Jistěže znám. Ale upřímně doufám, že se nejedná o pomstu zhrzené milenky.“

„Museli to jméno odněkud vzít.“

„Asi od Řeků.“

„Jenže řecká čtvrť tam nikde poblíž není.“

Chvíli na ni jen valil oči, pak se zasmál. „Ale jde přece o antické Řecko, poručíku. O Kassandru, která podle mytologie dokázala předpovědět budoucnost, jenomže jí nikdo nevěřil. Varovala před smrtí a zmarem, ale nechtěli jí naslouchat. A její předpovědi se splnily.“

„Jak to, že znáš všechny tyhle kraviny?“ Mávla rukou a nečekala na odpověď. „A co tedy vlastně ta Kassandra předpověděla?“

„Podle té mé diskety povstání mas, svržení zkorumpované vlády – což je jeden z těch planých žvástů – a také svržení nenasytné vyšší třídy. Jejímž já jsem hrdým příslušníkem.“

„Revoluce? Prosím tě, zabít starého dědu a vyhodit do povětří prázdné skladiště, to je dost směšný způsob revoluce.“ Nesmíme ovšem pouštět ze zřetele možnost politického terorismu, poznamenala Eva v duchu. „Feeney dělá na Šíbrově počítači. Ten má nějakou bezpečnostní pojistku, ale on se snad přes ni dostane.“

„Jak to, že to nedokázali oni?“

„Kdyby měli někoho, kdo by se do té Šíbrovy pevnosti dostal, nebyli by potřebovali jeho.“

Roarke uvažoval a přikývl. „Máš asi pravdu. Potřebuješ mě ještě?“

„Teď právě ne. Budu tě průběžně seznamovat s výsledky. Kdybys musel něco sdělit tisku, omez to na minimum.“

„Dobře. Už se ti někdo podíval na tu nohu?“

„Já jsem si ji ošetřila sama.“

Povytáhl obočí. „Ukaž.“

Instinktivně skryla nohy pod psací stůl. „Ne.“

Bez řečí přistoupil blíž, sklonil se a vytáhl jí nohy ven. Když začala zuřivě protestovat, popadl ji pevněji a vykasal jí nohavice.

„Zbláznil ses? Okamžitě přestaň!“ Úplně v koncích sáhla za sebe a strčila do dveří, aby se zaklaply. „Co když někdo přijde?“

„Tak se přestaň zmítat,“ poradil jí a jemně odhrnul obvaz. Pochvalně kývl. „Docela se ti to povedlo.“ I když na něho syčela, sklonil hlavu a dotkl se rány svými rty. „A teď to bude ještě lepší,“ řekl s úsměvem, právě když se otevřely dveře. Peabodyová zalapala po dechu, zrudla a vykoktala: „Promiňte.“

„Já už jsem na odchodu,“ řekl Roarke, přiložil obvaz zpátky na místo, zatímco Eva skřípala zuby. „A jak vy jste prošla tím dnešním ranním zmatkem, Peabodyová?“

„Já, dobře. Všechno to vlastně dobře dopadlo.“ Odkašlala si a nadějně na něho pohlédla. „Akorát tadyhle mám takovej malej škrábanec.“ Přejela si prstem po kraji brady a srdce se jí příjemně rozbušilo, když se na ni usmál.

„No jo, pravda.“ Přistoupil k ní, sklonil hlavu a dotkl se ranky svými rty. „Tak na sebe dávejte pozor.“

„Páni, páni,“ to bylo všechno, co ze sebe vyrazila, když odešel. „On má takovou senzační pusu. Jak se můžete udržet, abyste se mu do ní nezakousla?“

„Prokristapána, Peabodyová, utřete si tu bradu a sedněte si. Musíme napsat zprávu pro inspektora.“

„Nejdřív jsem málem vylítla do luftu a teď jsem ještě dostala pusu od Roarkea, a to všechno během jednoho dopoledne. Musím si to zapsat do kalendáře.“

„Uklidněte se.“

„Ano, madam.“ Vytáhla zprávu a dala se do práce. Ale pořád se přitom usmívala.

Inspektor Whitney vypadal za svým psacím stolem impozantně. Byl to mohutný muž s býčími rameny a širokým obličejem. Na čele měl vrásky, které by mu jeho žena nejraději nechala odstranit. Ale on věděl, že takové svraštěné čelo symbolizuje v očích personálu autoritu a moc. Zásadně podřizoval marnivost výsledkům.

Povolal si velitele všech zúčastněných jednotek. Poručíka Annu Malloyovou z oddělení explozivních látek a bomb (E a B), Feeneyho z oddělení elektronické detekce (EO) a Evu. Vyslechl jejich hlášení, hodnotil je a kalkuloval.

„I když pracujeme na tři směny,“ pokračovala Anne, „očekávám, že nám bude trvat ještě nejmíň šestatřicet hodin, než celou tu oblast pročesáme. Úlomky, které nacházíme, svědčí o tom, že jejich zařízení musela využívat plastické trhaviny a složité časovače. Z toho vyplývá, že to celé bylo značně nákladné, ale i promyšlené. Nejedná se o žádné vandaly nebo příležitostné skupinky. Spíš o organizovanou a finančně nebezpečnou operaci.“

„Je nějaká pravděpodobnost, že byste mohli vystopovat původ některého z těch fragmentů?“

Chvíli váhala. Anne Malloyová byla drobná žena s hezkým obličejem karamelového zabarvení a velkýma zelenýma očima. Světlé vlasy měla svázané do ohonu. Vědělo se o ní, že je veselá a že nezná strach.

„Nechci nic planě slibovat, inspektore. Jestli se vyskytne něco k vystopování, tak to vystopujeme. Ale nejdřív ty zlomky musím seřadit a pospojovat.“

„Co vy, kapitáne?“ obrátil se Whitney k Feeneymu.

„Já se dostávám v Šíbrově počítači k posledním dvěma vrstvám. Snad se nám podaří jimi proniknout ještě dneska. Vytvořil tam úplné bludiště, ale už se v něm začínáme orientovat a doufám, že z něj dostaneme všechny údaje, které potřebujeme. Poslal jsem do obchodu pár svých nejlepších lidí, aby tam prověřili veškerá zařízení, co tam má. Jestli byl, jak se domníváme, nějak zapletený do té ranní exploze, tak to spojení najdeme.“

„Poručíku Dallasová, podle vaší zprávy neměl dotyčný subjekt nikdy kontakty s žádnou politickou skupinou ani nebyl zapojený do žádných teroristických aktivit.“

„Ne, pane. Byl to samotář. Většinu jeho podezřelé kriminální činnosti tvoří loupeže, při nichž překonával bezpečnostní zařízení s použitím malých explozivních náloží. Po městských válkách odešel z armády do penze. Říkalo se, že je znechucený armádou, vládou a vůbec lidmi. Udělal se pro sebe jako umělecký elektronik pod hlavičkou opravárenské firmy. A to bylo podle mého názoru příčinou toho, že jakmile zjistil, že ho ti lidé nenajali kvůli nějaké bankovní loupeži, ale jedou v něčem mnohem větším, zpanikařil, snažil se někam zalézt a byl zavražděn.“

„Takže tu máme mrtvého elektronika, který může, ale nemusí mít nahrané údaje o své činnosti, dále dosud neznámou skupinu, s dosud neznámými úmysly. A konečně budovu v soukromém vlastnictví, která byla zničena s takovým přebytkem použité síly, že její zbytky jsou rozmetány v okruhu dvou bloků.“

Opřel se v křesle a sepjal ruce. „Každý z vás bude pátrat dál pod svým zorným úhlem, ale chci, aby vaše úsilí bylo koordinované. Veškeré výsledky si navzájem sdělujte. Upozornili nás, že ta ranní akce byla jen ukázka. Příště si třeba nevyberou prázdnou budovu v řídce obydlené oblasti. Chci s tímhle skoncovat dřív, než budeme kromě střepin vybírat z trosek kusy těl civilního obyvatelstva. Potřebuju významný pokrok do konce směny.“

„Pane,“ přihlásila se Eva. „Ráda bych předala kopie obou disket a všech zpráv k analýze doktorce Mirové. Hodily by se nám podrobnější profily těch lidí.“

„Schváleno. Sdělovací prostředky dostanou pouze informaci, že exploze byla připravenou akcí a že se vyšetřuje. Nepřeju si, aby uniklo něco o disketách ani o případném spojení s vraždou. Dejte se rychle do práce," nařídil a propustil je.

Když už spolu všichni tři kráčeli chodbou, prohlásila Anne: „Víš, Dallasová, normálně bych se s tebou o vedení celého projektu pohrala."

Eva po ní sklouzla očima a zadívala se na její útlý profil: „Já bych tě přeprala, Malloyová."

„Nemysli si, já jsem malá, ale tuhá." Ohnula paži a ukázala na svůj biceps. „Ale v tomhle případě se míč strefil nejdřív do tebe, protože ti všiváci se na tebe přímo obrátili. Takže já ustupuju." A jako by to chtěla symbolizovat, dala při nastupování na pohyblivý pás přednost nejdřív Evě, pak Feeneymu a nakonec na něj hupla sama.

„Poslala jsem tam pár svých špičkových odborníků," pokračovala. „Musela jsem čarovat s rozpočtem, abych je přiměla pracovat nepřetržitě, a to mi ještě zbudou problémy s přesčasy v laboratoři. Identifikace a vystopování všech kusů a úlomků po tak ohromné explozi si žádá čas. Vyžaduje to manuální práci. A vyžaduje to i zatracený kus štěstí."

„Když srovnáme to, co najdete vy dvě, s tím, s čím přijde můj tým od Šíbra, tak třeba budeme mít trochu kliku," poznamenal Feeney. „A když budeme mít ještě větší kliku, tak třeba z té jeho elektroniky vyšťouráme nějaká jména, data, adresy."

„Takové štěstí bych uvítala, ale nepočítám s ním." Eva vrazila ruce clo kapes. „Jestli je tohle bohatá a organizovaná skupina, Šíbr by se do ní sice nezapojil, ale taky by neutekl. Aspoň pokud mu dobře platili. On utekl, protože byl vyděšený. Musím ještě jednou uhodit na Krysáka, jestli třeba něco nevynechal. Feeneyi, co pro tebe znamená Arlington?"

Už chtěl pokrčit rameny, ale vložila se do toho Anne a chytila Evu za ruku. „Arlington? Co je s ním?"

„Šíbr řekl mému práskači, že má strach z dalšího Arlingtonu." Spatřila Annin neklidný pohled. „Pro tebe to něco znamená?"

„Panebože, to víš, že jo. Pro každého příslušníka E a B. Stalo se to 25. září 2023. Už bylo prakticky po městských válkách. A pak se ob-

jevila radikální skupina, teroristi – vraždy, sabotáže, exploze. Zabíjeli lidi za každou cenu a ospravedlňovali to revolucí. Říkali si Apollon.“

„A do prdele,“ ulevil si Feeney, když mu to jméno došlo.

„Panenkomarjá.“

„Co je?“ Zoufalá Eva s Annou prudce zatřásla. „Historie není moje silná stránka. Tak mě poučte.“

„To byla ta skupina, zodpovědná za vyhození Pentagonu. V Arlingtonu, ve Virginii. Použili novou látku, které se tenkrát říkalo plaston. Nastrkali jí tam takové množství a tak ji rozmístili, že se budova prakticky vypařila.“

„Osm tisíc lidí, vojáků i civilního personálu, včetně dětí v dětském koutku. Nikdo to nepřežil.“

Kapitola sedma

Zeke opravoval v bytě své sestry recyklační přístroj a přitom si přehrával na kuchyňské aparatuře rozhovor s Clarissou Bransonovou.

Když si to přehrával poprvé, říkal si, že se chce prostě jen ujistit o podrobnostech, o přesné hodině, kdy se má hlásit do práce, a o adrese.

Při druhém přehrávání sám sebe přesvědčoval, že mu možná unikla nějaká důležitá instrukce.

A při třetím už součásti přístroje ležely zapomenuté na stole a on jen civěl na obrazovku a nechal se omývat Clarissiným mírným hlasem.

Co se týče nástrojů, jsem si jistá, že tu máme všechno, co budete potřebovat. Při řeči se malinko usmála a jeho srdce malinko zrychlilo

tempo. Ale pokud byste si přál něco dalšího, stačí jen říct. Zastyděl se, protože to, co by si opravdu přál, byla ona.

Honem vypnul přístroj, aby zase nepodlehl a nepřehrál si záznam ještě jednou.

Když si uvědomil, jak je bláhový a hříšný, když prahne po manželce bližního svého, celý zrudl ve tváři. Ona ho najala na práci, připomínal si. To je všechno, co mezi nimi může být. Nic jiného. Je to vdaná žena, vzdálená od něho asi tak jako Měsíc, a nikdy neudělala nic, čím by tyhle jeho touhy povzbudila.

Ale přestože se zase energicky pustil do opravy recyklačního přístroje, stále na ni musel myslet.

„Co mi o tom ještě můžete říct?“ ptala se Eva.

Aby se nemačkali v její pracovně, pozvala je do zasedací místnosti. Peabodyové už přikázala, aby rozmístila na tabuli snímky z místa činu a všechny dosažitelné údaje. Zatím jich však bylo žalostně málo.

„Arlington je záležitost, kterou musí prostudovat každý, kdo se chce dostat do útvaru E a B.“ Anne se chopila zvětralé černé kávy z Auto-Chefu v zasedací místnosti. „Byla to skupina, do níž museli být zapojeni jen zasvěcení lidé, vojáci i civilisti. Je velice obtížné infiltrovat kanály Pentagonu, a ke všemu byla v té době bezpečnostní opatření hodně přísná. Operace byla velice mazaná,“ pokračovala. „Vyšetřování ukázalo, že do každého z pěti ramen budovy, hlavně v podzemních prostorách, byly umístěny tři nálože, každá nabitá plastonem.“

Rozrušení přimělo Annu vstát a chodit. Vždycky, když šla kolem tabule, pohlédla na ni. „Nejméně jeden z teroristů musel být vysoce kvalifikovaný odborník na rozmístění bomb v podzemí. Akci nepředcházelo žádné varování, žádná výzva ke kontaktu. K výbuchu, který odpálily časovače, došlo v jedenáct hodin. Zahynuly tisíce lidí. Některé oběti se ani nedaly identifikovat, tak málo z nich zůstalo.“

„A co se ví o tom Apollonovi?“ zeptala se jí Eva. „Ten se přihlásil k odpovědnosti za výbuch. Vychloubali se, že mohou něco podobného provést znovu, kdykoli a kdekoli. A že to také provedou, pokud neodstoupí prezident a nenahradí ho jejich vybraný představitel, který zavede, jak to nazývali, nový pořádek.“

„A to byl James Rowan," dodal Feeney. „Máme jeho složku, ale myslím, že v ní není moc údajů. Byl u nějakého polovojenského útvaru, ne, Malloyová? Bývalý pracovník CIA s politickými ambicemi a se spoustou prachů. Vyvolili si ho jako vůdce a zřejmě ho nasadili jako svého představitele do Pentagonu. Ale někdo to všechno stopil dřív, než to mohlo být ověřeno."

„Ano, tak to bylo. Má se za to, že byl hlavou té skupiny; že to byl on, kdo mačkal knoflíky. Po Arlingtonu se dostal do povědomí veřejnosti přes videokanály a rozhlasové přenosy. Měl charisma, jak to u mnoha fanatiků bývá. Tenkrát nastala panika, na vládu byly vyvíjeny tlaky, ať to raději vzdá a neriskuje další jatka. Namísto toho byla na jeho hlavu vypsána odměna. Pět milionů, mrtvý nebo živý. Bez debaty."

„Kdo ho dostal?"

Anne se na Evu ohlédla: „Ty složky jsou tajné. To byla součást dohody. Jeho hlavní stan – dům na předměstí Bostonu – byl vyhozen do vzduchu a on s ním. Jeho mrtvola byla identifikována a hnutí se rozpadlo a vymizelo. Vznikaly ještě odštěpené skupiny, pokusily se tu a tam o nějaké záškodnické akce. Ale přívalová vlna válek mezitím změnila směr – aspoň tady ve Státech. Ke konci dvacátých let bylo jádro původní skupiny buď mrtvé, nebo v kriminále. A během příští dekády byli pochytáni a potrestáni ještě někteří další."

„A kolik jich uniklo?" uvažovala Eva.

„Nikdy nenašli jeho pravou ruku, chlápka jménem William Henson. Organizoval Rowanovu volební kampaň." Anne si přejela rukou po žaludku, protože se jí trochu zvedal, a odsunula kávu stranou. „Předpokládalo se, že měl v Apollonu výsadní postavení. Nikdy to nebylo prokázáno a on zmizel téhož dne, kdy zahynul Rowan. Někteří se domnívali, že byl uvnitř, když bomba vybuchla, ale to bylo asi jen zbožné přání."

„A co jejich skrýše, hlavní stany a arzenály?"

„Byly vypátrány, zničeny, zkonfiskovány. Údajně se našlo všechno, ale podle mne je to pouhý předpoklad. Spousta materiálů byla utajena. Říkalo se, že řada zatčených byla mučena a usmrcena bez soudu. Členové rodin prý byli nezákonně vězněni nebo popraveni." Anne si zase

sedla. „Může být. Asi to nebylo moc hezké a určitě to nebylo podle litery zákona.“

Eva vstala a prohlížela si fotografie na tabuli. „Má tahle naše záležitost podle tvého názoru něco společného s tím, co se stalo v Arlingtonu?“

„Musím si podrobněji prostudovat důkazy, porovnat dostupná data z Arlingtonu, ale vypadá to tak.“ Hlasitě vydechla. „Ta jména – obě mytologického původu, ta politická slátanina, materiál použitý na nálože. Na druhou stranu jsou tu i odlišnosti. Cíl tentokrát nebyl vojenský, bylo tu předběžné varování a nikdo nebyl zabit.“

„Ale přece jen,“ zamumlala Eva. „Dodejte mi veškerá data, která se toho týkají. Peabodyová, Šíbr byl za městských válek v armádě, tak se podívejte podrobně na jeho služební záznam. Feeneyi, potřebujeme všechno, co si uložil na ten počítač ve svém obchodě.“

„Jdu na to.“ Vstal. „Byl bych rád, kdyby se toho služebního záznamu ujal McNab. Dokáže si rychleji poradit s eventuálními úředními pečetěmi.“

Peabodyová otevřela pusu, ale pod Eviným varovným pohledem ji zase rychle sklapla.

„Řekni mu, až bude mít ty údaje, ať je pošle rovnou mně. Peabodyová, my pojedeme. Chci najít Krysáka.“

„Já ale taky umím hledat vojenské údaje,“ stěžovala si Peabodyová cestou do garáže. „Znamená to jenom projít příslušnými kanály.“

„McNab v těch kanálech umí plavat rychleji.“

„Je to vejtaha,“ zahuhlala a Eva obrátila oči k nebi.

„Je mi fuk, jestli je vejtaha, jen když rychle odvede práci. Nemusíte mít ráda každého, s kým pracujete, Peabodyová.“

„To teda ne.“

„Sakra, podívejte se na tohle.“ Eva se na místě zastavila a prohlížela své potlučené a poničené auto. Nějaký vtipálek umístil na popraskané zadní okno ručně psaný nápis: Milost! Raději mě na fleku doražte!

„To vypadá na Baxterův vybroušený smysl pro humor.“ Eva strhla papír. „Kdybych tohohle chudáka předala údržbářům, ještě by na něm všechno zmršili.“ Sedla si za volant. „A potřebovali by na to měsíc. Už nikdy by nebyl takový, jaký býval.“

„Aspoň byste si měla nechat vyměnit skla.“ Peabodyová ukázala před sebe a snažila se prohlédnout souhvězdím prasklin na své straně.

„No jo.“ Eva nastartovala, ale zarazila se, když se auto otřáslo. Podívala se nahoru a spatřila dírou ve střeše nebe.

„Doufejme, že aspoň topení zatím funguje.“

„Můžu podat žádost o výměnu.“

„Tohle už je výměna, nezapomínejte na to.“ Eva se zamračila a zamířila na jih. „Truchlila bych po něm.“

„Tak můžu říct Zekovi, aby se na něj podíval.“

„Já myslela, že je truhlář.“

„On se vyzná ve všem. Může se tomu podívat na vnitřnosti; pak už si dáte jen vyměnit okna a zazáplatovat střechu. Nebude to sice žádná nádhera, ale aspoň to všechno nemusíte předhodit údržbářům ani podstoupit tu trnitou cestu požadavků.“

Evě začaly někde uvnitř hrozivě blikat kontrolky. „Kdy myslíte, že by to mohl udělat?“

„Jak nejdřív budete chtít.“ Dlouze se na Evu ze strany podívala. „On by strašně rád viděl váš dům. Já jsem mu o něm vyprávěla, že tam máte všechno to fantastické staré dřevěné zařízení a nábytek a tak.“

Eva se na sedadle zavrtěla: „Říkala jste, že dneska večer chcete jít do nějakého divadla.“

„Já mu zavolám a řeknu, ať žádné lístky neshání.“

„Nevím, jestli Roarke nemá nějaké plány.“

„Zjistím to u Summerseta.“

„Do háje. No tak teda dobrá.“

„To je od vás nesmírně šlechetné, madam,“ prohlásila Peabodyová a chopila se příručního videofonu, aby zavolala bratrovi.

Krysáka našly v Pivnici, rýpal se v něčem, co vypadalo jako nedovařený mozeček. Vzhlédl od jídla, když Eva zapadla proti němu na sedadlo.

„Tak tohle přej mají bejt vejce. Jak to, že nejsou ani trochu žlutý?“

„Asi jsou od šedivých slepic.“

„Jo tak.“ To ho zřejmě uspokojilo a nabral si. „Tak jak to vypadá, Dallasová? Už máte ty lumpy, co voddělali Šíbra?“

„Mám už nějaké nitky. A co máte vy?“

„Povídá se, že ten večer Šíbra nikdo neviděl. Ani bych to nečekal, protože von v noci nevycházel. Ale Píchal – znáte přece Píchala, Dallasová, když něco vydělá, kšeftuje se Zonerem a kromě toho šlape ulici jako koncesovaný společník.“

„Nevzpomínám si, že bych s Píchalem měla tu čest.“

„Píchal je dobrej. Většinou se stará jen o svý, víte? Povídal, že ten večer byl zase na chodníku. Kšefty se moc nehejbaly, na šoustání byla svinská zima. Ale byl s prachama na dně, tak si vyšel. A uviděl kousek od Šíbrova krámu dodávku. Pěknou, novou. Říká si, co tam kdo asi pohledává, ale uvnitř nikoho neviděl. Přej tam chvíli vočumoval pro případ, že by se někdo vrátil a přál si rychlou píchačku. Víte, proto se mu říká Píchal, protože dokáže vodvíst vopravdu rychlou píchačku.“

„Budu si to pamatovat. Co to bylo za dodávku?“

Krysák se šťoural ve vajíčkách a snažil se vypadat prohnaně. „No, víte, já jsem Píchalovi řek, že máte vo tyhle věci zájem a že když dodá solidní hlášku, tak taky solidně zaplatíte.“

„Nezaplatím nic, dokud tu hlášku nemám. To jste mu taky řekl?“

Krysák povzdechl. „Jo, asi jo. Tak dobrá, dobrá, povídal, že to byl takovej ten parádní Air stream, celej nablejskanej, černej. A měl takovou tu pojistku, co dává rány.“ Krysák se ušklíbl. „To zjistil, protože se do něj zkusil dostat a koupil ránu. Tak tam křepčil a foukal si na ruku, a vtom slyší dál na ulici nějakej povyk.“

„Jakej povyk?“

„Já nevím. Prostě rámus, a jako kdyby někdo řval, a vobjevili se ňáký lidi. Tak západ za roh, protože se bál, že ho třeba ten chlap vod tý dodávky zahlíd, jak se do ní snaží dostat. Ale přece jen viděl dva chlápky a jeden z nich nese na rameni velikej balík. Ten druhej – představte si – drží v ruce něco, co přej vypadalo jako bouchačka, zrovna jako ve filmu nebo na kazetě. Hoděj ten balík dozadu, až to zaduní. Pak si sednou dopředu a ujedou.“

Nabral si ještě vejce a spláchl je tekutinou, která vypadala jako moč. „Zrovna jsem tady seděl a přemejšlel jsem vo tom. Uvažoval jsem, jestli vám mám zavolat a povědět vám vo tom, a bum ho! Vy jste přišla jako na zavolanou.“ Zašklebil se na ni. „Možná, že v tom balíku

byl Šíbr. Vodvezli ho v něm, někde ho dorazili a hodili ho do řeky. Možná.“

„Píchal si nepamatuje číslo té dodávky?“

„Ne. Víte, von Píchal není žádná hvězda. A říkal, že ho strašně pálila ta ruka, a tak vo tom už radši nepřemejšlel, až když jsem ho potkal a ptal se ho na Šíbra.“

„Říkáte černá dodávka Airstream?“

„Jo, a dává rány. Jó, a ještě říkal, že tam hrál na plný pecky nějakej přehrávač. Proto se tam chtěl podívat. Píchal totiž někdy kšeftuje taky s elektronikou.“

„To musí být opravdu solidní občan.“

„Ale jo, chodí k volbám a všechno. Tak jak, Dallasová, není to dobrá hláška?“

Vytáhla dvacítku. „Jestli to někam povede, bude dalších dvacet. A teď mi ještě řekněte, jestli něco víte o Šíbrově minulosti v armádě.“

Dvacítka zmizela v jedné z kapes Krysákova špinavého kabátu. „Minulosti?“

„Co dělal v armádě? Nikdy o tom s vámi nemluvil?“

„Moc ne. Jen párkrát, když to přehnal s chlastem. Povídal, že se mu ve válkách dařilo strefovat se do fůry cílů. Že prej se v armádě říkalo ‚cíle‘, protože neměli žaludek na to, aby říkali lidi. Měl na armádu těžce spadeno. Povídal, že jí dal doslova všecko, co měl, a vona že mu všecko vzala. A že si mysleli, že to můžou vospravedlnit prachama. Že vod nich ty peníze vzal a kašle na ně. Že kašle na policajty a na CIA i na podělanýho prezidenta Spojenejch států. Ale takhle kecal, jen když byl vožralej. Jinak neřek ani slovo.“

„Slyšel jste někdy jména Apollon nebo Kassandra?“

Krysák si přejel rukou pod nosem. „To by mohla bejt ta holka, co tancuje na stole v Peek-A-Boo. Má kozy jako melouny.“ Eva zakroutila hlavou: „Ne, tohle je něco jiného. Poptávejte se kolem, Krysáku, ale poptávejte se náramně opatrně. A když na něco narazíte, nepřemýšlejte dlouho, jestli mi máte zavolat. Rovnou to udělejte.“

„Dobře, ale nejsem na tom nejlíp s provozním kapitálem.“ Vstala a hodila na stůl další dvacítku. „Koukejte, ať s nimi neplýtváte,“ upozornila ho. „Peabodyová!“

„Hned začnu pátrat po dodávkách Airstream," slíbila Peabodyová. „S newyorskou a newjerseyskou registrací."

„Do háje!" Eva se hnala ke svému vozu. „Podívejte se na to svinstvo! Viděla jste to někdy?" Ukázala na rudý rozšklebený obličej, který někdo nastříkal na pomlácenou kapotu. „To je neúcta. Naprostá neúcta k majetku města."

Peabodyová zakašlala a pokusila se o vážný, nesouhlasný výraz obličeje. „To je tedy fakt sprosťárna, madam. Opravdu."

„Neslyšela jsem v tom trochu ironie, strážníku?"

„Ne, madam, to rozhodně nebyla ironie. To bylo rozhořčení. Spravedlivé rozhořčení. Nemám to tu uzavřít a pátrat po sprejích?"

„Polibte mi prdel." Eva zapadla do auta, což poskytlo Peabodyová aspoň trochu času, aby mohla vyprsknout dlouho utajovaným smíchem.

„To dělám pořád," zamumlala. Dlouze si odfoukla, setřásla úšklebek a nastoupila vedle Evy.

„Zbytek směny strávíme v mé domácí pracovně. Ani mi nenapadne, abych s touhle věcí ještě parkovala v garáži, kde si z ní dělá šoufky celý okrsek."

„To mi vyhovuje. U vás se líp vaří." A taky se tam neobjeví McNab a nebude předvádět ty svoje tanečky.

„Máte adresu na Lisbeth Cookeovou? Můžeme to vzít okolo a pokusit seji zastihnout."

„Ano, madam, myslím, že to dokonce máme při cestě." Peabodyová rozložila mapu. „Je to u Madisonu na Osmdesáté třetí. Mám tam zavolat a domluvit návštěvu?"

„Ne, radši ji překvapíme."

Překvapení se jim opravdu podařilo, ale Lisbeth podle všeho o překvápka moc nestála. „Já s vámi nemusím mluvit," prohlásila, když otevřela dveře. „A už vůbec ne bez svého právníka."

„Tak ho zavolejte," navrhla Eva. „Asi máte co tajit."

„Vůbec nemám co tajit. Dala jsem vám své prohlášení a byla jsem vyslechnuta v kanceláři státního návladního. Učinila jsem doznání a tím to končí."

„Když je to všechno tak prosté a jasné, tak by vás snad nemuselo obtěžovat se mnou promluvit. Pokud ovšem všechno, co jste prohlásila, není lež.“

Lisbeth zaplály oči. Vystrčila bradu. Eva viděla, že její hrdost byla dobrým cílem.

„Já nelžu. Trvám na čestnosti, jak u sebe, tak u lidí, které mám kolem sebe. Čestnost, věrnost a respekt.“

„Jinak je zabijete. O tom jsme se přesvědčili.“ V Lisbethiných očích něco zablýsklo, ale pak zase stiskla rty a její pohled byl opět chladný a tvrdý. „Co vlastně chcete?“

„Jen pár otázek pro upřesnění mých dat.“ Eva nachýlila hlavu ke straně. „Zahrnujete do svého seznamu ctností také poctivost?“

Lisbeth ustoupila. „Varuji vás, v okamžiku, kdy zjistím, že se odchylujete od věci, zavolám právníka. Můžu vás obvinit z obtěžování.“

„Peabodyová, zaznamenejte to. Žádné obtěžování, slečno Cookeová.“

„Je to zaznamenáno, poručíku.“

„Nemám vás ráda.“

„Ach bože, teď jste ale zranila mé city.“

Eva si prohlížela obývací pokoj, dokonalý pořádek, vybroušený vkus. Styl. Musela uznat, že ta ženská má styl. Projevoval se i na dvou dlouhých pohovkách s tmavozelenými a modrými pruhy, které vypadaly jak pohodlně, tak i elegantně, na štíhlých stolcích z kouřového skla i na živých barvách obrázků s mořskými sceneriemi.

Police plné knih s vybledlými koženými vazbami by se určitě líbily Roarkeovi. Pohled z okna na město byl vkusně orámovaný roztaženými závěsy.

„Máte to tu pěkné,“ obrátila se Eva na dokonale upravenou ženu v pohodlném domácím oděvu, sestávajícím z okrových kalhot a haleny.

„Nevěřím, že jste přišla obdivovat moje zařízení.“

„Ty doplňky vám pomáhal vybírat J. Clarence?“

„Nikoli, vkus J. C. kolísal od absurdních předmětů až po starou veteš.“

Eva nečekala na vyzvání, sedla si na pohovku a natáhla nohy. „Vypadá to, že jste neměli mnoho společného.“

„Ale naopak, líbila se nám oběma spousta jiných věcí. A kromě toho měl J. C. vřelé, velkorysé a čestné srdce. Udělala jsem chybu.“

„No, dvě stě milionů se mi zdá opravdu velkorysé.“

Lisbeth se jen odvrátila a vytáhla z vestavěné ledničky láhev vody. „Já jsem nemluvila o penězích,“ řekla a nalila si vodu do masivní broušené sklenice. „Ale o duši. Ale máte pravdu. J. C. byl velkorysý i co se týče peněz.“

„Platil vám za to, že jste s ním spala.“

Ozval se třesk skla o sklo, jak Lisbeth prudce postavila svou sklenici na stolek. „To samozřejmě není pravda. Finanční uspořádání byla naprosto oddělená, osobní a oboustranně dohodnutá záležitost. Oběma nám plně vyhovovala.“

„Lisbeth, vy jste se toho člověka držela pro milion ročně.“

„Já jsem se ho nedržela pro nic. Měli jsme dohodu a součástí té dohody byly peněžní platby. Takové dohody jsou běžné u vztahů, kde je na tom jedna strana finančně podstatně výhodněji než druhá.“

„Teď, když je mrtvý, jste na tom ovšem finančně podstatně výhodněji vy.“

„Tak mi to bylo řečeno.“ Uchopila zase sklenici a pohlížela na Evu přes její okraj. „Já jsem o podmínkách závěti nic nevěděla.“

„Tomu se dá těžko věřit. Měli jste spolu dlouhodobý intimní vztah a tento dlouhodobý intimní vztah zahrnoval, jak jste připustila, pravidelné finanční dotace. A tvrdíte, že jste nikdy nenarazili na otázku, co by se stalo v případě jeho smrti, a nediskutovali o ní?“

„J. C. byl silný, zdravý muž.“ Pokusila se mírně pokrčit rameny, ale místo toho sebou trhla. „Jeho smrt nebyla záležitostí, kterou bychom se zabývali. Řekl mi jen, že by o mne bylo postaráno. A já jsem mu věřila.“

Postavila sklenici a do očí se jí vloudil hněv. „Věřila jsem mu. Věřila jsem *v něj*. A on mě oklamal tak urážlivým, nesnesitelným způsobem. Kdyby byl přišel a řekl mi, že chce náš vztah ukončit, tak bych z toho zřejmě byla nešťastná. Rozzlobila bych se, ale nakonec bych to přijala.“

„Opravdu?“ zvedla Eva obočí. „Už žádné placení, žádné rekreace a nákladné dary, konec s vysáváním šéfa?“

„Co si to dovolujete? Jak se opovažujete snižovat to, co mezi námi bylo, takovými sprostými výrazy?! Vy nevíte nic, *vůbec nic* o tom, co bylo mezi J. C. a mnou.“ Začala těžce dýchat, zatínala ruce. „Vy vidíte jen to, co je na povrchu, a nejste schopná zahlédnout, co je uvnitř. To vy, vy vysáváte Roarkea, vy jste z něho vymámila sňatek. Jakpak je to s vašimi výlety a drahými dárky, které dostáváte, poručíku? Kolik milionů ročně jde do vaší kapsy?“ Eva se s velkým úsilím přiměla, aby zůstala sedět. Lisbethina tvář dostala ošklivou barvu, její oči se změnily ve žhavé zelené sklo. V tomto okamžiku poprvé vypadala na to, že by byla naprosto schopná provrtat někomu srdce.

„Jenže já jsem ho nezavraždila,“ poznamenala chladně Eva. „A když už se o tom zmiňujete, Lisbeth, proč vy jste na J. C. nevymámila sňatek?“

„Protože jsem nechtěla,“ vyštěkla. „Já na manželství nevěřím. V tom se naše názory rozcházely, ale on moje pocity respektoval. A vy je budete taky respektovat!“ Udělala tři dlouhé kroky směrem k Evě, s rukama sevřenýma v pěsti, ale zarazil ji pohyb Peabodyové.

Začala se třást a klouby jí zbělely napětím. Rty, které předtím křečovitě stáhla do úšklebku, se pomalu uvolnily a z tváří jí začalo mizet to divoké zabarvení.

„Vy se ale dokážete rozpálit, Lisbeth,“ poznamenala suše Eva.

„Ano. Součástí mého doznání je závazek, že se podrobím léčbě svých návalů vzteku. První lekci mám příští týden.“

„Někdy neplatí ‚pozdě, ale přece‘. Vy říkáte, že jste vybuchla, když jste se dozvěděla, že vás J. C. klame. Ale nikdo o žádné jiné ženě v jeho životě neví. Jeho osobní tajemník přísahá, že jste to byla pouze vy.“

„Tak se mýlí. J. C. ho klamal zrovna tak, jako klamal mne. Anebo lže,“ řekla a pokrčila rameny. „Chris by si pro J. C. nechal klidně useknout ruku, takže lhaní by pro něho nebyl žádný problém.“

„Ale proč J. C. lhal? Proč vás klamal, když, jak říkáte, za vámi mohl prostě přijít a ukončit váš poměr?“

„To nevím.“ Prohrábla se nervózně rukou ve vlasech a pocuchala svůj perfektní účes. „Fakt nevím,“ opakovala. „Možná, že přece jen byl jako jiní chlapi a klamání mu připadalo vzrušující.“

„Vy nemáte muže moc v lásce, že?“

„Dá se říct, že jako celek ne.“

„No a jak jste se vlastně dozvěděla o té druhé ženě? Kdo to je? Kde je? Jak to přijde, že o ní nikdo jiný nic neví?“

„Někdo asi ano,“ odpověděla suše Lisbeth. „Ten někdo mi poslal fotografie, na kterých jsou ti dva spolu, a nahrávku jejich konverzace. Konverzace, při níž se bavili o mně. Vysmívali se mi. Panebože, já bych ho snad dokázala zabít znova.“

Prudce se obrátila, otevřela skříňku a vyndala velkou obálku. „Tady. To jsou kopie. Originál má prokurátor. Jen se na něho podívejte, jak se po ní sápe rukama.“

Eva vyklepla obsah obálky a zamračila se. Byly to kvalitní fotografie. Ten muž byl zcela jasně J. Clarence Branson. Na prvním snímku seděl na něčem, co mohla být lavička v parku, s mladou blondýnkou v krátké sukýnce. Ruku měl položenou vysoko na jejím stehnu. Na druhém obrázku se líbali se zjevnou vášní a on už měl ruku pod její sukní.

Ostatní snímky byly zřejmě pořízené v privátním pokoji nějakého klubu. Byly zrnité, což by odpovídalo překopírování z kazety. Kdyby se ukázalo, že se v privátních pokojích nahrává video, mohl by klub přijít o svou erotickou licenci.

Ale přestože byly zrnité, jasně ukazovaly J. C. a blondýnku v nejrůznějších fázích čilé sexuální aktivity.

„Kdy jste tohle dostala?“

„Všechny informace jsem předala úřadu prokurátora.“

„Tak je dejte i mně,“ přikázala jí stroze Eva. A hodlala setsakramentsky rychle zjistit, proč se prokurátor nenamáhal předat takové lahůdky hlavnímu vyšetřovateli.

„Když jsem přišla z práce, měla jsem je doma v poště. Otevřela jsem obálku a podívala se na ně. Sebrala jsem se a šla jsem s nimi rovnou za J. C, aby mi to potvrdil. Popřel to. Prostě tam stál a zapíral, tvrdil, že neví, o čem to vlastně mluvím. Ztratila jsem rozvahu. Byla jsem slepá vzteky. Popadla jsem vrtačku a –“

Zmlkla, vzpamatovala se a připomněla si instrukce advokáta. „Musela jsem ztratit rozum. Nepamatuju se, jak jsem uvažovala a co jsem dělala. A pak jsem zavolala policii.“

„Znáte tu ženu?“

„V životě jsem ji neviděla. Je mladá, co?“ Lisbeth se zatřásly rty, ale pak je pevně stiskla. „Velice mladá a velice čiperná.“

Eva vložila snímky a kazety zpátky do obálky. „Proč si tohle necháváte?“

„Aby mi to připomínalo, že všechno, co mezi námi dvěma bylo, byla lež.“ Lisbeth vzala obálku a uložila ji opět do skříňky. „A abych se ujistila, že mám právo užít si každý cent z peněz, které mi zanechal.“

Uchopila sklenici s vodou a pozvedla ji jakoby k přípitku.

„Každý zatracený cent.“

Eva se vrátila do vozu a zabouchla dvířka. Zamyslela se.

„Klidně se to mohlo stát přesně tak, jak říká. Sakra.“ Uhodila pěstí do volantu. „Mám toho plné zuby.“

„Můžeme fotku té ženské rozmnožit a snažit se ji identifikovat. Třeba na něco přijdeme,“ zareagovala Peabodyová.

„Jo, zkuste to, až budete mít čas. A až budeme mít ty zatracené snímky.“ Eva se otráveně odlepila od chodníku. „Nemůžeme nijak dokázat, že věděla o závěti nebo že to byl její motiv. A namouduši, když jsem ji tam nahoře viděla v akci, začínám se k té její historii přiklánět.“

„Už jsem myslela, že po vás skočí a rozsápe vám obličej na cimprcampr.“

„To taky chtěla.“ Pak si povzdechla. „Léčba záchvatů vzteku,“ zamumlala. „Co dál?“

Kapitola osmá

„Prý porucha systému," zamumlala Eva a odtáhla se od videofonu na svém stole. „Úřad státního návladního nám sděluje, že jsme fotky a nahrávky nedostali proto, že byla PS. Do háje s nimi." Vstala a začala pochodovat. „Jestli to PS náhodou neznamená ‚pytel sraček'." Zaslechla zachechtání, otočila se a podívala se na Peabodyovou: „Čemu se šklebíte?"

„Tomu, jak to umíte se slovíčky, madam. Opravdu strašně obdivuju, jak si s nimi dokážete pohrávat."

Eva si opět sedla a opřela se. „Peabodyová, my dvě už spolu přece pracujeme natolik dlouho, abych poznala, kdy mě chcete oblbnout."

„Jo? A je to taky dost dlouho na to, abyste ocenila naše vzájemné vztahy?"

„Ne."

Eva se snažila na chvíli vypudit z hlavy Bransonovu záležitost, a tak si rukama pevně stiskla spánky. „Dobrá, tak zpátky k našim prvořadým úkolům. Prověřujte ty černé dodávky a já se zatím podívám, co nám McNab zjistil o Šíbrově vojenské minulosti. A jak to, že už tady nemám kafe?"

„To jsem si taky zrovna říkala." Aby předešla dalšímu vrčení, spěchala Peabodyová do kuchyně.

„McNabe," oslovila ho Eva, sotva se objevil na obrazovce. „Tak co máte?"

„Zatím jen základní údaje. Snažím se v tom zorientovat." Rozeznal na obrazovce pohled z okna za Evou a našpulil vzdorně pusu. „Hele, vy dneska pracujete doma, jo? A jak to, že tam nejsem taky?"

„Protože tady, zaplaťpánbůh, nebydlíte. A teď povídejte."

„Já vám to celé hodím na váš domácí počítač, ale stručný přehled je asi takový: Howard Bassi, plukovník ve výslužbě. Odveden v roce 1997, absolvoval důstojnickou školu. Vynikající výsledky. Jako nadporučík byl přidělen ke speciálním oddílům. Elita, opravdová špička. Pracuju na tom, ale momentálně jsem narazil na vyznamenání – měl jich fůru – a na zmínky o jeho kvalifikaci na elektroniku a výbušniny.

V roce 2006 byl povýšen na kapitána a pak stoupal rychle nahoru, až k hodnosti plukovníka, kterou získal v terénu během městských válek.“

„Kde sloužil? V New Yorku?“

„Ano, ale pak byl převelen do Východního Washingtonu, a to bylo, počkejte, už to mám. V roce 2021. Musel žádat o speciální přepravu rodiny, protože většina vojáků neměla v té době povoleno brát si rodiny s sebou.“

„Rodina?“ Zvedla ruku. „Co to bylo za rodinu?“

„No… ve vojenských dokladech má zapsanou manželku Nancy, civilistku, a dvě děti, kluka a holku. To povolení dostal, protože jeho manželka byla civilní spojkou mezi armádou a sdělovacími prostředky. Víte, něco jako tiskový mluvčí.“

„Hrome!“ Eva si mnula oči. „Projeďte mi tu manželku a děti, McNabe.“

„Jistě, to mám v plánu.“

„Ne, hned teď. Máte tam jejich identifikační čísla.“ Vzhlédla k Peabodyové, která jí přinesla kávu. „Hlavně rychle zjistěte data úmrtí.“

„Sakra, nebyli tak staří,“ zamumlal McNab, ale otočil se, aby se mohl podívat do záznamu. „Člověče, Dallasová, oni to koupili všichni najednou.“

„25. září 2023 v Arlingtonu ve Virginii.“

„No jo.“ Dlouze vzdychl. „Zřejmě zahynuli v Pentagonu. Kristepane, Dallasová, těm dětem bylo teprve šest a osm let. To je peklo.“

„Jo, Šíbr by s vámi určitě souhlasil. Tak teď už víme, proč se otočil.“

A proč utekl, pomyslela si. Jak mohl očekávat, že bude v bezpečí, dokonce i v té své malé špinavé pevnosti, když měl proti sobě lidi, kteří dokázali zničit nejzajištěnější vojenské zařízení země?

„Pokračujte v pátrání,“ nařídila mu. „Koukněte se, jestli nenajdete někoho, s kým tenkrát pracoval a kdo je pořád ještě naživu a už není voják. Někoho, kdo byl spolu s ním přeložen ke stejné jednotce. Jestli byl u speciálních služeb, musel mít pravděpodobně co dělat s Apollonem.“

„Jdu na to. Ahoj, Peabodyová.“ Když se objevila na obrazovce, zvedl obočí, zastrčil si ruku pod sytě růžovou košili a naznačil, jak mu buší srdce.

„Debile,“ zamumlala a ustoupila stranou.

Eva zamračeně přerušila spojení. „Roarke si myslí, že McNab má pro vás slabost.“

„On má hlavně slabost pro prsa,“ opravila ji Peabodyová. „Já je náhodou mám. Ale viděla jsem, jak na ně valil oči u Sheily, co dělá v archivu, a taje zdaleka nemá tak pěkný jako já.“

Eva se zamyšleně zahleděla na svoje poprsí. „Moje si nikdy neobhlíží.“

„Ale jo, obhlíží, ale moc opatrně, protože se vás bojí skoro jako Roarkea.“

„Jen skoro? To jsem zklamaná. Tak kde jsou ty údaje o dodávkách?“

„Tady.“ Peabodyová založila se sebevědomým úsměvem disketu do stolního počítače. „Nahrála jsem si je na kuchyňském přístroji. Máme jich padesát osm, ale to jsou jenom ty, které měly žahadlo instalované při výrobě. Když k tomu připočteme ty, u kterých si je majitel pořídil soukromě, můžeme předpokládat, že jich bude tak třikrát tolik.“

„Vyjděme radši z většího počtu. Zjistěte, jestli někdo v rozmezí osmačtyřiceti hodin okolo vraždy nehlásil krádež takového vozu. Když se nestrefíme s tím, tak vyloučíme rodiny. Nedovedu si představit, že by s takovým autem odpoledne mamina vozila děti po hřištích a večer tatík rozvážel mrtvoly. Soustřeďte se spíš na registrace podniků a na muže. Teprve když neuspějeme, podíváme se i na ženské. Pracujte na téhle aparatuře,“ řekla Eva a vstala. „Já si zatím zavolám z vedlejší místnosti.“

Spojila se s Mírovou a smluvila si s ní schůzku na příští den. Všechno, co zjistila o Feeneym, bylo jeho emailové upozornění, že pracuje na prvořadém úkolu a smí být vyrušen jen v případě nejvyšší nutnosti. Rozhodla se, že ho nechá dělat, co umí nejlíp, a zavolala Anne Malloyové do terénu.

„Ahoj, Dallasová, tvůj fešácký manžel právě odešel.“

„Aha.“ Eva viděla trosky, mezi nimiž pátrali pracovníci ze sekce E a B.

„Chtěl se přesvědčit, co tady děláme. Což není nic jiného než to, o čem víš, aspoň zatím. Fragmenty jsme dopravili do laboratoře a pořád nacházíme další. Tvůj muž si prohlédl úlomek z jednoho toho zařízení

a usoudil, že je to kus vysoce kvalitního politexu, jaký se používá na kosmické konstrukce. Pravděpodobně z doby dávno minulé. Může mít pravdu.“

On má určitě pravdu, pomyslela si Eva. *Mýlí se velice vzácně.*

„A co ti to říká?“

„Dvě věci,“ odpověděla Anne. „Za prvé, přinejmenším některá z těch zařízení byla získána z vrácených kosmických lodí nebo ze součástek, které se pro jejich konstrukci vyrábějí. A za druhé, že ten tvůj má bystré očko.“

„No tak dobrá,“ řekla a prohrábla si rukou vlasy. „A jestli má pravdu, tak můžete původ těch zařízení vystopovat?“

„Zúží nám to pole pátrání. Já se ti zas ohlásím.“

Eva se usadila a jen tak ze zvědavosti vyťukala ‚politex‘ a jeho výrobce.

Nepřekvapovalo ji, že Roarke Industries jsou jedním ze čtyř interplanetárních výrobců tohoto typu produktů. Ale pak už jí opravdu nezbylo než obrátit oči k nebi. Zjistila totiž, že jej vyrábějí i Bransonovy nástroje a hračky. V menší míře, konstatovala. Pouze v rámci planety.

Rozhodla se, že ušetří čas a prostě Roarkea požádá, aby jí zjistil a prověřil ty zbylé dvě společnosti. Příští hodinu strávila tím, že se šťourala v minulosti, hledala staré údaje a prodírala se novými daty od McNaba. Už chtěla jít zjistit, co našla Peabodyová, když zapípal její videofon.

„Dallasová.“

„Ahoj, Dallasová!“ Obrazovku zaplnil blažený úsměv Mavis Freestonové. „Mrkni se na tohle.“ Vedle stolu se zatřpytil vzdušný sloupec a ten se najednou proměnil v hologram Mavisiny postavy. Stála v kuchyni v rudých střevíčkách s jehlovými podpatky a mezi prsty na nohou jí prorážela ostře růžová pera. Kolem těla se jí zářivě vlnil krátký župánek ve stejných dvoubarevných odstínech. Z jednoho ramene se jí svezl, aby odhalil vytetovaný obraz stříbrného anděla, hrajícího na zlatou harfu. Neuspořádané stříbrozlaté lokny vlasů jí spirálovitě spadaly dolů jako mastné sójové párečky a leskly se metalickými blesky.

„Paráda, co?“ zasmála se a udělala přes kuchyň pár vyzývavých tanečních figur. „Mám tohle bezvadný holozařízení na videofonu v bytě. Jak vypadám?“

„Barvitě. Pěkné tetování.“

„To nic není, mrkni se na tohle.“ Mavis si odhrnula župan z druhého ramene a objevil se druhý andílek, který však měl oháňku, v ruce držel malé vidle a na tváři mu hrál škodolibý úsměšek. „Anděl dobra a anděl zla. Chápeš?“

„Ne,“ řekla Eva a zasmála se. „Jak probíhá turné?“

„Úplná senzace, Dallasová! Projíždíme prostě všude a tam, kde účinkuju, davy úplně sílej. A Roarke nám zařídil skvělou dopravu a všechny hotely, kde bydlíme, jsou absolutní špice.“

„Špice?“

„No, špičková kvalita. Dneska jsem v tomhle modelu byla v hudebním středisku podepisovat desky a dávat interview médiím a pak šup sem do Dominanty v Houstonu. Jde to jedno za druhým. Sotva si stačím udělat vlasy.“

Eva přejela pohledem zářící kudrlinky. „Ale stihneš to, viď?“

„No jo, ale nikdy bych to všechno nezvládla, kdyby se mnou nejezdil Leonardo. Pojď sem, mám tu Dallasovou. Pojď jí říct ahoj.“ Mavis se zasmála a zadupala. „Jí nevadí, že jsi nahatej.“

„Ale ano, vadí,“ opravila ji Eva. „Vypadáš ohromně šťastná, Mavis.“

„Ještě víc, Dallasová. Jsem totálně O a R.“

„Opilá a rozjetá.“

„Ne. Omámená a rozechvělá,“ zachichotala se Mavis a zase se roztočila. „Všechno je tak, jak jsem si to vždycky přála a ani jsem o tom nevěděla. Až se vrátím, tak musím Roarkea celýho zpusinkovat.“

„To se mu určitě bude líbit.“

„To víš, že bude.“ Mavis se zase zachechtala. „Leonardo slibuje, že nebude žárlit a možná že dá Roarkeovi taky pusu. No a co, jak to vypadá na domácí frontě?“ Než mohla Eva odpovědět, Mavis naklonila hlavu a vzdychla.

„Že ty jsi nebyla u Triny?“

Eva trochu pobledla a ztuhla. „U Triny? U jaké Triny?“

„Ale no tak, Dallasová, slibovala jsi, že až budu pryč, pozveš si ji, aby ti udělala vlasy a všechno. Vždyť už jsi nebyla v salonu celé týdny.“

„Asi jsem zapomněla.“

„Spíš sis myslela, že to nepoznám. Ale nevadí, pozveme si ji společně, až se vrátím.“

„Jen mi moc nevyhrožuj, kamarádko.“

„Tak si dej bacha!“ Mavis si omotala stříbrnou loknu okolo prstu a pak se usmála. „Ahoj, Peabodyová!“

„Ahoj, Mavis,“ pozdravila ji Peabodyová a přistoupila blíž. „To je bezvadný hologram.“

„To víte, Roarke má senzační mašinky. Páni, už musím jít. Leonardo říká, že je čas se přichystat. Tak se mrkněte.“ Zatočila se, foukala polibky na všechny strany a zmizela. „Jak se dokáže takhle pohybovat na těch svých podpatcích?“ divila se Peabodyová.

„To je právě jedno z Mavisiných tajemství. Tak na co jste přišla s těmi dodávkami?“

„Myslím, že jsem na to kápla. Černý Airstream, model 2058, nabitý.“ Nabídla Evě papír s vytisknutými údaji.

„Zaregistrovala ho Kassandra Unlimited.“

„Trefa.“

„Jenže já jsem ověřila tu adresu. Je falešná.“

„Škoda, ale každopádně to potvrzuje spojení na Šíbra. Prověřovala jste Kassandru Unlimited?“

„Ještě ne. Chtěla jsem vám nejdřív předat tohle.“

„Dobrá. Tak se na to podíváme.“ Eva se přesunula zpátky.

„Počítači, hledej a předej veškerá data o *Kassandra Unlimited.*“

Příkaz se zpracovává… V databankách žádné údaje o Kassandra Unlimited.

„Jo,“ zamumlala Eva. „To by bylo příliš snadné.“ Na chvíli se opřela, zavřela oči a uvažovala. „Dobrá, tak zkus tohle. Vyhledej seznam všech společností a podniků, které mají v názvu Kassandra. Zatím v rámci New Yorku a New Jersey.“

Hledání probíhá…

„Vy myslíte, že by to jméno použili?“ zeptala se jí Peabodyová. „Vím, že nejsou blbí, ale jsou neskutečně drzí. To je cesta, jak je doběhnout. Vždycky se nějaká cesta najde.“

Seznam dat dokončen. Data následují… Salon krásy Kassandra, Brooklyn, New York. Čokoládové pamlsky Kassandra, Trenton, New Jersey. Kassandra Electronic, New York, New York.

„Stop. Všechny údaje o Kassandra Electronics.“

Vyhledávání probíhá… Kassandra Electronic, 10092 Houston, založeno 2049, žádná data o financích ani o zaměstnancích nejsou k dispozici. Odvětví podniku Mount Olympus. Žádná dostupná data. Odkódování bloku je v rozporu s federálním zákonem a bude automaticky předáno na CompuGuard.

„No tak si poslužte. Zřejmě tam tedy nějaká data jsou. A já se tam někudy dostanu. Ověřte adresu v Houstonu.“

Vyhledávání probíhá… Adresa je neplatná. Žádná taková adresa neexistuje.

Eva vstala a obešla pokoj. „Ale přece ji uvedli. Proč se obtěžovat s registrací společnosti, riskovat automatický průzkum od CompuGuardu a Průmyslové kontroly?“

Peabodyová využila příležitosti a naprogramovala další kávu. „Protože jsou drzí?“

„Přesně tak. Nevědí, že už jsme dodávku vystopovali a identifikovali, ale musejí se dozvědět, že budu pátrat po názvu Kassandra a narazím na ně.“

Bezmyšlenkovitě si vzala kávu, kterou jí Peabodyová podávala. „Oni si přejí, abych s tím ztrácela čas. Když chtějí do databáze vložit něco ilegálního, mají k tomu prostředky a špičkové vybavení. Nemusejí se starat o CompuGuard.“

„O CompuGuard se musí starat každý,“ namítla Peabodyová. „Ten se nedá obejít.“

Eva upíjela kávu a uvažovala o Roarkeově privátní pracovně, o jeho neregistrovaném vybavení a o jeho schopnosti šikovně se vyhnout vševidoucímu oku CompuGuardu. „Ale oni to dokázali,“ dodala jenom. „Přehrajeme to na EO.“ Oficiálně, uvažovala Eva. A neoficiálně požádá svého chytrého manžela, aby udělal, co bude v jeho silách. „Zatím počkáme.“

Zase se obrátila k počítači a nechala si předložit jména čtyř podniků, které vyrábějí politex. Byly to Roarke Industries, Bransonovy nástroje a hračky, společnost Eurotell a továrna Aries.

„Peabodyová, má některý z těch názvů něco společného s bohy?“

„S bohy? Aha, jistě, Aries. Myslím, že je to bůh toho nebo onoho, ale určitě je to jedno znamení zvěrokruhu.“

„Řecké?“

„Jo.“

„Tak se podíváme, jestli se drží stejného principu.“

Dala příkaz k hledání dalších údajů a zjistila, že Aries je zaregistrován na fingované adrese a je spojen s Mount Olympus. „Musíme uznat, že se drží systému.“ Eva odstoupila a opřela se o pult.

„A když mají systém, můžeme předpovídat. Jako Kassandra,“ prohlásila s chladným úsměvem.

Poslala Peabodyovou vedle, aby šla uložit data, a začala pracovat na zprávě. Sama přepnula počítač na soukromou linku a zavolala Roarkeovu kancelář.

„Potřebuji s ním mluvit,“ sdělila Roarkeově úděsně výkonné sekretářce. „Pokud je k dosažení.“

„Momentíček, poručíku. Předám vás.“

Eva přešla s jednou rukou na sluchátkách potichu ke dveřím a přesvědčila se, že Peabodyová pilně pracuje u stolu. Trošku se styděla a zmizela zase tiše z dohledu. Ona přece svou podřízenou nechce podvádět. Jen ji nechce nechat vstoupit do šerého území mimo zákon a spravedlnost.

„Poručíku? Co pro tebe můžu udělat?“

Eva se nadechla a vstoupila do těch stínů. „Potřebuju radu.“

„Ano? A jakou?“

„Neoficiální.“

Okolo úst mu zahrál náznak úsměvu. „Ach.“

„Nesnáším, když takhle říkáš to své ‚ach‘.“

„Já vím.“

„Koukej. Nemůžu ti to teď hned vysvětlovat, ale jestli máš večer čas –“

„Ale jistěže mám. My máme,“ připomněl jí. „Pozvala jsi hosty“

„Já že jsem někoho pozvala?“ Úplně se vyděsila. „Já přece nikdy nikoho nezvu. To děláš ty.“

„Tentokrát ne. Co Peabodyová a její bráška? Nic ti to neříká?“

„A sakra.“ Vjela si prsty do vlasů a začala pochodovat do kolečka. „Z toho se nemůžu vyvlíct. Nemůžu jí říct pravdu, a když se budu chtít omluvit, bude kňučet.“ Popadla hrnek s kafem a zamračeně se napila. „To je máme taky krmit a všechno?“

Láskyplně se usmál. „Evo, ty jsi ale ohromně šarmantní hostitelka. Já se osobně na setkání s bratrem Peabodyové těším. Volnověkaři působí takovým uklidňujícím dojmem.“

„Já nemám moc náladu na uklidňování.“ Ale pak pokrčila rameny. „Konečně, někdy snad odejdou.“

„To určitě. Já budu doma tak za dvě hodiny. Takže budeš mít čas mě informovat.“

„Dobrá, tak to zorganizujeme takhle. Slyšel jsi někdy o závodech Aries?“

„Ne.“

„A o podniku Mount Olympus?“

Viděla, že ho to začalo zajímat. „Ne. Ale jde to náramně dohromady s Kassandrou, že?“

„Vypadá to tak. Já budu doma, až dorazíš,“ řekla mu a ukončila spojení.

První problém vyřešila tak, že poslala Peabodyovou zpátky na centrálu s nejnovějšími informacemi a s instrukcí, aby předala všechno, k čemu dospěly, Feeneymu a McNabovi. Než se pustí do řešení zbývajících problémů, potřebovala si udělat jasno v hlavě. Vydala se dolů. Trocha námahy jí třeba v mozku něco uvolní, říkala si.

Summerset stál dole u schodů. Změřil si její vytahaný svetr a staré kalhoty chladným a pohrdavým pohledem. „Doufám, že si k dnešní večeři hodláte obléct něco vhodnějšího.“

„Vy snad nepřestanete otravovat do konce života!“

Ostře se nosem nadechl, a protože věděl, jak to nesnáší, chytil ji za paži, než kolem něho stačila proklouznout. Vycenila zuby. Summerset se usmál. „Právě se dostavil poslíček s balíčkem pro vás.“

„Poslíček.“ Ruku mu sice vyškubla už z principu, ale přesto se obrátila a zůstala stát mezi Summersetem a dveřmi. Ruka jí automaticky sjela ke zbrani. „Oskenoval jste to?“

„Jistěže.“ Dotčeně zvedl obočí. „Je to registrovaná dodávková služba. Řidička je mladá žena. Skenování nezaznamenalo žádnou zbraň.“

„Zavolejte tu dodávkovou službu a ověřte to,“ nařídila. „Já se postarám o dveře.“ Vykročila kupředu a ještě se ohlédla přes rameno. „Skenoval jste i na výbušniny?“

Trochu pobledl, ale přisvědčil. „Ovšem. Zabezpečení brány je velice důkladné. Roarke je sám navrhoval.“

„Zavolejte tam a ověřte to,“ opakovala. „Ze zadní části domu.“

Summerset s chmurným pohledem vytáhl svůj příruční videofon, ale nedošel dál než k východu z předsíně. V žádném případě nedovolí, aby ho Eva kryla, jak to už udělala kdysi. Eva pozorovala na bezpečnostním monitoru, jak se blíží miniskútr. Na nádrži bylo zřetelně vytištěno logo Zippy Service. Řidička měla na sobě standardní jasně červenou uniformu, motocyklové brýle a helmu. Ty sundala, když zastavila skútr, a pak zůstala stát a s obdivem si prohlížela dům.

Je to mladá holka, všimla si Eva, tvářičky má dosud dětsky baculaté. Jak se blížila ke vchodu, zaklonila hlavu a snažila se velkýma oslněnýma očima dohlédnout až na střechu. Trošku na schodech zaškobrtla, zčervenala a honem se rozhlížela, jestli ji někdo neviděl. V jedné ruce držela pouzdro na diskety. Druhou rukou si upravila bundu a pak zazvonila.

„Zásilka je potvrzená,“ ozval se těsně za Evou Summerset, až skoro nadskočila.

„Říkala jsem vám, ať zavoláte zezadu.“

„Já od vás žádné příkazy nepřijímám.“ Sáhl po dveřích a snažil se ji zastavit, ale pak úplně šokovaný vyjekl, když mu Eva prudce dupla na nohu.

„Zpátky,“ zasyčela. „Parchante pitomá,“ mumlala, když už otvírala dveře. Ještě než se dívka od dodávky mohla jako obvykle ohlásit, vtáhla ji Eva dovnitř, postavila ji tváří ke zdi a spoutala jí ruce.

„Máte nějaké jméno?“

„Ano, jistě, madam. Sherry Combsová. Jmenuju se Sherry Combsová.“ Oči teď měla pevně zavřené. „Jsem od Zippů. Mám pro vás zásilku. Prosím, madam, já nevozím žádné peníze.“

„Souhlasí to jméno, Summersete?“

„Ano. Je to ještě dítě. Poručíku, vy jste ji úplně vyděsila.“

„Však ona to přežije. Jak jste tu zásilku dostala, Sherry?“

„Já – já – já –“ Hlasitě polkla, ale pořád měla zavřené oči. „Já jsem okružní.“

„No tak, jak ten balíček došel?“

„Ach, ach, ach, schránka. Myslím. Určitě. Bože, já nevím. Můj dozorčí mi zkrátka řekl, abych to dovezla sem.“

„Dobrá.“ Eva sestoupila a poklepala Sherry po rameni. „Už nás párkrát nepříjemně obtěžovali,“ vysvětlila jí s úsměvem. „Hrozně nás to mrzí.“ Vytáhla z kapsy padesát kreditů a vtiskla je dívce do zpocené dlaně. „Jeďte opatrně.“

„Jo, jistě, díky, páni.“ Vydala se ke dveřím, pak se ale téměř v slzách zase obrátila. „Ježíšmarjá, milostpaní, asi jste mi to měla podepsat, ale jestli nechcete, tak nemusíte.“

Eva jen pokynula hlavou k Summersetovi a pak se i s pouzdrem vydala nahoru. Ještě zaslechla, jak dívce domlouvá: „Je mi to moc líto. Dneska ještě nedostala svoje léky.“

Přestože už na balíčku viděla zpáteční adresu, musela se Eva usmát. Ale humor ji brzy přešel. Když vešla do své pracovny, měla už oči jako led. Izolovala si ruce, otevřela pouzdro a disketu nechala vklouznout do přístroje.

Naše jméno je Kassandra.

Jsme bohové spravedlnosti.

Jsme věrní.

Poručíku Dallasová, doufáme, že dnešní ranní demonstrace vás přesvědčila o našich schopnostech a o závažnosti našich úmyslů. Naše jméno je Kassandra a naše předpověď zní, že nám prokážete svůj respekt příkazem k propuštění těchto politických hrdinů, kteří jsou nyní nespravedlivě vězněni v gestapáckých zařízeních Kent Prison v New Yorku: Carl Minnu, Milicent Jungová, Peter Johnson a Susan B. Stoopsová.

Jestliže tito bojovníci za svobodu nebudou propuštěni do zítřejšího poledne, budeme nuceni obětovat jednu z newyorských pamětihodností. Symbol zhýralosti a pošetilosti, kde smrtelní lidé civí na jiné smrtelníky. V poledne s vámi bude navázáno spojení kvůli verifikaci. Pokud naše požadavky nebudou přijaty, odpovědnost za všechny ztracené životy padne na vaši hlavu.

Naše jméno je Kassandra.

Susan B. Stoopsová, vzpomněla si Eva. Zuzka B., bývalá ošetřovatelka, která otrávila patnáct starých pacientů v rehabilitačním zařízení, kde pracovala. Prohlašovala, že to byli samí váleční zločinci.

Eva ten případ vyšetřovala, zatkla ji a teď, pokud ví, tráví sestra Zuzka B. pět let ve věznici pro mentálně postižené v Kent Prisonu.

Eva měla podezření, že příběhy ostatních „politických hrdinů“ budou podobné.

Okopírovala disketu a zavolala Whitneymu.

„Teď to není v mých rukou, alespoň prozatím,“ vysvětlila Roarkeovi za pochodu po obývacím pokoji. „Teď si s tím lámou hlavy politické špičky. Já čekám na rozkazy. A na spojení.“

„Oni s těmi požadavky nebudou souhlasit.“

„Ne. Když sečteš všechny mrtvoly, které mají na svědomí ti čtyři, co je chtějí propustit, dělá to přes stovku lidí. Jung vyhodil do povětří kostel, protože prý náboženské symboly jsou prostředky licoměrného práva. Právě tam měl zkoušku dětský sbor. Minnu podpálil kavárnu v Soho. Zůstalo tam uvězněno padesát lidí. Tvrdil, že je to základna pro fašistické levičáky. Johnson byl nájemný vrah, který byl za slušnou cenu ochoten zabít kohokoli. Co mají sakra společného?“

„Možná nic. Možná je to jen takový test. Přijme to guvernér, nebo odmítne?“

„Oni určitě vědí, že odmítne. Neposkytli nám žádnou možnost k vyjednávání.“

„Takže čekáš.“

„Ano. Řekni, které místo v New Yorku symbolizuje zhýralost a pošetilost?“

„A které ne?“

„To máš pravdu.“ Zamračila se a začala zase pochodovat.

„Sehnala jsem text o Kassandře – o té řecké. Stálo tam, že ty věštecké schopnosti jí daroval Apollon.“

„Je vidět, že si tahle skupina libuje v symbolismu.“ Zaslechl hlasy a podíval se na dveře. „To bude Peabodyová. Zapomeň teď na pár hodin na všechno, Evo. Možná, že ti to prospěje.“ Roarke vyšel ven a pozdravil Peabodyovou, sdělil jí, že jí to sluší, a potřásl si rukou se Zekem. Je tak zatraceně přívětivý, pomyslela si Eva. Nikdy ji nepřestalo fascinovat, jak se dokázal přenést z jedné nálady do druhé, aniž by si někdo všiml jakéhokoli zaváhání.

Vedle Zeka – čahouna, který se rozpačitě usmíval a zřejmě vynakládal velké úsilí, aby necivěl jako tele – byl ten kontrast ještě nápadnější.

„Dej jí tu věc, Zeku,“ připomněla mu Peabodyová a přidala k tomu letmé sesterské šťouchnutí do žeber.

„Aha, no jo. Ale ono to není nic zvláštního,“ usmál se stydlivě na Evu a pak vyndal z kapsy malou vyřezávanou figurku. „Dee povídala, že prý máte kočku.“

„No, sídlí tady jedna taková, která nás tu nechává bydlet.“ Při pohledu na vyřezanou spící kočku, velkou jako palec, se Eva musela usmát. Dřevo bylo hrubě, jednoduše a nápaditě opracované. „A zrovna tohle je kromě jídla to, co jí jde nejlíp. Díky, je to bezvadné.“

„To dělal Zeke sám.“

„Jen tak pro zábavu,“ vysvětlil. „Venku jsem viděl to vaše auto. Dostalo pěkně zabrat.“

„A zvuk má taky pěkný.“

„Můžu se na něj podívat a trochu ho vyspravit.“

„To bych vám byla vděčná.“ Už chtěla navrhnout, aby se do toho hned pustil, ale pak si všimla Roarkeova varovného pohledu a spolkla to. „Ale nejdřív se snad pojďte něčeho napít.“

Do háje s těmi hostitelskými manýrami, řekla si v duchu.

„Jenom nějakou vodu, nebo třeba džus. Díky. Máte tady v domě překrásné kousky,“ poznamenal k Roarkeovi.

„To je pravda. Po večeři vás můžeme provést.“ Nevšímal si Eviných grimas a usmál se. „Většina dřeva je originální. Obdivuju řemeslníky, kteří dokážou vyrobit něco, co vydrží.“

„Ani jsem netušil, kolik vnitřního zařízení z devatenáctého a osmnáctého století zůstalo v městské části, jako je tahle. Když jsem dnes viděl Bransonův dům, byl jsem ohromený. Ale tohle –“

„Vy jste byl u Bransonů?“ Eva si přestala lámat hlavu s výběrem džusů, které Summerset připravil. Nalila do sklenice něco růžového.

„Ráno jsem tam zavolal, abych jim vyjádřil soustrast a zeptal se, jestli tu práci, co mi zadali, nechtějí odložit na později.“ Vzal si sklenici, kterou mu nabídla. „Ale paní Bransonová mi řekla, že budou rádi, když přijdu už dnes a podívám se na to. Dneska odpoledne, po pohřbu. Povídala, že plánování je aspoň přivede na jiné myšlenky.“

„Zeke říká, že mají v suterénu kompletně vybavenou dílnu,“ zamrkala Peabodyová na Evu.

„Zřejmě B. Donald rád kutí.“

„To už asi mají v rodině.“

„Ale já jsem se s ním nesetkal,“ vpadl do toho Zeke. „Po domě mě provedla paní Bransonová.“ Pobyli spolu, aspoň chviličku. A on z toho byl pořád ještě celý rozechvělý. „S prací začnu zítra, budu dělat přímo u nich v domě.“

„A určitě se necháš zatáhnout do všelijakých fušek,“ hádala Peabodyová.

„To mi nevadí. Teď bych se snad měl jít podívat na ten auťák, uvidím, co se s ním dá dělat.“ Pohlédl na Roarkea. „Máte tu nějaké nářadí, které bych si mohl půjčit?“

„Myslím, že mám všechno, co budete potřebovat. Ale nejsou to bohužel Bransonovy výrobky, já používám Steelbend.“

„Bransony jsou dobré,“ řekl mírně Zeke. „Ale Steelbendy jsou ještě lepší.“

Roarke vyslal ke své ženě oslňující úsměv a položil Zekovi ruku na rameno. „Tak se půjdeme podívat, co tam máme.“

„Není božský?“ se zamilovaným pohledem se zeptala Peabodyová. „U Bransonů nebyl ani dvacet minut a už jim spravil nějaký odpad. Pro Zeka neexistuje nic, co by nedokázal spravit.“

„Jestli dokáže, že ten auťák nebudu muset svěřit do rukou těch opičáků z údržby, budu mu nadosmrti vděčná.“

„On se o to postará.“

Málem už ze sebe vyklopila svoje nejnovější obavy. Týkaly se něčeho v Zekových očích, v jeho hlase, když mluvil o Clarisse Bransonové. Asi ho jen trochu okouzlila, ujišťovala se Peabodyová. Vždyť ta ženská je vdaná a podstatně starší než Zeke. Malé poblouznění, opakovala si a rozhodla se, že poručík rozhodně není osoba, která by s ní chtěla sdílet pošetilé sesterské obavy. A určitě ne teď, když mají na krku to obtížné vyšetřování.

Peabodyová hlasitě vydechla. „Já vím, že není vhodná doba na nějaké společenské večírky. Jakmile s tím bude Zeke hotový, sebereme se a jdeme.“

„Dáte si něco k jídlu. Podívejte, tady už něco máme,“ ukázala Eva lhostejně na podnos s nádhernými obloženými chlebíčky. „Můžete je načít.“

„No, když na tom trváte.“ Peabodyová si jeden vybrala. „Co inspektor, ještě nic nevzkázal?“

„Zatím ne. Nečekám, že by se do rána ozval. Což mi připomíná, že budu potřebovat, abyste se mi ráno v šest hlásila na centrále.“

Peabodyová nejdřív spolkla chlebíček a teprve pak se zakuckala. „V šest. No skvělý.“ Vydechla a pustila se do dalšího chlebíčku. „Vypadá to, že bychom ten večírek měli ukončit opravdu brzy.“

Kapitola devátá

Drahý soudruhu,
naše jméno je Kassandra.
Jsme věrní.

Už to začalo. Předběžná stadia revoluce probíhala přesně podle plánu. Naše symbolická destrukce majetku kapitalisty Roarkea byla směšně snadná. Těžkopádná policie ji stále vyšetřuje. Bylo předáno první prohlášení o našem poslání.

Oni tomu nechtějí rozumět. Nechtějí pochopit velikost naší moci a našich plánů. Teď hrabou jako myšky a shledávají drobečky, které jsme jim zanechali.

Naše vybraná soupeřka studuje smrt pouhých dvou figurek a nic nechápe. A dnes se vydá, jestli jsme se v ní nemýlili, tam, kam ji zavedeme. Ale ta pravá cesta jí zůstane utajená. On by byl hrdý na to, co jsme dokázali.

Až bude tato krvavá bitva vyhraná, zaujmeme jeho místo. Ti, kteří stáli za námi, za ním, se k nám připojí. Soudruhu, dychtivě očekáváme den, kdy nad hlavním městem nového pořádku vztyčíme naši vlajku. Kdy všichni, kdo jsou zodpovědní za smrt mučedníka, v bolestech a hrůze zemřou.

A budou platit, strachem, penězi, krví, až my, kteří neseme jméno Kassandra, zničíme jedno po druhém, město po městu, všechno, co zbožně uctívají.

Shromážděte dnes všechny věrné, soudruhu. Sledujte obrazovku. A my přes všechnu tu vzdálenost, která nás odděluje, uslyšíme váš triumfální pokřik.

Naše jméno je Kassandra.

Zeke Peabody byl svědomitý chlapík. Byl přesvědčen, že práce se má dělat dobře, že se jí má věnovat veškerý čas, veškerá pozornost a všechny schopnosti. Truhlářskému řemeslu se naučil od svého otce, a jak otec, tak syn byli pyšní na to, že chlapec svého otce předstihl.

Byl vychován jako stoupenec hnutí ‚volný věk' a principy této víry padly Zekovi jako ulité. K ostatním lidem byl tolerantní; součástí jeho

víry byl prostý názor, že lidskou rasu vytvářejí odlišné osobnosti, z nichž každá má právo jít svou vlastní cestou. I jeho sestra zvolila svou vlastní cestu, když se rozhodla, že bude policistkou. Žádný opravdový volnověkař by nikdy nenosil zbraň, natož aby ji použil proti jinému živému tvorovi. Ale v tomto případě byla rodina hrdá, že se Dee vydala vlastní cestou. Ostatně to bylo základem hnutí volný věk.

Přijetí zakázky mu poskytlo možnost trávit nějaký čas se sestrou, a to bylo velice příjemné. Ohromně ho blažilo vidět ji v prostředí, do kterého se začlenila, a prozkoumávat město, jež teď bylo jejím domovem. A věřil, že je zase baví, když ji zatáhne na kdejakou vyhlášenou turistickou atrakci, kterou si našel na své průvodcovské disketě.

Její nadřízená ho také potěšila. Když Dee volala nebo psala domů, uváděla o Evě Dallasové bezpočet podrobností, ze kterých si Zeke vytvořil obraz velmi složité a fascinující ženy. Ale skutečnost byla ještě lepší. Eva má výraznou auru. Temný záblesk prudkosti je možná trochu znepokojivý, ale podstatná je záře soucitu a věrnosti. Byl by jí rád navrhl, ať zkusí ten temný záblesk zmírnit meditací, ale bál se, aby to nepochopila jako urážku. Někteří lidé tak reagovali. A také uvážil, že ten temný mrak může být nezbytný pro její profesi.

Takové věci dokázal přijmout, i když jim nikdy úplně neporozuměl.

V každém případě věděl, že až svou práci skončí, bude se domů vracet s dobrým pocitem, že jeho sestra si našla své místo a žije s lidmi, které pro svůj život potřebuje. Podle instrukcí vešel do kamenného domu Bransonových postranním vchodem. Sluha, který ho vpustil, byl vysoký chlapík s chladnýma očima a odměřeným chováním. Paní Bransonová – požádala ho, aby jí říkal Clarissa – mu prozradila, že všichni zaměstnanci jsou androidi. Její manžel je považoval za méně všetečné a výkonnější, než jsou lidští adepti těchto profesí.

Sluha ho zavedl do dílny v suterénu, zeptal se, jestli něco nepotřebuje, a pak ho zanechal samotného.

Když Zeke osaměl, usmál se jako malý kluk.

Dílna byla téměř stejně dobře vybavená a uspořádaná jako jeho vlastní v Arizoně. A navíc tu byly, ačkoli je nehodlal použít, počítačové a videofonové systémy, obrazovka na stěně, jednotka virtuální reality a náladová obrazovka, a ještě androidní asistent, který byl momentálně mimo provoz.

Přejel rukou po dubovém dřevu; nepochyboval, že s ním bude radost pracovat, a vytáhl své plánky. Měl je raději na papíře než na disketě. Kreslil je radši tužkou jako jeho otec a jako předtím děda.

Je to nějak osobnější, je v tom více cítit on sám, uvažoval Zeke. Rozložil nákresy pěkně na ponk, vyndal z batohu láhev vody a zamyšleně z ní upíjel, zatímco si představoval jednotlivé, po sobě jdoucí fáze projektu.

Věnoval té práci tolik úsilí, až měl dost znalostí a představ o jejím provedení. Pak se pustil do vyměřování.

Když uslyšel Clarissin hlas, tužka mu v prstech znejistěla. Otočil se a už mu po krku stoupal ruměnec. Fakt, že tam nikdo nebyl, jeho ruměnec ještě prohloubil. Příliš na ni myslím, říkal si. Nemám právo takhle myslet na ženu jiného muže. Bez ohledu na to, jak je krásná, bez ohledu na to, že ho něco v těch velkých utrápených očích jakoby volalo.

A zvlášť proto.

Protože byl tak zmatený, trvalo mu chvilku, než si uvědomil, že ten zvuk, který zaslechl, zaznívá ze staré ventilace. Měla by se ucpat, uvažoval. Zeptám se jí, jestli nechce, abych se o to postaral, když už jsem tady.

Nerozuměl dobře slovům – ne že by se o to snažil, ujišťoval sám sebe. Ne že by někdy, vůbec někdy, chtěl proniknout někomu do soukromí. Ale rozeznával její hlas – jeho mírný tok – a začala mu rychleji pulsovat krev.

Zasmál se sám sobě a vrátil se ke svému měření. Řekl si, že na tom nic není, když člověk obdivuje nějakou dámu pro její krásu a vlídné chování. Když uslyšel druhý hlas, který se k jejímu připojil, přikývl. Manžel. Je dobré připomenout si, že ta dáma má taky manžela.

A jistý životní styl, dodal. S nenucenou silou, již by od jeho vyčouhlého těla málokdo čekal, zvedl desku. Ano, životní styl, který byl jeho vlastnímu na hony vzdálený.

Když už upínal desku do svorek, aby provedl první řez, všiml si, že se hlasy změnily. Teď rozčileně stoupaly a byly natolik zvučné a jasné, že pochytil pár slov.

„Ty pitomá couro! Zmiz mi z očí.“

„B. D., prosím. Tak mě vyslechni.“

„A co? Další fňukání? Je mi z něj na blití.“

„Já jen chci, –“

Ozvala se rána, bouchnutí, které způsobilo, že sebou Zeke trhl, a pak Clarissin hlas, teď už prosebný: „Nedělej to, prosím, přestaň.“

„To aby sis, ty uřvaná děvko, pamatovala, kdo je tady pánem.“ Pak ještě několik zvuků a prásknutí dveří. A nakonec usedavý a bezmocný ženský pláč.

Nemám žádné právo, vůbec žádné právo naslouchat manželským důvěrnostem, řekl si Zeke. A nemám žádné právo vydat se nahoru a utěšovat ji.

Ale jak proboha může někdo takhle necitelně a surově zacházet se svou životní družkou? Někdo by ji měl utěšit. A za trest, že vůbec na něco takového pomyslel, že měl chuť jít nahoru a popadnout Clarissu do náruče, za to všechno si Zeke honem nasadil na uši chrániče a ponechal jí soukromí, na které má právo.

„Jsem ti vděčná, že jsi odložila své plány a přišla za mnou.“ Eva stáhla svůj kabátek z rozvrzané židle a snažila se zahnat rozpaky z toho, jak se její mrňavá, zavalená kancelář liší od elegantní pracovny doktorky Mirové.

„Já vím, že na tom případu usilovně pracuješ.“ Mirová se rozhlédla kolem. Je to zvláštní, ale ještě nikdy v Evině kanceláři nebyla. Pochybovala, že si Eva uvědomuje, jak perfektně se k ní ta přeplněná malá místnost hodí. Žádné parády, žádné serepetičky a velmi málo pohodlí.

Vzala si židli, kterou jí Eva nabídla, překřížila své štíhlé nohy a zvedla obočí, když viděla, že Eva zůstala stát. „Měla jsem radši přijít k tobě. Ani tady nemám ten tvůj čaj.“ Mirová se jen usmála. „Kafe by taky nebylo špatné.“

„To tedy mám.“ Obrátila se k AutoChefu, ale ten na ni jen plivl. Eva do něj začala bušit pěstí. „Zatracené krácení rozpočtu. Jednoho krásnýho dne popadnu každej mizernej kousek zařízení v téhle místnosti a prohodím ho oknem. A budu doufat, že dole bude zrovna co nejvíc těch blbejch údržbářů.“

Mirová se zasmála a pohlédla na úzký pruh umouněného skla. „Asi by ti dalo dost práce vůbec něco tímhle okénkem protlačit.“

„Jo, to už bych nějak zařídila. Už přichází k životu," konstatovala, když AutoChef zachrchlal a zahučel. „Zbytek týmu dělá na svých úkolech. Sejdeme se za hodinu. Chtěla bych jim poskytnout aspoň něco."

„Je mi líto, že ti toho nemůžu dát víc." Mirová se opřela a vzala si hrnek kávy, kterou jí Eva nabídla. Ještě nebylo ani sedm hodin, a Mirová přesto vypadala elegantně a vybraně, jako křehké sklo. Černé vlasy se jí něžně vlnily kolem klidné tváře. Měla na sobě kostýmové šaty tlumené šedozelené barvy, které zdůraznila jednou řádkou perel.

Eva se ve svých ošoupaných džínách a vytahaném svetru cítila ubohá, neupravená a nevyspalá.

Posadila se a vzpomněla si, že v podstatě totéž, co Mirová, jí dnes časné ráno řekl Roarke. Slíbil jí, že bude pokračovat v pátrání, ale že má před sebou vybavení i mozky stejně chytré a složité jako jeho vlastní. Vysvětlil jí, že může trvat hodiny, možná i dny, než prolomí složité překážky a dostane se k jádru Kassandry.

„Pověz mi všechno, co víš," požádala Eva krátce Mírovou. „Pořád to bude víc než to, co zatím vím já."

„Jde o organizaci v pravém slova smyslu," začala Mirová. „Pevně strukturovanou. Předpokládám, že ať chtějí udělat cokoli, mají to pečlivě naplánované. Chtěli upoutat tvoji pozornost, a to se jim podařilo. Chtěli upoutat pozornost nejdůležitějších sil ve městě, a to se jim také podařilo. Co mi však uniká, je jejich politika. Ti čtyři lidé, jejichž propuštění žádají, patří k různým směrům politického kompasu. Takže je to zřejmě jen test. Budou jejich požadavky přijaty? Nemyslím, že by tomu věřili."

„Ale nedali nám žádný prostor k vyjednávání."

„Vyjednávání není jejich cílem. Jejich cílem je kapitulace. Ten včerejší výbuch budovy byl v podstatě divadlo. Zatím nebyl nikdo zraněn, mohou prohlásit. Dáváme vám šanci, aby to tak zůstalo. A pak požádají o něco nemožného."

„Ty čtyři, kteří jsou na seznamu, opravdu nemůžu dát vůbec nijak dohromady." Eva se posadila a opřela si jednu nohu ve vysoké botě o koleno druhé nohy. Předešlou noc, když Roarke pracoval na Kassandře, strávila celé hodiny tím, že se snažila najít nějakou souvislost. „Jak říkáš, žádný politický princip. Žádné spolky, žádné členství. Věk,

osobní i kriminální minulost, nic je nespojuje. Oni snad vytáhli ta čtyři jména z klobouku, doprčic. Je jim zřejmě naprosto ukradený, jestli budou tihle lidé zpátky na ulici nebo ne. Je to kouřová clona.“

„Souhlasím. Ale i když to víme, nesnižuje to hrozbu toho, k čemu se chystají. Ta skupina si říká Kassandra, odvozuje svůj původ od hory Olympu, takže symbolika je jasná. Moc a proroctví, samozřejmě, ale hlavně odstup mezi nimi a obyčejnými smrtelníky. Arogance, víra, že oni, nebo ten, kdo je vede, má nejvyšší znalosti a schopnosti nás všechny řídit. Dokonce snad se o nás i starat ve smyslu neúprosně chladných Božích přikázání. Jsou připraveni nás využívat – tak, jako využívali Howarda Bassiho –, pokud jim budeme užiteční. A až budou se vším hotovi, tak nás buď odmění, nebo potrestají, podle toho, co jim bude vyhovovat.“

„To bude ta nová republika, nové království?“

„Jejich, pochopitelně.“ Mirová okusila kávu a s potěšením zjistila, že je to Roarkeova skvělá značka. „S jejich principy, jejich pravidly, jejich lidmi. Víš, Evo, mě děsí víc ten tón, než obsah. Celé to podtrhuje ten sborový chorál. ‚Naše jméno je Kassandra‘,“ dodala. „Je to skupina, nebo jedna osoba, která věří, že vydá za mnohé? Jestli platí spíš to druhé, máš co dělat s chytrým a chorobným mozkem. ‚Jsme věrní.‘ Věrní, můžeme předpokládat, nějaké organizaci, nějakému poslání. A teroristické skupině Apollon, která Kassandru obdařila věšteckými schopnostmi.“

„‚Naše paměť je dlouhá‘,“ zamumlala Eva. „To opravdu musí být. Skupina Apollon byla zničena před více než třiceti lety.“

„Všimni si konstantního používání množného čísla, krátkých deklarativních vět, následovaných politickým žargonem, propagandou, obviňováním. Po této stránce to není nic nového, nic originálního. Je to jen recyklované, velká většina je starší než tři desetiletí. Ale to neznamená, že se nezdokonalili ve způsobech a prostředcích, s nimiž operují. Jejich základy mohou být vyčpělé a otřepané, ale věřím, že jejich úmysly a schopnosti jsou velice životné.

Vybrali si tebe,“ pokračovala, „protože tě respektují. Je možné, že tě i obdivují – jako voják vojáka. Protože pokud dosáhnou vítězství, a oni věří, že ano, bude mít daleko sladší chuť, jestliže byl jejich odpůrce cenný.“

„Potřebuju vědět, na co se zaměří.“

„Ano, to já vím.“ Mírová na chvilku zavřela oči. „Symbol. Mělo by to být zase něco význačného. Místo zhýralosti a pošetilosti, říkají. Kde jedni smrtelníci zírají na druhé. Třeba by mohlo jít o divadlo.“

„Nebo o klub či arénu. Může to být cokoli, od Madisonského náměstí až po pornoklub na avenue C.“

„Řekla bych, že spíš to první, než to druhé.“ Mirová postavila kávu stranou. „Symbol, Evo, pamětihodnost. Něco, co by mělo význam.“

„První zásah postihl prázdné skladiště. To nemělo velký význam.“

„Ale patřilo Roarkeovi,“ zdůraznila Mirová a viděla, že Eva zamrkala. „Vzbudilo to tvou pozornost. Oni chtějí provokovat tvou pozornost.“

„Takže ty si myslíš, že se zaměří zase na nějaké jeho vlastnictví.“ Eva se postavila. „No, to se nám to tedy zúžilo. Vždyť on vlastní polovinu tohohle zatraceného města.“

„Tobě to vadí?“ začala Mirová, ale pak se opanovala a málem se rozkašlala. „Promiň, to byla od psychologa otázka pod pás. Myslím, že je docela dobře možné, že když se obracejí na tebe, asi se zaměří i na Roarkeův majetek. Není to samozřejmě úplně jisté; vlastně jen něco jako předtucha. Ale měla by ses na to trochu podívat.“

„Dobrá. Spojím se s ním.“

„Soustřeďte se na významné budovy, na něco s tradicí.“

„Dobře. Dám se do toho.“ Mirová vstala. „Moc jsem ti nepomohla.“

„Já jsem ti neposkytla dost materiálu, na kterém bys mohla stavět.“ Eva si strčila ruce do kapes. „Tohle vlastně ani není moje parketa. Já jsem zvyklá zabývat se obyčejnými vraždami, a ne hrozbou zničení lidstva.“

„Jsou ty přístupy tak odlišné?“

„Nevím. Teprve si to osahávám. A zatím už někdo drží prst na spoušti.“

Nejdřív zkusila zavolat Roarkea do jeho domácí pracovny a měla štěstí. „Prosím tě, udělej pro mne něco,“ spustila okamžitě. „Pracuj dneska doma.“

„Je k tomu nějaký zvláštní důvod?“

Co když se stane cílem útoku ta přepychová hala, sály a klubovny jeho kancelářské budovy ve středu města? uvažovala Eva.

Ale kdyby mu to řekla, byl by tam, než by řekl švec, a osobně by budovu skenoval. To se jí nechtělo riskovat. „Nerada tě o to žádám, ale kdyby ses mohl ještě věnovat tomu projektu, o kterém jsme mluvili včera večer, moc by mi to pomohlo.“

Zahleděl se jí pátravě do obličeje. „Dobrá. Můžu některé věci odsunout. Zatím jsem to nechal zkoumat automatem.“

„No jo, ale když na tom pracuješ sám, jde to všechno rychleji.“

Zvedl obočí. „Tak se mi zdá, jako by to byl skoro kompliment.“

„Jen se moc nenafukuj.“ Opřela se a snažila se tvářit nedbale. „Hele, já jsem teď tak trochu v časovém presu, ale mohl bys mi sem hodit nějaké údaje?“

„Co by to mělo být?“

„Tvoje nemovitosti v New Yorku.“ Teď už mu vylítla nahoru obě obočí. „Myslíš všechny?“

„Povídám, že mě tlačí čas,“ odpověděla suše. „Nemám na to deset dní. Takže hlavně ty význačné, ty, co mají zvuk.“

„A proč?“

Proč? Sakra. „No, prostě tak kombinuju jedno s druhým. Svazuju rozvázané tkaničky a tak. Pouhá rutina.“

„Evičko, drahoušku.“ Když to vyslovoval, už se neusmíval, a Eva začala bubnovat prsty o stůl.

„Co je?“

„Jenom to, že mi lžeš.“

„Ne, nelžu. Panebože, já se toho chlapa zeptám na pár jednoduchých údajů, údajů, na které mám snad jako manželka právo, a on už ze mne dělá lhářku.“

„Teď vím, že mi docela jistě lžeš. Za prvé jsou ti moje nemovitosti odjakživa šumafuk a za druhé nesnášíš, když ti říkám manželka.“

„To není pravda. Já nesnáším jenom ten tón, jakým to říkáš. Tak se na to vykašli,“ pokrčila rameny. „Stejně to není nijak důležité.“

„Která z mých nemovitostí by se podle tebe mohla stát terčem?“

Syčivě vydechla. „A myslíš, že kdybych to věděla, že bych tito řekla? Tak mi sakra pošli ty zatracený data, jo, a nech mě, ať můžu dělat svou práci.“

„Dostaneš je.“ Jeho oči teď byly stejně chladné jako jeho hlas. „A až najdeš ten cíl, tak mi dej vědět. Najdeš mě v mé kanceláři ve městě.“

„Roarkeu, sakra –“

„Jdi si po své práci, poručíku, a já si půjdu po své.“

Než ze sebe stačila vysypat další nadávku, přerušil spojení.

„Paličatej, natvrdlej blbečku!“ Bez váhání vyhodila všechny procedurální předpisy oknem a zavolala Anne Malloyovou.

„Potřebuju E a B tým na jedné adrese ve středu města. Důkladný průzkum a skenování.“

„Už jsi zjistila cíl?“

„Ne,“ procedila mezi zuby a násilně uvolnila bradu. „Je to osobní prosba, Anno. Nerada tě o to žádám. Mirová si myslí, že cílem dnešního útoku bude některá z Roarkeových nemovitostí. On se právě rozjel do své kanceláře a já –“

„Dej mi adresu,“ řekla stroze Anne. „A hotovo.“

Eva zavřela oči a pomalu vydechla. „Díky. Jsem tvým dlužníkem.“

„Ale nejsi. Já mám taky muže. Udělala bych totéž.“

„Stejně ti dlužím. Hele, jdou mi sem nějaká data,“ dodala, když zapípal aparát. „Jsou to místa, kde bychom mohli začít. Proberu to a doufám, že to do naší porady trochu zúžím.“

„Držím palce, Dallasová,“ popřála jí Anne a ukončila hovor.

„Peabodyová!“ zavolala Eva. „Do mé kanceláře!“

Posadila se, vjela si prsty do vlasů a pak si vyvolala data, která jí poslal Roarke.

„Madam,“ ohlásila se Peabodyová. „Dostala jsem posudky o těch disketách od Kassandry. Analýza nic neukázala. Jsou to standardní výrobky, nejsou na nich žádné stopy po spouštění ani otisky. Žádná stopa.“

„Přitáhněte si židli,“ nařídila jí Eva. „Mám tady seznam potenciálních cílů. Vyhodnotíme je na pravděpodobnost a zkusíme ten seznam trochu zredukovat.“

„Jak jste k tomu seznamu přišla?“

„Mirová se domnívá, že musím nejspíš hledat nějaký klub nebo divadlo. S tím souhlasím. A taky říká, že by se vsadila, že opět půjdou po něčem, co patří Roarkeovi.“

„Jasně," řekla Peabodyová po chvíli. Pak si sedla vedle Evy. Sledovala seznam, který se odvíjel na obrazovce. „Páni, ty jsou všechny jeho? On tohle všechno opravdu *vlastní?"*

„Nerušte mě," zamumlala Eva. „Počítači, proveď analýzu uvedených dat, vyber objekty považované za pamětihodnosti nebo tradiční symboly New Yorku a seřaď je do seznamu. Jo, a přidej budovy, postavené na historických místech."

Vyhledávání probíhá…

„To je dobrý nápad," poznamenala Peabodyová. „Víte, byla jsem v řadě těch míst se Zekem. Daleko víc by to na nás zapůsobilo, kdybychom tušili, že jsou vaše."

„Jsou Roarkeovy."

Úkol dokončen, oznámil počítač tak pohotově, že si jej Eva začala podezíravě prohlížet.

„Co myslíte, Peabodyová, čím to, že ta věc dneska pracuje tak dobře?"

„Měla byste to zaklepat na dřevo, než něco takového vyslovíte, poručíku." Peabodyová se podívala na seznam a svraštila čelo. „No, moc nám toho neubylo."

„To je tím, že si Roarke tak potrpí na staré věci. Ten chlap je starou veteší přímo posedlý." Zhluboka si vydechla. „Dobrá, tak se soustředíme na kluby a divadla. Smrtelníci prý tam zírají na smrtelníky. Počítači, které z těch míst pořádá dnes matiné?"

Vyhledávání probíhá…

„Chtějí, aby uvnitř byli lidé," zamumlala Eva, ale najednou počítač prudce škytnul. „Chtějí oběti na životech. Nejenom nějakou malou skupinku turistů nebo jen zaměstnance. Proč nezasáhnout dům plný lidí? Jednou ranou?"

„Jestli máte pravdu, pak by snad bylo ještě dost času to zarazit."

„Jo, ale taky je možné, že budeme nakukovat do špatného okna a někde dole ve městě bouchne nějaký bar. Dobrá, dobrá." Eva přikývla, když se objevila data. „To už je lepší, to už se dá zpracovat. Počítači, okopíruj seznam na disketu a vytiskni kopii."

Zkontrolovala čas a vstala. „Všechno to odneseme do zasedačky." Odebrala vytisknutou kopii a vyjeveně na ni koukala. „Ale co je sakra tohle?"

Peabodyová se jí podívala přes rameno. „Obávám se, že je to japonština. Říkala jsem vám, abyste zaklepala na dřevo, Dallasová.“

„Vezměte tu zatracenou disketu. Jestli to bude japonsky, může to Feeney prohnat transistorem. Všechno je to zralé na vyhození z okna,“ brblala, když vycházela z kanceláře. „Když je den blbec, je nejlepší vyhodit všechno z okna.“

Ukázalo se, že text je v mandarinské čínštině, ale Feeney si s tím poradil a promítl výsledek na plátno na stěně.

Eva začala s výkladem. „Podle předběžného profilu Mirové a po počítačové analýze jsou toto nejpravděpodobnější cíle. Všechno jsou to kulturní a zábavní střediska, buď památné budovy, nebo budovy postavené na místě zbouraných památek. Ve všech se dnes odpoledne koná nějaké představení.“

„To je dobré východisko.“ Anne zastrčila ruce do zadních kapes a pročítala seznam. „Vyšlu tam skupiny, aby to prohledaly a otestovaly.“

„Kolik času na to budeš potřebovat?“ zeptala se Eva.

„Každou podělanou minutu.“ Vytáhla komunikátor.

„Žádné uniformy a jenom neoznačená vozidla,“ připomněla jí Eva. „Můžou mít ty budovy pod dohledem. Neměli bychom se prozradit.“

Anne přikývla a začala do komunikátoru vyštěkávat rozkazy. Feeney zatím podal zprávu o pokroku svého oddělení.

„Podařilo se nám proniknout přes pojistku. Ten starej parchant má ty data zakódovaný. Zkouším na to rušičku kódů, ale ten jeho je odolný. Ještě to potrvá.“

„Doufejme, že obsah bude stát za tu námahu.“

„MacNab vytáhl pár jmen ze Šíbrova starého počítače. Lidi, kteří jsou pořád v branži. Dneska v poledne je začnu vyslýchat.“

„Dobrý.“

„Skupiny už se rozjely,“ hlásila Anne a odložila komunikátor. „Já budu v terénu. Jak se něco dozvím, dám vám vědět. Jo, a Dallasová, ta adresa, co jsme o ní mluvily. Je čistá,“ řekla a obrátila se ke dveřím.

„Díky.“

Anne se na ni zašklebila. „Není zač.“

„Já budu dělat na tom kódu, dokud nedostanu něco, co by nám s tím pohnulo,“ řekl Feeney a potřásl sáčkem s kandovanými oříšky. „Ta-

kovýhle svinstvo bylo za městských válek na denním pořádku. Většinou jsme ho potlačili a zachytili, ale zdá se, že teď nám tady narostl ještě větší a kvalitnější sajrajt.“

„Jo, ale my jsme taky větší a kvalitnější.“

To ho přimělo k nepatrnému úsměvu. „To máš sakra pravdu.“ Když Eva zůstala sama s Peabodyovou, promnula si oči. V noci urvala pouhé tři hodiny spánku a teď hrozilo, že se jí brzy začne zamlžovat mozek. „Sedněte si tady k počítači. Upravujte seznam podle toho, co budou hlásit týmy Malloyové. Já podám hlášení Whitneymu a pak budu v terénu. A vy mi všechno hlaste.“

„Třeba byste mě potřebovala spíš v terénu, Dallasová.“

Eva si vzpomněla, jak málo už jednou chybělo k tomu, aby byla její pomocnice rozsekaná na kousky, a zavrtěla hlavou. „Já vás potřebuju tady,“ odsekla a vypadla.

Po hodině už začínala být Peabodyová k smrti otrávená a hrozně naštvaná. Čtyři budovy byly prohlášeny za čisté, ale ještě jich zbývalo tucet a do poledne zbývaly pouhé dvě hodiny.

Chodila po kanceláři, pila jednu kávu za druhou a pokoušela se uvažovat jako politický terorista. Věděla, že Eva to umí. Její nadřízená dokáže vklouznout do myšlení zločince, procházet se v něm, představit si situaci očima vraha. Peabodyová jí tuto schopnost záviděla, i když si několikrát uvědomila, že to asi není nic příjemného.

„Kdybych já byla politický terorista, kterou budovu v New Yorku bych si vybrala, abych tam pronesla projev?“

Turistické pasti a lákadla, pomyslela si. Problém je, že ona se takovým věcem vždycky vyhýbala. Ona přišla do New Yorku, aby se stala policistkou, a úmyslně – patrně z hrdosti – se vyhýbala obvyklým přístavům turistů.

Fakt je, že v životě nebyla v Empire State ani v Metropolitanu, dokud ji Zeke –

Trhla hlavou a vytřeštila oči. Musí zavolat Zekovi. Věděla, že má svého disketového průvodce prostudovaného ze všech stran. Tak na které matiné by si to vášnivý turista z Arizony ze všeho nejradši namířil?

Odstoupila od okna a mířila k videofonu, ale pak se zamračila, protože vešel McNab.

„Ahoj, kočko, tak oni vám napařili službu u telefonu, jo?“

„Mám moc práce, McNabe.“

„No to vidím.“ Přistoupil k AutoChefu a postěžoval si: „V tomhle krámu není žádné kafe.“

„Tak si jděte někam jinam. Tady není žádná kavárna.“ Přála si, aby zmizel, jak ze zásady, tak proto, že nechtěla, aby tu okouněl, až bude volat bráškovi.

„Mně se tady líbí.“ Pak se sklonil k monitoru, zčásti ze zvědavosti a zčásti proto, aby ji dopálil. „Kolik už jich vyloučili?“

„Hele, jděte od toho. Za tenhle přístroj odpovídám já. Já na něm pracuju, McNabe.“

„Cože jste taková nabroušená? Pohádali jste se s Charliem?“

„Do mého osobního života vám vůbec nic není.“ Snažila se tvářit důstojně, ale v tomhle člověku bylo něco, co jí to vždycky znemožnilo. Přistoupila ke stolu a odstrčila McNaba lokty. „Proč si nejdete hrát se svými kamarády?“

„Já jsem náhodou člen tohoto týmu.“ Aby ji naštval, kecnul si zadkem na stůl. „A mám vyšší hodnost než vy, miláčku.“

„Jedině díky nějakému hrubému nedostatku v systému.“ Zapíchla mu prst do hrudi. „A neříkejte mi miláčku. Jmenuju se Peabodyová. Strážník Peabodyová, a nepotřebuju, aby mi nějakej přiblblej natvrdlej eman funěl za krk, když jsem ve službě.“

Podíval se na ten ukazovák, který ho ještě dvakrát píchl do hrudi. Když vzhlédl, mírně ji překvapilo, že se jeho jindy roztomilé zelené oči proměnily v kousky ledu. „Měla byste si dát dobrý pozor.“

Chladný odstín jeho hlasu ji také překvapil, ale dostala se už příliš daleko, než aby ucouvla. „A na copak?“ zeptala se a šťouchla ho znovu.

„Na to, že fyzicky napadáte nadřízeného důstojníka. A že já vaše urážky už nebudu dál trpět a podniknu proti vám patřičné kroky.“

„Jaképak *moje* urážky. To vy tady pořád čenicháte a na každé moje mrknutí máte fůru ubohejch připomínek a narážek. Snažíte se vetřít do mých případů –“

„Do *vašich* případů? To je ale velikášství.“

„Případy Dallasové jsou i moje případy. A nemáme zapotřebí, abyste se nám do nich pletl. Nestojíme o to, abyste se nám sem chodil

předvádět s komickými scénkami a se svými přiblblými vtípky. A *já* si nepřeju, abyste ze mě tahal rozumy o mém vztahu s Charlesem, protože to je výhradně moje věc a vám do toho nic není.“

„Víte, co byste potřebovala, Peabodyová?“

Protože na něho křičela, začal křičet taky. A stoupl si tak těsně k ní, až se dotýkali špičkami nohou a téměř i nosy.

„Tak mi tedy povězte, McNabe, co bych potřebovala?“

Neměl to v úmyslu. Přestal myslet. No, možná, že to i měl v úmyslu. V každém případě se to stalo. Sevřel jí ramena, tvrdě ji přitáhl a zároveň začala jeho ústa náramně zkušeně hltat její rty.

Vydala zvuk, jako když se plavec nedopatřením nadechne vody. Někde v pozadí McNabova vášnivého rozpoložení byla jistota, že ho nejspíš nakope do zadku, až se vzpamatuje z šoku. Takže hop nebo trop, dal do té chvíle všechno, co mohl.

Uvěznil ji mezi stůl a své tělo a načerpal si toho z ní tolik, kolik se dá stihnout v jednom dlouhém, lačném hltu.

Peabodyová byla úplně ochromená. Což bylo jediné možné vysvětlení skutečnosti, že ten člověk měl pořád ještě svá ústa na jejích, místo aby ležel zmlácený a zkrvavený na zemi.

Snad ji popadl nějaký záchvat nebo, Panebože, kdo by si pomyslel, že ten otravný blbeček dokáže takhle líbat?

Všechna krev se jí prostě vypařila z hlavy a zanechala v ní jen táhlý bzučivý zvuk. A ona zjistila, že vlastně vůbec není paralyzovaná, protože se její paže okolo něj náhle obemkly a její ústa začala na jeho násilí odpovídat protiútokem.

Pustili se do křížku, tápali po sobě rukama, kousali se. Kdosi zakvílel. Kdosi zaklel. A najednou na sebe zblízka zírali a popadali dech.

„Co tohle – co tohle sakra mělo znamenat?“ Místo hlasu z ní vyšel jakýsi skřek.

„Já nevím.“ Pokusil se sípavě nadechnout a vydechnout. „Ale musíme to zopakovat.“

„Marjápanno! McNabe!“ zařval ve dveřích Feeney a způsobil, že od sebe odskočili jako dva králíci. „Co to tady, prokristapána, děláte?“

„Nic. Nic,“ sípal a kašlal McNab. Snažil se protřít si zrak. „Nic,“ řekl potřetí. „Vůbec nic, kapitáne.“

„Panenkomarjá.“ Feeney si promnul rukama obličej a zakryl si oči. „Teď musíme všichni prostě předstírat, že jsem nic neviděl. Prostě jsem neviděl ani ň. Právě v této vteřině vcházím do místnosti. Rozumíte?“

„Ano, pane,“ vyštěkla Peabodyová a modlila se, aby ta rudá barva, která jí spaluje tváře, vybledla co nejdříve. „Ano, pane.“ McNab provedl dlouhý úkrok stranou od Peabodyové.

Feeney spustil ruce z obličeje a chvíli si je oba prohlížel. Zavřel jsem už do lochu pár dvojic, které zdaleka nevypadaly tak provinile, uvažoval. „Cíl byl lokalizován. Je to RadioCity.“

Kapitola desátá

Ještě je čas. Ještě stále máme čas, to bylo všechno, na co Eva dokázala pomyslet. Měla na sobě vybavení do pouličních nepokojů: neprůstřelnou vestu a helmu s hledím přes celý obličej. Což se všechno může ukázat stejně málo platné jako holá růžová pokožka, pokud nebudou mít dost času. Zatím ho mají. To byla jediná volba pro ni, pro E a B tým a pro civilisty, které se horečně snažili evakuovat.

Velký sál RadioCity byl zaplněný do posledního místa: turisté, domácí, malé děti s rodiči nebo opatrovníky, celé školní třídy s učiteli i s dozorem. Zvuková hladina vystoupila značně vysoko. Lidé nebyli jen rozčilení, byli také vyděšení.

„Čísla sedadel od sto dvojky až po dvě stě padesát.“ Vysoká blondýna, která se představila jako správce divadla, klusala vedle Evy jako

vikingský válečný kůň. V jejím hlase už bojovala zuřivost se strachem. „Víte, jaká to bude komplikace, dát jim náhradní termíny nebo vrátit vstupné? Ta show je vyprodaná na celou příští sezónu.“

„Hele, holka, celá vaše sezóna může vyletět ke všem čertům, jestli nás nenecháte dělat naši práci.“ Odstrčila ženu stranou a vytáhla svůj komunikátor. „Malloyová? Jaký je stav?“

„Zjistili jsme, že je tu řada náloží. Lokalizovali a zneškodnili jsme dvě. Podle skenu by jich mělo být ještě šest. Týmy už jsou rozmístěné po budově. Sál má čtyři výtahy, každý z nich se může spustit šest metrů pod povrch budovy. V každém máme své odborníky. Pracují tak rychle, jak jen se dá.“

„Pracujte ještě rychleji,“ pobízela ji Eva. Zastrčila komunikátor zase do kapsy a obrátila se k ženě vedle sebe.

„Poslyšte, musíte odejít.“

„Kdepak, já nepůjdu. Jsem tu ředitelka.“

„To neznamená, že jste kapitán téhle lodi, když jde ke dnu.“ Jelikož ta ženská byla skoro o dvacet kilo těžší než ona a vypadala natolik rozrušeně, že by z toho mohla být dobrá, zábavná rvačka, byla Eva v pokušení rozdat si to s ní osobně. Škoda, že na to nemá dost času. Takže dala znamení dvěma siláckým strážníkům a ukázala na ženu palcem.

„Pryč s ní,“ řekla jenom a začala se prodírat hlučícím a lamentujícím davem evakuovaného publika.

Zahleděla se na obrovský, působivý prostor jeviště. Stálo na něm tucet policistů v ochranných mundúrech. Dohlíželi, aby se nikdo z obecenstva nevyškrábal nahoru a nesnažil se proniknout tudy. Těžká rudá opona byla vytažená nahoru a jeviště bylo plně osvětlené. Přiznala si se suchou ironií, že ty postavy s helmami si snad opravdu nikdo nemůže splést s rockovou skupinou.

Dětičky řvaly, dospělí remcali a holčičky, které beznadějně svíraly své suvenýrové panenky, hořce plakaly, že jim je nikdo nepodepíše.

Vymyšlená historka o prasklém vodovodním potrubí sice zažehnala paniku, ale žádnou nadšenou spolupráci obecenstva nevyvolala.

Evakuační týmy dosahovaly jistého pokroku, ale nebylo snadné hnát několik tisíc zklamaných majitelů vstupenek z tepla divadla do zimy venku. Velká vstupní hala byla plná lidí, namačkaných tělo na tělo.

Ale byl tu bezpočet dalších místností, kluboven, dvoran. Vedle prostorů pro publikum tu byly šatny, přípravny, kontrolní středisko, kanceláře. A každá z nich se musela prohledat, vyprázdnit, zajistit.

Jestli se ke zklamání přidá panika, uvažovala Eva, bude z toho několik stovek úrazů, ještě než vyjdou ze dveří. Sklopila si před ústa mikrofon a vylezla na velký stůl ve stylu art deco. Odsud měla větší přehled přes brblající dav, postrkovaný obrovskou dvoranou, vyzdobenou stylizovaným sklem a chromem.

Zapojila mikrofon. „Hlásí se vám newyorská policejní centrála," oznámila a její hlas se odrážel s dutou ozvěnou. „Děkujeme vám za spolupráci. Prosím, neucpávejte východy Vycházejte ven plynule." Nevšímala si výkřiků a dotazů, které na ni dopadaly, a opakovala hlášení ještě dvakrát. Žena se svátečními perličkami kolem krku popadla Evu za nohu obutou ve vysoké botě. „Já se znám s panem starostou. Všechno se to dozví."

Eva sladce přikývla. „Tak ho pozdravujte. A prosím, postupujte spořádaně. Omlouvám se za všechny potíže."

Slovo *potíže* jako by stisklo ten pravý knoflík. Pokřik zesílil, i když strážníci přísně regulovali postup davu dveřmi. Eva odložila mikrofon a vytáhla komunikátor, aby vyslechla hlášení o současném stavu. Vtom však spatřila, že se někdo místo ven prodírá dovnitř.

Když viděla, že směrem k ní elegantně proplouvá Roarke, začala se v ní vařit krev.

Se skřípáním zubů se na něho dolů osopila: „Co tu sakra zase děláš?"

„Ujišťuju se, že moje nemovitost – a má žena," dodal schválně, aby ji dopálil, „drží pořád ještě pohromadě." Mrštně se vyhoupl vedle ní. „Můžu?" zeptal se a chopil se mikrofonu.

„To je policejní majetek, ty syčáku."

„To znamená, že to nebude zrovna nejlepší kvalita, ale doufejme, že mi poslouží."

Načež se s chladným a uhlazeným výrazem obrátil na neuspořádaný dav. „Dámy a pánové, zaměstnanci a účinkující RadioCity se vám omlouvají za tuto nepříjemnost. Všechny vstupenky a vzniklé cestovní výdaje vám budou plně proplaceny. Za dnešní matiné bude stanoven

náhradní termín a pro ty, kdo jej budou chtít využít, budou platit vstupenky bez jakékoli změny. Děkujeme vám za vaše porozumění.“

Hluk se sice neztišil, ale výrazně se změnil. Roarke mohl Evě rovnou říct, že peníze vždycky zaručeně zaberou.

„Ty si myslíš, jak jsi náramně mazanej, co?“ zavrčela a seskočila ze stolu dolů.

„Chtěla jsi je snad dostat ven, ne?“ odpověděl prostě. „Tak jak to vypadá?“

Počkala, až také sestoupí dolů, a pak se spojila s Annou. „Už jsme evakuovali asi padesát procent diváků. Hýbe se to, ale pomalu. Jak jsi na tom ty?“

„Podobně. Máme zajištěnou polovinu nálož. Jednu jsme našli v hrací skříni varhan. Teď pracujeme na další, v orchestřišti. S touhle je práce skoro jako se zámkem, jenže ostatní jsou roztroušené široko daleko. A já mám jen omezený počet mužů.“

Eva koutkem oka spatřila, že Roarke zkouší příruční skener. Udělalo se jí z toho nanic. „Tak se mi zase ohlas. A ty,“ obrátila se k Roarkeovi, „koukej vypadnout.“

„Ne.“ Ani se nenamáhal zvednout oči, ale položil jí ruku na paži, aby se na něho nemohla vrhnout. „Jedna je ještě nahoře, na horním můstku. Tu musím dostat.“

„Dostaneš leda vyhazov, a to hned.“

„Evo, oba víme, že není čas na hádky. Jestli mají ti lidé barák pod dohledem, vědí taky, že jsi je odhalila. Můžou se rozhodnout, že to odpálí hned teď.“

„Právě proto všichni civilisti –“ Raději zmlkla, protože už mluvila k jeho zádům. Roarke se totiž otočil a bystře se prodíral přicházejícím proudem. „Sakra, sakra, sakra.“ Zmocnila se jí panika. Začala si razit cestu za ním. Dohonila ho, právě když odemykal postranní dveře, a vklouzla za ním.

Dveře se zabouchly, zaklaply a oni si hleděli zblízka do očí. „Nepotřebuju tě tady,“ řekli jednohlasně. Roarke se málem zakuckal.

„To je fuk. Jen mi nepřekážej.“ Rychle vyběhl po železných schodech a čile probíhal spletitými chodbičkami. Eva si šetřila dech. Teď v tom jedou spolu, padni komu padni.

Zdola bylo slyšet ozvěnu hlasů, ale byl to jen šum, protože stěny byly silné. Tady nahoře vypadalo divadlo jednoduché a funkční, jako herec bez make-upu a bez kostýmu. Roarke udělal ještě pár kroků, kratších než předtím, a vystoupil na něco, co Evě připadalo jako lodní paluba. Houpalo se to nahoře nad plyšovými křesly hlediště a skýtalo to úplný přehled o jevišti hluboko dole. Protože výšky neměla Eva na seznamu svých oblíbených věcí, obrátila se a začala studovat masivní a komplikované kontrolní panely. Zarazily ji ohromné kotouče tlustých zavěšených lan.

„Kde.“ začala, ale pak úplně oněměla, protože právě vystoupila otvorem do otevřeného prostoru.

„Hned to bude!“

„Ježíši, Roarkeu. Ježíši.“ Kousek popolezla a ujistila se, že Roarke přece jen nechodí ve vzduchu. Ale z jejího pohledu to tak skoro vypadalo. Plošina nebyla širší než půl metru, byl to takový můstek, který se vzpínal nad divadlem a pronikal mezi obrovská zavěšená světla, další lana a kladky, kovové oblouky.

Eva na tu věc vstoupila za ním a okamžitě jí začalo šumět v uších. Byla by přísahala, že cítí, jak se jí mozek převaluje a pluje v lebce.

„Evo, vrať se. Nebuď tak umíněná.“

„Mlč, prosím tě, mlč. Kde máš toho prevíta?“

„Tady.“ Naštěstí pro ně oba Roarke na její strach z výšek zapomněl. A Eva doufala, že ona zapomene taky. Mrštně se otočil, poklekl a pak se natáhl tak, že to Evě způsobilo dlouhou a pomalou rotaci žaludku.

„Tady pod tou lávkou.“

Přejížděl tam skenerem, zatímco Eva s úlevou klesla na všechny čtyři. Zuby měla stále zaťaté a jen si opakovala, že musí sledovat Roarkea. Nedívat se dolů. Jen se nepodívat dolů.

Samozřejmě se dolů podívala.

Dav byl teď řidší, policisté pobízeli už jenom několik desítek opozdilců. Tři muži od E a B, kteří pracovali v orchestřišti, vypadali jako hračky, ale Eva i přes řev oceánu ve svých uších zaslechla jejich triumfální výkřik.

„Zneškodnili další bombu.“

„Hmm,“ utrousil jenom Roarke.

Eva vyndala zpocenými prsty komunikátor a odpověděla na Annino zapípání. „Dallasová.“

„Ještě máme dvě. A končíme. Teď posílám jeden tým na horní můstek a druhý –“

„Na horním můstku jsem já. Pracujeme tady na ní.“

„Vy?“

„Postarej se o ten zbytek.“ Zamžikala očima a spatřila Annu, jak chodí po jevišti a kouká nahoru. „Máme to tady pod kontrolou.“

„Tak se můžu jen modlit, aby to tak zůstalo. Malloyová, konec.“

„Máme to pod kontrolou, Roarkeu?“

„Hmm. Je to takový chytrý prevít. Ti teroristi mají hluboké kapsy. Hodil by se mi Feeney,“ řekl nepřítomně a pak vytáhl mikrosvítilnu. „Podrž to.“

„Kde?“

„No přece tady,“ ukázal, ale pak se na ni podíval, zjistil, že je bledá jako smrt a stojí na ní pot. „Lehni si na břicho, miláčku. A dýchej pomalu.“

„Já vím, jak mám dejchat,“ vyštěkla, ale na břicho si přece lehla. Ačkoli jí žaludek dělal divoké kotrmelce, ruce měla pevné a tvrdé jako z kamene.

„Dobrý, tak je to správně.“ Natáhl se proti ní, takže měli nosy téměř u sebe, a začal pracovat s tím jemným nástrojem, který se ve světle leskl jako stříbro. „Tak oni chtějí, abys přestřihl tady ty drátky. Ale když to uděláš, rozmetá tě to na spoustu odporných kousků. Kdepak, to je jen zástěrka,“ pokračoval v konverzaci a opatrně odstraňoval víčko. „Taková vábnička. Chtěli, aby to vypadalo jako podřadná petarda, zatímco. Tady ji máme, krasavici. Zatímco ve skutečnosti je to špičková, plastonová, počítačově řízená spoušť.“

„To je fantastické.“ Dýchala zajíkavě. „Roztřískej toho bastarda.“

„Poručíku, já tvůj styl ‚kopni-ho-do-zubů‘ obvykle obdivuju. Ale vyzkoušej ho tady s tím a my dva se večer budeme milovat už na nebesích.“

„Do nebe by nás nevzali ani jednoho.“

Usmál se. „No tak někde jinde. Já teď potřebuju dostat ven tenhle čip. Stoč sem trochu to světlo. Ták, to je ono. Budu teď potřebovat obě ruce, Evo, takže si musím půjčit i jednu tvoji.“

„Na co?“

„Abys chytila tohle, až to vyskočí ven. Jestli jsou tak chytří, jak si myslím, tak použili úderníkovy čip. To znamená, že jestli tenhle mrňavej miláček vyskočí a dopadne dolů, smete nejmíň dvanáct řad a udělá do podlahy ošklivý kráter. A pravděpodobně nás setřese tady z toho bidýlka. Tak jsi připravená?“

„Jistě. Naprosto.“ Otřela si zpocenou dlaň o zadek a natáhla ruku. „Tak co myslíš, přece jenom si to ještě spolu rozdáme, ať už to bude kdekoli?“

Vzhlédl na tak dlouho, aby se na ni mohl usmát.

„Jistě. Naprosto.“ Vzal ji za ruku, krátce ji stiskl a pak ji posunul níž. „Budeš se muset trochu natáhnout. Dávej pozor na to, co dělám. Hlídej ten čip.“

Vypudila z hlavy všechny přebytečné myšlenky a posunula se tak, že její hlava i ramena zůstaly bez opory. Zírala na maličkou černou krabičku, barevné drátky, tmavou zeleň destičky.

„Je to tohle,“ špičkou svého nástroje se dotkl šedého čipu, ne většího než první kloubeček na malíčku novorozence.

„Jsem připravená. Do toho.“

„Nezmáčkni ho. Buď na něj jemná. Tak na tři. Jeden, dva.“ Sklouzl špičkou podél hrany čipu a maličko zapáčil. „Tři.“ Čip vyskočil ven s tichým klapnutím, které Evě připadalo jako výbuch bomby.

Dopadl jí do nastavené dlaně. Sbalila opatrně prsty do hrsti. „Mám ho.“

„Nehýbej se.“

„Ani mě nenapadne.“

Roarke se vztyčil na kolena a vytáhl kapesník. Vzal Evinu ruku, odtáhl jí prsty a umístil čip do středu hedvábného čtverce, přeložil jej jednou, dvakrát. „Není to nejlepší těsnění, ale lepší než nic.“ Vsunul jej do zadní kapsy. „Pokud si na něj nesednu, bude všechno v pořádku.“

„Buď opatrný. Příliš si tvého zadku považuju. Nojo, ale jak se teď sakra odsud dostaneme?“

„Můžeme se vrátit stejnou cestou, jakou jsme přišli.“ Ale když vstával, cosi se mu v očích zablýsklo. „Anebo si přitom můžeme užít trochu legrace.“

„Já o žádnou legraci nestojím.“

„Já ano.“ Vzal ji za ruku a pomohl jí na nohy. Pak uchopil lano a kladku. „Víš, co to bylo dneska za matiné?“

„Ne.“

„Vzkříšení někdejšího miláčka dětí *Petra Pana*. Chyť se pevně, drahoušku.“

„Neblázni.“ Ale Roarke už ji k sobě přivinul a ona okolo něho v automatické obranné reakci sevřela paže. „Za tohle tě zabiju.“

„Je to paráda, když takhle skáčou na jeviště piráti. Nadechni se,“ poradil jí a pak se smíchem vskočil do prostoru.

Proud vzduchu okolo ní zasvištěl, vyrval jí žaludek a odhodil jej někam dozadu. Před zamlženýma očima se jí míhaly barvy a tvary. Jediné, co jí zabránilo zařvat, byla její pýcha, a i tají málem vypověděla službu, když letěli nad orchestřištěm.

Pak ten bláznivý chlap, za kterého se kdovíproč provdala, přiložil svá ústa k jejím jako kus hedvábí. Současně s hrůzou v ní vzplanul horký příval vrcholné slasti a oba tyto pocity způsobily, že jí změkla kolena, takže když přistála na jevišti, podlomily se pod ní nohy.

„Jsi mrtvý. Jsi mrtvola.“

Znovu ji políbil a přitom se uchechtl. „Stálo to za to.“

„Opravdu působivý vstup.“ Blížil se k ním Feeney, obličej celý svraštělý a ustaraný. „A teď, jestli jste si, dětičky, už dost vyhrály, mám tu ke zneškodnění ještě tyhle dva parchanty.“

Eva odstrčila Roarkea stranou a postavila se konečně na vlastní nohy. „Civilisti už jsou venku?“

„Jo, je to tady čistý. Jestli oni dodrží svůj termín, pak bychom to měli stihnout. Bude to sice o chlup, ale –“

Zarazil se, když se zezdola ozval rachot a pódium se jim zatřáslo pod nohama. Nahoře se divoce zmítala světla a kabely.

„Sakra, doprčic.“ Eva vyškubla svůj komunikátor. „Malloyová? Anno? Ohlas se. Ohlas se mi, Anno! Slyšíš mě?“

Když uslyšela jen hučení, chytila Feeneyho za rameno, ale vzápětí se ozvalo zapraskání. „Tady je Malloyová. Zvládli jsme to. Žádná zranění, žádné nehody. Časovač běžel, a tak jsme to museli odpálit. Opakuju, nikdo nebyl zraněný. Ale tady pod jevištěm je boží dopuštění.“

„Dobrá. Výborně.“ Eva si přejela rukou přes obličej. „Takže, jaký je stav?“

„Máme je všechny, Dallasová. Barák je čistý.“

„Jak to tady skončíš, přijď do zasedačky na ředitelství. Dobrá práce.“ Přerušila spojení a střelila očkem po Roarkeovi. „Ty půjdeš se mnou, kamaráde.“ Krátce kývla Feeneymu a vypochodovala ven. „Budeme potřebovat všechny bezpečnostní údaje o téhle budově, kompletní seznam personálu – techniků, účinkujících, údržbářů, řídících pracovníků. Všech.“

„To už jsem pro tebe objednal hned, jak jsem se dozvěděl, že se jedná o cíl. Bude to na tebe čekat na centrále.“

„Fajn. Tak se zase vrať ke kšeftování s planetami a snaž se mi jít z cesty. A dej mi ten čip.“

Vytáhl obočí: „Jaký čip?“

„Nech si ty vtipy. Dej sem ten úderníkovy čip, nebo jak tomu říkáš.“

„Jó, ten čip?“ Předstíral horlivou spolupráci, vytáhl kapesník, rozložil jej. Ale nic v něm nebylo. „Zdá se, že jsem ho někde ztratil.“

„To určitě. Koukej mi dát ten zatracenej čip, Roarkeu. Je to důkaz.“

S přihlouplým úsměvem vytřepal kapesník a pokrčil rameny.

Přistoupila těsně k němu. „Dej mi tu zatracenou věc, Roarkeu,“ zasyčela. „Nebo dám příkaz k tělesné prohlídce.“

„To nemůžeš udělat bez povolení. Ledaže bys to samozřejmě chtěla provést sama. V takovém případě bych se s potěšením zřekl některých svých občanských práv.“

„Tohle je oficiální vyšetřování.“

„V obou případech byla zasažena moje nemovitost. V obou případech mířil útok na mou ženu.“ Jeho hlas i oči teď byly velice chladné. „Kdybys mě potřebovala, poručíku, víš, kde mě najdeš.“

Popadla ho za paži. „Jestli mi místo ‚moje manželka‘ teď budeš říkat ‚moje žena‘, tak buď ujištěn, že se mi to nelíbí o nic víc.“

„To jsem ani neočekával.“ Přátelsky ji políbil na čelo. „Na shledanou doma.“

Ani se nenamáhala s nadávkami. Místo toho zavolala Peabodyové, aby informovala zbytek týmu, že už se vracejí.

Do dílny, kde Zeke klidně chystal drážky pro pérové skloubení dílů skříňky, vpadla Clarissa. Zeke překvapeně zvedl hlavu a všiml si, že má široce rozevřené oči a zarudlou tvář. „Už jste to slyšel?“ ptala se. „Někdo se pokusil v RadioCity odpálit bombu.“

„V tom divadle?“ zamračil se a odložil nástroje. „Ale proč?“

„To nevím. Asi peníze nebo co.“ Projela si rukou vlasy. „Aha, vy nemáte puštěný zábavný pořad. Myslela jsem, že jste to slyšel. Žádné bližší podrobnosti neoznámili, jenom to, že budova byla vyklizena a nebezpečí už nehrozí.“ Zatřepala rukama, jako kdyby najednou nevěděla, co s nimi má udělat. „Nechtěla jsem vás vyrušit z práce,“

„To nevadí. Ale ten dům je přece tak krásný. Proč by ho chtěl někdo zničit?“

„Lidé jsou tak krutí.“ Přejela prstem po jedné z jemně ohlazených desek, které měl Zeke poskládané na ponku. „Někdy snad k tomu ani nemají důvod. Prostě jen tak. Já jsem tam chodívala každý rok na vánoční slavnosti. Brali mě tam rodiče.“ Trochu se pousmála. „Mám na to hezké vzpomínky. Asi proto se mě tak dotklo, když jsem tu zprávu slyšela. Ale teď vás nechám zase pracovat.“

„Zrovna jsem si chtěl udělat přestávku.“ Byla osamělá – a nejen to. Teď už si tím byl jistý. Ze zdvořilosti si netroufal vzhlédnout výš a prozkoumat její auru. Stačil mu pohled na její tvář. Byla pečlivě nalíčená, ale ta ranka přece jen byla vidět, a taky bylo vidět, že plakala.

Otevřel si svůj sáček se svačinou a vyndal láhev džusu. „Nechtěla byste se napít?“

„Ne. Ano. Vlastně bych docela ráda. Ale neměl byste si nosit jídlo, Zeku. AutoChef je plně zásobený.“

„Když já jsem tak nějak zvyklý na svoje.“ Usmál se na ni, protože cítil, že to potřebuje. „Máte tu nějaké sklenice?“

„Ale ovšem.“ Obrátila se a zmizela za dveřmi.

Snažil se ji příliš nepozorovat. Ale musel. Bylo tak příjemné vidět, jak se pohybuje. Všechna ta nervózní energie pod uhlazeným půvabem. Byla tak křehká, tak krásná. Tak smutná.

Cítil hlubokou potřebu utěšit ji.

Vrátila se s dvěma vysokými průzračnými sklenicemi. Odložila je stranou a prohlížela si jeho dílo. „Vy už jste toho tolik udělal. Já jsem

nikdy neměla příležitost sledovat celý postup takové ruční práce, ale myslela jsem, že to trvá mnohem déle.“

„To je jen otázka zkušenosti.“

„Vy to děláte s láskou.“ Ohlédla se na něho. Oči se jí trochu víc rozzářily, úsměv byl o něco širší. „To se pozná. Zamilovala jsem se do vaší práce, hned jak jsem ji poprvé uviděla. Právě proto, že je z ní cítit srdce.“

Zarazila se a sama sobě se zasmála. „Asi to zní směšně. Já vždycky plácnu něco směšného.“

„Ale kdepak. A pro mě je to opravdu důležité.“ Naplnil sklenici a podal ji Clarisse. V její přítomnosti neměl pocit, že se neumí vyjadřovat, nebo že je méněcenný, jak se mu to často stávalo s jinými ženami. Ona potřebovala přítele, a v tom byl ten rozdíl. „Táta mě naučil, že když toho ze sebe do díla hodně vložíte, vrátí se vám to dvojnásobně.“

„To je hezké.“ Usmála se něžně. „Je strašně důležité, když má člověk rodinu. Mně osobně hrozně chybí. Ztratila jsem rodiče už před dvanácti lety, ale přesto se mi po nich stále stýská.“

„To je mi líto.“

„Mně taky.“ Napila se trochu džusu, zarazila se a pak upila ještě víc. „To je ale báječné. Co je to?“

„To je recept naší mámy. Míchané ovoce, hlavně hodně manga.“

„No, je to opravdu skvělé. Já piju asi až moc kávy. Tohle by pro mne bylo lepší.“

„Přinesu vám toho plný džbánek, jestli chcete.“

„To je od vás milé, Zeku. Jste laskavý člověk.“ Položila dlaň na jeho ruku. Když se jejich oči setkaly, cítil, jak mu v hrudi srdce klopýtlo a zastavilo se. Pak její ruka i pohled sklouzly stranou. „Ach, a jak to tady krásně voní dřevem.“ Všechno, co cítil on, byl její parfém, stejně mírný a něžný jako její pokožka. Hřbet ruky, kde se ho dotkla, mu chvějivě pulsoval. „Ale vy jste se poranila, paní Bransonová.“ Rychle se obrátila. „Cože?“

„Máte na tváři nějakou ranku.“

„Ach.“ Se záblekem paniky v očích zvedla k poranění ruku. „To nic není. Před časem jsem zakopla. Mám ve zvyku chodit moc rychle a nedávám pozor, kam šlapu.“ Postavila sklenici a pak ji zase zvedla.

„Dohodli jsme se přece, že mi budete říkat Clarissa. Když mě oslovujete paní Bransonová, cítím se tak cize.“

„Mohl bych vám na to poranění připravit mast, Clarisso.“ Oči se jí zalily, hrozilo, že jí vytrysknou slzy. „Ale vždyť to nic není. Děkuju vám. Opravdu to nic není. Už bych měla jít a nechat vás pracovat. B. D. nesnáší, když narušuju jeho plány.“

„Já mám společnost rád.“ Přistoupil blíž. Dovedl si představit, že by napřáhl ruce a vzal ji do náručí. Že by ji jen tak držel. Nic víc. Ale chápal, že i to by bylo příliš. „Chtěla byste zůstat?“

„Já.“ Jedna slzička přetekla a půvabně jí klouzala po tváři. „Promiňte. Promiňte. Nejsem dnes nějak ve své kůži. Můj švagr – zřejmě je to tím šokem. Tím vším. Nedokázala jsem. B. D. nesnáší projevy citů na veřejnosti.“

„Ale tady nejste na veřejnosti.“

A tak přece jen vztáhl ruce a vzal ji do náručí, kam zapadla tak hladce, jako by byla stvořena přímo pro něho. Jen ji držel, nic víc. A vůbec toho nebylo příliš.

Plakala tiše, téměř bez hlesu, obličej měla stulený na jeho hrudi a pěsti sevřené na jeho zádech. Zeke byl vysoký, silný, a měl v sobě vrozenou něhu. A to ona zřejmě věděla.

Pomalu přestávala plakat, nadechla se jednou, pak podruhé. „Vy jste tak hodný,“ zamumlala. „A tak trpělivý, když necháte ženskou, kterou sotva znáte, aby se vám vybrečela na rameni. Opravdu se omlouvám. Asi jsem si neuvědomila, že toho mám v sobě tolik zadrženého.“

Trochu odstoupila a v slzách se na něho usmála. Oči se jí stále lesklý, když si stoupla na špičky a vtiskla mu na tvář letmý polibek. „Děkuju vám.“ Ještě jednou ho políbila, zase tak lehce, ale oči jí potemněly a srdce jí proti jeho hrudi zabouchalo.

Ruce, které měla dosud sevřené na jeho zádech, se rozevřely, roztáhly prsty a začaly ho hladit; její dech chvějivě vycházel sotva pootevřenými rty. A pak se s nimi, bez jakékoli myšlenky nebo důvodu, jeho ústa spojila. Bylo to stejně přirozené jako dýchání, stejně něžné jako zašeptaný příslib. Přitáhl ji k sobě a ona stáhla jeho do polibku, který se jemně stupňoval, až už pro něho přestal existovat všechen čas, všechen prostor.

Zdálo se mu, že se Clarissa v jeho náručí postupně rozpouští, jeden sval po druhém, jedna kost po druhé, jakoby na důkaz, že je v té chvíli stejně ztracená jako on. Po chvíli se zachvěla, pak zatřásla a nakonec už se její tělo téměř prudce zmítalo proti němu.

Odtrhla se od něho celá zrudlá, oči vytřeštěné a šokované. „To bylo – to byla výhradně moje chyba. Odpusťte. Přestala jsem myslet. Je mi to líto."

„Ne, to jsem zavinil já." On byl na rozdíl od ní úplně bledý, ale byl stejně otřesený. „Prosím vás, odpusťte mi to."

„Vy jste na mne byl jenom laskavý." Přitiskla si ruku na srdce, jako by chtěla zabránit, aby jí nevyskočilo z hrudi. „A mně už úplně vymizelo z paměti, jaké to je. Zeku, prosím, zapomeňme na to."

Stále na ní visel očima, ale pomalu přikývl, i když v něm dosud prudce pulsovala krev. „Jestli to tak chcete."

„Musí to tak být. Já už jsem si dávno přestala dělat nároky na nějakou svoji volbu. Musím jít. Chtěla bych –" Spolkla to, co chtěla říct, a prudce potřásla hlavou. „Musím jít," opakovala a zmizela z místnosti.

Když Zeke osaměl, opřel se rukama o ponk a zavřel oči. Co to proboha dělá? Co to proboha udělal?

Zamiloval se až po uši do vdané ženy.

Kapitola jedenáctá

„Madam!“ V okamžiku, kdy Eva vkročila do zasedačky, Peabodyová vyskočila. Stažené koutky úst svědčily o tom, že je celá napnutá. „Přišlo vám další poselství.“

Eva svlékla kabátek: „Od Kassandry?“

„Já jsem to pouzdro neotevřela, ale dala jsem je oskenovat. Je čisté.“

Eva přikývla, vzala pouzdro a prohlédla je z obou stran. Bylo stejné jako to první. „Zbytek týmu už je na cestě sem. Kde je McNab?“

„Jak to mám vědět?“ Peabodyová to ze sebe tak podivně vyjekla, že se na ni Eva ohlédla. Viděla, že si nejdřív vrazila ruce do kapes, hned je zase vytáhla a pak si je složila na prsou. „Já ho nesleduju. A nestarám se, kde je.“

„Tak se honem začněte starat, Peabodyová,“ nařídila jí Eva s trpělivostí, za kterou se sama obdivovala. „Přiveďte ho sem.“

„Ale měl by pro něho poslat jeho nadřízený důstojník.“

„Váš nadřízený důstojník vám přikazuje, abyste ho sem koukala co nejrychleji zahnat.“ Eva znechuceně klesla na židli a roztrhla pouzdro. Krátce si disketu prohlédla a pak ji zasunula do počítače.

„Přehraj disketu!“

Přehrávám… obsahuje pouze text… text následuje…

Naše jméno je Kassandra.

Jsme bohové spravedlnosti.

Jsme věrní.

Poručíku Dallasová, dnešní události nás velice pobavily. Vůbec nelitujeme, že jsme si zvolili za protivníka právě vás. Lokalizovala jste vybraný cíl v kratším čase, než jsme předpokládali. Vaše schopnosti nás potěšily. Možná věříte, že tím jste tuto bitvu vyhrála. I když vám můžeme pogratulovat k vaší rychlé a rozhodné akci, musíme vás pravdivě informovat, že dnešní práce byla pouhým testem. Cvičné kolo.

První policejní experti vstoupili do cílové budovy v jedenáct šestnáct. Evakuační akce začala během osmi minut. Vy jste do cíle dorazi-

la dvanáct minut po zahájení evakuace. Cíl mohl být během tohoto procesu kdykoli zničen. My jsme se však rozhodli raději pozorovat.

Zaujalo nás, že se do akce osobně zapojil i Roarke. Jeho příchod byl nečekaným bonusem a umožnil nám, že jsme mohli sledovat vaši spolupráci. Policistka a kapitalista. Nemějte nám za zlé, že nás rozveselil váš strach z výšek. Velmi na nás zapůsobilo, že jste se i přesto zhostila svých povinností nástroje fašistického státu. Však se to od vás dalo očekávat.

Před odpálením poslední nálože jsme vám věnovali určité zpoždění. Poručík Malloyová vám jistě potvrdí, že bez tohoto času, bez tohoto opoždění by došlo ke ztrátě několika životů a ke značným materiálním škodám. U našeho dalšího cíle už nebudeme tak velkorysí. Během čtyřiceti osmi hodin musejí být splněny naše požadavky. K těm, které už jsme uvedli, žádáme navíc obnos šedesáti milionů dolarů v dluhopisech na doručitele v částkách po padesáti tisících dolarů. Kapitalističtí bossové, kteří si mastí kapsy a dřou kůži z obyčejných lidí, musejí zaplatit mincí, kterou tak zbožňují.

Až bude potvrzeno rozhodnutí o osvobození našich vlastenců, budou vám předány instrukce, jak mají být odevzdány peněžité částky.

Abychom dokázali, jak vážně tuto záležitost bereme, proběhne přesně ve čtrnáct hodin malá demonstrace naší moci.

Naše jméno je Kassandra.

„Demonstrace?“ Eva se podívala na hodinky. „A za deset minut.“ Popadla komunikátor. „Malloyová, jsi pořád ještě na místě?“

„Jen to tady zajišťuju.“

„Všechny vyžeň, ať se drží zpátky ještě patnáct minut.

A znovu to tam oskenuj.“

„Je to tu čisté, Dallasová.“

„Stejně to zkus. A po patnácté hodině ať tam Feeney pošle odmořovací jednotku. Ten barák je plný štěnic. Sledovali každý náš krok. Ty štěnice budeme potřebovat kvůli analýze, ale teď jdi ven a zůstaň venku až do čtrnácti hodin.“

Anne otevřela ústa, ale pak si zřejmě řekla, že nemá cenu se vyptávat, a přikývla. „Potvrzuji příkaz. ETA pro centrálu třicet minut.“

„To myslíte, že tam i po tom všem skenování mají ještě bombu?“ zeptala se Peabodyová, když Eva ukončila hovor. „Ne, ale nechci nic riskovat. Nemůžeme prohledat každý zatracený barák ve městě. Oni nám chtějí ukázat, jak dokážou být mocní a zlí. Takže musejí s něčím vyrukovat.“ Vstala od stolu a přešla k oknu. „A já nemůžu udělat vůbec nic, abych je zastavila.“

Přejížděla zrakem panorama New Yorku, staré cihly, novou ocel, davy lidí na pohyblivých pásech nebo na chodnících, nervózní, podrážděný provoz na ulicích a rámus, který to všechno doprovázel.

Sloužit a chránit, pomyslela si. To je můj úkol. Takový byl můj slib. A všechno, co teď můžu dělat, je dívat se a čekat. Vešel McNab a snažil se koukat kamkoli jinam, jen ne na Peabodyovou. Vlastně se raději tvářil, že v místnosti vůbec není.

„Poslala jste pro mě, poručíku?“

„Podívejte se, co můžete udělat s touhle disketou, kterou jsem si zrovna přehrála. Zhotovte kopie do mé složky a pro velitele. Jak to vypadá s tím Šíbrovým kódem?“

McNab si dovolil maličký samolibý úsměv a dlouhý lišácký pohled stranou na Peabodyovou. „Zrovna jsem se do toho vloupal.“ Zvedl svou vlastní disketu a snažil se nedat najevo znechucení, když viděl, že se Peabodyová odvrátila a pečlivě zkoumá své nehty.

„Tak proč jste to sakra neřekl hned?“ Eva se k němu přihnala a vytrhla mu ji z ruky.

McNab uraženě pootevřel pusu, ale když viděl koutkem oka, jak se Peabodyová ušklíbla, zase ji pevně zavřel. „Zrovna jsem to kopíroval, když jste pro mne poslala,“ prohlásil upjatě. „Neměl jsem ani dost času pořádně si prohlédnout obsah,“ pokračoval, ale Eva už nacpala disketu do počítače. „Podle zběžného pohledu se zdá, že si Šíbr zapisoval veškerý použitý materiál a všechny součástky, a bylo toho dost, aby to vymazalo země třetího světa.“

Zarazil se, a když se Peabodyová šla podívat na obrazovku, schválně se přesunul na druhou stranu od Evy. „Nebo nějaké hlavní město.“

„Skoro pět kilo plastonu,“ četla Eva.

„Tři deka by stačila na půlku tohoto patra,“ poznamenal. Když se Eva přesunula k nástěnné obrazovce, udělal další úkrok směrem od Peabodyová a ona zase od něho.

„Časovače, dálkové ovladače, aktivace nárazem, zvukem a pohybem.“ Eva cítila, jak se jí v žaludku formuje ledová kra. „Nevynechali ani jeden trik. Spousta pojistek, senzorů, a taky všelijaké špionské hračičky. Vyrobil toho pro ně celý obchoďák.“

„Taky mu dobře platili,“ zabručela Peabodyová. „U každého výrobku má pečlivě vypsané svoje náklady, výdaje i svůj zisk.“

„Náramný kšeftsman. Zbraně,“ přivřela oči Eva. „Obstarával jim zakázané zbraně. Tyhlety jsou z éry městských válek.“

„Fakticky?“ McNab se se zájmem naklonil blíž. „Já jsem se divil, o čem to tady sakra mluví, ale neměl jsem čas si to ověřit. Padesát ARK-95?“

„To jsou armádní zbraně na rozhánění nepokojů. Taková jednotka mohla několika tahy odrovnat celou partu rabovačů – omráčit je nebo usmrtit.“

Jednu takovou má ve své sbírce Roarke. Eva ji sama vyzkoušela a byla ohromena prudkým zpětným nárazem při výstřelu.

„Na co potřebují ty zbraně?“ divila se Peabodyová.

„Když chcete začít válku, musíte vyzbrojit vojsko. Nejde jen o nějaké podělané politické prohlášení.“ Zastavila přehrávání. „To je jen kouř. Oni se chtějí zmocnit města a nestarají se, jestli bude v troskách.“ Hlasitě vydechla. „Ale co si s ním prokristapána chtějí počít?“ Spustila zase chod počítače. Peabodyová i McNab také bezděky přistoupili blíž a dotkli se rameny. Odletěli od sebe tak prudce, že se Eva mrzutě ohlédla.

„Co to tu sakra vyvádíte?“

„Nic, madam.“ Peabodyová se postavila do pozoru, ale tváře měla celé rudé.

„Tak tu přestaňte tancovat a zavolejte inspektorovi. Požádejte ho, aby co možná nejdřív přišel, že bychom mu rádi podali hlášení a informovali ho. Taky mu povězte o tom novém termínu.“

„O jakém termínu?“ podivil se McNab. „Je tady další vzkaz. Slibují novou ukázku ve čtrnáct nula nula.“ Eva se podívala na hodinky. „To znamená ani ne za dvě minuty.“ Nedá se nic dělat, jen čekat, co se stane. Obrátila se zády k obrazovce.

„Teď víme, co pro ně Šíbr dělal a kolik toho bylo. Nevíme ovšem, jestli byl jejich jediným dodavatelem. Z tohoto výkazu můžeme usu-

zovat, že mu během tří měsíců zaplatili víc než dva miliony v hotovostí. Řekla bych, že když ho sejmuli, vrátily se ty peníze zpátky do jejich kasy.“

„On tušil, že to chtějí udělat,“ upozornil McNab. „Podívejte se na stranu sedmnáct. Připojil tam něco jako deník.“ Eva zasunula ruce do kapes a četla.

Udělal jsem chybu, zatracenou chybu. Když člověk pořád kouká jen po penězích, oslepne z toho. Ti grázlové mě vycucali, vysáli mě až do dna. Tohle ale nevypadá na banku. S tím, co jsem jim dal dohromady, by mohli udělat třeba zatracenou státní mincovnu. Možná, že jim jde o prachy, možná že ne. Mně to může být ukradený.

Svýho času jsem si myslel, že mi může být ukradený úplně všechno. Ale pak jsem začal přemejslet. Začaly se mi vybavovat vzpomínky. Lepší je nic si nepamatovat. Že jsem měl kdysi ženu a děti a že je vyhodili do povětří – nemá cenu myslet na to až do konce života.

Jenže teď na to myslím. Přemýšlím o tom, že z toho, co se tady připravuje, bude nový Arlington.

Ti dva kašpaři, co jsem s nimi jednal, si myslej, že jsem starej, hrabivej a blbej dědek. Ale to jsou vedle. Mně ještě v mozku zbylo dost buněk, abych poznal, že oni dva tuhle kapelu nedirigujou. Že jsou jen mizerný áčka. Všechno, co mají, jsou svaly. Svaly a mrtvý oči. Když jsem si začal dávat dohromady, o co tu vlastně jde, přidal jsem jednomu z těch poslíčků nenápadný dáreček. A pak už mi stačilo jen sedět, čekat a poslouchat.

Teď tedy vím, co jsou zač a co chtějí. Parchanti.

Chtějí mě oddělat. Je to pro ně jediná možnost, jak si krýt svoje zadky. Přijde den, kdy si to jeden z nich přihrne a podřízne mi krk.

Musím se někam ztratit. Už jsem jim toho sestrojil a předal tolik, že jakmile se mnou budou hotoví, nebudou váhat mě odsud vykouřit. Musím si s sebou vzít, co budu potřebovat, a potopit se. Do mého podniku se nedostanou, ani nápad, a na to, aby pronikli k těmhle mým údajům, nemají dost schopný mozky. To je má výhoda. A důkazy a peníze si vezmu s sebou.

Ježíši Kriste, Kriste Ježíši, jsem podělanej strachy.

Dal jsem jim všechno, co potřebujou, aby dokázali vyhodit do vzduchu celý tohle město. A oni to použijou. A brzy. Pro prachy. Pro moc. Pro pomstu. A pomoz nám všem Bůh, dokonce jen tak pro zábavu.

Je to hra, to je všechno. Hra, která se hraje ve jménu mrtvého.

Musím se potopit. Musím utéct. Potřebuju čas na přemýšlení, abych si všechno rozvážil. Kristepane, nakonec snad abych s tím šel za policajtama. Za těma podělanejma prevítama policajtskejma.

Ale nejdřív se musím dostat ven. A když po mně půjdou, vezmu ty dva parazity s sebou.

„A je to.“ Eva sevřela ruce v pěsti. „To je všechno. A přitom měl jména, měl data. Proč jen ten zabedněný starý blbec nesvěřil téhle mašině všechny ty informace?“ Otočila se a začala pochodovat. „Namísto toho si je vezme s sebou, všechno, co na ně má, si vezme s sebou. A když ho oddělají, všechno to dostanou.“

Přikročila k oknu. Pohled na New York se nezměnil. Bylo pět minut po druhé. „Peabodyová, potřebuju všechno, co se dá sehnat o té skupině Apollon. Každé jméno, každou výtržnost, ke které se přihlásili.“

„Ano, madam.“

„McNabe!“ Otočila se a zmlkla, když do dveří vešel Feeney. Tvář měl chmurnou a oči příliš temné. „Tak co teda sakra zasáhli?“

„Hotel Plaza. Čajovnu.“ Pomalu došel k AutoChefu a šťouchl prstem do kontrolky pro kávu. „Zdemolovali ji a k tomu obchody ve dvoraně a velkou část té zatracené dvorany. Malloyová už jede na místo neštěstí. Počet mrtvých ještě není známý.“

Vytáhl kávu a polykal ji jako medicínu. „Nás tam budou taky potřebovat.“

Eva nezažila válku. Aspoň ne takovou, která zabíjí nerozlišitelné masy lidí. Její styk se smrtí byl vždycky spíš osobní, individuální. Tak nějak intimní. Mrtvola, krev, motiv, lidský faktor. To, co viděla teď, v sobě nemělo pražádnou intimitu. Totální destrukce provedená odněkud zdálky zpřetrhala dokonce i to ošklivé pouto mezi vrahem a obětí.

Vládl zde chaos, ječely sirény, kvíleli ranění, otřesení i fascinovaní okolostojící křičeli zděšením.

Z kdysi elegantního vchodu proslulého hotelu na Páté avenue se stále valil kouř, který dráždil plíce i oči. Hromady cihel a betonu, ostré hroty kovu a dřeva, lesklé úlomky mramoru a kamene ležely na jedné hromadě s příšernými kusy zakrvácených těl, roztroušených všude okolo. Spatřila urvaný cár pestré látky, utržené končetiny, popel. A levý střevíček – černý se stříbrnou přezkou. Asi dětský, hádala. Nemohla se ubránit, aby se nesklonila a neprozkoumala jej. Asi to byl naleštěný střevíček holčičky, vystrojené na slavnostní oběd. Teď byl zaprášený a potřísněný krví.

Narovnala se a v duchu si poručila zachovat chladné srdce a střízlivé myšlení. A pak se vydala na obhlídku mezi sutí a troskami.

„Dallasová!“

Eva se otočila a spatřila Nadine, jak si v botách s elegantními vysokými podpatky a v tenkých punčochách vybírá cestu mezi tím svinstvem. „Zalez za bariéru pro tisk, Nadine!“

„Nikdo tu žádnou bariéru nenatáhl.“ Nadine zvedla ruku a odhodila si vlasy, které jí vítr hnal do obličeje. „Dallasová, kristepane, zrovna jsem uzavírala tamhle ve Waldorfu nějakou dohodu, když se tohle semlelo.“

„Máme dnes opravdu napilno,“ zavrčela Eva.

„To je fakt. Všude, kam se podíváš. Kvůli tomu pozvání na oběd jsem musela předat tu reportáž z RadioCity. Ale naše stanice mi poslala zprávu. Co se to tam proboha dělo? Že prý jsi to tam nechala vyklidit.“

Odmlčela se a přehlížela následky výbuchu. „Zřejmě se nejednalo o poruchu vodovodního potrubí. Stejně jako tady.“

„Já na tebe teď nemám čas.“

„Dallasová!“ Nadine ji chytila za rukáv a nepustila. Když se na ni Eva podívala, viděla, že Nadine má oči plné hrůzy.

„Lidé by to měli vědět,“ řekla tiše. „Mají na to právo.“

Eva jí vytrhla ruku. Uviděla kameru a všimla si, že Nadine má na klopě připnutý mikrofon. Každý se musí nějak živit. To chápala.

„K tomu, co tady vidíte, nemám co dodat, Nadine. Nemáme čas ani prostor pro nějaká prohlášení.“ Znovu se zahleděla dolů na ten malý střevíček se stříbrnou sponou. „Tady mluví sami za sebe mrtví.“

Nadine pokynula kameramanovi, aby couvl. Zvedla ruku, přikryla mikrofon a řekla měkce: „Máš svou pravdu, ale já taky. A teď zrovna to všechno není rozhodující. Jestli je něco, co můžu udělat – třeba ti přihrát nějaké zdroje, dej mi vědět. A tentokrát to bude gratis.“

Eva přikývla a odvrátila se. Spatřila lidi z koronerova týmu, jak usilovně zkoumají krvavou hmotu, která musela být kdysi jedním z vrátných. Většinu z jeho těla odhodil výbuch dobrých pět metrů od vchodu.

Přemýšlela, zda někdy najdou jeho paži.

O kousek ustoupila a zčernalým otvorem vešla do míst, kde býval vestibul.

Pracovaly tu požární rozstřikovače, takže se rumištěm prodíraly mokré potůčky a tvořily se louže. Když se vydala dál, skřípalo jí to pod botami. Byl tu hrozný, odporný zápach. Krev a kouř a kaluže krve. Přiměla se nemyslet na to, co bylo roztroušeno po zemi, a nevnímat dva saniťáky, kteří při označování mrtvých tiše plakali. Vyhledala Annu.

„Musíme zavést mimořádné směny v márnici a v laboratoři kvůli identifikacím.“ Eva měla tak chraplavý hlas, že si musela odkašlat. „Můžeš to vyjednat na centrále, Feeney?“

„Jo, sakra. Když měla moje holka šestnácté narozeniny, tak jsem ji sem vyvedl. Svině mizerný.“ Vytáhl svůj komunikátor a odcházel.

Eva postupovala dál. Čím víc se blížila k místu exploze, tím to bylo horší. I ona tu jednou byla, s Roarkem. Pamatovala si ten přepych, tu eleganci. Tlumené barvy, krásní lidé, turisté s očima navrch hlavy, vzrušené mladé dívky, skupinky hostů namačkaných u stolů, všichni dychtili poznat starou tradici čajů v hotelu La Plaza.

Prodírala se rumištěm dál, až najednou zůstala stát a zírala ledovýma očima na zčernalý kráter.

„Nikdo tady neměl nejmenší naději.“ Vedle ní se objevila Anne. Měla uslzené a horečnaté oči. „Ani zatracený kousek naděje, Dallasová. Před hodinou tady byli lidi, seděli u hezoučkých stolečků, poslouchali houslová sóla, pili čaj nebo víno a jedli dortíčky s polevou.“

„Už víš, co použili?“

„Byly tu děti.“ Anne zesílila hlas, až se jí zlomil. „Batolata v kočárku. Ale to pro ně nic neznamená. To je jim ukradený.“

Eva to viděla, až moc dobře. Už teď věděla, že je to bude pronásledovat ve spánku. Přesto však se otočila a postavila se proti Anne: „Poslyš, my už jim nepomůžeme. Nemůžeme to vrátit ani zastavit. Už se to stalo. Všechno, co můžeme udělat, je pospíšit si a pokusit se zabránit něčemu dalšímu. Potřebuju tvoje hlášení.“

„Tak ty chceš normální rutinu?“ Jediným pohybem, kterému se Eva ani nesnažila zabránit, ji popadla za předek košile. „Ty tady dokážeš stát, dívat se na to a žádat po mně obvyklou podělanou rutinu?“

„Oni to dokážou,“ řekla tiše Eva. „Pro ně nic jiného neexistuje. A když jim to chceme zatrhnout, musíme se chovat taky tak.“

„Na to si sežeň nějakýho androida. Jdi se vycpat.“

„Poručíku Malloyová!“ Peabodyová k ní přistoupila a položila jí ruku na rameno.

Eva, která zapomněla, že tu s ní Peabodyová je, zakroutila hlavou. „Ustupte, strážníku. Jestli mi nemůžete podat hlášení vy, poručíku Malloyová, nezbude mi nic jiného než poslat pro toho androida.“

„Hlášení ti podám, až budu mít co hlásit,“ vyštěkla Anne. „Ale zrovna teď se na tebe nemůžu ani podívat.“ Odstrčila Evu stranou a vyrazila mezi trosky.

„Ona je úplně mimo, Dallasová, úplně mimo.“

„Nevadí.“ Ale pálí jí to víc než dost, přiznala si Eva. „Ona se zase dá dohromady. Chci, abyste to vymazala ze záznamu. Není to důležité. Budeme si muset nasadit masky a brýle z polní brašny. Jinak se tu nedá pracovat.“

„A co tu vlastně budeme dělat?“

„Jedinou věc, kterou v tomhle okamžiku můžeme.“ Eva si mnula pálící oči. „Pomáhat zvláštnímu oddílu sbírat mrtvé.“ Byla to ohavná a otřesná práce – práce, která člověku dokáže přetrvat v povědomí napořád, ledaže by v sobě obrátil všechno úplně naruby.

Opakovala si, že to, s čím pracuje, nejsou lidé, ale předměty, důkazy. Jakmile jí ochranný štít začal sklouzávat a ta hrůza jím pronikla, zase si ho posunula na místo, potlačila myšlenky a pokračovala v práci.

Když s Peabodyovou odcházely, byla už tma. „Jste v pořádku?“ zeptala se Eva.

„Snad budu. Ježíši, Dallasová. Kristepane.“

„Jděte domů, vezměte si prášek, namažte se nebo zavolejte Charlesovi a dopřejte si sex. Vyberte si to, co působí nejjistěji, ale dostaňte to ze sebe.“

„Možná že použiju všechny tři možnosti.“ Pokusila se o chabý úsměv, ale vtom viděla, že se k nim blíží McNab, a ztuhla jako sloup.

„Tohle chce frťana.“ Díval se schválně přímo na Evu. „Chce to hromadu frťanů. Potřebujete nás ještě na centrále?“

„Ne, dneska už jsme toho zažili dost. Zítra v osm nula nula.“

„Budu tam.“ A pak se podle scénáře, který si znovu a znovu opakoval celý den, obrátil k Peabodyové. „Chcete svézt domů?“

„Já – no.“ V rozpacích přešlápla z nohy na nohu. „Ne, hm. Ne.“

„Jen se svezte, Peabodyová. Podívejte se, jak vypadáte. Nemá cenu, abyste se v tuhle hodinu mačkala ve veřejné dopravě.“

„Já nechci.“ Eva ohromeně zírala, jak Peabodyová zrudla jako školačka. „Myslím, že bude lepší.,“ zachraptěla a odkašlala si. „Děkuju za nabídku, McNabe, ale já si to zařídím.“

„Jste unavená, to je všechno.“ A Eva s novým úžasem postřehla, že i on zrudl. „Bylo to tady pěkně drsný.“

„Já jsem v pořádku.“ Peabodyová sklonila hlavu a věnovala pozornost svým botám. „Je mi dobře.“

„No, jak myslíte. Takže ráno v osm. Nashle.“

Odkráčel s rukama v kapsách a se svěšenými rameny.

„Co se tady děje, Peabodyová?“

„Nic. Co by se dělo.“ Prudce zvedla hlavu a proti své vůli sledovala, jak McNab odchází. „Nic se neděje. Vůbec nic. Vůbec nic se neděje.“

Buď už zticha, nařídila si, když slyšela sama sebe, jak blekotá. „Šmytec. Nic se neděje. Jé, podívejte.“ Když uviděla Roarkea, který právě vystupoval z limuzíny, uvítala to s nesmírnou úlevou jako rozptýlení. „Vypadá to, že odvoz tady máte vy. A náramně nóbl.“

Eva pohlédla přes ulici a spatřila v blikajících červených a modrých signálních světlech Roarkea. „Vezměte si moje auto a jeďte domů, Peabodyová. Já budu mít ráno na centrálu odvoz.“

„Ano, madam,“ řekla, ale Eva už kráčela přes ulici.

„Dnes jsi měla příšerný den, poručíku.“ Zvedl ruku a chtěl ji pohladit po tváři, ale ona couvla.

„Ne, nedotýkej se mě, nejsem čistá.“ Spatřila jeho pohled, věděla, že ji neposlechne, a radši si sama otevřela dveře. „Aspoň zatím ne. Dobrá? Zatím ne.“

Nastoupila, počkala, až si také sedne, přikáže řidiči, aby je zavezl domů, a zvedne skleněnou přepážku.

„Tak teď?“ zeptal se tiše.

Neřekla nic, otočila se k němu, do jeho náruče. A rozplakala se.

Pomáhalo to, ty slzy i ten muž, který jí natolik rozuměl, že jí nevnucoval víc, dokud se všeho nezbaví. Když dojeli domů, dala si horkou sprchu a pak víno, které jí nalil. Byla mu vděčná, že nic neříká.

Jedli v ložnici. Najisto si myslela, že nebude schopná spolknout jediné sousto. Ale když do jejího zjitřeného žaludku dospěla první lžíce teplé polévky, bylo to přímo požehnání.

„Díky,“ povzdechla a opřela si pak v obýváku hlavu o polštáře pohovky. „Za to, že jsi mi věnoval tu hodinu. Potřebovala jsem to.“

Potřebuje víc než tu hodinu, pomyslel si Roarke, když viděl její bledou tvář a zarudlé oči. Ale půjdou na to krůček po krůčku.

„Byl jsem tam už dřív.“ Chvíli čekal, než otevřela oči. „Chtěl jsem ti pomáhat, ale oni tam civilisty nepouštěli.“

„Ne,“ přisvědčila a zase zavřela oči. „Nepouštěli.“

Přesto však viděl, i když jen krátce, ten masakr, tu hrůzu, a viděl i ji. Viděl, jak se s tím vyrovnává, viděl její klidné ruce, oči potemnělé lítostí, kterou se pokoušela přede všemi skrýt.

„Nezávidím ti tvou práci, poručíku.“

Téměř se tomu usmála. „Nepovídej, vždyť mi do ní věčně strkáš nos.“ S očima stále zavřenýma nahmátla jeho ruku.

Ten hotel ti taky patří, že ano? Neměla jsem čas to zjišťovat.“

Ano, byl to jeden z mých hotelů. A zrovna tak lidi, kteří v něm umřeli.“

„Ne.“ Eva otevřela oči dokořán. „Ti rozhodně ne.“

„Myslíš, že byli jen tvoji, Evo? Že jsou ti mrtví jen tvůj výlučný majetek?“ Neklidně vstal a nalil brandy, na kterou ani neměl chuť. „Ne, tentokrát ne. Ten vrátný bez ruky, který možná ztratí i život, je můj přítel. Znám ho víc než deset let, přivezl jsem ho z Londýna, protože toužil žít v New Yorku.“

„To je mi líto.“

„Obsluhující personál, muzikanti, recepční, každý z nich zemřel při práci pro mne.“ Obrátil se k ní a Eva v jeho očích spatřila prudkou a chladnou zuřivost. „Každý host, každý turista, který tudy prošel, každá osoba byla pod mou střechou. A to je snad prokristapána dost důvodů, proč patří mně.“

„Nemůžeš to brát takhle osobně. Ne, nemůžeš,“ opakovala, když viděla, jak mu vzplanuly oči. Vstala a uchopila ho za ruku. „Roarkeu, je nezajímáš ty ani tvůj majetek. Je zajímá jejich cíl, a tím je moc.“

„Co je mi po tom, co je zajímá, pokud mi to nepomůže v jejich dopadení?“

„To je moje práce. A já je dopadnu.“

Postavil brandy na stůl, vzal ji za bradu a zeptal se: „A ty si myslíš, že mne z toho vyloučíš?“

Chtělo se jí zuřit, a částečně taky zuřila, když pro nic jiného, tak kvůli tomu majetnickému způsobu, jakým ji držel za bradu. Ale v sázce bylo příliš mnoho, příliš mnoho mohla ztratit. A on pro ni byl příliš cenným přínosem. „Ne.“

Povolil svůj stisk a pošimral ji palcem po důlku v bradě.

„Aspoň něco,“ zabručel.

„Ale abychom si rozuměli,“ začala.

„Ale zajisté.“

Teď už se zprudka nadechla. „S tímhle na mne nechoď. A s tím svým ‚zajisté‘ si trhni nohou. Zní to, jako kdybys byl nějaký náfuka s modrou krví, a přitom oba víme, že jsi svého času v dublinských uličkách číhal na hejly.“

To ho rozesmálo. „Vidíš, už si začínáme rozumět. Nebude ti vadit, když si před přednáškou udělám pohodlí?“ Posadil se, zapálil si cigaretu a sáhl po brandy, zatímco v Evě doutnal vztek.

„Snažíš se mě dopálit?“

„Zas tak moc se nesnažím, vím, že to zpravidla nevyžaduje velké úsilí.“ Zatáhl z cigarety a vyfoukl vonný oblak kouře. „Víš, já vlastně ani žádnou přednášku nepotřebuju. Určitě už znám podstatné body nazpaměť. Jako že tohle je tvoje práce a já se do ní nemám plést. Že nemám pátrat na vlastní pěst.“

„Když tohle všechno tak dobře znáš, tak proč se sakra podle toho nechováš?“

„Protože nechci – a kdybych to dělal, neměla bys teď odkódovaná Šíbrova data.“ Když na něho zůstala koukat, usmál se. „Podařilo se mi to dnes dopoledne a propašoval jsem kód do McNabovy jednotky. Byl už blízko, ale já jsem byl rychlejší. Nemusíš se mu o tom zmiňovat,“ dodal Roarke. „Mrzelo by mě, kdybych zranil jeho ego.“ Zamračeně si ho změřila. „A teď si zřejmě myslíš, že bych ti měla poděkovat.“

„Po pravdě řečeno jsem v to doufal.“ Uhasil cigaretu a odsunul brandy stranou. Ale když se po ní natáhl, složila ruce na prsou.

„Na to zapomeň, kamaráde. Mám práci.“

„A ač nerada, požádáš mě, abych ti s ní pomohl.“ Zahákl si prsty za její opasek a táhl tak dlouho, dokud se na něho nesvalila. „Ale nejdřív.“ Začal jí naléhavě přejíždět ústa svými rty. „Nejdřív tě potřebuju.“

Její námitky by byly tak jako tak vlažné, ale tahle slova je rozpustila úplně. Pročísla mu rukou vlasy. „No, mám dojem, že bych mohla pár minut vyšetřit.“ Zasmál se, přitáhl si ji blíž a změnil polohu. „Máš naspěch, viď. No tak rychle do toho.“

Teď už narazil na její ústa tvrdě, horce, lačně, a zakousl se do nich právě tolik, aby jí vyhnal puls až na vrchol. Nečekala to, ostatně ona nikdy nedovedla uhodnout, co s ní dokáže provést jediným hmatem, jediným ochutnáním, ba dokonce jediným pohledem.

Všechna hrůza, všechna bolest, všechna bída, kterou toho dne prošla, z ní najednou odpadla a nahradila ji čirá touha po pohlavním spojení.

„Ano. Mám moc naspěch.“ Škubla páskem jeho kalhot.

„Roarkeu! Dovnitř. Pojď do mě.“

Stáhl jí lehké kalhoty, které si po sprchování oblékla, a pak, s ústy stále na jejích, jí zvedl nohy. A vklouzl do ní.

Do tepla, toužebného očekávání a vlhka. Jeho tělo se náhle otřáslo, když do sebe vstřebal její zasténání. A pak už pod ním byla v pohybu, poháněla ho, nasadila horečné tempo, které ji strhlo až na vrchol, než vůbec mohl popadnout dech. Zaklesla se za něho jako svěrák, tryskala kolem něho a málem ho stáhla s sebou z té tenké hrany. Zalapal po dechu, zvedl hlavu a zahleděl se jí do tváře. Panebože, jak miloval

pohled do jejího obličeje, když se takhle sama sobě ztrácela. Ty tmavé, nevidoucí oči proti rozpálené pokožce, ta plná, měkká pootevřená ústa. Hlava zvrácená dozadu, a pod ní ten dlouhý hladký krk, v němž divoce tepala krev. Ochutnal ji tam. Kůže. Mýdlo. Eva.

A tu pocítil, že se znovu sbírá, s rychlostí a jistotou, stehna se jí svírala, jak po něm šplhala, dech se jí zadrhával pod přílivem nové vlny.

A když tentokrát vyvrcholila, zabořil se do ní hluboko a zaplavil je oba.

Zhroutil se na ni, dlouze vydechl uspokojením a uvnitř se celý tetelil slastí. „A teď do práce."

Kapitola dvanáctá

„Budeme radši pracovat tady, ale ne proto, že bych chtěla obejít CompuGuard." Eva stála uprostřed Roarkeovy soukromé pracovny, zatímco on se usadil u pultu svého nezaregistrovaného – a ilegálního – zařízení.

„Hmm," to bylo všechno, co na to odpověděl.

Přivřela oči do pouhých čárek.

„To není hlavní problém."

„Jsou to tvoje důvody a já jsem s nimi srozuměný."

Věnovala mu úsměv ostrý jako skalpel. „Strč si ty svoje chytré komentáře někam, kamaráde. Tuhle cestu volím proto, že mám dostatek důvodů se domnívat, že Kassandra má právě tolik ilegálních hračiček jako ty a také podobně jako ty kašle na soukromí. Je docela možné, že

může proniknout do mé aparatury tady i na centrále. A já jí nehodlám umožnit, aby věděla o každé části vyšetřování.“ Roarke se opřel dozadu a rozvážně přikývl. „Ta tvoje historka je moc hezká a pěkně přednesená. A teď, jestli už jsi skončila s konejšením svého svědomí, co kdybys nám obstarala trochu kávy?“

„Víš, jak nesnáším, když se mi posmíváš.“

„I když k tomu mám důvod?“

„Tím spíš.“ Zašla k AutoChefu. „Ta skupina nemá ani špetku svědomí. Zato má mocné finanční zdroje, vynikající technické schopnosti, a dokáže uniknout těm nejtužším bezpečnostním opatřením.“

Odnesla oba šálky na pult a usmála se. „Což mi někoho silně připomíná.“

„Opravdu?“ řekl mírně a vzal si od ní kávu.

„A právě proto hodlám použít všechno, co tady z toho dokážeš dostat. Peníze, zdroje, schopnosti i ten tvůj zločinecký mozek.“

„Miláčku, to všechno je ti teď i v budoucnu plně k dispozici. A jelikož jsem tuto směrnici sledoval, dosáhl jsem určitého pokroku ve věci Mount Olympu a jeho následovníků.“

„Ty už něco máš?“ Náhle ožila. „Proč jsi mi ksakru nic neřekl?“

„Přednost měly jiné záležitosti. Ty sis vyžádala svou hodinu,“ připomněl jí. „A pak jsem zase já potřeboval tebe.“

„Tohle je ale důležité,“ začala, ale pak se zarazila a potřásla hlavou. Nemá cenu ztrácet čas hartusením. „Tak co teda máš?“

„Dalo by se říct, že nic.“

„Ale vždyť jsi mi právě řekl, že jsi něco našel.“

„Ne, já jsem řekl, že jsem dosáhl určitého pokroku, a tím pokrokem je – nic. Žádné podniky nejsou. Neexistují.“

„Ale samozřejmě že existují.“ Ovládlo ji zoufalství. Nesnášela hádanky. „Byl toho plný počítač – elektronické společnosti, skladovací podniky, administrativní komplexy, továrny.“

„To je právě to, že to všechno existuje jen na počítačových záznamech,“ vysvětlil jí. „Můžeš pojmenovat Mount Olympus jako virtuální společnost. Ale ve skutečnosti pod tím není nic. Neexistují žádné budovy, žádní zaměstnanci, žádní zákazníci. Je to jen fasáda, Evo.“

„Virtuální fasáda? Ale k čemu to všechno?“ A pak to najednou pochopila a zaklela. „Má to sloužit jenom k rozptýlení pozornosti, aby-

chom ztráceli čas. Abychom plýtvali energií a kdoví čím ještě. Věděli, že budu pátrat a prověřovat Kassandru a že mě to zavede k Mount Olympu a pak ke všem dalším falešným podnikům. Takže já ztrácím čas a honím se za něčím, co ve skutečnosti vůbec neexistuje.“

„No, tak moc času jsi tím zase neztratila,“ upozornil ji. „A ať už ti to bludiště – velice složité a propracované – nastražil kdokoli, neví, že už ses dostala z jednoho konce na druhý.“

„Myslí si, že pořád ještě hledám,“ přikývla pomalu. „Takže já budu v hledání pokračovat přes elektronické oddělení a řeknu Feeneymu, ať se s tím loudá, aby si ti prevíti z Kassandry mysleli, že stále narážím do zdi.“

„Aby se na to spolehli, zatímco ty se zaměříš na jiné oblasti.“ Zabručela, pochodovala dál po místnosti a občas se napila kávy. „Dobrá, tohle zařídím. A teď bych se chtěla dozvědět co možná nejvíc o té skupině Apollon. Dala jsem to za úkol Peabodyové, ale ta bude muset jít přes oficiální kanály, nenajde dost údajů a hlavně ne rychle. A já chci znát nejen jejich partajní linii,“ dodala a obrátila se k němu. „Já chci vědět, co je pod povrchem. Musím najít nějaký prostředek, jak k nim proniknout, a doufat, že bude použitelný i v případě Kassandry.“

„Tak kde tedy začneme?“

„Potřebuju jména, Roarkeu, všechna známá jména, ať jsou živí nebo mrtví. Potřebuju vědět, kde jsou, co se s nimi stalo. A chci i jména a adresy příbuzných, milenců, milenek, manželů, manželek, sourozenců, dětí, vnoučat.“

Odmlčela se a její oči dostaly chladný policajtský výraz. „Šíbr se v tom svém deníčku zmiňuje o pomstě. Potřebuju znát pozůstalé a milované. Hlavně okolo Jamese Rowana.“

„FBI o tom bude mít spisy, budou zapečetěné, ale něco se v nich najde.“ Zvedl obočí a pobaveně pozoroval, jak se v jejím obličeji odráží vnitřní boj. „Vyžádá si to trochu času.“

„V téhle oblasti jsme tak trochu pod tlakem. Mohl bys to, co zjistíš, přehrávat na některou z pomocných jednotek? Já bych mohla rovnou začít ověřovat jejich identitu. Uvidím, jestli mezi nimi nebude někdo, kdo pracuje nebo pracoval v některé z těch zasažených budov.“ Ukázal na aparát, který stál na levé straně pultu. „Poslož si. Já se zaměřím nejdřív na nižší úrovně,“ navrhl. „Nebude tam tolik překážek.“

Eva se usadila a následujících dvacet minut strávila přehlížením všech zpráv o bombardování Pentagonu, které mohla najít. Roarke se u řídicího centra usilovně snažil překonat pojistky FBI a proniknout do zapečetěných svazků. Cestu znal – už ji kdysi použil – a klouzal mezi uzamčenými vrstvami jako stín ve tmě. Občas ke svému pobavení narazil i na to, co má Úřad ve složkách označených jménem Roarke.

Na muže jeho typu, na to, co udělal a čeho dosáhl, tam toho bylo překvapivě málo. Věděl však, že to on sám zničil většinu těch dat neboje alespoň pozměnil, když mu ještě nebylo ani dvacet. Složky na FBI, Interpolu, IRCCA a Scotland Yardu neobsahovaly nic, o čem nechtěl, aby se vědělo. Rád to zdůvodňoval tím, že jde o princip soukromí. Jenom maličko litoval, že od té doby, co poznal Evu, neměla žádná z uvedených agentur důvod zaznamenat nějaká zajímavá fakta o jeho aktivitách.

Láska ho přiměla kráčet rovně a přímo a jen příležitostně si odskočit do temnoty.

„Tady ho máme," zabručel a Eva zvedla hlavu.

„Už?"

„Je to jenom materiál FBI," připomněl. Naklonil se v křesle dozadu a přikázal promítnutí údajů na nástěnnou obrazovku. „Tak tohle je tvůj hlavní chlapík. James Thomas Rowan, narozený 10. června 1988 v Bostonu."

„Zajímavé, že tihle chlapi zřídkakdy vypadají jako šílenci," poznamenala Eva, když se podívala na obrázek. Hezká tvář s ostrými rysy, ústa připravená k úsměvu, jasné modré oči. Tmavé vlasy, distingované prokvetlé, mu propůjčovaly vzhled úspěšného úředníka nebo politika.

„Jamie, jak mu říkali přátelé, pocházel z dobré, solidní novoanglické rodiny." Roarke naklonil hlavu, aby mohl přečíst údaje. „A z dobrých a solidních yankeeských peněz. Přípravka Harvard. Hlavní studijní obor politické vědy. Zřejmě byl vychováván pro politiku. Odkroutil si vojnu – byl zařazen do Zvláštních oddílů. Vykonával nějakou práci pro CIA. Rodiče zemřeli, jeden sourozenec. Sestra. Julia Rowan Petermanová."

„Profesionální matka, na odpočinku," četla Eva. „Bydlí v Tampě. Prověříme si ji."

Vstala, aby si protáhla nohy, ale také aby se mohla zblízka podívat na obrazovku. „V roce 2015 se oženil s Monikou Stoneovou. Dvě děti: Charlotta, narozená 14. září 2016, a James junior, narozený 8. února 2019. Kde je Monica?“

„Uvést současné údaje o Monice Stoneové Rowanové,“ nařídil Roarke. „Na polovině obrazovky.“

Podle věku té ženy Eva usoudila, že fotografie musí být dost čerstvá. To znamená, že si Úřad svá data obnovuje. Kdysi to zřejmě byla docela přitažlivá žena. Rysy měla pořád pěkné, ale okolo úst a očí se jí zaryly hluboké vrásky, které jí dodávaly zatrpklý výraz. Vlasy jí zešedivěly a byla nedbale ostříhaná.

„Bydlí v Maine.“ Eva našpulila ústa. „Žije sama a není zaměstnaná. Pobírá penzi profesionální matky. Vsadila bych se, že v Maine je v téhle roční době zima jako v psinci.“

„Musela by sis vzít teplé podvlékačky, poručíku.“

„No jo. Ale za trochu zimy by to stálo, promluvit si s Monikou. Kde jsou děti?“

Roarke objednal příslušné údaje. Eva údivem svraštila čelo. „Údajně mrtvé. Obě dvě? A totéž datum úmrtí? Bližší podrobnosti, Roarkeu.“

„Moment. Všimni si,“ dodal a sklonil se k údajům, „že datum úmrtí dětí je totéž jako datum, kdy byl zabit James Rowan.“

„8. února 2024. Viděla jsem to.“

„Byla to exploze. Federálové mu vyhodili dům do vzduchu, ačkoli se všeobecně soudí, že to udělal on sám.“ Zase vzhlédl, pohled měl bezvýrazný a soustředěný. „Ale tady v té složce je ta akce potvrzená – čas, jednotka a příkaz k likvidaci. Vypadá to, že měl ty děti u sebe doma.“

„Chceš říct, že FBI vybombardovala jeho dům, aby ho zlikvidovala, a jen tak mimochodem vzala s sebou i dvě děti?“

„Rowana, jeho děti a ženskou, kterou si vydržoval jako milenku. Dále jednoho z jeho nejvyšších důstojníků a tři další příslušníky skupiny Apollon.“ Roarke vstal a šel si pro další kávu. „Přečti si tu složku, Evo. Oni si ho vytipovali. Šli po něm od té chvíle, co se jeho skupina přihlásila k odpovědnosti za bombardování Pentagonu. Vláda se rozhodla, že někdo musí platit, a tak to všichni odskákali.“

Přinesl čerstvou kávu také Evě. „On se skrýval, pohyboval se z místa na místo. Měnil si jméno a podle potřeby i podobu.“ Roarke se usadil za ní a četli si údaje společně. „A to ještě přitom dokázal vyrobit ty svoje videonahrávky a pustit je do éteru. A řadu měsíců měl před svými pronásledovateli jeden nebo dva kroky náskok.“

„A pořád se svými dětmi,“ zamumlala.

„Podle těch složek je měl u sebe. A pak ho hoši z FBI vypátrali, obklíčili jeho dům, vnikli tam a vykonali svou práci. Rozhodli se, že ho odstraní a tím zlomí té skupině vaz. A to taky udělali.“

„Nemuseli to dělat zrovna tímhle způsobem.“

„Ne.“ Podíval se jí do očí. „Ale ve válce se obvykle žádná strana neohlíží na nevinné.“

Proč ty děti nebyly u matky? To byla první myšlenka, která jí přišla na mysl. Ale co ona ví o matkách? připomněla si. Její vlastní matka ji nechala v rukou člověka, který ji bil a zneužíval po celé její dětství.

A jestlipak ta žena, která porodila ji, měla v očích také tak trpký výraz jako ta na obrazovce? Měla také tak sevřené rty a podmračenou tvář?

Ale k čemu všechny tyhle dohady.

Odsunula své úvahy stranou a napila se kávy. Tentokrát jí však Roarkeova vynikající značka zanechala v ústech trpkou příchuť.

„Pomsta,“ uvažovala. Jestli měl Šíbr pravdu a podstatnou součástí motivu je pomsta, mohlo by to být klíčem ke všemu. „Jsme věrní,“ zabručela. „Každé poselství, které pošlou, obsahuje tuhle větu. Věrní Rowanovi? Jeho památce?“

„To zní logicky.“

„Henson. Feeney tvrdí, že jeden z předních Rowanových mužů se jmenoval William Henson. Máme tady seznam osob, které zahynuly?“

Roarke jej promítl na obrazovku. „Panebože,“ hlesl. „Ony jsou jich stovky.“

„Podle toho, co jsem slyšela, je vláda pronásledovala několik let.“ Eva rychle pročítala jména. „A nechovala se při tom nijak zvlášť vybíravě. Ale Hensona tu nevidím.“

„Ne. Prověřím ti ho zvlášť.“

„Díky. Přehraj mi to, prosím tě, na tenhle můj aparát a kutej dál.“

Zarazil ji a pohladil ji po vlasech. „Tobě je jich líto. Těch dětí.“

„Připomíná mi to," opravila ho, Jaké to je, když nemáš na vybranou, když má tvůj život v rukou někdo, kdo tě považuje za věc, kterou může užívat, nebo ji zničit, podle toho, co se mu zrovna zlíbí."

„Jsou lidé, kteří dovedou milovat, Evo, a horoucně." Políbil ji na čelo. „A jsou i takoví, kteří to nedovedou."

„No dobrá, tak se podívejme, co horoucně miloval Rowan a jeho skupina."

Otočila se a dala se do práce na počítači.

Očekávala, že najde odpověď v řadě provolání, která Apollon během tří let svého působení zveřejnil.

Jsme bohové války.

Touto jedinou řádkou začínalo každé prohlášení.

Jaká je v tom arogance, násilí, moc, pomyslela si.

Přesvědčili jsme se, že vládaje zkorumpovaná, že je nesmyslným vozidlem pro ty, kteří se v něm vezou. Jediné, co dokáže, je vykořisťování mas, potlačování myšlenek, neustálá bezvýchodnost. Tento systém je zkažený a musí být vyhlazen. Z jeho dýmu a popela vzejde nový řád. Buďte s námi, vy, kdo věříte ve spravedlnost, v čest, v budoucnost našich dětí, které dnes pláčou hladem, zatímco vojáci této zprofanované vlády ničí naše města.

My – Apollon – proti nim obrátíme jejich vlastní zbraně. A budeme triumfovat. Občané světa, zpřetrhejte řetězy, kterými vás svazují vládnoucí byrokrati s tučnými břichy a nadutými mozky. My vám slibujeme svobodu.

Napadat systém, apelovat na prosté lidi, na rozum. Ospravedlnit masové vraždy nevinných obětí a slibovat novou cestu.

Jsme bohové války.

Dnes v poledne zasáhl náš hněv vojenskou instituci Pentagon. Symbol a útvar vojenské moci této hroutící se vlády byl rozmetán. Všichni, kdo byli uvnitř, byli viníci. A teď jsou všichni mrtví.

Znovu žádáme bezpodmínečnou kapitulaci vlády. Žádáme, aby takzvaný vrchní velitel složil veškeré zbraně. Žádáme, aby složili zbraně všichni příslušníci armády a policejních sil. My – Apollon – slibujeme milost všem, kteří tak učiní do sedmdesáti dvou hodin. A zkázu těm, kdo by nám i nadále vzdorovali.

Tohle bylo ze všech prohlášení Apollona nejúdernější, usoudila Eva. Bylo vysíláno necelých šest měsíců před tím, než byl Rowanův dům se všemi svými obyvateli srovnán se zemí.

Co vlastně chtěl získat tenhle samozvaný bůh, ptala se. To, co chtějí všichni bozi. Zbožňování, strach, moc a slávu.

„Chtěl bys vládnout světu?“ zeptala se Roarkea. „Nebo aspoň zemi?“

„Dobrý bože, ani nápad. Moc práce, která je velmi špatně placená, a málo volného času na to, aby si člověk mohl své království taky trochu užít.“ Vzhlédl od práce. „Podle mne je lepší vlastnit z tohoto světa tolik, kolik toho člověk může unést. Ale vládnout mu? Ne, děkuju mockrát.“

Trochu se zasmála a opřela se lokty o pult. „On to chtěl. Když si odmyslíš všechny ty bláboly, vychází z toho, že se chtěl prostě stát prezidentem nebo králem nebo diktátorem. Ať už by si říkal jakkoli. Jemu nešlo o peníze,“ dodala. „Nemůžu přijít vůbec na žádný finanční požadavek. Žádné výkupné, žádné termíny. Jen se mi podrobte, vy fašistické svině policajtské, vzdejte se a třeste se, nabubřelí tlustí politikové.“

„On sám pocházel z blahobytu,“ poznamenal Roarke.

„Takoví lidé si často kouzlo peněz neuvědomují.“

„Možná.“ Vrátila se k Rowanovým osobním údajům. „Dvakrát kandidoval na bostonského starostu. A dvakrát prohrál. Pak kandidoval na guvernéra a zase neuspěl. Chceš-li něco vědět, tak ten chlap byl prostě uražený. Uražený a šílený. A tahle kombinace je skoro vždycky smrtící.“

„Myslíš, že je jeho motivace ještě dnes tak významná?“

„Bez ní si můžeš těžko udělat správný obraz. Ať nyní v Kassandře mačká knoflíky kdokoli, má k němu nějaký vztah. Ale nemyslím, že by ti dnešní vůdci byli uražení.“

„Takže jsou jenom šílení?“

„Ne, nejenom. Ale pořád jsem si nedokázala udělat představu, co ještě.“

Posunula se, nahrbila ramena a pak se pustila do porovnávání jmen, která jí do počítače dodal Roarke.

Byla to pomalá a úmorná práce, která spočívala z větší části na počítači. Eva sledovala, jak se na obrazovce posunují jména, tváře a data, a myšlenky se jí začaly rozbíhat. Ani si neuvědomila, že usnula. Najednou se začala prodírat záplavou krve a nevěděla, že se jí to zdá.

Ozýval se dětský pláč. Všude kolem byla mrtvá těla, ale některá měla ještě obličeje, jež žadonily o pomoc. Klopýtala přes raněné a v očích i v krku ji štípal kouř. Je jich tolik, říkala si horečnatě. Příliš mnoho, než aby se dali zachránit.

Ruce, někdy už jen holé kosti, ji chytaly za kotníky. Cloumaly s ní, až nakonec upadla a řítila se do hlubokého černého kráteru, v němž se kupila další těla. Navršená jako dřevo na hranici, poraněná a potrhaná jako polámané loutky. Něco ji vtahovalo dovnitř, táhlo ji to dolů, až se v tom moři mrtvol začala topit.

Lapala po dechu a sténala, sápala se ven, horečně se pokoušela zachytit na kluzkém břehu jámy, až měla ruce rozedřené a krvavé.

A zase byla zpátky v kouři, stále se plazila po zemi, snažila se popadnout dech, zbavit se paniky, aby dokázala něco udělat. Něco, co bylo nezbytné udělat.

Někdo plakal. Tiše, potají. Eva klopýtala dopředu přes smrdutou, oslepující mlhu. Uviděla dítě, holčičku přitisknutou k zemi. Schoulila se do klubíčka, plakala a snažila se sama sebe kolébat.

„Už je dobře,“ zasípala Eva a odkašlala si. Poklekla a vzala dítě do náručí. „Dostaneme se odsud.“

„Není kam jít,“ zašeptala jí dívenka do ucha. „Už jsme tady.“

„Dostaneme se ven.“ Eva dokázala myslet jen na to, jak uniknout. Hrůza se jí rojila po kůži jako mravenci, útroby jí drásala ledová krabí klepeta. Přitiskla k sobě dítě a vydala se s ním mezi mračna dýmu.

Jejich srdce tepala proti sobě, tvrdě a jednohlasně. Mlhou pronikly hlasy a prstíčky děvčátka se sevřely jako tenké drátky. „Potřebuju dávku. Jak to, že tu nejsou prachy ani na jednu podělanou dávku?“

„Drž hubu.“

Eva ztuhla. Hlas té ženy nepoznávala, ale ten mužský, který ji tak ostře a hrubě okřikl, ten ano. Ten hlas ožíval v jejích snech. V jejích nočních můrách.

Hlas jejího otce.

„Ty drž hubu, ty hajzle. Kdybys mě tenkrát nezbouchnul, nemusela jsem teď trčet s tebou a s tím uřvaným spratkem v tyhle díře."

Se zatajeným dechem, s dítětem, které bylo v jejích pažích jako zkamenělá loutka, postupovala Eva kupředu. Spatřila postavy, mužskou a ženskou, nejasné jako dvě kouřové skvrny. Ale jeho poznávala. Postavu, shrbená ramena, sklon hlavy.

Vždyť jsem tě zabila, říkala si pro sebe. *Vždyť jsem tě zabila, ty hajzle. Tak proč nezůstaneš mrtvý?*

„Jsou to strašidla," zašeptalo Evě dítě. „Strašidla neumírají."

Ale ano, pomyslela si Eva. Když zůstaneš vzhůru dost dlouho, tak umřou.

„Měla ses toho zbavit, dokud byl čas," řekl člověk, který byl Eviným otcem, a lhostejně pokrčil rameny. „Teď už je pozdě, cukrouši."

„Škoda, že jsem to neudělala. Nikdy jsem tu malou čubku nechtěla. Ale teď mi to musíš splatit, Ricku. Koukej mi dát prachy na tu dávku, nebo –"

„Hele, nech toho vyhrožování, jo?"

„Sakra, já jsem s tím usmrkancem zavřená v tyhle díře celej den. Tak mi koukej vynahradit, co mi sakra *dlužíš.*"

„Tak se podívej, co ti dlužím." Eva zaslechla ránu, jak pěst zasáhla kost, a stáhla se zpátky. Následovalo pronikavé zaječení. „Teď už snad víš, co jsem vám oběma dlužnej."

Eva stála jako zkamenělá, zatímco on ženu nejdřív zmlátil a pak znásilnil. Teprve teď si uvědomila, že dítě, které svírá v náručí, je ona sama, a začala křičet.

„Tiše, Evo, přestaň. No tak, probuď se." Roarke vyskočil ze svého křesla hned při prvním výkřiku a při druhém už ji zvedl a vzal do náručí. Ona však sebou stále škubala.

„To jsem já." Strkala do něho a kopala. „Jsem to já a nemůžu se dostat ven."

„Ale ano, můžeš. Už jsi z toho venku. Teď jsi tady se mnou.“ Trochu s ní popošel a stiskl na stěně mechanismus, vysouvající lůžko. „Pojď, vrať se zpátky. Jsi u mne. Rozumíš?“

„Já jsem v pořádku. Nech mě být. Je mi dobře.“

„Ani nápad.“ Když si sedl na kraj postele a posadil si ji na klín, ještě stále se třásla. „Jen se uvolni. Přitul se ke mně a uvolni se.“

„Prostě jsem usnula, to je všechno. Na minutku jsem si zdřímla.“ Povolil svůj stisk, aby se jí mohl podívat do obličeje. V jeho očích, v těch báječných očích bylo tolik porozumění, tolik soucitu a lásky, že se neudržela. „Ach, Bože,“ vzdala se a přitiskla mu tvář na rameno. „Bože, Bože můj. Prosím tě, dej mi minutu.“

„Kolik jen potřebuješ.“

„Asi jsem se pořád ještě nevzpamatovala z těch dnešních zážitků. Z toho všeho. Ta spousta lidí – to, co z nich zbylo. A přitom to člověku nesmí bránit v tom, aby dělal, co je třeba, jinak by tu práci nemohl vykonávat.“

„Jenže sotva zavřeš oči, zařízne se to do tebe.“

„Asi ano. Někdy.“

„Moje drahá Evo!“ Přejížděl rty po jejích vlasech. „Vždyť ty trpíš za ně všechny. A tak je to s tebou vždycky.“

„Kdyby to pro mne nebyli lidé, k čemu by to všechno bylo?“

„K ničemu. Miluju tě, jaká jsi.“ Zase se odtáhl a začal ji hladit po tváři. „Ale přece jen mi to dělá starosti. Kolik toho můžeš ze sebe vydat, a přece to vydržet?“

„Tolik, kolik se toho naskytne. Ale v tom snu nebylo jen tohle.“ Jednou, dvakrát se nadechla, aby se uklidnila. „Nevím, jestli to byl sen nebo vzpomínka. Zkrátka nevím.“

„Pověz mi o tom.“

Začala vyprávět, protože jemu se dokázala svěřit. Pověděla mu, jak našla to dítě, i o mlhavých postavách v kouři. O tom, co všechno viděla a slyšela.

„Ty si myslíš, že to byla tvoje matka.“

„Já nevím. Počkej, musím vstát. Musím se hýbat.“ Když ji pustil, začala si rukama masírovat paže. „Možná, že jsem – jak se tomu říká? Že to byla nějaká projekce nebo transpozice. Sakra. Uvažovala jsem o Monice Rowanové, co to bylo za ženskou, že přenechala své děti

chlapovi, jako byl James Rowan. A jak říkám, něco mi to připomnělo.“

„My ale nevíme, jestli to udělala.“

„V každém případě je měl, tak jako můj otec měl mne. A v tom to asi vězí. Ale nikdy jsem neměla jedinou vzpomínku na ni. Z ní mi nezůstalo nic.“

„Už sis vzpomněla i na jiné věci,“ připomněl jí a vstal, aby jí mohl zahřát paže sám. „Tohle může být jedna z nich, Evo. Promluv si o tom s Mirovou.“

„Na to se necítím.“ Okamžitě se stáhla. „Nejsem na to připravená. Já poznám, až budu. Jestli někdy budu.“

„Žere tě to.“ A mne taky, když tě vidím takhle trpět.

„Ne, můj život to zas tak moc neovlivňuje. Jen to občas překáží. To, že se na ni upamatuju, jestli je na co si vzpomenout, to mi nepřinese klid, Roarkeu. Pro mne je tak mrtvá, jak jen může být.“

Ale to ještě neznamená, že je mrtvá docela, pomyslel si Roarke a viděl, že se Eva zase obrátila k počítači.

„Potřebovala by ses vyspat.“

„Ještě ne. Ještě hodinu vydržím.“

„Skvělé.“ Přistoupil k ní, a než stačila mrknout, přehodil si ji přes rameno.

„Hej!“

„Hodina bude tak akorát,“ rozhodl. „Předtím jsi na mne moc pospíchala.“

„Teď není čas na sex.“

„Dobrá. Ale já si ho dopřeju. Ty můžeš jen tak ležet.“ Skulil se s ní na lůžko.

Bylo v tom něco zázračného, jak se jeho tělo hodilo k jejímu. Ale ona tomuto zázraku nechtěla věnovat pozornost.

Co sis vybral z toho ‚ne‘?“

„Ty jsi neřekla ne.“ Sklonil hlavu a začal se mazlit s její tváří. „Ty jsi řekla, že nebudeš provozovat sex, což je něco úplně jiného. Kdybys řekla ne.“ Jeho prsty už hbitě rozpínaly knoflíčky u její košile. „Tak bych to samozřejmě respektoval.“

„Dobrá, tak poslouchej.“

Než mohla promluvit, měla na svých rtech jeho ústa, měkká a podmanivá. A podivuhodně hladká. Jeho ruce už po ní přejížděly, klouzaly a zkoumaly ji. Nedokázala potlačit zasténání.

„Tak jo.“ Vzdala se a vzdechla, když jeho rty rozžehly horkou stopu na jejím hrdle. „Tak teda buď zvíře.“

„Děkuju, drahoušku. S radostí.“

Využil každou minutu z té hodiny, zatímco v pozadí hučely stroje. Dopřál slast jí i sobě a věděl, že až její tělo pod jeho tělem změkne, vklouzne Eva mimoděk do spánku. A že už pro dnešek nebude mít žádné sny.

Když se Eva vzbudila, v místnosti bylo šero, svítily jen pulty a blikaly obrazovky. Stále ještě otupená si protřela oči a spatřila Roarkea, jak sedí u počítače.

„Kolik je hodin?“ Až když spustila nohy z postele, uvědomila si, že je nahá.

„Teprve šest. Vyšly ti tady nějaké shody, poručíku. Jsou na disketě i vytištěné.“

„Spal jsi?“ Začala hledat kalhoty, ale pak si všimla županu, pečlivě složeného v nohách postele. Ten člověk nezapomene na nic.

„Ano. Nebyl jsem dlouho vzhůru. Ty asi dneska půjdeš zase hned do práce?“

„No jo. V osm je brífink manšaftu.“

„Zpráva o Hensonovi – co se mi podařilo sehnat – je taky vytištěná.“

„Díky.“

„Musím dneska na pár věcí dohlídnout, ale když budeš potřebovat, můžeš mi dát vědět.“ Vstal. V tom polosvětle, s tváří zastíněnou celonočním strništěm a v ledabyle převázaném černém županu, vypadal temný a nebezpečný.

„Několik jmen na tom seznamu znám.“

Sáhla po kopii, kterou jí nabídl. „Něco jiného se zřejmě sotva dalo očekávat.“

„Ze všech nejpovědomější mi je Paul Lamont. Než jeho rodina emigrovala sem, zúčastnil se jeho otec aktivně francouzských válek. Paulův otec byl velmi zručný a předal značnou část svých zkušeností sy-

novi. Paul je teď členem bezpečnostního týmu v jednom z mých newyorských podniků. V Autotronu. Vyrábím androidy a rozličnou malou elektroniku.“

„Jste kamarádi?“

„No, dělá pro mne – a před několika lety jsme spolu uskutečnili určitý projekt.“

„A ten projekt nebyl toho druhu, že by o něm řádná policistka měla něco vědět.“

„Přesně tak. Teď už je v Autotronu víc než šest let. A skoro stejnou dobu jsem s ním – až na tamten projekt – neměl žádné styky.“

„Hmm. A co je to za zkušenosti, které mu ten drahý starý tatínek tak laskavě předal?“

„Paulův otec byl sabotér. Specializoval se na výbušniny.“

Kapitola třináctá

Peabodyová špatně spala. Přivlekla se do práce s napuchlýma očima a neurčitě bolavá, jako by na ni lezla nějaká otravná choroba. Ačkoli byl její apetyt spolehlivý – někdy až moc – teď si říkala, že jen málokdo by mohl s chutí jíst poté, co se celé hodiny obíral různými částmi mrtvých těl. S tím ale dokázala žít. Byla to její práce – a ona se za ty měsíce, co pracovala s Evou, naučila, jak má usměrnit své myšlenky a energii.

S čím však žít nedokázala a co přes její únavu rozprostíralo tenkou vrstvu rozmrzelosti, byla skutečnost, že během té dlouhé noci většina

jejích myšlenek – a nebyly všechny úplně nevinné – a neúnosné množství její energie byly zaměřené na McNaba.

Se Zekem mluvit nemohla. Nejen o těch svých nutkavých pocitech vůči McNabovi. McNab! Prokristapána! Ale nechtělo se jí vykládat mu ani o bombardování hotelu La Plaza.

Ostatně i on vypadal roztržitě, když o tom teď uvažovala, a tak se včera večer i dnes ráno jeden druhému vyhýbali. Ale vynahradím mu to, slibovala si Peabodyová. Dneska večer musím urvat pár hodin a vzít ho do nějakého zajímavého klubu na večeři a trochu hudby. Zeke hudbu miluje. Oběma nám to udělá dobře, usoudila. Sestoupila z pásu a cestou si přejížděla rukou za krkem, aby se zbavila ztuhlosti v zátylku.

Zamířila do zasedačky a narazila rovnou do McNaba. Uskočil zpátky a vrazil do dvou strážnic, které se zase skácely na úředníka z kriminálního oddělení.

Jeho omluvy nikoho příliš nenadchly, a tak, než se odvážil pohlédnout na Peabodyovou, byl celý rudý a zpocený. „Vy, ehm, jdete taky na schůzi?“

„Jo.“ Popotáhla si kabát uniformy. „Zrovna teď.“

„No, já taky.“ Chvíli na sebe mlčky zírali, zatímco kolem proudili lidé a strkali do nich.

„Máte něco nového o Apollonovi?“

„Nic moc.“ Odkašlala si, zase si přitáhla kabát a konečně se pohnula z místa. „Poručík už asi čeká.“

„No jo, to je fakt.“ Srovnal s ní krok. „Vyspala jste se trochu?“

Pomyslela na teplé kluzké mrtvoly. „Trochu.“

„Já taky.“ Už ho bolela brada od toho, jak zatínal zuby, ale musel to říct. „Hele, ohledně včerejška.“

„Na to zapomeňte,“ vyštěkla.

„To už se stalo. Ale jestli kvůli tomu chcete chodit pořád tak nasupená – „

„Já budu chodit, jak se mi zachce, a vy zkrátka koukejte dát ode mne ruce pryč, vy troubo, nebo vám vytrhnu plíce a nadělám z nich dudy.“

„Platí, pusinko. Radši bych políbil zadek prašivé kočce.“ Začala rychle dýchat. To musí přebít. „Nemám nejmenší pochyby, že to je právě váš styl.“

„Vždycky lepší než nějaká nafoukaná strážnice, která se jen vytanuje.“

„Blbečku.“

„Nulo.“

Zahnuli spolu do prázdné kanceláře, zabouchli dveře. A vrhli se na sebe.

Kousla ho do rtu. On se jí snažil ukousnout jazyk. Přitiskla ho tělem ke stěně. Jemu se podařilo vklouznout rukama pod tlustý kabát a popadnout ji za zadek. Sténání, které se jim dralo z hrdla, se slévalo v jediný mručivý zvuk.

Najednou byla zády u stěny ona a on měl plné dlaně jejích ňader.

„Panebože, to jsou tvary. To jsou ale tvary.“ Líbal ji, jako by ji chtěl celou spolknout. Jako by se do té chuti soustředil celý vesmír. Peabodyové se točila hlava příliš rychle, než aby mohla soustředit myšlenky. A najednou byly naleštěné knoflíky její uniformy rozepnuté a jeho prsty na její holé kůži.

Kdo by si pomyslel, že ten chlap má takové kouzelnické prsty?

„Tohle nesmíme dělat,“ prohlásila, ale zároveň mu přejížděla zuby po krku.

„Já vím. Však už přestaneme. Za minutku.“

Její vůně – škrob a mýdlo – ho přiváděla k šílenství. Právě zápasil s její podprsenkou, když za nimi zapípal videofon, až oba tlumeně vykřikli.

Funěli jako dva psi, zmuchlané šaty, skelné oči, zírali s hrůzou jeden na druhého. „Pane Bože na nebesích,“ vypravil ze sebe.

„Jdi ode mě, ustup.“ Strčila do něho tak silně, že se zapotácel, a začala se potýkat s knoflíky. „To je z toho tlaku. Je to z toho stresu. Něco za to zkrátka může, protože tohle by se normálně *nemohlo* stát.“

„Správně, určitě. Ale jestli se s tebou nepomiluju, tak asi umřu.“

„Kdybys umřel, neměla bych tenhle problém.“ Zápolila s knoflíky, zapnula je špatně, zaklela a zaseje rozepnula. Pozoroval ji a cítil, jak mu těžkne jazyk. „Sex by nám připravil spoustu problémů.“

„To je fakt.“ Konečně uniformu zapnula a pak se mu upřeně zahleděla do očí. „Kde?“

„U tebe doma?“

„To nejde. Bydlí u mě brácha.“

„Takže u mne. Po práci. Prostě to provedeme a bude to, a tím pádem, však víš. Sprovodíme to ze světa a vrátíme se k normálu.“

„Domluveno.“ Energicky přikývla, sehnula se a sebrala svou čepici. „Zastrč si košili, McNabe.“

„To asi není nejlepší nápad.“ Zašklebil se na ni. „Přijde Dallasová a podiví se, jaká hora mi narostla v kalhotách.“ Peabodyová frkla a upravila si čepici. „Možná, že tvoje ego.“

„Holčičko, po šichtě uvidíme, co mu budeš říkat.“

Pocítila mezi nohama lehké zachvění, ale znovu frkla.

„A neříkej mi holčičko,“ nařídila mu a otevřela dveře dokořán.

Zbytek cesty do zasedačky absolvovala se vztyčenou hlavou a s očima upřenýma přímo před sebe. Eva už tam byla, což ji trošku zahanbilo. Její nadřízená spěšně zaplňovala poslední ze tří instalovaných tabulí vytištěnými údaji.

„To jsem ráda, že jste to stihla,“ poznamenala suše, aniž by se otočila.

„Dostala jsem se do zácpy. Chcete, abych to dodělala, madam?“

„Už to mám hotové. Přineste mi kafe a naprogramujte obrazovku na reprodukci textu. Na tohle nebudeme používat disketu.“

„Já tu obrazovku zařídím,“ přihlásil se McNab. „A kdybych mohl dostat taky kafe. Takže žádné diskety, poručíku?“

„Ne. Až tu budou všichni, budu vás informovat.“

Oba se dali tiše do práce, tak tiše, až Evě zatrnulo za krkem. Ti dva by na sebe jindy touhle dobou už dávno štěkali, pomyslela si a ohlédla se přes rameno.

Peabodyová dala McNabovi kávu, což bylo samo o sobě divné. A když tiskla kopie z diskety, dokonce se na něho usmála. No, nebyl to sice vyslovený úsměv, ale skoro, usoudila Eva. „Nevzali jste si vy dva dneska ráno šťastné pilulky?“ zeptala se, ale když oba zrudli, zamračila se. „Co se děje?“ začala. Jenže v tu chvíli vešli Anne Malloyová a Feeney, a tak jen pokrčila rameny. „To už je jedno,“ řekla.

„Dallasová,“ zastavila se Anne ve dveřích. „Můžu s tebou na moment mluvit?“

„Jistě.“

„Pospěšte si,“ doporučil jim Feeney. „Whitney a policejní ředitel už sem míří.“

„Já to zkrátím.“ Anne se nadechla, když za ní Eva přišla ke dveřím. „Chci se ti omluvit za včerejšek. Neměla jsem právo na tebe tak vyjet.“

„Byla to děsná situace.“

„To ano. Ale já jsem už pracovala v lecjakých děsných situacích.“ Pohlédla do místnosti a ještě trochu snížila hlas. „Zkrátka jsem to nezvládla a už se to nestane.“

„Nebičuj se kvůli tomu, Anno. Nebylo to tak strašné.“

„Dost strašné. Ty tohle vyšetřování vedeš a musíš na nás všechny spoléhat. Já jsem to včera podělala a chci ti vysvětlit proč. Jsem zase těhotná.“

„Ach,“ zamžikala Eva a přešlápla z nohy na nohu. „Jsi ráda?“

„Jsem.“ Anne si se smíchem položila ruku na bříško. „Už to budou čtyři měsíce; inspektorovi o tom řeknu až za pár týdnů. Už jsem to prodělala dvakrát a v práci mi to nepřekáželo. Ale včera ano. Hlavně mě dostaly ty děti, Dallasová, jenže teď už vím, jak to zvládnout.“

„Skvělé. Necítíš se nějak divně?“

„Ne, jsem v pořádku. Jenom to chci ještě pár týdnů držet pod pokličkou. Až to praskne, budou všichni uzavírat sázky a dělat si srandu. Chci tenhle případ ukončit, než k tomuhle všemu dojde. Takže dobrý?“

„Jistě. Už tu máme velení,“ zabručela. „Dej Peabodyové svoje hlášení a diskety s důkazy. Budeme pracovat s tištěnými doklady.“

Eva si stoupla u vchodu do pozoru. „Inspektore! Policejní řediteli!“

„Poručíku!“ Tibbie, vysoký až masivní muž s bystrýma očima, přešel kolem ní do místnosti a pokývl jí. Přehlédl shromáždění a pak, jak měl ve zvyku, založil ruce za záda. „Račte se všichni posadit. Inspektore Whitneyi, zavřel byste laskavě dveře?“

Tibbie chvíli počkal. Byl to trpělivý a důkladný člověk s mentalitou pouličního policisty a s talentem pro administrativu. Přejel očima tvá-

ře týmu, který sestavil Whitney. Nedal najevo ani souhlas, ani nesouhlas.

„Ještě než začnete se svým hlášením, musím vám sdělit, že starosta i guvernér požadují, aby se na tomto vyšetřování podílela antiteroristická jednotka.“

Všiml si, jak Evě vzplanuly oči a jak je přivřela, a mlčky ocenil její sebeovládání. „To není reakce na práci, kterou jste vykonali. Je to spíš zvážení dosahu celého problému. Dnes ráno se zúčastním porady, na níž se bude diskutovat o dosavadních výsledcích vyšetřování a s konečnou platností se tam rozhodne, jestli má být federální jednotka povolána nebo ne.“

„Pane,“ promluvila klidným a vyrovnaným hlasem Eva. Ruce měla položené na kolenou. „Pokud by byla povolána, který tým pak vyšetřování povede?“

Zvedl obočí. „Jestli přijdou federálové, bude případ jejich. Vy budete pomáhat. Nedělám si iluze, poručíku, že by to vám a členům vašeho týmu zrovna vyhovovalo.“

„Ne, pane, nevyhovovalo.“

„Tak tedy dobře.“ Přistoupil k židli a sedl si. „Přesvědčte mě, že má vyšetřování zůstat ve vašich rukou. Během dvou dnů vybuchly na třech místech tohoto města bomby. Co k tomu máte a co s tím hodláte dělat?“

Eva vstala a přistoupila k první tabuli. „Skupina Apollon,“ začala a pak krůček po krůčku probírala všechna získaná data. „William Jenkins Henson.“ Chvilku počkala, dokud se na obrazovce neobjevila tvář s hranatou bradou a tvrdýma očima. Neměla dost času podrobně projít všechny údaje, které jí poskytl Roarke, takže pokračovala zvolna. „Byl šéfem Rowanovy volební kampaně a podle některých pramenů byl něčím ještě významnějším. Má se za to, že působil jako jakýsi generál Rowanovy revoluce. Asistoval a často sám navrhoval vojenské strategie, vybíral cíle, trénoval a cvičil oddíly. Stejně jako Rowan měl za sebou vojenskou minulost a podzemní aktivitu. Původně se všichni domnívali, že byl zabit při explozi, která zničila Rowanův bostonský hlavní štáb, ale řada pozdějších aspektů tento názor zpochybnila. Nebyl nikdy nalezen.“

„Takže se domníváte, že je zapojen do té současné skupiny Kassandra.“ Whitney si prohlédl tváře na obrazovce a pak se obrátil k Evě.

„Spojení tu existuje a podle mého názoru je on jedním jeho článkem. Akta FBI, týkající se Hensona, zůstávají otevřená.“ Přehodila výhybku a věnovala se informacím o pochybných a falešných společnostech, které se dostaly do databanky.

„Apollon,“ pokračovala, „Kassandra, Mount Olympus, Aries, Afrodite a tak dále, to všechno spolu souvisí. Jejich odborná manipulace s databankou, vysoká kvalita materiálů použitých na výbušniny, zapojení válečného veterána do výroby jejich prostředků a obsah jejich poselství, to všechno ukazuje na tu původní skupinu.“

Před tím, co chtěla vykládat dál, se musela trochu nadechnout, protože měla pocit, že to vyzní dost pošetile. „Podle řecké mytologie obdařil Apollon Kassandru věšteckými schopnostmi. Později se znesvářili a on svůj dar změnil tak, že Kassandra sice bude věštit, ale nikdo jí nebude věřit. Já si ale myslím, že háček je v tom, že od něj získala moc. Tahle Kassandra se vůbec nestará o to, jestli jí věříme nebo ne. Nechce nikoho zachraňovat, chce ničit.“

„To je zajímavá teorie, poručíku. A zní docela logicky.“ Tibbie se opřel, poslouchal a prohlížel fakta a obrázky, jak se objevovaly na obrazovce. „Našla jste spojení a odkryla aspoň částečné motivy. Dobrá práce.“ Znovu se na ni podíval. „Antiteroristický tým FBI by zřejmě projevil značný zájem o to, jak jste k většině těch informací přišla, poručíku.“

Eva nehnula ani brvou. „Použila jsem všechny dostupné zdroje, pane.“

„To je mi jasné.“ Založil si ruce. „Jak jsem řekl, dobrá práce.“

„Děkuji vám.“ Přešla od druhé tabule ke třetí. „Současný stav vyšetřování podporuje náš závěr, že existuje spojení mezi starým Apollonem a Kassandrou. I Šíbr si to myslel, a přestože všechny důkazy, které snad v tomto ohledu nashromáždil, jsou zřejmě zničené, to spojení po této nové linii stále trvá. Obě skupiny používají podobnou taktiku. Doktorka Mirová pokládá ve své zprávě politické krédo Kassandry za recyklaci myšlenek Apollona. A pod tímto zorným úhlem se domnívám, že lidé, kteří stvořili Kassandru, mají s Apollonem nějaké spojení, nebo že k němu dokonce kdysi patřili.“

Tibbie zvedl ruku. „Není možné, že ti lidé – stejně jako vy – studovali Apollona a rozhodli se tu skupinu co možná nejvíc napodobit?“

„Ani to není vyloučené, pane.“

„Jestli je to jenom otrocké napodobení, tak to bude o to těžší,“ poznamenal Feeney.

„Ale i napodobenina musí mít nějaké spojení,“ tvrdila Eva. „Skupina Apollon byla v podstatě rozprášena, když byl zabit Rowan a část jemu nejbližších lidí. To se stalo před třiceti lety a veřejnost nebyla nikdy ani jen zběžně seznámena s podrobnostmi o jeho osobnosti a o jeho organizaci. Pokud neexistuje spojení, kdo by se o to staral? Od té doby přece uplynul dlouhý čas, přímo věčnost. Podle historiků na sobě nemá Rowan žádnou špínu, protože – jak aspoň tvrdí sdělovací prostředky – nebylo nikdy prokázáno, že byl hlavou Apollona on. Doklady, které to ověřovaly, jsou zapečetěné. Apollon se přihlásil k zodpovědnosti za řadu výbuchů a za Arlington a pak se v podstatě vypařil. Spojení zde je,“ uzavřela. „Nevěřím, že je to jen napodobování, myslím, že jde o osobní zájem. Ti, kdo stojí v čele Kassandry, včera zabili stovky lidí. A udělali to, aby dokázali, že je to v jejich moci. Bomby v RadioCity byly jen vábnička, test. Vlastním cílem byla La Plaza. A to odpovídá přístupu, který používal Apollon.“

Znovu kývla hlavou směrem k obrazovce a ukázala další kopii. „První objekt, o kterém Apollon prohlašuje, že jej zničil, byl prázdný sklad na okraji tehdejšího District of Columbia. Tehdy se tam dostavila místní policie a nikdo nebyl zraněn. Potom byla policie informována, že jsou bomby v Kennedyho centru. Bomby byly až na jednu všechny zneškodněny, budova byla úspěšně evakuována; jediná bomba, která vybuchla, způsobila minimální škodu a zranění. Avšak hned vzápětí následoval výbuch ve dvoraně hotelu Mayflower. Tomu nepředcházelo žádné varování. Počet obětí byl obrovský. Apollon se přihlásil ke všem třem akcím, ale média komentovala pouze tu poslední.“

Whitney se naklonil dopředu a prohlížel obrazovku. „Co se dělo dál?“

„Čerstvě zrekonstruovaná sportovní hala během basketbalového utkání. Čtrnáct tisíc mrtvých nebo zraněných. Kdyby chtěla Kassandra

kopírovat toto schéma, zaměřila bych se na Madisonské náměstí nebo Zábavní centrum. Dále – pokud vymažeme všechna naše data z počítačů a z této místnosti se nic nedostane ven, nemůže se Kassandra žádným způsobem dozvědět o současném stavu našeho pátrání. A my budeme o krok před nimi.“

„Děkuji vám, poručíku Dallasová. Poručíku Malloyová, co říká vaše zpráva o výbušninách?“

Anne vstala a přistoupila k prostřední tabuli. Příštích třicet minut následovaly technické záležitosti: elektronika, spouštěče, časovače, součástky, materiál. Rozsah výbuchu, jeho síla.

„Pořád ještě se shromažďují úlomky odpalovacích zařízení z místa činu a zkoumají se v laboratoři,“ uzavřela. „Toho času můžeme říct, že se jedná o složitá, ručně vyrobená zařízení. Oblíbeným materiálem je podle všeho plaston. Ze součástek se dá těžko spolehlivě analyzovat schopnost dostřelu, ale zdá se, že byla mimořádně dlouhá. Nejsou to žádné hračky, žádné podomácku vyrobené petardy, jsou to prvotřídní vojenské výbušniny. A souhlasím s názorem poručíka Dallasové na RadioCity. Kdyby je ta skupina chtěla nechat vybouchnout, bylo by tam všechno na prach.“

Usedla a přenechala slovo Feeneymu. „Tohle je jedna z průmyslových kamer, které jsme našli v RadioCity.“ Zvedl malý okrouhlý předmět, o nic větší než kroužek, který znázornil spojením palce a ukazováčku. „Je to perfektní výrobek. Našli jsme jich na místě pětadvacet. Sledovali jimi každý náš krok a mohli nás kdykoli vyhodit do horoucích pekel.“ Pustil zařízení zpátky do sáčku. „Moje oddělení spolupracuje s Malloyovou a jejími lidmi na vývoji citlivějšího bombového skeneru s širším okruhem působnosti. Nechci tvrdit, že federálové nemají dobré lidi, ale my je máme taky. A je to sakra naše město. Navíc, ti pacholci kontaktovali Dallasovou. Zaměřili se na ni. Když ji teď stáhnete a nás všechny s ní, narušíte rovnováhu a můžeme ztratit všechno.“

„Beru na vědomí. Dallasová?“ Tibbie zvedl prst. „Máte ponětí, proč ta skupina kontaktovala právě vás?“

„Jenom domněnky, pane. Zatím má ve všech zasažených cílech své zájmy Roarke. Já jsem spojována s Roarkem. Oni se tím baví. Šíbr to

charakterizoval jako hru. Já myslím, že z toho mají legraci. Šíbr však také mluvil o pomstě.“

Znovu vstala a posunula na obrazovku Monicu Rowanovou. „Tahle žena by měla nejvíc důvodů se z pomsty radovat a jako Rowanova vdova by mohla mít o té skupině nejdůvěrnější znalosti.“

„Pověřuji vás, abyste se spolu se svou asistentkou okamžitě vypravila do Maine,“ oznámil jí Tibbie. „Inspektore? Máte nějaké návrhy?“

„Tenhle tým dal v krátké době dohromady pozoruhodné množství důkazů a hypotéz.“ Whitney vstal. „Jsem toho názoru, že federální tým by byl nadbytečný.“

„Zdá se mi, že poručík a její tým mi dali k dispozici dostatek koulí na žonglování s politiky.“ Tibbie také vstal. „Dallasová, až na další zůstáváte ve velení a já očekávám, že mě budete o každém kroku informovat. Opravdu je to naše město, kapitáne Feeneyi,“ dodal a obrátil se ke dveřím. „Tak hleďme, aby zůstalo nedotčené.“

„Fjú,“ vyrazil ze sebe McNab a oddechl si, když se za nimi zavřely dveře. „To mi spadl kámen ze srdce!“

„Ale pokud chceme, aby ten případ zůstal nám, musíme se teď činit, až se z nás bude kouřit,“ zašklebila se na něho Eva. „Váš společenský život je v háji, synku. Potřebujeme ten skener s širokým rozsahem. A chci, aby byl oskenován každý stadion a sportovní středisko v širokém okolí. Včetně New Jersey.“

„Kristepane, Dallasová, s naším vybavením a počtem lidí nám to bude trvat týden.“

„Máte na to den,“ odpověděla mu. „Spojte se s Roarkem.“ Strčila ruce do kapes. „Cosi mi říká, že má něco, co by vám mohlo vyhovovat.“

„Sakra práce.“ McNab si zamnul ruce a zazubil se na Annu. „Nechtě se překvapit, co nám ten chlapík předvede.“

„Feeneyi, existuje nějaký způsob, jak tady tu jednotku zablokovat? Nějak ji zacpat? Nebo ještě lépe, získat nějakou novou, neregistrovanou a stíněnou jednotku?“

Feeneyho tvář zpráskaného psa se rozjasnila a usmála. „Možná, že bych mohl něco zfixlovat. Ne, že bychom nahoře na oddělení někdy zavadili o něco neregistrovaného.“

„Jistěže ne. Peabodyová, vy půjdete se mnou.“

„A kdypak se asi vrátíte?“ zavolal McNab.

Eva se otočila a vrhla na něho upřený pohled, zatímco Peabodyová zatoužila stát se neviditelnou. „Až budeme hotové, detektive. A myslím, že vy zatím budete mít kupu věcí, kterými se můžete bavit.“

„No jistě. Jen jsem byl zvědavý. Jen jsem se tak zajímal.“ Připitoměle se usmál. „Tak šťastnou cestu.“

„Nejdeme lovit humry,“ zamumlala Eva, potřásla hlavou a vyšla ven.

„Snad budeme zpátky před koncem směny, co říkáte, madam?“

Eva se cestou k výtahu navlékala do saka. „Koukejte, jestli se chystáte na žhavé rande, budete muset svoje žlázy trochu zklidnit.“

„Ne, já jsem nechtěla. Jen bych ráda dala vědět Zekovi, jestli se vrátím včas, to je všechno.“ Zároveň se zastyděla, že do té chvíle nevěnovala bratrovi ani jedinou myšlenku.

„Jak dlouho to potrvá, tak dlouho to potrvá. Chvíli nám zabere, než chytneme spoj na sever.“

„Žádný z Roarkeových soukromých tryskáčů nevyužijeme?“ Když na ni Eva zhnuseně pohlédla, Peabodyová jen pokrčila rameny. „Chápu, asi ne. Já jen, že jsou o moc rychlejší než veřejná doprava.“

„A vám tak hrozně záleží na rychlosti, že jo, Peabodyová?“

Eva nastoupila do výtahu a stiskla knoflík do garáží. „Nemá to náhodou taky něco společného s pohodlnými plyšovými křesly, bohatě zásobenými vozíky letušek nebo s pestrým výběrem televizních kanálů?“

„Když je tělo v pohodě, podává vyšší výkon.“

„To je výmluva. Jindy býváte vynalézavější, když mě chcete obalamutit. Dneska jste nějak mimo, Peabodyová.“

Ta si vzpomněla na divoké intermezzo s McNabem v prázdné kanceláři. „To mi povídejte.“

Zeke pracoval vytrvale, pečlivě, a všemožně se snažil soustředit myšlenky na dřevo a na potěšení z něj.

Věděl, že jeho sestra v noci špatně spala. Slyšel, jak se převaluje a přechází, když sám ležel beze spánku na gauči v obývacím pokoji. Chtělo se mu jít za ní, nabídnout jí společnou meditaci nebo připravit některý ze svých přírodních uklidňujících nápojů, ale nebyl prostě

schopen se jí podívat do očí. Všechno jeho myšlení vyplňovala Clarissa, vzpomínka na to, jak se mu stulila do náručí a jak sladce chutnaly její rty. Styděl se. Pevně věřil, že manželství je svaté. Jedním z důvodů, proč dosud nenavázal vážnou známost, bylo jeho rozhodnutí, že když se někomu zaslíbí, bude to na celý život.

Ale zatím se nevyskytla žádná žena, které by se chtěl takhle zaslíbit.

Až teď.

A právě tahle žena náleží někomu jinému.

Někomu, kdo si ji nezaslouží, říkal si teď stejně jako v noci. Někomu, kdo s ní špatně zachází, kdo ji činí nešťastnou. Mělo by být dovoleno porušit ty sliby, které působí bolest. Ne, nemůže si povídat s Dee, dokud mu v hlavě těkají takové myšlenky. Když nedokáže vypudit z hlavy Clarissu a upokojit svou sestru.

Ve včerejších večerních zprávách viděl reportáže z výbuchu. Byl z nich vyděšený. Chápal, že ne každý vyznává zásady ‚nepůsobit zlo', které jsou základem hnutí volný věk. Věděl, že dokonce i někteří příslušníci volného věku si tyto zásady pozměnili, aby vyhovovaly jejich životnímu stylu, vždyť konečně náboženství má být tvárné.

Věděl, že existuje krutost. Že se každý den zabíjí. Ale nikdy v životě neviděl tak příšernou bezohlednost, jaká se objevila na obrazovce včera večer.

Ten, kdo je něčeho takového schopen, snad ani nemůže být člověk. Nikdo, kdo má srdce, duši a charakter, nemůže takhle ničit životy. Zeke věřil, chytal se myšlenky, že takovou věc musela způsobit nějaká úchylka, nějaká mutace. Že pro dnešní svět už je takové masové vraždění nepřijatelné.

Byl to pro něho šok, když spatřil Evu, jak se pohybuje mezi těmi jatkami. Vzpomněl si na její bledou, bezvýraznou tvář, zakrvácené šaty. Přišlo mu, že vypadá vyčerpaná, vyprázdněná, ale přitom jaksi odhodlaná. Pak si uvědomil, že jeho sestra tam musela být také, někde uprostřed té hrůzy.

Eva hovořila pouze s jednou reportérkou, hezkou ženou s liščím obličejem a se zelenýma očima, ve kterých se zračil smutek.

„Já nevím, co bych k tomu, co tady vidíte, mohla dodat, Nadine," řekla Eva. „Na nějaké prohlášení tady není ani pravé místo ani čas. Mrtví mluví sami za sebe."

Když přišla domů jeho sestra a měla v obličeji tentýž vyčerpaný výraz, nechal ji o samotě. Nechtěl s ní mluvit o tom, co viděla a co dělala. Nechtěl na to myslet. Ani na Clarissu. A zatímco on sám dokázal natolik získat kontrolu nad svým myšlením, že si z něj ty obrazy smrti prostě vymazal, neměl už dost síly, aby dokázal pomoci i té ženě.

Říkal si, že Clarissa se teď od něho zřejmě odtáhne. Navzájem se od sebe odtáhnou, a tak to bude nejlepší. On dokončí práci, jak slíbil, a vrátí se do Arizony. Dá si půst, bude meditovat a zbaví své nitro myšlenek na ni.

Možná, že stráví několik dnů sám v poušti, než se jeho myšlení a srdce dostanou zase do rovnováhy.

Vtom k němu ventilací pronikly hlasy. Rozčilený smích muže a tiché žadonění ženy.

„Povídám ti, že mám chuť na sex. Ostatně to je to jediný, na co jsi dobrá."

„Prosím tě, B. D., mně dneska není dobře."

„Na to ti kašlu. Když ti řeknu, tak hezky roztáhneš nohy." Ozvala se rána a pak ostrý výkřik. Třesklo sklo. „Na kolena! Koukej si kleknout, ty děvko!"

„To bolí. Prosím –"

„Zaměstnej tu svou hubu jinak než tím věčným kňouráním. Jo, jo. Dej do toho trochu života, hergot. Zázrak, že se mi s tebou vůbec postaví. Pořádně, děvko! Víš, kde jsem ho měl včera večer? Kam jsem strkal to, co držíš v tý svojí ukňouraný puse? No přece do tý nový telefonistky, co jsem ji přijal. Ta se mi vyplatí."

Teď už funěl, chrčel jako zvíře. Zeke pevně stiskl oči a modlil se, aby už byl konec.

Ale nebyl, jen nastala změna a Clarissa plakala a prosila. Teď ji zřejmě znásilňoval, o tom nebylo nejmenších pochyb. Zeke se zarazil před schodištěm a s hrůzou zjistil, že drží v ruce kladivo. V uších mu prudce hučela krev.

Bože, dobrý Bože, co to dělám?

Právě když třesoucí se rukou kladivo odložil, zvuky se ztišily. Teď už bylo slyšet jen pláč. Zeke pomalu stoupal po schodech.

Tohle musí přestat. Někdo to musí zastavit. On se Bransonovi postaví, s holýma rukama, ale jako muž.

Prošel kuchyní. Ani jedna ze dvou služebných, které tu pracovaly, mu nevěnovala pozornost. Vešel do prostorné haly, prošel krásnými pokoji až ke vznosným schodům.

Možná, že bych se do toho neměl plést, pomyslel si, ale nikdo, nikdo nemá právo zacházet s jiným lidským tvorem tak, jak ten člověk zachází s Clarissou.

Kráčel halou doprava, uvažoval, který pokoj je asi přímo nad dílnou. Dveře byly dokořán; slyšel ji uvnitř plakat. Přiložil prst na vyleštěné dřevo dveří a otevřel je úplně. A spatřil ji, schoulenou na posteli, nahé tělo, na kterém se červenaly šrámy.

„Clarisso?“

Zvedla hlavu, vytřeštila oči, napuchlé rty se jí zatřásly. „Ach, Bože. Ne, ne, nechci, abyste mě takhle viděl. Jděte pryč.“

„Kde je?“

„Já nevím. Odešel. Ach, prosím, prosím.“ Vtiskla obličej do zmuchlaných přikrývek.

„Nemohl odejít. Já jsem právě přišel po hlavním schodišti.“

„Postranním vchodem. On tudy chodívá. Je pryč, odešel. Díky Bohu. Kdyby vás viděl.“

„Tohle musí přestat.“ Přistoupil k posteli, opatrně narovnal prostěradlo a ovinul je kolem ní. „Nemůžete dovolit, aby vám takhle ubližoval.“

„On nechce – Je to můj manžel.“ Vydala ze sebe vzdech, který Zekovi rval srdce. Byl tak beznadějný. „Nemám kam jít. Nikoho, ke komu bych se mohla uchýlit. Nebyl by na mne tak zlý, kdybych nebyla tak pomalá a nešikovná. Kdybych dokázala udělat to, co chce. Kdybych –“

„Přestaňte s tím.“ Vylétlo to z něho ostřeji, než zamýšlel, a když jí položil ruku na rameno, cukla sebou. „To, co se tu dělo, nebyla vaše chyba, ale jeho.“

Domníval se, že by se potřebovala s někým poradit. Potřebovala by se očistit. Potřebovala by se uchýlit na nějaké bezpečné místo. Měla zbědované tělo i sebedůvěru, a takové věci škodí duši. „Chci vám pomoct. Mohu vás odtud odvést. Můžete zůstat u mé sestry, než se rozhodnete, co dál. Existují různé programy, lidé, se kterými si můžete pohovořit. Policie,“ dodal. „Měla byste podat žalobu.“

„Ne. Policii ne!“ Přitáhla si prostěradlo těsněji k tělu a pokusila se vstát. V tmavě fialových očích jí blýskl strach.

„Kdybych to udělala, zabil by mě. On má u policie známé. Vysoce postavené lidi. Policii volat nemůžu.“

Začala se zase třást, takže Zeke zmírnil tón. „To teď není důležité. Dovolte, abych vám pomohl s oblékáním. Dovolte mi, abych vás zavedl k léčiteli – k doktorovi,“ opravil se, protože si uvědomil, kde je. „Pak si promluvíme o tom, co dál.“

„Ach, Zeku,“ vyrazila ze sebe a položila mu hlavu na rameno. „Žádné dál neexistuje. Nevidíte, jak jsem na tom? On mě nikdy nenechá odejít. Řekl mi to. Řekl mi, co se mnou udělá, když se budu snažit utéct. Já zkrátka nemám dost síly, abych s ním bojovala.“

Ovinul kolem ní ruku a začal ji houpat. „Ale já mám síly dost.“

„Jste ještě tak mladý.“ Potřásla hlavou. „To já už nejsem.“

„To není pravda. Cítíte se bezmocná, protože jste byla tak sama. Teď už nejste sama. Já vám pomůžu. A moje rodina také.“

Pohladil ji po uvolněných a pocuchaných vlasech, ucítil pod rukou ten jemný chuchvalec. „Doma, tam, kde bydlím,“ přesvědčoval ji tlumeným a uklidňujícím hlasem. „Tam je ohromný klid. Pamatujete se ještě na poušť, jak je široká a tichá? Tam se můžete uzdravit.“

„Těch pár dnů, které jsem tam strávila, jsem se cítila skoro šťastná. Ten prostor. Hvězdy. Vy. Kdybych věděla, že je šance –“

„Dejte mi tu šanci.“ Jemněji zvedl tvář. Škrábance na jejím obličeji mu téměř zlomily srdce. „Miluju vás.“

Vhrkly jí slzy do očí. „Ne, to nemůžete. Nevíte, co jsem udělala.“

„Nic, k čemu vás on donutil, nemá význam. A nezáleží ani na tom, co cítím já, ale na tom, co potřebujete vy. Nemůžete u něho zůstat.“

„Zeku, já vás do toho nesmím zatáhnout. To by byla chyba.“

„Já vás neopustím.“ Přitiskl ústa k jejím vlasům. „Až budete v bezpečí, tak půjdu, když budete chtít. Ale teprve až budete v bezpečí.“

„V bezpečí.“ Jen to slovo vydechla. „Už jsem přestala věřit, že bych se někdy cítila v bezpečí. Kdyby to jen šlo.“ Odtáhla se a podívala se mu do očí. „Potřebuju si to rozmyslet.“

„Clarisso!“

„Musím se ujistit, že to vydržím. Potřebuju čas. Prosím, pokuste se mě pochopit. Dejte mi ještě dnešek.“ Stiskla mu ruku. „On už mi ni-

čím nemůže ublížit víc, než tím, co udělal. Dejte mi ještě dnešek, abych do sebe mohla nahlédnout a přesvědčit se, jestli v sobě mám něco, co bych vám mohla nabídnout. Nebo vůbec někomu.“

„Já vás o nic nežádám.“

„Ale já vás ano.“ Rty se jí zachvěly do úsměvu. „Přece jen něco. Dáte mi číslo, na kterém vás zastihnu? Chtěla bych, abyste teď šel domů. B. D. se nevrátí dřív než zítra odpoledne a já po ten čas potřebuju být sama.“

„Tak dobře. Když mi slíbíte, že ať se rozhodnete jakkoli, zavoláte mi.“

„Zavolám.“ Sebrala z nočního stolku notýsek a podala mu jej. „Zavolám vám někdy během večera. Slibuju.“ Když jí napsal číslo, vzala notes a strčila jej do zásuvky. „A teď, prosím, jděte. Musím se přesvědčit, z kolika kousků se dokážu ještě složit dohromady.“

„Nebudu daleko,“ slíbil jí.

Počkala, až došel ke dveřím. „Zeku? Když jsem vás v Arizoně potkala – když jsem vás spatřila a podívala se na vás, zdálo se mi, že se ve mně pohnulo něco, o čem jsem myslela, že už dávno umřelo. Nevím, jestli je to láska. Nevím, jestli v sobě nějakou lásku ještě mám. Ale jestli ano, je vaše.“

„Já na vás dám pozor, Clarisso. On už vám nikdy neublíží.“

Otevřít dveře a opustit ji mu připadalo jako nejtěžší věc, kterou kdy udělal.

Kapitola čtrnáctá

Po příchodu do garáže věnovala Eva svému potlučenému vozidlu dlouhý podmračený pohled. Ne, že by vzhled byl to nejdůležitější. Díky tomu, jak si s ním Zeke a Roarke pohráli, byl vrak zase v dokonalém technickém stavu. Ale panebože, byl to přece jen vrak.

„Je to hanba, když poručík z oddělení vražd musí jezdit s tak ubohou rachotinou, zatímco chlápci od ilegálů si vozí zadky v takovejch fárech.“ Přitom závistivě pohlédla na nablýskané, elegantní terénní vznášedlo parkující dvě místa od ní.

„Chce to jen trochu práce na karoserii, trochu laku a novej kryt.“ Peabodyová otevřela dveře.

„Tady jde o princip. Policajti z vražd schytají vždycky to nejhorší.“ Eva přibouchla dvířka na své straně, což byla chyba, protože dveře odskočily a znovu se otevřely. „No skvělý, prima.“

„Taky jsem si té chybičky všimla, když jsem s ním včera jela domů. Musíte dveře trochu nadzvednout, maličko s nimi zakvrdlat a nechat je vklouznout dovnitř. Zeke vám to upraví, hned jak to půjde. Včera jsem ho na to zapomněla upozornit.“

Eva zvedla ruce a několikrát se zhluboka nadechla. „Dobrá, dobrá, tak už dost toho okecávání, jo?“

„Když vy ale, madam, umíte taky tak krásně okecávat.“

Než se Eva dala do manipulace s dveřmi, krátce na Peabodyovou pohlédla. „To už je lepší. Málem jsem si o vás začala dělat starosti. Už to budou skoro dva dny, co jsem od vás neslyšela jedinou drzou poznámku.“

„Nejsem nějak ve své kůži,“ zamumlala Peabodyová a pevně stiskla rty. Chutnaly ještě pořád po McNabovi.

Eva upevnila dveře. „Nějaký problém?“

„Já –“ Chtěla něco říct, ale přece jen jí to připadalo moc zahanbující. „Ale ne, žádný problém. Kde je nejbližší zastávka?“ Eva zvedla obočí. Nebylo obvyklé, aby Peabodyová nevešla do dveří, které před ní Eva otevřela. Ale pak si připomněla, že soukromý život je přece jen soukromý život, a stáhla se.

„Autotron. Sežeňte adresu.“

„Já ji znám. Je to pár bloků na západ od našeho domu, na Deváté. Mezi Devátou a Dvanáctou. Co tam má být?“

„Pán, co má rád bomby.“

A cestou Peabodyové všechno objasnila.

Když vjela do garáží Autotronu, bezpečák u brány se mrkl na auto a honem se šel podívat na odznak, který mu ukazovala.

„Už jste ohlášená, poručíku. Máte rezervované parkovací místo. Číslo třicet šest, patro A. Je to hned nahoře vlevo.“

„Kdo mě ohlásil?“ Divila se, proč se vůbec ptá.

„Roarke. Vyjeďte pak první řadou výtahů do osmého patra. Budou tam na vás čekat.“

Blýskla očima a vjela dovnitř. „On zkrátka nepochopí, kdy má jít od věci.“

„No jo, ale urychluje to postup. Šetří to čas.“

Eva chtěla říct, že nemá nijak naspěch, jenže to by bylo tak směšné, že radši sklapla pusu. Ale doutnalo to v ní. „Jestli už taky vyslechl Lamonta, uvážu mu na jazyku uzel.“

„Budu se smět dívat?“ zazubila se Peabodyová, když Eva zaparkovala. „Už se dostávám do své kůže.“

„Tak to ji zase opusťte.“ Ve vzteku zapomněla, práskla dveřmi a pak zaklela, když vodicí lišta dveří zazvonila o betonovou podlahu. „Blbec.“ Nejdřív ji nakopla, protože se jí zdálo, že o to přímo žadoní, a pak se s ní hmoždila, když se snažila nasadit ji zpátky do rámečku. „Opovažte se něco říct,“ varovala Peabodyovou. Potom zamířila k výtahu.

Peabodyová se ve výtahu postavila se založenýma rukama a pozorně sledovala postupující číslice nade dveřmi.

Osmé poschodí bylo široké a vzdušné a zdejší kanceláře a přijímací prostory zaplňovali zaměstnanci, nejrůznější poskokové a pečlivě upravení úředníci. Převládaly tu modrá a šedá barva, s překvapivými efekty ohnivě rudých květin, které lemovaly okna a centrální pult.

Eva si uvědomila, že Roarke si na květiny v pracovním prostředí potrpí – opravdu všude. Jeho hlavní stan dole ve městě jimi byl doslova přeplněný.

Sotva vystoupila z výtahu a začala sahat po odznaku, už tu byl vysoký pán v přísně střiženém černém obleku a s uctivým úsměvem na tváři.

„Poručíku Dallasová! Roarke vás očekává. Kdybyste mě laskavě s vaší asistentkou následovaly.“

Její horší část by mu byla ráda poradila, aby informoval svého nadřízeného, že jí má svůj apartní nos uklidit z cesty, ale spolkla to. Potřebovala mluvit s Lamontem, a když se Roarke rozhodl, že je k němu zavede on, zabere to asi daleko méně času a energie, než kdyby ho měla obejít.

Šly tedy za ním přes kanceláře, honosné úřadovny s dalšími květinami a přes dvojité dveře, které před ní otevřel a které vedly do prostorné zasedací místnosti.

Centrální stůl tvořila silná světlá deska, okolo níž byly rozestavěné židle s tmavomodrými čalouněnými sedadly i opěradly. Krátkým pohledem se stačila ujistit, že se všechno vyznačuje pohodlím a špičkovou technologií, která se dala očekávat u všeho, na co Roarke vloží svou ruku a jméno.

Byl tam maxi AutoChef a lednička, plně vybavené komunikační centrum, velice živý zábavní kout a široké okno s bezpečnostním zařízením a stíněním proti slunci.

Na obrovské nástěnné obrazovce blikalo a odvíjelo se jakési animované schéma. Muž sedící v čele stolu od něj odvrátil oči, zvedl obočí a věnoval své ženě přívětivý úsměv.

„Poručíku, Peabodyová, vítám vás. Děkuji vám, Gatesi.“

Počkal, až se za úředníkem zavřou dveře a pak jim pokynul. „Posaďte se. Nechcete trochu kávy?“

„Nesednu si ani nepotřebuju žádný zatracený kafe,“ spustila Eva.

„Já bych si kafe dala.“ Peabodyová sebou cukla pod Eviným zdrcujícím pohledem. „Ale na druhou stranu.“

„Sedněte si,“ přikázala jí Eva. „A ticho.“

„Ano, madam.“ Usedla, byla zticha, ale ještě než se stala slepou, hluchou a neviditelnou, vyslala k Roarkeovi vděčný pohled.

„Prosila jsem se tě, abys mě ohlašoval?“ spustila Eva. „Žádala jsem tě, abys tu byl, až přijdu vyslechnout Lamonta? Jsem uprostřed mimořádně citlivého vyšetřování, které by mi s chutí vyrvali federálové.

Nepřeju si, aby v něm tvoje jméno figurovalo častěji, než je absolutně nezbytné. Došlo ti to?“

Během své řeči k němu kráčela a skončila tím, že mu zapíchla ukazováček do ramene.

„Bože, jak já miluju, když mě plísníš.“ Když sykla mezi zuby, jen se usmál. „Prosím tě, pokračuj.“

„To není žádná sranda. Nemáš snad dost práce s ovládáním zemí, s nákupem malých průmyslových států a s jinými obchody?“

„Ano.“ Z očí mu zmizel humor, zůstal jen tmavý a intenzivní pohled. „A tohle je právě jeden z nich. Zrovna tak, jako je jedním z nich ten hotel, ve kterém včera zemřela spousta lidí. Když se ukáže, že by s tím mohl být jakýmkoli způsobem spojen některý můj zaměstnanec, tak je to stejně moje záležitost jako tvoje, poručíku. Myslel jsem, že to chápeš.“

„Kvůli tomu včerejšku si nemáš co vyčítat.“

„Kdybych totéž řekl já tobě, budeš mě poslouchat?“

Chviličku na něho hleděla a přála si, aby jeho stanovisko nechápala tak jasně. „Vyslýchal jsi Lamonta?“

„Udělal jsem to jinak. Změnil jsem svůj dopolední program, zařídil jsem, abys byla ohlášená, a ujistil jsem se, že Lamont bude ve své laboratoři. Ještě jsem pro něho neposlal. Usoudil jsem, že nejdřív se vyřádíš na mně.“

Když už jsem takhle předvídatelná, bude nejlepší trochu přehodit výhybku. „Než pro Lamonta pošleš, dala bych si to kafe.“

Obrátil se, aby to zařídil, ale ještě dřív jí přejel prsty po konečcích vlasů. Eva se usadila na židli a zahučela na Peabodyovou:

„Co tak čučíte?“

„Nečučím, madam.“ Peabodyová se schválně zadívala jinam. Je tak fascinující je spolu pozorovat, říkala si. Jak se přetahují o nadvládu. Jak se na sebe zahledí, když se jejich myšlenky setkají. Člověk to vidí přímo před sebou. Nedokázala si představit, jaké to je, mít s někým takové spojení. Tak prolnuté, že stačí, aby se špičky prstů lehce dotkly konečků vlasů, a znamená to prosté a absolutní vyznání lásky. Asi si mimoděk povzdechla. Když před ni Roarke postavil šálek s kávou, naklonil hlavu a tlumeně se zeptal: „Nemocná?“ A položil jí ruku na rameno.

Peabodyová byla přesvědčená, že má plné právo pocítit příjemný závan tepla a lehkou slast, kterou zažívala téměř pokaždé, když se podívala do té jeho podivuhodné tváře. Ale obávala se, že Evě by nebylo vhod, kdyby vzdychla ještě jednou. „Mizerná noc," utrousila jenom, sehnula hlavu a soustředila se na kávu.

Roarke jí krátce stiskl rameno, což způsobilo, že jí poskočilo srdce. Pak se obrátil k Evě. „Lamont tu bude hned. Rád bych byl při tom, až ho budeš vyslýchat. A," pokračoval se zdviženou rukou, „ještě než mi povíš, proč bych tu během oficiálního výslechu neměl být, chci ti připomenout, že toho člověka nejen zaměstnávám, ale že ho hezkých pár let znám. Poznám, když bude lhát."

Eva zabubnovala prsty na stůl. Znala tenhle jeho pohled – chladný, nevyzpytatelný, soustředěný. Ten toho dokáže prozkoumat a pochopit stejně tolik jako zkušený policejní vyšetřovatel veterán.

„Ale budeš jen pozorovat. Nebudeš ho ani vyslýchat, ani nebudeš mít k výslechu žádné poznámky, pokud nerozhodnu jinak."

„Souhlasím. Už máš zařízenou tu cestu do Maine?"

„Jak tady budu hotová, chytíme kyvadlovou dopravu."

„Na letišti je připravený tryskáč. Použij ho."

„Ne, použijeme kyvadlovou." opakovala Eva, ačkoli Peabodyová zvedla hlavu a zatvářila se stejně nadějně jako štěně, které větří mámino mlíčko.

„Nebuď tak umíněná," domlouval jí Roarke. „Ten tryskáč vás tam dostane dvakrát rychleji a bez potíží. A můžeš nám tam koupit k večeři pár humrů."

Už se jí třepalo na jazyku *ani náhodou*, ale spolkla to, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Představení začíná," zamumlal Roarke a opřel se ve svém křesle. „Vstupte."

Lamont měl hladké, baculaté tváře, jasně modré oči, a od doby, kdy byla pořízena jeho identifikační karta, mu na bradě přibyl vytetovaný hořící šíp. Také si nechal narůst delší vlasy, konstatovala Eva, takže se mu vlnily v tmavohnědých kadeřích až po bradu a dodávaly mu spíš andělský vzhled, než vzhled rázného konzervativního mladíka, jak se jí jevil na obrazovce včera v noci.

Měl na sobě bílý laboratorní plášť, oblečený přes bílou košili, zapnutou až po ohryzek, a rourovité černé kalhoty. Odhadla, že boty má ručně šité a drahé. Mohla je porovnat s nekonečnými řadami Roarkeových bot.

Krátce a zdvořile pokynul Evě, déle se zahleděl na uniformu Peabodyové a pak upřel pozorný pohled na Roarkea.

„Přál jste si se mnou mluvit?“ Jeho hlas měl jemný francouzský přízvuk, jako by byl lehce okořeněný tymiánem.

„Tohle je poručík Dallasová z newyorské policejní centrály.“ Roarke nevstal ani mu nepokynul, aby si sedl. Mlčky přenechal vedení Evě. „Ona s vámi chce mluvit.“

„Ano?“ Dobře ovládaný úsměv byl lehce udivený.

„Posaďte se, pane Lamonte. Mám k vám pár otázek. Pokud byste si přál, můžete si přizvat svého advokáta.“

Dvakrát pomalu zamrkal. „A potřebuju advokáta?“

„To já nevím, pane Lamonte. Vy ano?“

„Nechápu proč.“ Usedl a chvilku se vrtěl, než našel správnou polohu. „O co vlastně jde?“

„O bomby,“ usmála se suše Eva. „Peabodyová, prosím záznam,“ dodala a přečetla Lamontovi jeho práva. „Co víte o včerejším výbuchu v hotelu Plaza?“

„Jen to, co jsem viděl v televizi. A dnes ráno ještě upřesnili počet obětí. Toho času je jich přes tři sta.“

„Pracoval jste někdy s plastonem, pane Lamonte?“

„Ano.“

„Takže víte, co to je?“

„Jistě.“ Znovu se zavrtěl. „Je to lehká, elastická a velice nestálá hmota, používaná ponejvíce jako detonační faktor výbušnin.“ Od chvíle, kdy si sedl, postupně ztrácel barvu, ale stále jí pevně hleděl do očí. Jeho oči však už nebyly tak živé. „Výbušniny, které zde v Autotronu vyrábíme pro vládní zakázky a pro některé soukromé koncerny, často obsahují i nepatrné množství plastonu.“

„Jak jste na tom s řeckou mytologií?“

Jeho prsty se na stole spojily, pak zase pustily a znova spojily. „S čím, prosím?“

„Znáte někoho jménem Kassandra?“

„To prosím neznám.“

„Znáte se s nějakým Howardem Bassim, všeobecně známým jako Šíbr?“

„Ne.“

„Jak trávíte volný čas, pane Lamonte?“

„Svůj – svůj volný čas?“

Opět se usmála. Změnou tématu se jí podařilo vyvést ho z konceptu. „Koníčky, sport, zábava. Roarke z vás přece nedře kůži nepřetržitě, ne?“

„Já – ne.“ Zaletěl pohledem k Roarkeovi a zase zpátky. „Trochu hraju házenou.“

„Týmově, nebo sólově?“

„Většinou sólově.“

„Váš otec vyráběl během francouzské války bomby,“ pokračovala. „On pracoval týmově, nebo sólově?“

„Já – on pracoval pro ASR – to je Armáda sociálních reforem. A to byl pravděpodobně tým.“

„Já myslela, že privatizíroval, že pracoval pro toho, kdo nabídl víc.“ Lamont zrudl.

„Můj otec byl vlastenec.“

„Sabotáže pro různé účely. Teroristé se často považují za patrioty.“ Stále hovořila mírným tónem, ale v jeho očích poprvé spatřila záblesk vzteku. „Věříte v odůvodněné sabotáže, Lamonte? V masakry a obětování nevinných ze spravedlivých a oprávněných důvodů?“

Otevřel ústa, zase je zavřel a zhluboka se nadechl. „Válka je něco jiného. Za časů mého otce byla naše země ovládána vykořisťovatelskými byrokraty. Druhá francouzská revoluce byla nutná, aby vrátila lidu moc a spravedlnost, na kterou měl právo.“

„Takže,“ usmála se lehce Eva, „to chápu jako ano.“

„Já nevyrábím bomby k politickým účelům. Já je vyrábím pro odpalování hornin, pro demolice starých budov. Prázdných budov. Pro vojenské zkoušky. Na zakázky,“ dodal už mírně. „Autotron je vážená společnost s dobrou pověstí.“

„To se vsaďte. Děláte rád petardy?“

„Tady petardy nevyrábíme.“ Teď byl jeho tón lehce jízlivý a o trošku víc francouzský. „Naše prostředky mají vysokou úroveň, jsou technologicky dokonalé. Vyrábíme to nejlepší, co je na trhu.“

„Promiňte. Ale vy ty technologicky dokonalé výrobky vysoké úrovně vyrábíte s chutí?“

„Ano. Má práce mě baví. Vás ta vaše také baví?“

Eva trochu povýšeně přikývla.

„Baví mě využívat svých schopností.“

„Mě taky. Děkuji vám, pane Lamonte. To je vše.“

Malý úsměšek, který mu začínal hrát na ústech, zvadl.

„Takže můžu jít?“

„Ano, děkuji vám. Peabodyová, ukončete záznam. Roarkeu, děkujeme za poskytnutí místnosti.“

„My v Autotronu jsme vždycky potěšeni, když můžeme spolupracovat s policií.“ Pozvedl obočí směrem k Lamontovi.

„Myslím, že poručík Dallasová s vámi skončila, Lamonte. Můžete se vrátit ke své práci.“

„Ano, pane.“ Ztuhle vstal a vyšel z místnosti.

Eva se opřela dozadu. „Lhal.“

„Ó ano,“ souhlasil Roarke. „Lhal.“

„O čem?“ vyhrkla Peabodyová, než se stačila zarazit.

„Zná název Kassandra a ví o Šíbrovi.“ Eva se zamyšleně škrábala na bradě. „Nejdřív byl trochu nejistý, ale pak se začal dostávat do varu. Policajty nemá rád.“

„To je celkem běžné,“ upozornil Roarke. „Stejně jako je běžným omylem některé policajty podceňovat. Ke konci měl dojem, že tě docela úspěšně vytáčí.“

Odfrkla si a vstala. „Amatér. Peabodyová, zajistěte, ať se na našeho přítele Lamonta někdo pověsí. Roarkeu, ráda bych, abys –“

„Zkontroloval jeho pracovní záznamy, zrevidoval jeho vybavení a soupis materiálu a požadavků a udělal čerstvou inventuru.“ Vstal taky. „To už se děje.“

„Vejtaho!“

Vzal ji za ruku, a protože ho vždycky potěšilo, když ji mohl pozorovat při práci, lehce jí políbil prsty, ještě než stačila ucuknout. „Nespustím ho z očí.“

„Ale z dálky,“ nařídila mu. „Chci, aby měl pocit, že z toho vyšetřování vyvázl. Peabodyová.“ Otočila se a významně zakašlala, když přistihla svou pomocnici, jak hledí do prázdna. „Peabodyová, probuďte se!“

„Madam!“ Zamrkala, vyskočila, až málem porazila židli. Když viděla, jak se Roarkeova moudrá ústa přitiskla na Eviny prsty, přišlo jí na mysl, co si pro ni tentokrát připraví McNab.

„Zůstaň, prosím tě, na planetě. Spojím se s tebou,“ dodala Eva směrem k Roarkeovi.

„To určitě udělej.“ Šel s nimi ke dveřím, pak vzal Peabodyovou za loket a trochu ji pozdržel. „Šťastný chlapík,“ zašeptal jí.

„Cože? Kdo?“

„Ten, o kterém jste právě snila.“

Zazubila se jako idiot „Ještě není, ale bude.“

„Peabodyová!“

Peabodyová zakroutila očima a poskočila, aby Evu dohonila.

„Vezmi si ten tryskáč, poručíku!“ zavolal za ní Roarke.

Eva se ohlédla přes rameno a spatřila ho – vysokou, báječnou postavu, jak stojí v širokých dveřích. Zatoužila mít víc času a soukromí, aby se mohla vrhnout zpátky a uštědřit těm nádherným rtům malé kousnutí. „Možná.“ Pokrčila rameny a zamířila k výtahu.

Ten tryskáč si nakonec vzala – jednak, aby Peabodyová přestala fňukat a jednak, aby ušetřila čas. Měla pravdu. V Maine byla krutá zima. Samozřejmě si zapomněla vzít rukavice, takže když vystoupila z letadla do ostrého větru, musela zabořit ruce do kapes.

Přispěchal k nim letištní zaměstnanec v zimním overalu a podával jí kód k autu.

„Co je to?“

„Vaše vozidlo, poručíku Dallasová. Máte je připravené v zeleném parkovacím prostoru, druhé patro, číslo pět.“

„Roarke,“ zamumlala a zastrčila kód do kapsy spolu se zmrzlými prsty.

„Ukážu vám cestu.“

„Jo, prosím vás.“

Přešli přes letištní plochu do tepla letištní budovy. Soukromý dopravní sektor byl klidný až posvátně tichý, na rozdíl od neustálého hluku, tlačenice a četných prodejců jídla a dárků ve veřejné části.

Sjeli výtahem do zeleného oddílu a tam zřízenec Evě předvedl štíhlé černé polovznášedlo, vedle kterého vypadaly všechny teréňáky detektivů z ilegálního jako dětská autíčka.

„Jestli si snad přejete nějaké jiné provedení nebo značku, můžete je mít," řekl jí.

„Ne, to je v pořádku. Díky" Počkala, až zmizí, a pak teprve zasípala: „S tímhletím musí přestat."

Peabodyová pohladila nablýskaný blatník. „Proč?"

„Protože." To bylo všechno, co si Eva dokázala vymyslet, když odkódovala dveře.

„Vymapujte směr k Monice Rowanové."

Peabodyová se usadila a zamnula si ruce, když prozkoumala palubní desku. „Vzduchem, nebo po zemi?"

Eva ji proklála ocelovým pohledem. „Po zemi, Peabodyová."

„Ať po zemi nebo vzduchem, vsadím se, že tahle krasavice to hravě zvládne." Naklonila se dopředu a studovala počítačový systém. „Ajaj, ono už je to *nabité.*"

„Strážníku, přestaňte se divit jako šestnáctka a najděte tu zatracenou cestu."

„Někomu je šestnáct pořád," zamumlala Peabodyová, ale poslechla.

Vestavěný monitor okamžitě odpověděl detailní mapou nejvhodnější trasy.

Přejete si během cesty sluchové pokyny? zeptal se jich teplý hedvábný baryton z počítače.

„To snad zvládneme i bez tebe, chytráku," odpověděla mu Eva a zamířila k výjezdu.

Jak si přejete, poručíku Dallasová. Cesta měří 10,3 míle. Předpokládaná doba jejího trvání v tuto denní dobu, v tento den v týdnu a při uváděných omezeních rychlosti je dvanáct minut, osm vteřin.

„Ach, to my určitě překonáme," ušklíbla se Peabodyová na Evu. „Že jo, poručíku?"

„Nejsme tady kvůli lámání rekordů.“ Projela korektně parkovištěm, zčásti vzala křížem a zčásti objela letištní dopravu a vyřítila se bránou ven.

A už byla na dálnici, dlouhé, široké, otevřené.

Musela si přiznat, že je přece jenom člověk. Šlápla na to.

„Páni! Tohle bych chtěla,“ ušklíbla se Peabodyová, když se kolem nich krajina jen míhala. „Kolik myslíte, že takový miláček stojí?“

Tento model se prodává za sto šedesát dva tisíce dolarů včetně daně, poplatků a řidičského průkazu.

„No maucta.“

„Pořád se cítíte na šestnáct, Peabodyová?“ zasmála se krátce Eva a vjela na správnou odbočku.

„Jo, a budu muset požádat o zvýšení platu.“

Dospěly k věžákům, odkud lidé dojíždějí do práce, k nákupním střediskům a hotelovým komplexům, které ohraničují předměstí. Tady už doprava na silnici i ve vzduchu houstla, ale pořád byla dobře řízená a skýtala dostatek prostoru. Evě se okamžitě začalo stýskat po New Yorku a jeho ošklivých ulicích, po neomalených prodejcích a nadávajících chodcích.

„Jak můžou lidi žít v takových městech?“ ptala se Peabodyové.

„Je to tu, jako kdyby to někdo vystřihl z turistické diskety, udělal pár set kopií a polepil jimi každé zatracené město v téhle zemi. Všechna jsou stejná.“

„Někteří lidé jsou rádi, když je to všude stejné. Uklidňuje je to. Když jsem byla malá, byli jsme v Maine na výletě. Mount Desert Island, národní park.“

Eva se otřásla. „Národní parky jsou plné stromů a stopařů a odporných malých brouků.“

„No jo, v New Yorku brouci nejsou.“

„Docela bych někdy uvítala jednoho takového švába.“

„Tak ke mně přijďte na návštěvu. Někdy s nimi pořádáme večírky.“

„Stěžujte si vedoucímu.“

„Jo, to je tak platný.“

Eva odbočila doprava a musela zpomalit, protože se silnice zúžila. Zdejší dvojdomky a trojdomky byly staré a nešťastně namačkané dohromady. Trávníky tiše skomíraly, tam, kde roztál sníh, prokukovala

trpce žlutá tráva. Eva zajela nahoru na popraskaný chodník a vypnula motor.

Vaše cesta skončila. Uplynulo devět minut čtyřicet osm vteřin. Zakódujte, prosím, dveře.

„Klidně byste utrhla další dvě minuty, kdybyste šla do vzduchu, nad ten provoz," poznamenala Peabodyová, když vystupovaly.

„Přestaňte se křenit a nasaďte policajtský výraz. Monica se kouká z okna." Eva se vydala po hrbolaté neproházené cestě a zabouchala na prostřední dveře trojdomku.

Musela dlouho čekat, ačkoli usoudila, že Monice stačilo se jít pouhé tři schody, aby se dostala od okna ke dveřím. Nečekala žádné vřelé přivítání. A taky se jí ho nedostalo. Dveře se otevřely na škvíru a vykouklo jedno tvrdé šedé oko. „Co chcete?"

„Jsem poručík Dallasová, newyorská policie, a tohle je moje asistentka. Potřebuju se vás zeptat na pár věcí, paní Rowanová. Můžeme jít dál?"

„Tady není New York. Nemáte tady žádné oprávnění a nemáte tu co dělat."

„Máme jen pár otázek," opakovala Eva. „A dostaly jsme svolení, abychom si vyžádaly rozhovor s vámi. Pro vás, paní Rowanová, by bylo snadnější, kdybychom jej vedly tady, než kdybychom musely zařídit, abyste byla odvezena do New Yorku."

„Nemůžete mě přinutit, abych jela do New Yorku."

Eva se ani nenamáhala vzdychat a schovala do kapsy odznak, který předtím nabídla Monice k prostudování. „Ale ano, můžeme. Jen bychom vám nechtěly působit potíže. Nezdržíme vás dlouho."

„Nemám ve svém domě ráda policii." Ale přece jen otevřela dveře. „Prosím, ničeho se tu nedotýkejte."

Eva vstoupila do prostoru, který jakýsi architekt patrně žertem nazval foyer. Ve skutečnosti to bylo pouze něco přes jeden čtvereční metr omšelého a krutě vydřeného linolea.

„Očistěte si boty. Otřete si své špinavé policajtské boty, než vstoupíte do mého domu."

Eva poslušně ucouvla na rohožku a očistila si boty. To jí poskytlo ještě chvilku, aby si mohla Monicu Rowanovou prohlédnout.

Fotka ve spisech byla věrná. Ta žena měla tvrdý obličej, zasmušilé oči a působila celá šedivě. Oči, pleť, vlasy – všechno mělo téměř stejnou chmurnou barvu. Měla na sobě flanel od hlavy k patě a Evě, oblečené do bundy a džíns, začínalo být v horku, které v domě panovalo, nepříjemné vedro.

„Zavřete ty dveře! Pouštíte ven teplo a připravujete mě o peníze. Víte, co to stojí, vytopit tenhle dům? Ten elektrárenský podnik řídí ta vládní chamraď!“ Peabodyová si rovněž očistila boty, vešla, zavřela dveře a zůstala stát přimáčknutá těsně za Evou. Monica se postavila nasupeně proti nim, paže zkřížené na prsou. „Tak se zeptejte, na co musíte, a vypadněte.“ Opravdová yankeeská pohostinnost, pomyslela si Eva. „Je tady trochu těsno, paní Rowanová. Možná bychom si mohly pohovořit v obývacím pokoji.“

„Ale pospěšte si s tím. Mám moc práce.“ Otočila se a vedla je do obývací místnosti velikosti pokojíku pro panenky.

Vládla tam úzkostlivá čistota; jediná židle a malá pohovka byly pokryté igelitem. Dvě stejné lampy měly dosud na stínidlech ochranné obaly. Eva se rozhodla, že si přece jen nesedne.

Okenní závěsy byly zatažené až na uzounkou štěrbinu, která byla jediným zdrojem světla. Byly tam lapače prachu, ale žádný prach. Eva si představila, že kdyby sem náhodou zabloudil mol, vmžiku by zaječel hrůzou. Na povrchu stolků tančil tucet čistotou zářících nadšených figurek. Laciný model kočkoandroida se vrzavě zvedl z koberečku, chraplavě zamňoukal a zase se složil zpátky.

„Tak se ptejte a pak jděte. Mám rozdělanou práci v domácnosti.“

Eva jí odrecitovala revidovanou Mirandu, jakmile Peabodyová zapnula natáčení. „Jste si vědoma svých práv a povinností, paní Rowanová?“

„Já jen vím, že jste přišly do mého domu bez pozvání a rušíte mě v práci. Nepotřebuju žádného milosrdného liberálního advokáta. Stejně jsou to všechno vládní loutky, které se přiživují na počestných občanech. Tak dělejte.“

„Byla jste provdána za Jamese Rowana.“

„Až do chvíle, kdy ho vláda i s mými dětmi zavraždila.“

„V době jeho smrtí jste s ním nebydlela.“

„To ještě neznamená, že jsem nebyla jeho žena, ne?“

„Ne, madam, jistěže ne. Můžete mi prozradit, proč jste žila odděleně od něho a od svých dětí?“

„To je soukromá záležitost mého manželství.“ Monica sevřela pevněji ruce na hrudi. „Jamie toho měl na starosti moc. Byl to velký muž. A povinností manželky je vyhovět manželovým potřebám a přáním.“

Eva na to jen zvedla obočí. „A vaše děti? Brala jste v úvahu i jejich potřeby a přání?“

„On potřeboval mít své děti okolo sebe. Jamie je zbožňoval.“ *Ale vás už tolik ne, že?* uvažovala Eva. „A co vy, paní Rowanová, vy jste své děti také zbožňovala?“ Tuhle otázku nebylo nutné klást, a jakmile ji Eva vyslovila, sama se za ni zastyděla.

„Já jsem je přece porodila, ne?“ Monica agresivně vystrčila hlavu na vychrtlém krku. „Každé z nich jsem v sobě nosila devět měsíců, porodila je v bolestech a v krvi. Starala jsem se o ně, udržovala je v čistotě, krmila jsem je, a vláda mi za to všechno uštědřila almužnu. Každý zatracený policajt vydělával tenkrát víc než profesionální matka. Kdo myslíte, že k nim v noci vstával, když řvaly? Kdo po nich uklízel? Neexistuje nic špinavějšího než malé děti. Když jsou v domě děti a chcete mít doma čisto, tak abyste si upracovala ruce až na kost.“

Příkladná mateřská láska, pomyslela si Eva, ale zase si připomněla, že o to jí nejde.

„Vy jste věděla o aktivitách svého manžela? O jeho spojeni s teroristickou skupinou Apollon?“

„Všecko propaganda a lži. Vládní prolhanost.“ Přímo to ze sebe vyplivla.

„Jamie byl veliký člověk. Hrdina Kdyby on byl prezidentem, netopila by se dnes tahle země v takovém bahně, se všemi těmi kurvami po ulicích a se vší tou špínou.“

„Vy jste s ním spolupracovala?“

„Práce ženy je udržovat v čistotě dům, připravovat slušné jídlo a vychovávat děti.“ Stiskla rty v úsměšku. „Vy dvě se možná chcete vyrovnat mužům, ale já jsem si byla dobře vědomá toho, proč Bůh stvořil ženu.“

„Bavil se s vámi o své práci?“

„Ne.“

„Stýkala jste se s některým z jeho společníků?“

„Já jsem byla jeho manželkou. Mou starostí bylo zabezpečit čistý domov jemu a lidem, kteří v něj věřili.“

„William Henson v něj taky věřil.“

„William Henson byl věrný a skvělý člověk.“

„Nevíte, kde bych toho věrného a skvělého člověka mohla najít?“

Monica se usmála, slabě a zatrpkle. „Uštvali ho a zabili vládní vlčáci, tak jako zabili všechny věrné.“

„Vážně? Nenašla jsem žádné údaje, které by svědčily o jeho smrti.“

„Spiknutí. Konspirace. Utajení.“ Z koutku úst se jí začal hrnout tenký pramínek sliny. „Vytáhli počestné lidi z domovů, zavřeli je do klecí, týrali je hladem a mučili je. Popravili je.“

„Taky vás vytáhli z domova, paní Rowanová? Taky vás zamkli a mučili?“

Monica přivřela oči do úzkých škvírek. „Já jsem neměla nic z toho, co chtěli.“

„Mohla byste mi říct jména těch, kteří v něj věřili a jsou ještě dnes naživu?“

„Je to víc jak třicet let. Přicházeli a odcházeli.“

„A co jejich ženy? Děti? Jistě jste se stýkala s jejich rodinami.“

„Já jsem se musela starat o dům. Neměla jsem čas na společenské styky.“

Eva se rychle rozhlédla po místnosti. Nikde žádná obrazovka. „Sledujete události, paní Rowanová? Současné události.“

„Já si hledím svého. Nepotřebuju vědět, co dělají cizí lidi.“

„Tak to možná ani nevíte, že včera jedna teroristická skupina, která si říká Kassandra, připravila explozi v newyorském hotelu Plaza. Usmrtilo to stovky lidí. Byly mezi nimi ženy a děti.“

Šedé oči krátce zajiskřily a pak se zase zklidnily. „Měly sedět pěkně doma, tam, kam patří.“

„Vás nezajímá, že skupina teroristů zabíjí nevinné lidi? A že ta skupina je, jak to vypadá, spojena s vaším nebožtíkem manželem?“

„Nikdo není nevinný.“

„Ani vy, paní Rowanová?“ Než mohla Monica odpovědět, Eva pokračovala: „Nespojil se někdo z Kassandry i s vámi?“

„Já se starám o své. Nevím nic o žádném výbuchu v tom vašem hotelu, ale jestli chcete něco vědět, tak by na tom tahle země byla líp,

kdyby se celé to město propadlo do pekla. Věnovala jsem vám všechen čas, který jsem chtěla. A teď si přeju, abyste vypadly, nebo zavolám svého veřejného zástupce.“

Eva zkusila ještě jeden výstřel. „Paní Rowanová, váš manžel a jeho skupina nikdy nežádali peníze. Ať dělali cokoli, dělali to z přesvědčení. Kassandra teď drží město jako rukojmí a žádá peníze za jeho bezpečí. Schvaloval by tohle James Rowan?“

„O tom já nic nevím. Povídám vám, abyste odešly.“

Eva vytáhla z kapsy vizitku a opřela ji o sošku rozesmáté dívčiny. „Pokud si vzpomenete nebo přijdete na něco, co by nám mohlo pomoci, byla bych vám vděčná, kdybyste zavolala. A děkuju za čas, který jste nám věnovala.“

Obrátily se k východu s Monicou v patách. Venku nasála Eva čerstvý vzduch. „To se radši vrátím ke kurvám a svinstvu, Peabodyová.“

„To bych řekla.“ Aby to dokázala, pořádně se oklepala. „Být dítětem, dala bych přednost hladovým vlkům, než aby mě vychovávala tahle ženská.“

Eva se ohlédla a spatřila, jak skulinou v závěsech vykukuje šedivé oko. „Jaký je v tom rozdíl?“

Monica je sledovala pohledem a počkala, až auto odjede. Vrátila se do pokoje a sebrala vizitku. Mohla by to být štěnice, pomyslela si. Jamie ji dobře vycvičil. Spěchala do kuchyně, nacpala vizitku do recyklátoru a spustila kvílivý stroj. Spokojeně přistoupila k videofonu na stěně. Může být napíchnutý, ovšemže může být taky napíchnutý. Všechno může být napíchnuté. Odporní policajti. Stáhla rty, vytáhla ze zásuvky malou rušičku a strčila ji do telefonu.

Splnila svou povinnost; ne? A bez odmlouvání. Čas pro vyrovnání dávno minul. Naprogramovala číslo.

Chci svůj podíl,“ zašeptala, když uslyšela na druhé straně hlas. „Zrovna tu byla policie, vyslýchali mě. Nic jsem jim neřekla. Ale příště, kdoví? Třeba bych poručíkovi Dallasové od newyorské policie mohla prozradit věci, že by špicovala uši. Chci svůj podíl, Kassandro,“ opakovala a přitom se s hadříkem namočeným v dezinfekci vrhla na malou šmouhu na pultě. „Zasloužila jsem si ho.“

Kapitola patnáctá

Drahý soudruhu!

Naše jméno je Kassandra.

Jsme věrní.

Doufáme, že jsi obdržel zprávy o posledním vývoji událostí a že tě potěšily. Zatím už probíhají další kroky našeho plánu. Stejně jako v šachových partiích, které jsme spolu hrávali za dlouhých tichých nocí, je třeba teď pro královnu obětovat pěšáky.

Tentokrát vás chceme požádat, abyste se za nás ujal určité drobné záležitosti. Náš čas je totiž omezený a musíme se nyní soustředit na bezprostřední akce. V příštích několika dnech bude načasování životně důležité.

V příloze naleznete data, která budete potřebovat k provedení dlouho připravované exekuce. Doufali jsme, že tuto záležitost vyřídíme v budoucnu sami, ale vyskytly se okolnosti, které vyžadují, aby byla provedena ihned.

Není však důvod k žádným obavám.

Nesmíme naše spojení zbytečně prodlužovat. Vzpomeňte si na nás při večerních zprávách. Vyslovte naše jméno.

Naše jméno je Kassandra.

Zeke zůstal celý den doma; obával se, že jakmile by odešel do lahůdkářství naproti koupit si tofu, mohla by zavolat Clarissa. Litoval, že jí nedal číslo na svůj kapesní videofon.

Nezahálel však ani chvilku. V bytě byla řada drobných prací, kterým jeho sestra nevěnovala pozornost. Vyčistil kuchyňský odpad, spravil kapající kohoutek, obrousil v ložnici rámy oken a dveří, aby nedrhly, a poradil si se svéhlavým vypínačem v koupelně.

Škoda, že nepomyslel na to, aby koupil pár součástek, mohl jí vylepšit celý systém osvětlení. Musí na to pamatovat a udělat to dřív, než odjede do Arizony, pokud na to bude čas.

Pokud už dnes večer nebudou s Clarissou na cestě na Západ.

Proč jen nevolá?

Když se přistihl, že zase civí na videofon, sebral se a šel do kuchyně vrhnout se na recyklovač. Odmontoval jej, vyčistil a zase ho připevnil na místo.

Pak se znovu zahleděl do prázdna a začal si představovat, jaké to bude, až si Clarissu odveze domů.

Nepochyboval, že ji jeho rodina vlídně uvítá. I když v dogmatu volného věku nebylo výslovně uvedeno, že je třeba poskytnout bez zbytečných otázek a omezení azyl a pohodlí tomu, kdo je v nouzi, znal dobře ušlechtilá srdce těch, kdo ho vychovali. Jejich otevřenost a velkorysost. Přesto si však uvědomoval, že jeho matka má bystré oči a že rozpozná jeho city, ať se bude sebevíc snažit je ukrýt. A tušil, že jeho romantický vztah s Clarissou nebude schvalovat. V duchu slyšel, co mu matka poradí, právě tak dobře, jako kdyby teď byla v kuchyni s ním.

Ona se teď musí zotavit, Zeku. Potřebuje čas a prostor, aby si poznala své nitro. Nikdo nemůže své srdce dobře poznat, dokud je tak hluboce zraněné. Ustup stranou a buď jí přítelem. Na víc nemáš právo. A ona také ne.

Věděl, že matka bude mít k takovému kázání dobré důvody. Ale zrovna tak dobře věděl, že i když se on bude sebevíc snažit vzít si její radu k srdci, je už příliš hluboce zamilovaný, než aby se obrátil.

Ovšemže bude ke Clarisse přistupovat opatrně, jemně, bude s ní zacházet tak, jak se sluší. Přiměje ji k terapii, aby zase našla sebedůvěru. Uvede ji do rodiny, aby poznala, co to znamená být obklopena rodinou.

Bude trpělivý.

A až Clarissa zase získá svou jistotu, bude se s ní milovat, sladce, mírně, tak, aby poznala, jak to může být mezi mužem a ženou krásné, a aby zapomněla na bolest a strach.

Ona má v sobě tolik strachu. Rány na těle se zahojí, ale ty, které utržila na srdci, na duši, se budou rozrůstat, zatvrzovat a bolet. Jen proto chtěl, aby za to Branson zaplatil. Zeke se styděl, že baží po pomstě; bylo to v rozporu se vším, v co věřil. Ale i když se nutil myslet jenom na Clarissu, na to, jak rozkvete, až bude pryč z města – jako pouštní květ –, jeho krev přesto volala po spravedlnosti. Přál si vidět Bransona

pod zámkem, osamoceného, vystrašeného, přál si, aby musel škemrat o milost, stejně jako škemrala Clarissa.

Opakoval si, že taková přání nemají žádnou cenu. Jakmile bude Clarissa jednou pryč, Branson už nebude mít na její štěstí a zotavení žádný vliv. Víra volného věku, že každý má právo kráčet za svým osudem, aniž by mu v tom kdo bránil, že když chce člověk soudit a trestat své bližní, pouze si tím brání v přechodu k vyšším cílům, tato Zekova víra prodělávala bolestivé zkoušky.

Věděl, že už B. Donalda Bransona odsoudil a že si přeje, aby byl potrestán. Část Zekovy osobnosti, kterou dosud sám neznal, toužila tento trest vykonat.

Snažil se vší mocí překonat to, vymazat to. Ale jak tam tak stál, upřeně hleděl na aparát a v duchu se snažil přimět Clarissu, aby zavolala, měl přesto pořád zaťaté pěsti. Když videofon zapípal, trhl sebou, vytřeštil oči a pak po něm skočil. „Ano, haló?“

„Zeku!“ Clarissin obličej vyplul na obrazovku. Na tváři jí zasychaly slzy, ale přiměla se k roztřesenému úsměvu. „Prosím, přijďte.“

Srdce mu skočilo až do krku a dralo se ven. „Už jedu.“

Peabodyová se nemohla dočkat, až dnešní závěrečná porada týmu skončí. Musela si přiznat, že se prostě nemůže dočkat. Tečka. McNab seděl u konferenčního stolu naproti ní, občas na ni maličko mrknul nebo se jí pod stolem dotkl nohou, jako by jí chtěl připomenout, co se bude dít, až a jestli už se konečně dostanou ven z ústředí.

Jako kdyby na to mohla zapomenout.

Prožila si pár horkých chvil, kdy ji napadalo, že snad ztratila rozum a že by to měla odvolat. Soustředit se na práci bylo přímo utrpení.

„Jestli budeme mít štěstí,“ vykládala Eva a pochodovala po místnosti, „tak se Lamont dneska v noci k něčemu odhodlá, pokusí se o nějaký kontakt. Pověsili jsme na něho dvě očka. Můj dojem z Moniky Rowanové je, že je to v podstatě cvok, ale přikázala jsem Peabodyové, aby zažádala o povolení k odposlechu jejího pevného i kapesního videofonu. Obvykle nedoufám, že by nám bylo vyhověno, ale guvernér je netrpělivý a možná na soudce zatlačí.“ Na chvilku se zastavila a strčila ruce do kapes. Vždycky ji znervózňovalo, když musela do oficiálního jednání zaplést Roarkeovo jméno. „Navíc doufám, že se Ro-

arkeovi podaří získat v Autotronu nějaké důkazy, aniž by Lamonta poplašil.“

„Jestli tam nějaké budou,“ přikývl Feeney, „tak on už je najde.“

„Jo, no, dovíme se to od něho co nejdřív. McNabe?“

„Cože?“ Zaskočila ho uprostřed mrkání na Peabodyovou a on se bouřlivě rozkašlal. „Promiňte. Ano, madam?“

„Máte snad tik nebo něco takového?“

„Tik?“ Rozhlédl se po všech kromě Peabodyové, která se snažila maskovat záchvat smíchu kašlem. „To ne, madam.“

„Tak snad abyste nás poctil svou zprávou.“

„Svou zprávou?“ Jak asi může pořádně přemýšlet chlap, kterému veškerá krev z mozku uniká rovnou do klína? „Spojil jsem se s Roarkem ohledně vašeho požadavku na širokoúhlý skener. Pak jsem vyzvedl Driscola z oddělení E a B a zašli jsme spolu do laboratoří Trojan Securities. Tam jsme se sešli s Roarkem a vedoucím jeho laboratoře. Předvedli nám skener, který tam právě vyvíjejí. Páni, řeknu vám, poručíku, to je úplná nádhera.“

Rozehřál se a naklonil se blíž. „Umí to skenovat, zjišťovat triangulaci a pronikne to šestipalcovou ocelí na vzdálenost téměř pěti set metrů. Driscol z toho učurával blahem.“

„Problémy Driscolova měchýře nechme stranou,“ prohlásila suše Eva. „Otázka je, jestli už je to zařízení dostatečně vyvinuté, aby se dalo použít.“

„Nemají ještě hotové jemné vyladění, ale jinak ano. Je to citlivější a silnější než cokoli, co můžeme získat přes newyorskou policii. Roarke nasadil nepřetržitou směnu na dokončení výroby. Už zítra můžeme dostat čtyři kousky, možná pět.“

„Anno, bude to stačit?“

„Jestli jsou ty přístroje tak citlivé, jak říká Driscol – a mimochodem, jsem přesvědčená, že si opravdu načural do kalhot –, tak to bude bohatě stačit. Moje týmy už dneska celý den prováděly skenování stadionů a sportovních komplexů.

Nenašly nic, ale je to úmorná práce. Mám nedostatek lidí, když je jich tolik v hotelu Plaza.“

„Náš problém je čas,“ přerušila ji Eva. „Kdyby Kassandra dodržela termíny přesně podle Apollona, měli bychom ještě pár dní. Ale nespo-

léhala bych na to. V tomhle ohledu máme zařízené všechno, co se dá. Teď bych navrhovala jít domů, dobře se vyspat a ráno se do toho pořádně obout.“

Peabodyová a McNab okamžitě vyskočili. Eva na ně udiveně pohlédla. „Taky potíže s měchýřem?“

„Já, já potřebuju zavolat bráchovi,“ vysvětlila jí Peabodyová.

„Já taky. Totiž.“ McNab se nervózně zachechtal. „Já musím taky telefonovat.“

„Ale pamatujte, že máte *službu* na telefonu až do skončení případu.“ Zavrtěla hlavou nad jejich úprkem. „Co se to s nimi v poslední době děje?“

„Já jsem nic neviděl. Já nic nevím,“ prohlásil Feeney a vstal. „Jakmile dostaneme povolení, zařídím ten odposlech.“

„Neviděl co?“ vyptávala se Eva, ale on už vyšel ven. „Tady něco nehraje.“

„Něco nehraje na nás všech,“ poznamenala Anne a také se zvedla. „Ach jo, dneska je na mně řada, abych předhodila něco k večeři. Tak nashle ráno, Dallasová.“

„Jo,“ odpověděla nepřítomně Eva a popadla sako. Zůstala tam sama, a tak se vrátila k tabulím, aby si je ještě jednou prostudovala.

McNab bydlel o tři bloky dál. Vzali to kalupem rovnou proti větru a začínajícímu ledovému dešti, který jim šlehal do tváří.

„Uděláme to takhle,“ začala Peabodyová. Rozhodla se, že musí hned od začátku získat kontrolu a zabránit nějaké katastrofě.

„Já vím docela přesně, jak to uděláme.“ Jakmile se dostali z dohledu centrály, položil jí ruku na zadek. „Je to jednorázová záležitost.“ Ačkoli jí ta ruka na zadku nebyla nepříjemná, odstrčila ji stranou. „Jdeme k tobě domů, vyřídíme to a tím to končí. Tak to bude, a bude to všechno. Zase se vrátíme do starých kolejí.“

„Prima.“ V tomhle stadiu byl ochoten souhlasit, že se svlíkne donaha a přejde po rukou Times Square, jen aby ji už konečně dostal z uniformy.

„Já zavolám bráchovi.“ Vytáhla z kapsy videofon. „Musím mu říct, že se trochu opozdím.“

„Řekni mu, že se dost opozdíš," navrhl jí, nakousl jí ucho a vtáhl ji do nehostinné haly svého domu.

Projelo jí horko, které ji skoro do té míry otrávilo, jako vzrušilo. „Ještě není doma. Hele, drž se stranou, jo? Nechci, aby můj bráška věděl, že se zdržím kvůli šukání s nějakým hubeňourem z elektronického."

McNab se zašklebil a ustoupil. „Ty máš teda opravdu náramný smysl pro romantiku, pusinko."

„Buď zticha. Zeku," začala mluvit, když její přístroj zapípal, že přijímá vzkaz. „Mám trochu zpoždění. Ty zřejmě taky. Budu doma tak za hodinu."

Odmlčela se, když viděla, že McNab, který se stále ještě šklebil, zvedl dva prsty.

„Nebo tak nějak. Jestli budeš chtít, tak spolu půjdem do toho klubu, který se ti podle mého bude líbit. Ještě zavolám, až budu na cestě domů."

Schovala videofon a nastoupila s McNabem do rozvrzaného výtahu. „Musíme si pospíšit, McNabe. Nechci, aby měl starosti, kde jsem."

„Dobrá. Můžeme začít třeba hned." Popadl ji, přitiskl na stěnu a než mohla ceknout, už měl rty přisáté na jejích ústech.

„No tak, počkej." Oči jí zašilhaly, když se jí zezadu zakousl do krku. „Je ten výtah nějak kontrolovaný?"

„Jsem elektronický expert." Šikovnýma rukama jí rychle rozepínal knoflíky u kabátu. „Copak bych mohl bydlet v nezajištěném domě?"

„Tak toho nech. Počkej. Tohle ani není dovolené."

Cítil, jak jí buší srdce, cítil jeho překotný tlukot pod svou dlaní. „Na to se vykašlem." Obrátil se, stiskl knoflík a zastavil klec mezi patry.

„Co to sakra provádíš?"

„Právě se chystám prožít jeden ze svých deseti vrcholových fantastických snů." Vyndal z kapsy jakýsi nástroj a dal se do práce na řídicím panelu.

„Tady? *Tady?*" Když na to jen pomyslela, začala se jí v hlavě prudce bouřit krev. „Víš, kolik bezpečnostních předpisů tím porušuješ?"

„Až bude po všem, tak se navzájem zatkneme." Panebože, třesou se mi ruce. Kdo by si to byl pomyslel? Ale pak spokojeně zamručel,

když světlo bezpečnostní kamery nad jejich hlavami zhaslo. Dezaktivoval poplašný systém, hodil nářadí do rohu a skočil po ní.

„McNabe, ty ses zbláznil.“

„Já vím.“ Strhl ze sebe kabát a hodil ho na zem.

„Ale mně se to líbí.“

Zase ji popadl a zašklebil se. „To jsem předpokládal.“

Když se Zeke probojoval provozem a přicházel k domu Bransonových, už se usazoval na chodnících a vozovkách led.

Pomyslel na hřejivé teplo domova, na intenzivní, jasné slunce. Na to, jak v něm Clarissa pookřeje.

Dveře mu otevřela ona sama. Tvář měla bledou a opuchlou od pláče. Když mu podávala ruku, maličko se jí třásla.

„Trvalo vám to tak dlouho.“

„Mrzí mě to.“ Rozpustila si vlasy, splývaly jí dolů a tvořily měkké vlny, na které by byl nejraději přitiskl tvář. „Tohle počasí všechno zpomalilo. Já nechápu, že tady někdo chce žít.“

„Já nechci. Už ne.“ Zavřela dveře a opřela se o ně zády. „Bojím se, Zeku. A jsem už z toho strachu tak unavená.“

„Už se nemusíte bát.“ Přemožen láskou vzal opatrně její obličej do dlaní. „Už vám nikdo neublíží. Postarám se o vás.“

„Já vím.“ Zavřela oči. „Myslím, že od okamžiku, kdy jsem vás poznala, jsem věděla, že se můj život změní.“ Zvedla ruce k jeho zápěstím. „Vy jste zmrzlý. Pojďte dovnitř k ohni.“

„Já jsem vás přišel odsud odvést, Clarisso.“

„Ano, a já. Jsem připravena odejít.“ Přesto však vešla do salonu, přistoupila ke krbu a lehce se zachvěla. „Už jsem si sbalila věci. Tašku mám nahoře. Ani si už nepamatuju, co jsem do ní dala.“ Nadechla se, opřela se o něj zády a Zeke jí položil ruce na ramena. „Napsala jsem pro B. D. vzkaz. Až se zítra vrátí a přečte si ho. Nevím, co udělá, Zeku. Nevím, čeho všeho je schopen, a mám trochu strach z toho, co jsem způsobila, když jsem vás postavila mezi nás dva.“

„Já chci být u vás.“ Otočil ji, aby se jí mohl podívat do tváře, jeho oči se na ni klidně a upřeně zahleděly. „Chci vám pomoci.“ Stiskla rty. „Protože mě litujete.“

„Protože vás miluju.“

V očích se jí znovu zaleskly slzy, třpytily se jako rosa na lučních fialkách. „Já vás taky miluju, Zeku. Zdá se mi nemožné, neuvěřitelné, že tohle cítím. Aleje to tak. Jako kdybych na vás celou tu dobu čekala.“ Rukama objala jeho pas, její ústa se k němu nachýlila. „Jako kdybych musela projít tím vším, přežít to všechno, jen proto, abych se dočkala vás.“

Jeho ústa se lehce dotkla jejích, bylo v tom polaskání a příslib. Když přiložila svou hlavu na jeho srdce, přitáhl ji blíž a pevně ji držel.

„Zajdu pro tu vaši tašku.“ Přejel jí ústy po vlasech. „A odejdeme odsud.“

„Ano,“ podívala se na něho a usmála se. „Ano, odejdeme odsud. Pospěšme si, Zeku.“

„Vezměte si teplý kabát. Je tam chladno.“

Vyšel ven a začal stoupat po schodech. Srdce se mu rozbušilo. Ona s ním půjde. Miluje ho. Je to zázrak. Našel na posteli zavazadlo a spatřil obálku adresovanou manželovi, opřenou o polštář.

To ji muselo stát hodně kuráže, pomyslel si. Jednoho dne sama pozná, kolik kuráže v sobě má.

Už byl v polovině schodů, když zaslechl její výkřik.

Peabodyová, opřená v rohu výtahu a víceméně nahá, zalapala po vzduchu. Z McNaba, zabořeného tváří do jejího hrdla, vycházel sípavý dech jako ze staré čajové konvice.

Tahali, škubali a rvali jeden druhému šaty z těla, kousali, škrábali a sápali se po sobě. A pak, přímo na místě, dovršili svou práci.

Když se Peabodyové začal mozek pomalu vracet do normálních obrátek, musela si přiznat, že to byl nejneuvěřitelnější zážitek jejího života.

„Ježíši!“ Jak jeho rty, zabořené do jejího krku, vyslovovaly to slovo, puls se jí začal znova prudce rozbíhat. „Ježíši, Peabodyová.“ Nevěřil, že někdy dokáže vstát, i kdyby mu někdo přiložil bouchačku přímo k uchu. Její tělo – panebože – její tělo bylo ohromující: zralé a bujné, takové, do jakého může člověk prostě jen vklouznout. Pokud je oba dokáže přivést do horizontální polohy, chtěl právě jen to. A třeba se v něm utopit. Paže měla pevně obemknuté okolo něho. Nějak se nedokázala přimět, aby se pustila. Stejně jako si nemohla vzpomenout, co

vlastně dělali a jak to dokázali. Uplynulých deset minut vnímala jako vířící šmouhu, sexuální pomatenost. Krátký výlet do světa šílenství.

„Musíme odsud vypadnout."

„No jo." Ale ještě chvíli se mazlil s jejím krkem způsobem, který jí připadal otřesný a zároveň nesmírně sladký. Pak od ní odstoupil, zamrkal a zůstal na ni koukat. Jeho pohled cestoval dolů a pak zase nazpátek. „Páni, ty ale vypadáš skvěle."

Věděla, že je to směšné. Podprsenka jí visela z ramene na jediném ramínku. Na jedné noze jí zůstala ponožka a bota od uniformy a tamtéž měla ke kotníku shrnuté kalhoty. Nevěděla jistě, kde skončily kalhotky, ale obávala se, že jsou patrně rozervané na kousíčky.

A těch čtyřiadvacet kliků, které se snažila každý den protrpět, jí pořád ještě úplně neoploštilo bříško.

Přesto však z toho obdivu v jeho hlase a z žáru v jeho očích pocítila, jak jí po páteři stoupá vzhůru blažené ženské vzrušení. „Taky nevypadáš špatně."

McNab byl hubený, skoro se mu dala spočítat žebra, a břicho měl ploché jako prkno. To by jí normálně připadalo odpudivé. Ale zrovna teď, když na něho hleděla a všimla si jeho pocuchaných dlouhých blonďatých vlasů a husí kůže, která mu v tom chladném výtahu začala naskakovat, zjistila, že se usmívá.

Taky se na ni usmál. „Ještě jsem neskončil."

„Správně. Já taky ne."

Zeke pádil dolů po schodech a Clarissino zavazadlo poskakovalo za ním. Když se vřítil do salonu, našel Clarissu na zemi, jak se jednou rukou drží za tvář. Mezi roztaženými prsty prokukoval ošklivý rudý šrám.

Nad ní se s planoucíma a rozzuřenýma očima skláněl B. Donald Branson.

„Kam se sakra chystáš?" Sebral ze země její kabát a mrštil jím po ní. „Já jsem ti nedovolil, abys opouštěla dům. Myslíš, že když jsem pryč, tak že se můžeš vypařit, ty děvko?"

„Nepřibližujte se k ní." Zekův hlas byl mírný, i když v něm vřela zuřivost.

„A helemese.“ Branson se otočil, trochu zavrávoral a Zeke z něho ucítil pach whisky. „To se povedlo. Kurva a podomek.“ Strčil Zeka do prsou. „Koukej se klidit z mého domu.“

„To mám v úmyslu. Ale s Clarissou.“

„Zeku, přestaňte. On to tak nemyslí, B. D.“ Vrhla se na kolena, jako by se chtěla modlit. „Já jsem jenom, chtěla jít trochu na procházku. To je všechno.“

„Lžeš, ty děvko. Tak ty sis chtěl posloužit tím, co patří mně, jo?“ Zase do Zeka strčil. „Řekla ti, s kolika jinýma už se kurvila?“

„To není pravda.“ Clarisse se zlomil hlas do vzlykotu. „Já jsem nikdy –“ Zmlkla a nahrbila se, když k ní Branson zase skočil.

„Drž hubu, s tebou se nebavím. Myslel sis, že odvedeš malou fušku navíc, když jsem mimo město?“ Zamračil se na Zeka. „Máš smůlu, že jsem tu cestu zrušil. Ale možná, že už jsi jí ho tam vrazil. Ne,“ zasmál se a odstrčil Zeka ještě o krok zpátky. „Kdybys ji už měl, poznal bys, jak je v posteli k ničemu. Krásná, ale ničemná. Aleje moje.“

„Už není.“

„Zeku, přestaňte. Chci, abyste teď odešel.“ Zuby jí cvakaly. „Budu v pořádku. Jen, prosím vás, už jděte.“

„My půjdeme spolu,“ prohlásil klidně Zeke a sehnul se pro její kabát. Neviděl, jak Branson napřáhl pěst. Vůbec nečekal násilí. Ale rána dopadla a z jeho čelisti vystřelila prudká bolest, zajiskřily hvězdičky. V uších mu zahučelo, ale přesto slyšel další Clarissin výkřik.

„Neubližuj mu. Prosím tě, B. D., neubližuj mu. Já neodejdu. Přísahám –“ Znovu zaječela, když ji popadl za vlasy. Přišlo to náhle, jako rudá mlha. Zeke se vrhl dopředu, jednou rukou vyrazil proti němu a druhou uchopil Clarissu. Branson upadl dozadu, podrážky mu podjely po naleštěné podlaze. Dopadl tvrdě, a jak uhodil hlavou o mramorový krb, ozvalo se ostré zapraštění.

Zeke zůstal stát jako zkamenělý, jednou rukou stále držel a podpíral Clarissu a s hrůzou zíral na krev, která se začala rozlévat pod Bransonovou hlavou.

„Dobrý Bože. Sedněte si, tady se posaďte.“ Téměř ji donesl k židli, nechal ji tam zhroucenou a spěchal k Bransonovi. Přitiskl třesoucí se prsty Bransonovi na krk.

„Necítím puls.“ Prudce se nadechl, rozhrnul Bransonovi košili a začal mu masírovat srdce. „Zavolejte záchranku, Clarisso.“

Ale věděl, že už je příliš pozdě. Otevřené oči na něho slepě zíraly a krev se stále hrnula. Když se přiměl, aby si ho prohlédl, neviděl žádnou auru.

„Je mrtvý. On je mrtvý, že?“ Začala se třást, vytřeštila na Zeka oči s panenkami zúženými šokem. „Co budeme dělat, co si počneme?“

Když se Zeke zvedal, začalo se mu dělat špatně od žaludku. Zabil člověka. Opustil všechny principy své víry a vzal někomu život. „Musíme zavolat záchranku a policii.“

„Policii ne. Ne, ne, ne.“ Měla bílou a strhanou tvář, když se začala kývat ze strany na stranu. „Oni mě zavřou. Pošlou mě dovezení.“

„Clarisso!“ Podřepí před ní a vzal ji za ruce, přestože jeho vlastní mu připadaly poskvrněné a nečisté. „Vy jste přece nic neudělala. To já jsem ho zabil.“

„Vy – vy –“ A náhle se mu vrhla okolo krku. „Kvůli mně. Všechno je to kvůli mně.“

„Ne, kvůli němu. A vy teď musíte být silná.“

„Silná. Ano.“ Stále ještě se třásla, ale opřela se a nespouštěla oči z jeho tváře. „Já budu silná. Musím. Potřebuju přemýšlet. Vím, že. Ale. Je mi špatně. Já – mohl byste mi sehnat trochu vody?“

„Musíme zavolat policii.“

„Ano, ano. Já to udělám. Uděláme to spolu. Ale nejdřív mi, prosím, dopřejte minutu. Přinesl byste mi tu vodu?“

„Dobrá. Zůstaňte tady.“

Nohy měl jako z gumy, ale přiměl je k pohybu. Na kůži jako by se mu tvořil kluzký ledový povlak, podobný tomu na ulicích.

Zabil člověka.

Když vešel do kuchyně, obě kuchařky, které tam pracovaly, mu sotva věnovaly pohled. Musel se na okamžik zastavit, opřít se rukou o dveře. Nemohl si vzpomenout, pro co sem vlastně šel, zato však slyšel, jako by to bylo teď, příšerné zapraštění Bransonovy lebky, když narazila na krb.

„Vodu,“ dostal ze sebe s námahou. Cítil vůni pečeného masa a bublání omáčky. Žaludek mu začal stoupat do krku. „Paní Bransonová mě požádala, abych jí přinesl trochu vody.“

Jedna z uniformovaných androidek přistoupila beze slova k ledničce. Zeke ji otupěle sledoval, jak nalévá vodu z láhve do těžké sklenice, krájí čerstvý citron a přidává plátek spolu s ledem. Protože se mu třásly ruce, vzal podávanou sklenici oběma rukama, přinutil se k děkovnému přikývnutí a vracel se do salonu.

Voda mu vyšplíchla přes okraj do dlaně, když spatřil Clarissu, jak tam vkleče zuřivě vytírá krev z podlahy.

Žádná mrtvola už tam neležela.

„Co jste to udělala? A co to děláte?“ V panice odložil sklenici na stůl a běžel k ní.

„To, co bylo třeba udělat. Teď jsem silná a dělám, co je třeba. A vy mi dovolte, abych to dokončila.“

Potýkala se s ním, strkala do něho, plakala a všude byl silný pach čerstvé krve.

„Přestaňte, dost! Kde je?“

„Je pryč. Pryč, a nikdo o tom nemusí vědět.“

„O čem to mluvíte?“ Zeke jí odebral krvavý hadr a mrštil jím zpátky na krb. „Proboha, Clarisso, co jste to provedla?“

„Přikázala jsem androidovi, aby ho odnesl.“ Oči měla zdivočelé jako v horečce. „Přikázala jsem androidovi, aby ho odnesl a naložil do auta. Vyhodí mrtvolu do řeky. My tady uklidíme tu krev. A pak utečeme. Prostě odejdeme a zapomeneme, že se to někdy stalo.“

„Ne, ne. To nejde.“

„Nedopustím, aby vás zavřeli do vězení.“ Napřáhla ruku a chytila ho za košili. „Nedopustím, aby vás za tohle zavřeli. Nesnesla bych to.“ Sklonila hlavu na jeho hruď a přitiskla ji tam. „Nevydržela bych to.“

„Nic jiného se nedá dělat.“ Hladil jí rukama paže. „Kdybych se s tím nevypořádal, nedokázal bych s tím žít.“ A když se na něho pověsila, odvedl ji zpátky k židli.

„Tak vy přece jen zavoláte policii?“ zeptala se tupě.

„Ano.“

Konečně to prováděli v posteli. Peabodyová si nebyla úplně jistá, jak se od výtahu dostali až do jeho postele, aniž by se při tom navzájem zabili, ale nakonec skončili tady. Přikrývky byly horké a

zmuchlané a i teď, když se z ní McNab malátně odvalil, z ní sálalo horko jako z pece.

„Já jsem pořád ještě neskončil," zaznělo ze tmy zadrhávajícím hlasem.

Peabodyová zasupěla a pak se začala řehtat jako blázen. „Já taky ne. Copak jsme zešíleli?"

„Ještě párkrát, a pak už to snad v sobě budeme mít zlikvidované."

„Ještě párkrát, a budeme mrtví."

Natáhl ruku a pohladil jí ňadra. Měl dlouhé, kostnaté prsty, které se jí zamlouvaly čím dál víc. „Jdeme na to?"

„Asi jo."

Převalil se a vystřídal prsty jazykem. „Děsně miluju tvoje cecíčky."

„Vřelé díky."

„Ne, já jenom, mmmm." Začal pomaloučku sát a jí se v břiše rozvířila nějaká zvláštní tekutina. „*Opravdu* děsně je miluju."

„Jsou moje." Málem si zlomila jazyk a byla ráda, že ve tmě není vidět, jak zrudla. McNab na jejích prsou se zasmál. „Chci říct, že je nemám v úmyslu kupovat nebo prodávat."

„Však já vím, Dee. Věř mi, není nad Matku přírodu."

Bože, kéž by jí neříkal Dee. To znělo tak osobně, tak intimně, a zatím – to mělo být – zkrátka jinak. Chystala se mu to říct, ale jeho ruka klouzala, tentokrát nijak prudce, jen líně klouzala po jejím hrudním koši.

„Člověče, ty jsi tak ženská." Náhle měl potřebuji políbit, dlouze, pomalu a hluboce. A když zvedl hlavu a začal dávat příkaz k rozsvícení světel, aby na ni při tom viděl, zapípal videofon.

„Sakra. Světlo. Je to tvůj nebo můj?"

Najednou z nich z obou byli policajti. Zapátrala po kapse svého kabátu. „Myslím, že můj. Nemělo by to být z centrály, je to můj osobní aparát. Zablokuj vstup videa," požádala ho a shrnula si vlasy z obličeje. „Zapínám. Peabodyová."

„Dee!" Na miniobrazovce se objevila Zekova tvář. Než se nadechl a vydechl, zastavilo se jí srdce. Takový skelný a zmatený pohled už viděla lidem v očích mnohokrát.

„Co se stalo? Nejsi poraněný?"

„Ne, ne. Dee, prosím tě, přijď sem. Potřebuju, abys zavolala Dallasové a abyste přišly do domu Clarissy Bransonové. Právě jsem zabil jejího manžela.“

Eva dočetla u svého psacího stolu zprávu, kterou jí předal Roarke, a opřela se. „Takže Lamont v posledních šesti měsících kradl z Autotronu materiál; tu větší, tu menší množství.“

„A dobře za sebou zametal stopy.“ Pálilo ho jako čert, že celou tu dobu toho mizeru platil. „Měl určitou pracovní samostatnost, nikoho nenapadlo jeho požadavky zpochybňovat. Prostě si objednával o trochu víc, než kolik potřeboval ke své práci, a přebytky jednoduše pašoval po troškách ven.“

„A pak patrně putovaly k Šíbrovi. Stačí to k tomu, aby byl obžalován z krádeže nebezpečného materiálu. A mně to stačí, abych ho pohnala k výslechu a pořádně mu zatopila.“ Roarke studoval hořící konec své cigarety. „Předpokládám, že bys to asi nemohla pozdržet tak dlouho, abych ho dřív stačil vyrazit? Osobně.“

„Myslím, že si ušetřím námahu – nebudu tě muset tahat z obžaloby z napadení, když ho šoupnu za mříže mimo tvůj dosah. Jsem ti vděčná za pomoc.“

„Prosím?“ Otočil se k ní. „Kdybys laskavě počkala, až si přinesu svůj záznamník, a pak mi to laskavě zopakovala.“

„Ha ha. Aby ti to nestouplo do hlavy.“ Bezmyšlenkovitě si mnula spánek; začínala ji stále silněji bolet hlava. „Musíme najít další cíl útoku. Lamonta nechám předvést dnes večer, ať se smaží za mřížemi, ale není moc pravděpodobné, že on by věděl, kde a kdy.“

„Nějaké to ‚kdo‘ bude určitě vědět.“ Roarke obešel stůl, stoupl si za ni a začal jí masírovat bolavá ramena. „Měla bys tu práci na chvilku odložit, poručíku. Dopřej si odpočinek.“

„Udělám to.“ Sklonila hlavu a dovolila jeho prstům, aby prováděly svou magii. „Jak dlouho v tom dokážeš pokračovat?“

„Mnohem déle, když budeme nazí.“

Zasmála se a potěšila ho tím, že si začala rozepínat blůzu. „No tak uvidíme. Sakra.“ Její komunikátor zapípal, a tak zase halenku rychle zapnula.

„Dallasová.“

„Ježíši, Dallasová! Panebože!“

„Peabodyová!“ Eva rychle vstala.

„Jde o mého bráchu. O Zeka. Mého bratra.“

Eva uchopila Roarkeovu ruku a pevněji stiskla. Snažila se vložit do hlasu co nejvíc autority. „Tak povídejte. Řekněte mi to rychle a jasně.“

„On říká, že zabil B. Donalda Bransona. Teď je na jeho adrese. A já tam jedu.“

„Setkáme se tam. Snažte se, ať všechno zůstane na místě, Peabodyová. Nedělejte nic. Nahráváte to? Nedělejte nic, počkejte, až přijedu.“

„Ano, madam. Dallasová –“

„Budu tam za pět minut.“ Ukončila spojení a zamířila ke dveřím.

„Jdu s tebou.“

Nejdřív chtěla odmítnout, ale pak si vzpomněla na vyděšený pohled v očích Peabodyová. „Tak dobrá, vezmeme si tvoje auto. Budeme tam rychleji.“

Kapitola šestnáctá

Evu nepřekvapilo, že dorazila na místo dřív než Peabodyová; byla ráda. Jediný pohled na salon, na krev rozmazanou po krbu a na to, jak majetnicky a ochranitelsky držel Zeke Clarissu okolo ramen – to všechno způsobilo, že jí v žaludku zatrnulo.

No maucta, Peabodyová, pomyslela si. *To je pěkné nadělení.“*

„Kde je mrtvý?“

„Zbavila jsem se ho.“ Clarissa vstala, ale nohy se pod ní viditelně klepaly.

„Seďte, Clarisso,“ řekl laskavě Zeke a posadil ji zpátky na židli. „Je v šoku. Měl by se jí ujmout lékař.“

Eva odložila veškeré sympatie stranou a pro tu chvíli odvrátila pozornost i od ran na Clarissině obličeji. Přistoupila blíž: „Říkáte, že jste se ho zbavila?“

„Ano.“ Clarissa se zhluboka nadechla a semkla ruce. „Po tom, co – po tom. Poslala jsem Zeka, aby mi přinesl vodu.“ Pohlédla na sklenici, která stála dosud nedotčená na vykládaném stole, zatímco voda, jež z ní vyšplíchla, pomalu ničila povrch jeho desky. „Když odešel, přiměla jsem jednoho z androidů, aby ho odnesl – vynesl ho ven a odvezl ho pryč. Androida jsem naprogramovala. Umím to. Dala jsem mu instrukce, aby tělo hodil do řeky. Z mostu přes East River.“

„Byla vyplašená,“ vpadl do toho Zeke. „Přestalo jí to myslet. Všechno to proběhlo tak rychle a já –“

„Zeku! Potřebuju, abyste si sedl. Tady.“ Eva ukázala na pohovku.

„Ona nic neudělala. To já. Já jsem do něho strčil. Nechtěl jsem, ale on ji bil.“

„Sedněte si, Zeku. Roarkeu, odvedl bys paní Bransonovou vedle? Mohla by si tam na chviličku lehnout.“

„Jistě. Pojďte, Clarisso.“

„To nebyla jeho chyba.“ Začala zase plakat. „Já jsem to zavinila. On se mi jen snažil pomoci.“

„To je v pořádku,“ domlouval jí Roarke. „Eva už se o všechno postará. Teď pojďte se mnou.“ Vyslal ke své ženě dlouhý, mlčenlivý pohled a odvedl Clarissu pryč.

„Zeku, zatím nic nezaznamenávám. Ne,“ pokračovala s rychlým potřesením hlavy. „Neříkejte nic, dokud mě nevyslechnete. Musím vědět všechno, každou podrobnost, každý krok. Ať vás ani nenapadne něco mi zamlčet.“

„Já jsem ho zabil, Dallasová.“

„Řekla jsem, abyste mlčel.“ Sakra, proč lidi neposlouchají? „Já vám přečtu vaše práva a pak si promluvíme. Můžete si zavolat právníka, ale já vám teď radím – jako přítelkyně vaší sestry –, abyste to nedělal, aspoň prozatím. Nejdřív mi to celé pravdivě popište a pak půjdeme k

nám a provedeme formální výslech. U toho může být advokát. Za chvíli budu hovořit do záznamu a vy mi při tom musíte neustále hledět do očí. Rozumíte tomu? Nesmíte uhnout, nesmíte zaváhat. Já to celé vidím jako sebeobranu, vidím to jako nehodu, ale Clarissa tím, že odklidila tu mrtvolu, vás oba ohrozila.“

„Ona jen –“

„Ticho, kruci.“ Netrpělivě si vjela prsty do vlasů. „Existují způsoby, jak se z toho dostat. Od toho tady budou právníci. A psychotest, který hodlám doporučit. Ale teď mi musíte do protokolu všechno vypovědět a nic nevynechat. Nemyslete si, že když budete některé podrobnosti mlžit, že tím Clarisse pomůžete. Nepomůžete. Jen všechno pokazíte.“

„Já vám povím, co se stalo. Všechno. Ale musíte ji do toho vůbec zatahovat? Je tak citlivá. A on jí ublížil. Kdybyste tak mohla vzít jenom mne.“

Eva přistoupila blíž, sedla si na okraj kávového stolku, aby na Zeka dobře viděla. Ježíši, pomyslela si. Panebože, vždyť je to ve skutečnosti chlapec. „Zeku, důvěřujete své sestře?“

„Ano.“

„A ona věří mně.“ Eva zaslechla ruch v hale a vstala. „To už bude ona. Budete schopný se ovládnout?“

Přikývl, ale to už tu byla Peabodyová a on vstal. „Zeku, panebože, Zeku, jsi v pořádku?“ Téměř mu skočila do náruče, pak ale ustoupila a přejížděla mu rukama po tvářích, po ramenou, po hrudi. „Nejsi raněný?“

„Nejsem, Dee.“ Přitiskl čelo k jejímu. „Je mi to líto. Je mi to hrozně líto.“

„To je v pořádku. Všechno dobře dopadne. O všechno se postaráme. Všechno zařídíme. Budeme potřebovat advokáta.“

„Ne. Ještě ne.“

Peabodyová se otočila k Evě. Oči měla velké a vyděšené. „Musí mít nějaké zastoupení. Ježíši, Dallasová, on přece nemůže jít do vězení, nemůžeme ho zadržet.“

„Mlčte, Peabodyová,“ vyštěkla Eva. „To je rozkaz.“ Ale její podřízené už se valily z očí slzy a Eva z toho lehce zpanikařila. *Bože, Pane Bože, jen ať se mi tady nesesype. Nedopusť to.* „To je rozkaz, strážníku. Sedněte si.“

Koutkem oka zahlédla McNaba, ale nezdržovala se přemýšlením, kde se tu vzal. „McNabe, vezměte si od Peabodyové rekordér. Budete v tomhle případu působit jako dočasný asistent.“

„Dallasová –“

„Tohle není pro vás,“ přerušila ji Eva. „Tak co, půjde to, McNabe?“

„Ano, madam.“ Přistoupil k Peabodyové a sklonil se k ní. „Vydrž, ano? Jenom se drž. Všechno dobře dopadne.“ Odepnul jí rekordér, který měla stále přidělaný na klopě uniformy, a připevnil si jej na klopu pomuchlané růžové košile. „Jakmile dáte rozkaz, poručíku.“

„Zapněte záznam. Poručík Eva Dallasová na místě činu v rezidenci B. Donalda Bransona provádí výslech Zeka Peabodyho v souvislosti s údajnou smrtí B. Donalda Bransona.“ Už zase seděla na kávovém stolku, upírala oči přímo na Zeka a přečetla mu práva. Stěží zadržovaného úpění Peabodyové si ani jeden z nich nevšímal.

„Zeku, povězte mi, co se stalo.“

Nadechl se. „Raději bych začal od začátku. Nevadí?“

„Ne, v pořádku.“

Postupoval tak, jak mu Eva přikázala, nespustil z ní oči, ani na okamžik neuhnul. Mluvil o prvním dni, kdy pracoval v domě, o tom, co zaslechl, a o pozdějším rozhovoru s Clarissou.

Tu a tam se mu hlas zachvěl, ale Eva jen přikývla a nechala ho pokračovat. Bylo jí vhod, že se v jeho hlase objevila emoce a v jeho očích zmatek. Chtěla, aby se to všechno dostalo ještě za čerstva do záznamu.

„Když jsem se vracel shora s jejím zavazadlem, zaslechl jsem výkřik. Clarissa ležela na zemi, plakala a držela se za tvář. On na ni řval, byl opilý a nadával jí. Povalil ji na zem.

Musel jsem ho zarazit.“

Poslepu sáhl po ruce své sestry a pevněji stiskl. „Chtěl jsem ji prostě dostat pryč, pryč od něho. Ne, to není pravda.“

Krátce zavřel oči. Nic nevynechat, řekla mu Eva. „Chtěl jsem, aby byl potrestaný. Chtěl jsem, aby zaplatil za to, co jí dělá, ale věděl jsem, že je odsud musím dostat někam, kde bude v bezpečí. On ji popadl, táhl ji za vlasy nahoru. Mučil ji, jen aby jí udělal bolest. Já jsem se pro ni natáhl a jeho jsem odstrčil. A vtom on právě, upadl.“

„Vy jste se do toho vložil, abyste ho zarazil.“ Teprve teď Eva poprvé promluvila. Mluvila tiše, klidně, bezvýrazně. „Abyste odvedl Clarissu, když ji zase začal bít. Odstrčil jste ho a on upadl? Je to tak správně?“

„Ano, on upadl na záda a já se na to díval. Jako kdybych zmrzl, nemohl jsem se ani pohnout, ani myslet. Podjely mu nohy, zavrávoral a tvrdě spadl. Slyšel jsem – Bože můj – slyšel jsem, jak hlavou uhodil o kámen. A pak se objevila krev. Nahmatal jsem mu puls a necítil jsem nic. Oči měl otevřené, upřeně rozevřené a jeho aura zmizela.“

„Jeho co?“

„Jeho aura. Jeho životní síla. Neviděl jsem ji.“

„Dobrá.“ Tuhle oblast bude lépe opustit. „Co jste udělal pak?“

„Řekl jsem Clarisse, že musíme zavolat sanitku. Věděl jsem sice, že je pozdě, ale zdálo se mi to správné. A taky policii. Clarissa se třásla a byla vyděšená. Stále svalovala vinu na sebe. Řekl jsem jí, že musí být silná, a to ji myslím trošku vzpružilo. Požádala mě, jestli bych jí nepřinesl sklenici vody. Kdybych věděl, co si usmyslela.“

Přestal mluvit a pevně stiskl rty.

„Zeku, musíte to dokončit. Vypovědět to až do konce. Žádným zatajováním Clarisse nepomůžete.“

„Udělala to kvůli mně. Bála se o mne. Byla v šoku, chápete?“ Ty mladé, mírné šedé oči žadonily o trochu porozumění. „Ona prostě zpanikařila, to je to celé. Myslela si, že když tu nebude mrtvola a smyje se krev, bude všechno v pořádku. On jí ublížil.“ zamumlal Zeke. „A ona měla strach.“

„Tak vypravujte, co se stalo. Odešel jste pro vodu.“

Povzdychl, přisvědčil a dokončil to.

Eva se opřela, uvažovala. A počítala. „Dobrá, tak vám děkujeme. Budete muset jet dolů do města, abyste učinil plné prohlášení.“

„Já vím.“

„McNabe, zavolejte dispečink a nahlaste, že na této adrese došlo k úmrtí.“ Střelila pohledem po Peabodyové a ta hned vyskočila z gauče. „Podle všeho šlo o sebeobranu. Je třeba, aby sem přijel technický tým. A další tým, který bude pátrat v řece. Zeku, zavolám sem strážníky, ti vás dopraví na centrálu. Zatčen nejste, ale budete zadržen, dokud ne-

bude tohle místo zabezpečeno a prozkoumáno a dokud nedostaneme vaše prohlášení.“

„Můžu ještě před odchodem vidět Clarissu?“

„To není dobrý nápad. McNabe!“ Pokynula mu hlavou, aby zůstal v místnosti se Zekem. „Peabodyová, se mnou.“

Vyšla mlčky ven do haly. Roarke vyklouzl ze dveří a opatrně je zavřel. „Ona spí.“

„Ne nadlouho. Peabodyová, seberte se a poslouchejte, co vám řeknu. Vy pojedete s bratrem. Já vydám pokyn, aby ho nechali v místnosti pro výslechy, ne v cele. A vy s ním zatím promluvte a vysvětlete mu, že bude muset dát souhlas k vyšetření na detektoru lži, k psychologickému vyšetření a k posouzení osobnosti. Provede to Mirová. Pokusím se to urychlit, aby to bylo hned zítra. Pak mu pozveme advokáta a večer ho dostaneme ven. Možná, že bude muset nosit želízka, dokud nebudou ty testy hotové, ale jeho úloha v tom příběhu je jasná a obstojí.“

„Neodvolávejte mě z případu.“

„Vy jste v něm nikdy nefigurovala. A nenuťte mě k tomu,“ zašeptala Eva ostře, když chtěla Peabodyová protestovat. „Já se o vašeho bratra postarám. Kdybych vás v tom nechala, vypadalo by to podezřele. Dá mi dost práce vysvětlit, proč jsem hlavním vyšetřovatelem.“

Peabodyová bojovala se slzami a brzy to prohrála. „Byla jste na něho hodná. Nechala jste ho vypovídat do protokolu volně, bez právníka. To jste provedla moc dobře.“

Eva nacpala ruce do kapes. „Prokristapána, Peabodyová, i slepec by poznal, že ten kluk si spíš zlomí nohu, než by zašlápl mravence. Tu jeho sebeobranu těžko někdo zpochybní.“ Jen jestli najdou tělo. To zatracené tělo. „Dobře to dopadne.“

„Měla jsem na něho dávat lepší pozor.“ Teď už doopravdy brečela, zalykala se hlasitými vzlyky. Eva bezmocně pohlédla na Roarkea a roztáhla ruce.

Porozuměl a Peabodyovou od ní převzal. „To je v pořádku, drahoušku.“ Zatímco ji hladil po vlasech a kolébal ji, pozoroval, jak jeho žena trpí, a ne málo. „Musíte to teď nechat na Evě, aby se o něho postarala. Ona už na něho dá pozor.“

„Já si teď potřebuju promluvit s tou ženou," řekla Eva. Při každém dalším vzlyku Peabodyové se jí bouřil žaludek. „McNab musí zajistit místo činu a počká tady na strážníky. Můžeš si tohle vzít na starost?"

Přikývl a dál Peabodyové cosi mručel do ucha. Eva zatím vklouzla do pokoje, kde spala Clarissa. „Omlouvám se," zamumlala Peabodyová proti Roarkeově hrudi.

„To nemusíte. Máte plné právo si zabrečet."

Ale ona zavrtěla hlavou, odtáhla se a začala si otírat tváře.

„Ona by se takhle nesložila."

„Peabodyová," Roarke jí opatrně zvedl tvář, „jen si nemyslete, ona se taky dokáže složit."

Eva použila všechny páky, na které dosáhla, zatáhla za všechny možné nitky. Argumentovala, ospravedlňovala, debatovala a málem se uchýlila k výhrůžkám. Nakonec toho dosáhla a byla pověřena vyšetřováním smrti B. Donalda Bransona.

Zabrala dvě místnosti pro výslechy, aby mohla umístit Zeka a Clarissu do oddělených prostor, spustila hromy a blesky na technický tým a na hledače stop, udělala kázání říční jednotce, která už se dala do pátrání po mrtvole v East Riveru, pověřila McNaba výslechem androida od Bransonů a dorazila na centrálu s prvotřídní migrénou.

Ale dosáhla všeho, co chtěla.

Ještě jednu věc musela udělat, než začala s výslechy, a sice zavolat domů Mirové a domluvit na zítřek otestování Zeka a Clarissy.

Sama si vzala jako první na pořad Clarissu. Předpokládala, že teď, po prvním šoku, bude ta žena chtít právníka, a ten že jí poradí, aby mlčela. Že teď nad její starostí o Zeka převáží snaha ochránit především sebe samu. Ale když vešla do místnosti pro výslechy, seděla tam Clarissa, bledá a klidná, s prsty sepnutými kolem hrnku s vodou. Eva pokynula strážníkovi, aby odešel, a zavřela dveře.

„Je Zeke v pořádku?"

„Jo, je mu dobře. A co vy? Už se cítíte líp?" Clarissa točila hrnkem, ale nezvedla jej. „Celé je to jako zlý sen. Tak neskutečné. B. D. je mrtvý. Je přece mrtvý, ne?" Eva přistoupila ke stolu a vytáhla si židli. „Zatím těžko říct. Nemáme k dispozici mrtvolu."

Clarissa se otřásla a sevřela víčka. „To je moje chyba. Nevím, co jsem si vlastně myslela. Spíš jsem nemyslela vůbec.“

„Tak teď je načase, abyste začala.“ Eva zbavila svůj hlas jakékoli sympatie. Sympatie by tu ženu přiměla leda k novým slzám. Zapnula rekordér, odříkala potřebné formule a nahnula se dopředu. „Tak co se dnes večer stalo, Clarisso?“

„Zavolala jsem Zekovi. Přišel za chvilku. Chtěli jsme spolu odejít. Utéct.“

„Vy jste měli se Zekem poměr?“

„Ne.“ Pak zvedla oči, tmavé, zářivé, nádherné oči. „Ne, my jsme nikdy. Jednou jsme se políbili. Zamilovali jsme se. Já vím, že to zní směšně, vždyť jsme se sotva znali. Ale stalo se to. Byl ke mně milý, laskavý. Já jsem toužila po bezpečí. To bylo to hlavní, co jsem chtěla, mít pocit bezpečí. Zavolala jsem mu a on přišel.“

„Kam jste chtěli jít?“

„Do Arizony. Aspoň myslím. Nevím.“ Zvedla ruku k čelu, přejela si prsty po kůži. „Ale ať to mělo být kamkoli, v každém případě jsem si sbalila věci. Sbalila jsem si tašku a Zeke pro ni šel nahoru. Vzala jsem si kabát. Chystala jsem se k odchodu, chtěla jsem s ním odejít. A do toho přišel B. D. Neočekávaně.“

Hlas se jí začal zadrhávat, rozechvěla se jí ramena. „Dnes večer vůbec neměl přijít. Byl opilý a uviděl můj kabát. Srazil mě na zem.“ Ruka jí zabloudila k tváři, kde byla čerstvá rána. „Přišel Zeke a řekl mu, ať mě nechá na pokoji. B. D. mu říkal ohavné věci a stále do Zeka strkal a křičel na něho. Už si to všechno přesně nepamatuju. Prostě na něho řval a strkal do něho a pak mě popadl za vlasy. B. D. mě chytil za vlasy a táhl mě nahoru. Myslím, že jsem křičela. Zeke do něho strčil. Strčil do něho, protože mi ubližoval. B. D. upadl. Ozval se hrozný zvuk a začala se z něho hrnout krev. Krev,“ opakovala a schoulila se nad hrnek s vodou. „Clarisso, co dělal Zeke potom, když váš manžel upadl? Když se objevila ta krev?“

„On. Já si nejsem jistá.“

„Přemýšlejte. Snažte si to zase vybavit a přemýšlejte.“

„On.“ Zase už se objevily slzy. Začaly odkapávat v jednotlivých kapkách na stůl. „Přiměl mě, abych si sedla. Pak se šel podívat na B. D. a mně přikázal, abych zavolala záchranku. Ať prý si pospíším. Je-

nomže já jsem se nedokázala vůbec pohnout. Prostě jsem nemohla. Věděla jsem, že je mrtvý. Viděla jsem tu krev, jeho oči. Byl mrtvý. Volat policii. Zeke řekl, že musíme zavolat policii. Já jsem se hrozně bála. Navrhla jsem, abychom utekli. Abychom prostě zmizeli, ale to on nechtěl. A trval na tom, že zavoláme policii.“ Zarazila se a otřásla se. Pak se podívala Evě do očí. „B. D. se s policií znal,“ pošeptala jí. „Říkal mi, že kdyby mě náhodou napadlo něco prozradit, kdybych si náhodou na něho chtěla stěžovat, že mě zbil, tak že mě okamžitě zavřou. Zmlátí mě a zavřou. On že se s policií zná.“

„Teď jste na policii,“ prohlásila chladně Eva. „Zmlátil vás někdo nebo vás někdo zavřel?“

Clarissa zamrkala. „To ne, ale –“

„Co se dělo, když vám Zeke řekl, že chce zavolat policii?“

„Poslala jsem ho pryč, do druhého pokoje. Přemýšlela jsem, jak bych – to dostala z domu. Požádala jsem Zeka, aby mi přinesl sklenici vody, a když odešel, zavolala jsem androida. Naprogramovala jsem ho tak, aby – sebral mrtvolu, odvezl ji k řece a hodil do vody. Pak jsem se snažila utřít krev. Bylo jí tam hrozně moc.“

„To jste sebou ale hodila. Rychle a šikovně.“

„Musela jsem spěchat. A musela jsem to zařídit šikovně. Zeke se mohl co nevidět vrátit – a pokusil by se mi v tom zabránit. A taky mě nakonec zarazil.“ Sklonila hlavu. „A proto jsme teď tady.“

„Proč jste tady?“

„Protože zavolal policii. Zavolal vás a teď ho zavřou do vězení. Zavinila jsem to já a on půjde za mříže.“

Ne, řekla si v duchu Eva, nepůjde.

„Jak dlouho jste byla provdána za B. Donalda Bransona, Clarisso?“

„Skoro deset let.“

„A říkáte, že vás celou tu dobu týral?“ Eva si vzpomněla, jak ten večer, co se četla závěť, Clarissa ztuhla, když jí Branson položil ruku kolem ramen. „Že vám fyzicky ubližoval?“

„Celou dobu ne.“ Přejela si rukou po tváři. „Ze začátku ne. Ze začátku to bylo dobré. Jenže já jsem nikdy neudělala nic správně. Jsem tak hloupá, že jsem nikdy neudělala to pravé. On se vždycky hrozně rozzlobil. Tak mi jednu vrazil – říkal, že mě bije, abych se trochu vzpamatovala. Abych si uvědomila, kdo je tady pánem.“

„Jen si uvědom, kdo je tady pánem, holka. A pamatuj si to.“ Evě se stáhly útroby, když ta slova zabrnkala o známou strunu v její hlavě a s nimi se ozval ten lepkavý strach z jejího dětství. „Jste přece dospělá žena. Proč jste od něho neodešla?“

„A kam, prosím vás?“ Clarissa na ni upřela zoufalý pohled. „Kam bych mohla jít, aby mě tam nenašel?“

„K přátelům, k rodině.“ Nemá nikoho, uvědomila si Eva. Vůbec nikoho.

Clarissa zavrtěla hlavou. „Neměla jsem žádné přátele a moji příbuzní byli pryč. Lidé, které jsem znala – se kterými mi dovolil se seznámit –, ti se všichni domnívají, že B. D. je skvělý člověk. Bil mě, kdy si zamanul, znásilnil mě, kdykoli se mu zachtělo. Vy nemáte představu, co to je. Nemůžete vědět, jaké to je s tím žít, nevědět, co kdy udělá, jaký bude, až vkročí do dveří.“

Eva vstala, přistoupila k oboustrannému zrcadlu a zadívala se na svůj obličej. Ale ano, ona přece ví docela přesně, jaké to je, jaké to bylo. Ale ta vzpomínka, ten pocit by jí jen zamlžil hlavu a narušil její objektivitu. „A teď, když už nemůže vejít do dveří?“

„Už mi nemůže ublížit,“ odpověděla tak prostě, že se Eva obrátila. „Ale já budu muset žít s pocitem viny za to, že se bude dobrý člověk, laskavý muž, zodpovídat z jeho smrti. Dnes v noci zemřely všechny naděje, že bychom já a Zeke mohli být spolu a šťastně žít.“

Položila hlavu na hrubou desku stolu. Její pláč, pomyslela si Eva, přímo rve srdce.

Skončila záznam, vyšla ven a poručila strážníkovi, aby Clarissu odvedl a zařídil jí ubytování a nocleh na zdravotnickém středisku.

McNaba našla u prodejního automatu, kde zamračeně zkoumal možnost volby. „Co ten android?“

„Provedla to s ním výborně. Sledoval přesně její pokyny. Přehrával jsem si ten program nahoru dolů. Zadala úkol – zvednout tělo u krbu, odnést je do auta, zajet k řece a zbavit se ho. Nic jiného tam není. Předchozí paměti vymazala.“

„Náhodou, nebo schválně?“

„Těžko říct. Byla zmatená a nervózní. Snadno se stane, že když někdo pospíchá s novým naprogramováním, vymaže to staré.“

„Jo. Kolik je v domě sloužících?“

McNab se podíval do poznámek. „Čtyři.“

„A nikdo z nich nic neviděl, nic neslyšel?“

„Dvě byly v té době v kuchyni. Komorná nahoře, zahradník zavřený ve své boudě.“

„Zavřený v boudě, v tomhle počasí?“

„Všechno jsou to androidi. U Bransonů je plno androidů, všechno špičková kvalita.“

„Figurky.“ Protřela si unavené oči. O tomhle budu uvažovat později, krůček po krůčku. Teď je prvořadým úkolem zajistit, aby Zeke nebyl za žádnou cenu formálně obžalován.

„Dobrá, tak já se teď vrhnu na Zeka. Je tam s ním Peabodyová?“

„Ano. A taky advokát. Není žádná možnost, jak ho z toho vynechat?“

Spustila ruce a oči měla chladné. „Uděláme všechno podle předpisů. Uděláme z toho přímo vzorový výtisk předpisů. Každý krůček musí být zdokumentovaný. Ráno se možná objeví v novinách: ‚Magnát Hraček a nářadí zabit milencem své manželky. Podezřelý je bratrem policistky z oddělení vražd. Vyšetřování naráží na překážky. Chybí mrtvola.‘“

„Dobrá, dobrá,“ zvedl ruku. „Umím si to představit.“

„Jediný způsob, jak tomu zabránit, je přebít to. Dokázat sebeobranu, jasně a nepochybně. A najít tu zatracenou mrtvolu. Došlápněte si na ty kluky z technického,“ přikázala mu ještě. „Jestli dosud neskončili, prožeňte jim perka.“ Jakmile Eva vešla do výslechové místnosti, zvedla Peabodyová hlavu. Stále ještě držela Zeka za ruku. Na druhé straně seděl právník, ve kterém Eva poznala jednoho z Roarkeových mužů.

Jako žena pocítila vděčnost, jako policistka zuřivost. *Další skvrna na případu*, pomyslela si chmurně: „Právního zástupce zajistil manžel vyšetřující policistky.“ *Nádhera.*

„Dobrý den, advokáte.“

„Buďte zdráva, poručíku.“

Eva si sedla, aniž by pohlédla na Peabodyovou, zapnula nahrávání a dala se do práce.

Po třiceti minutách se zvedla k odchodu a Peabodyová vyskočila: „Poručíku! Madam! Dallasová!“

„Nemám čas s vámi mluvit.“

Peabodyové se podařilo kolem Evy proklouznout a postavit se před ní. „Ale ano, máte.“

„Tak dobrá.“ Připravená na útok vrazila Eva na toaletu, přistoupila k umyvadlu a dala příkaz na studenou vodu. „Tak to vysypte a nechtě mě jít pracovat.“

„Já vám děkuju.“

Evu ta tichá slova tak vyvedla z míry, že zvedla mokrou tvář. „Za co?“

„Za to, že se tak staráte o Zeka.“

Eva pomalu zavřela kohoutek, setřásla z rukou zbytky vody a přistoupila k vysoušeči. Ten vydával podivné bručení a chladný proud vzduchu. „Peabodyová, já dělám jen svou práci. A jestli mi chcete děkovat za advokáta, tak jste na špatné adrese. Ten je od Roarkea a já z toho nemám vůbec žádnou radost.“

„Já chci poděkovat vám.“

To Eva nečekala. Byla připravena, že se na ni Peabodyová bude zlobit, že ji bude obviňovat. *„Proč jste se do něho tak strefovalal? Proč jste mu nastavovala nohu, aby upadll? Jak můžete být tak tvrdá?“*

Místo toho se jí dostalo roztřesené vděčnosti a nešťastných očí. Eva si promnula rukama obličej a zavřela oči. „Bože.“

„Já vím, proč jste na něho byla tak příkrá. Vím, že právě proto vyzněl jeho příběh tak silně. Měla jsem strach.“ Musela nabrat dech. „Jakmile jsem se trochu vzpamatovala, dostala jsem strach, že mu dáte prostor, že na něho půjdete mírně – tak, jak bych to udělala já. Ale vy jste se do něho pustila tvrdě. A za to vám děkuju.“

„Rádo se stalo.“ Eva spustila ruce. „Za tohle ho neodsoudí. Na to se spolehněte.“

„Já vím. Protože spoléhám na vás.“

„To nedělejte.“ Eva spolkla to, co měla ještě na jazyku. „To ne.“

„Tohle ze sebe musím taky dostat. Moje rodina je pro mne to nejdůležitější, co mám. To, že nežiju blízko nich, ještě neznamená, že si nejsme blízcí. Ale hned po nich přijde moje práce.“ Popotáhla a netrpělivě si přejela rukou pod nosem. „A ta práce, to jste vy.“

„To je nesmysl.“

„Ale jo, je to tak, Dallasová. Vy jste pro mne všechno, co je na té práci dobré. A jste to nejlepší, co mě potkalo od chvíle, kdy jsem dostala odznak. Já na vás spoléhám, protože vím, že můžu."

Evě se zatetelilo srdce. A začaly ji štípat oči. „Podívejte, já nemám čas tady s vámi postávat a vést sladkobolné řeči." Zamířila ke dveřím, jen krátce se zastavila a šťouchla Peabodyovou prstem do prsou. „Strážníku Peabodyová, něco vám kouká z uniformy."

Když za ní zaklaply dveře, podívala se Peabodyová dolů a viděla, že třetí knoflík její uniformy visí na nitce. Usoudila, že ho McNab nestačil urvat úplně. „Sakra," zaklela a vztekle knoflík utrhla. Evě zatím v hlavě podupávala jakási šílená taneční skupina v rytmu svého zběsilého tance. Už ji dokonce napadlo, že si snad bude muset vzít prášek. Vkročila do kanceláře a spatřila Roarkea.

Seděl ve svém elegantním obleku na její rozvrzané židli. Stejně elegantní plášť visel na ohavném věšáku. Hleděl bystře na obrazovku a příjemným a pozorným hlasem si tu vyřizoval jakýsi obchod, jaký v jedenáct hodin večer může vyřizovat jen člověk jeho typu.

Uhodila pěstí do elegantních italských bot, které se momentálně usadily na desce jejího psacího stolu. Neshodila je, ale vyjádřila se jasně.

„Ještě se s vámi později domluvím na podrobnostech." Přejel očima po Evě. Jeho bystrému oku nic neušlo. Únava, bolest hlavy, nemilosrdně potlačované emoce. „Teď mám schůzku."

Ukončil hovor, lenivě sundal nohy na zem. „Posaď se, poručíku."

„Jestli sis všiml, tak tohle je moje kancelář. Rozkazy tady dávám já."

„Aha." Vstal, přistoupil k AutoChefu a objednal raději bujón než kávu.

„Nebylo třeba, abys tady čekal."

„Jistěže ne."

„Klidnější mohl jít domů. Já si nejsem jistá, kdy se tam dostanu. Asi budu muset přenocovat tady."

Houby s octem, pomyslel si Roarke, ale jen se obrátil a podal jí polévku.

„Já chci kafe."

„Už jsi velká holka. Přece víš, že nemůžeš dostat všechno, nač si vzpomeneš.“ Přešel okolo ní ke dveřím a zavřel je, sledován jejím naježeným pohledem.

„Co tady opravdu nemám zapotřebí, to je jistá chytrácká pusa.“

Zvedl obočí. „Ty sis ji nechala odoperovat? A já jsem si na ni tak potrpěl.“

„Koukej, do půl minuty tu můžu mít dvě posily v uniformách. Určitě by jim dnešní noc zpříjemnilo, kdyby odsud mohli vykopnout tvůj vznešenej zadek.“

Sedl si na rezervní židli, natáhl si nohy tak daleko, jak mu to zaplněný prostor dovolil, a pohlédl jí do tváře. „Tak si přece sedni, Evo, a vypij si ten bujón.“

V posledním zlomku vteřiny se opanovala; odolala pokušení mrštit po něm miskou přes celou místnost a sedla si. „Teď jsem zrovna bušila do Zeka. Třicet minut jsem se do něho strefovala ze všech stran. ‚Chtěl jste si to rozdat s manželkou jiného muže. Chtěl jste ho odklidit z cesty, tak jste ho zabil. Byl to náramný boháč, že jo? Takže teď bude bohatá ona. To se vám hodí, že jo, Zeku? Dostanete tu ženskou, dostanete její prachy a Bransonovi musí stačit vkusný funus.‘ A potom jsem se do něho navážela opravdu ošklivě.“ Roarke neříkal nic, trpělivě čekal. Eva popadla bujón. Vyschlo jí v krku a tohle bylo lepší než nic. „A když jsem s tím bušením skončila, vplíží se za mnou na WC Peabodyová a začne mi za to děkovat. Prokristapána.“

Roarke vstal, protože viděl, jak se chytla za rozbolavělou hlavu. Ale když jí položil ruce na ramena, snažila se je setřást. „Nech toho. Dneska v noci už bych další projevy porozumění nevydržela.“

„To je škoda.“ Sehnul se a lehčeji políbil na temeno hlavy. „Peabodyovou už přece trénuješ řadu měsíců. To si myslíš, že neví, jak pracuje tvůj mozek?“

„Teď zrovna *sama* nevím, jak pracuje. A ona – Clarissa – mi vyprávěla o svém muži, jak ji bil, jak ji znásilňoval. Kdykoli si vzpomněl. Celá léta. Znovu a znovu, po celé roky.“

Roarkeovy prsty na jejích ramenou mimoděk ztuhly, ale pak povolily a začaly přejíždět jen zlehka. „To je mi líto, Evo.“

„Už jsem takové věci vyslechla mockrát, od svědků, od podezřelých, od obětí. Umím to zvládat. Umím se s tím vyrovnávat. Ale po-

každé, úplně pokaždé to přijde jako sprostá rána pod pás. Zatraceně záludná rána pod pás. Pokaždé.“ Na okamžik, ale opravdu jen na okamžik, si dovolila opřít se o něho, hledat u něho uklidnění. „Musím pokračovat.“ Vstala a chystala se odejít. „Neměl jsi sem posílat toho svého fajnového advokáta, Roarkeu. Ta věc je moc ošklivá. Celá ta záležitost je moc, moc ošklivá.“

„Brečela mi na rameni. Ta nezdolná, statečná Peabodyová. Chtěla bys, abych ji odmítl?“

Eva zavrtěla hlavou. „Dobrá.“ Přitiskla si prsty na oči, aby utlumila bolest v hlavě. „Nějak si s tím poradíme. Zavolám Nadine.“

„Teď?“

Eva si nejdřív odfrkla, ale pak se obrátila. Oči už se jí zase začaly vyjasňovat. „Nabídnu jí rozhovor mezi čtyřma očima, přímo tady a hned. Skočí po tom a my budeme mít aspoň krytá záda.“

Vrátila se ke stolu a k videofonu. „Jdi domů, Roarkeu.“

„Vždyť já půjdu. Ale až s tebou.“

Kapitola sedmnáctá

Nakonec ji přinutil, aby šla domů. Nebo ho nechala, aby si to myslel. Zeke byl propuštěn na záruku a měl se druhý den v devět ráno hlásit u doktorky Mirové. Clarissa byla ubytována v soukromém pokoji luxusního zdravotního zařízení a uklidněna sedativy.

Eva zařídila, aby přede dveřmi stála stráž.

Nadine o půlnoci vypustila do éteru svůj příběh a zachovala při popisu běžné, i když tragické události přesně ten strohý tón, jaký si Eva přála.

Všechen důkazní materiál z místa činu už byl shromážděn a nazítří měl být důkladně analyzován. Mrtvola byla stále někde v hloubi East Riveru – víc se opravdu nedalo udělat. Takže ve dvě ráno se Eva svlékla a chystala se padnout do své postele.

„Evo?“ Roarke se ujistil, že už odložila zbraň a výstroj, a strčil jí do úst prášek proti bolesti. Než ho mohla vyplivnout, přitáhl si ji, sjel jí šikovnýma rukama po nahém zadečku a přisál se na její ústa.

Zakuckala se, v obranné reakci polkla a vzápětí ucítila, jak jí v ústech lehce tančí jeho jazyk. „Tohle bylo sprosté.“ Odsunula se a odkašlala si. „A podlé.“

„Hlavně, že to zabralo.“ Pohladil ji po tváři a láskyplně ji pošťouchl do postele. „Aspoň ti bude ráno o moc líp.“

„Ráno po kafi tě propleskhu.“

Vklouzl vedle ní do postele a vzal ji do náručí. „Hmm. Už se nemůžu dočkat. A teď spi.“

„Však ono ti nebude moc do smíchu, až s tebou praštím o zem.“ Schovala si hlavu na jeho rameno a odpadla.

Přesně v té pozici se za čtyři hodiny probudila. Vyčerpání ji zcela pohltilo a spala jako dudek. Zamrkala a zjistila, že Roarke už má otevřené oči a dívá se na ni. „Kolik je?“ zeptala se krákoravým hlasem.

„Bylo šest. Ještě si dopřej pár minut.“

„Ne. Už jsem zcela schopná nastartovat.“ Překulila se přes něho a opile se potácela do koupelny. Ve sprše si vymnula spánek z očí a zjistila – trochu zaskočená –, že bolest hlavy zmizela.

„Prudký proud, horká voda,“ poručila.

Voda vyrazila z trysek a šířila oblaka páry. Eva spokojeně zasténala, podívala se přes mokré vlasy a zjistila, že za ní stojí Roarke. „Snížit teplotu a proud.“

„Myslel jsem, že se tady dnes ráno spolu uvaříme.“ Podal jí hrnek kávy, pobavený podezíravým pohledem v jejích očích a potěšený zjištěním, že v něm není ani stín bolesti.

„Já budu dnes pár hodin pracovat doma.“

Vypil svou kávu a pak postavil hrnek na poličku vysoko nad sršícími tryskami. „Rád bych, kdybys mi mohla dát zprávu, jak to bude probíhat v obou případech, které máš teď rozpracované.“

„Dám ti vědět, co budu moct a kdy budu moct.“

„Tak dobře.“ Nabral si do dlaní mýdlo a začal je po ní roztírat.

„Tohle zvládnu sama.“ Ustoupila trochu, protože už jí pod kůží začala pěnit krev. „Dneska ráno nemám čas na vodní hrátky.“

On se jen posunul a začal jí dlaněmi přejíždět přes břicho, trup a prsa, až se zachvěla. „Povídám –“ Dotkl se rty jejího ramene a ukázal zuby. „Nech toho. To se mi líbí, když jsi tak mokrá.“ Vzal jí z ruky hrnek, než ho rozbije, a postavil ho na poličku vedle svého. „A taková kluzká.“ Přitiskl ji ke stěně. Dopadala na ni voda a stoupala z ní pára. „A když se tak zdráháš. Pojď sem,“ šeptal jí do ucha, zatímco jeho prsty se do ní bořily, klouzaly dovnitř a klouzaly ven v mírném, lenivém rytmu.

Eva nechala klesnout hlavu dozadu, tělo ji překonalo. „Sakra,“ vyrazila ze sebe sténavě, když jí temná a zmámená rozkoš začala proudit ze středu těla až do konečků prstů.

„Tak pojď.“ Přejel jí jazykem po krku a nedal jí jinou možnost. Opřela se rukama o mokré kachlíky, tělo jí pulsovalo. Proudila přes ně voda, horká a ostrá jako jehly, když pocítila, jak v ní propukl orgasmus.

Jako nějaká očista, napadlo ji.

Ještě ani pořádně nevydechla, když ji obrátil a lačně sevřel ústa na jejím ňadru.

Bezmocně přijímala všechno, co jí poskytoval. Pokaždé, vždycky, bezmocná a ohromená. A vděčná. Zabořila prsty do jeho vlasů, kroutila a čuchala to mokré hedvábí. A dobré, silné vlny touhy v jejím břiše sledovaly neúnavný hlad jeho úst po celém těle.

Jeho ruce, hladké, zručné, silné, po ní jezdily, vynášely ji znovu a znovu až na samý vrchol. Tam, kde ji chtěl mít, kde ji potřeboval mít – třesoucí se, sténající jeho jméno, zavalenou vlastním požitkem.

Vzrušovalo ho, jak útočně zatínala nehty do jeho zad, podněcoval ho úprk jejího srdce proti jeho hrudi. Stále víc. Všechno. *Teď*, to bylo všechno, co si dokázal pomyslet, když si navzájem pustošili ústa.

„Chci tě.“ Jeho dech byl stále namáhavější, když ji uchopil za boky. „Vždycky. Navždycky. Moje.“

Divoká a planoucí modř jeho očí. Neviděla nic jiného. To je snad až příliš, ta zoufalá, nekonečná potřeba ho mít. A přece jí nebylo nikdy, nikdy dost. „Moje.“ Přitáhla si jeho ústa blíž ke svým, a když do ní vnikl, setkala se s ním v jediném vášnivém tepotu.

Musela uznat, že čtyři solidní hodiny spánku, pořádný, divoký sex a teplé jídlo udělaly zázrak a vrátily tělu i duchu znovu jeho starou bojovnou náladu. V sedm patnáct už seděla za stolem ve své domácí pracovně, hotová začít svůj den s chladnou a bdělou hlavou, prohřátým svalstvem a zásobou energie.

Manželství má spoustu příznivých vedlejších efektů, o kterých neměla dřív ani tušení.

„Vypadáš ohromně, svěží, poručíku.“

Ohlédla se. „To bych měla být. Než půjdu do služby, musím odpracovat půlhodinku tady. Máme před sebou pořád ještě problém Kassandra a chci, aby se na něj plně soustředila Peabodyová.“

„A ty budeš druhou rukou žonglovat Zekův případ.“

„Policajti musejí pořád žonglovat.“ Měla naprosto jasnou představu, kterým směrem se v tomto ohledu chce vydat.

„McNabovi chci rozdvojit úlohy. Měl by teď věnovat nějaký čas Bransonovu případu, než ho vyřídíme. Včera mi ohromně pomohlo, že jsem ho tam měla.“

Zarazila se a zamračila se. „Ale co tam k čertu vlastně pohledával? Vůbec jsem neměla čas se o to zajímat.“

„Řekl bych, že je to jasné.“ Když na něho Eva nechápavě civěla, zasmál se. „A to si říkáš detektiv? Byl tam přece s Peabodyovou.“

„S ní? Ale proč? Měli po službě.“

Roarke se na ni chvíli díval a zjistil, že opravdu nemá ponětí. Zachechtal se, přistoupil k ní, vzal ji za bradu a pohladil jí palcem důlek. „Evo, oni měli po službě, ale spolu.“

„Spolu?“ Trvalo jí to ještě okamžik. „Sex? Myslíš, že se spolu milovali? To je směšné.“

„A proč?“

„Protože – protože prostě je to směšné. Ona pořád prohlašuje, jaký je to děsný otrava. Já vím, že sis myslel, že se mezi nimi něco vyvíjí, ale to ses mýlil. Ta má svého Charlese Monroea a on.“ Zarazila se a vzpomněla si na ty podivné pohledy, na zamlklost, na ruměnce. To byly určité signály.

„Ach, panebože,“ vypravila ze sebe. „Kristepane, tak oni spolu chrápou. To nemůžu potřebovat.“

„Proč ti to vadí?“

„Protože. Jsou to přece policajti. Oba dva. A ona je sakra *můj* policajt. Takové blbosti jsou na překážku, všechno jenom komplikují. Chvíli se spolu budou mrouskat, pak se něco pokazí a začnou na sebe prskat a prát se.“

„A proč myslíš, že se něco musí pokazit?“

„Protože se to určitě stane. Všechna energie a soustředění na práci se úplně rozhodí. Jak do toho začneš míchat sex a romantiku a bůhvíco ještě, všechno jde do háje. Na žádný sex nemají právo. Policajti nemůžou –“

„Nemůžou mít svůj soukromý život?“ dokončil za ni, teď už trochu chladně. „Nemůžou mít osobní city a touhy?“

„Tak jsem to nemyslela. Doslova. Ale přece jen je lepší, když je nemají,“ zamumlala.

„No to ti pěkně děkuju.“

„Nás se to netýká. O nás jsem nemluvila.“

„Chceš říct, že ty nejsi policajt a my že do toho nemícháme sex, romantiku a kdovíco ještě?“

To nebyl ten správný knoflík, pomyslela si Eva a litovala, že si radši nezlomila prst, když ho zmáčkla. „Tohle se týká dvou policajtů, kteří pracují v mém týmu, na dvou spletitých případech.“

„Ještě před hodinou jsem byl v tobě a tys byla omotaná okolo mne.“ Teď mluvil opravdu chladně. I jeho oči byly studené. „Sice se to týkalo nás dvou, ale to vyšetřování tu stejně pořád bylo, spletité nebo ne. Jak dlouho si ještě budeš myslet, že by ti bylo líp bez toho?“

„Ale tak jsem to přece nemyslela.“ Vstala a s překvapením si uvědomila, v jaké se ocitla slepé uličce.

„Není to tak?“

„Nepodsouvej mi slova a myšlenky. Teď opravdu nemám čas na nějaké manželské potyčky.“

„To je dobře, já je také nehodlám trpět.“

Otočil se a odešel. Když za sebou práskl spojovacími dveřmi mezí jejich pracovnami, Eva zvedla pěst. Ale protože se vztek nechtel dostavit a zbavit ji pocitu viny, zvedla i druhou a zabušila si oběma pěstmi do spánků. Prudce vydechla, přikročila ke dveřím, otevřela je a pohlédla na Roarkea. Ten už seděl za svým psacím stolem a nevšímal si jí.

„Já jsem to tak nemyslela,“ opakovala Eva. „Ale možná, že zčásti ano. Já vím, že mě miluješ. Ale nevím proč, dívám se na tebe a nemůžu pochopit, proč právě mne. Na chvíli se s tím vyrovnám, ale pak hned zase ztrácím jistotu. Protože vím, že bych to asi neměla být já, ale myslím, že by mě zabilo, kdybys na to někdy přišel.“

Začal vstávat ze židle, ale Eva ho zarazila. „Ne, já opravdu nemám čas. Vážně. Jen jsem ti to chtěla říct, říct ti, že jsem to tak nemyslela. Peabodyová – už si svoje vytrpěla, protože si myslela na policistu – na jiného policistu, v jiném případu. Nerada bych, aby se to stalo znovu. To je všechno. Teď jdu. Ozvu se ti, kdyby bylo něco, co bys měl vědět.“

Rychle se otočila. Mohl ji zastavit, ale zůstal tam, kde byl, a nechal ji odejít.

Řekl si, že si to s ní vyřídí později. A ona si to s ním taky bude muset vyřídit.

Eva vešla na centrálu. Ta zářivá nálada, s níž započala den, už poněkud ztratila na lesku. Tím líp, řekla si. Aspoň mě ta nabroušenost přiměje, abych pracovala líp, usilovněji. Vyhledala Peabodyovou, vystrčila bradu a ukázala prstem na svou kancelář.

Z tváře její pomocnice bylo zřejmé, že strávila nešťastnpu, bezesnou noc. To Eva čekala. Podržela dveře, než Peabodyová prošla, a pak je za ní zavřela. „Pro tuto chvíli pusťte Zekovu záležitost z hlavy. Pracuje se na ní a vy před sebou máte jiný úkol.“

„Ano, madam. Ale –“

„Ještě jsem neskončila, strážníku. Jestli mi nemůžete zaručit, že věnujete veškerou energii a veškerou koncentraci případu Kassandra,

navrhnu, abyste byla odvolána z týmu a požádala o dovolenou. Teď hned.“

Peabodyová otevřela pusu a pak ji honem zavřela, než jí uklouzne něco ošklivého. Když se uklidnila, krátce přikývla. „Odvedu to nejlepší, co dokážu, poručíku. Zvládnu svou práci.“

„Beru na vědomí. Lamont měl být včera večer zatčen. Zařiďte, aby byl předveden k výslechu. Jakmile se dostaví vyšetřovatelé z bezpečnostního, chci o tom být informovaná.“ Musím tu holku udržet v tempu, říkala si Eva. Ať se topí v nepříjemných úkolech. „Spojte se s Feeneym a zjistěte, jestli už dostal souhlas k odposlechu telefonátů Monicy Rowanové. Vy jste se vyspala s McNabem?“

„Ano, madam. Cože?“

„Do prdele.“ Eva strčila ruce do kapes, došla k oknu a zpátky. „Do prdele.“ Ztichla a chvíli na sebe jen koukaly. „Peabodyová, copak jste ztratila rozum?“

„Bylo to okamžité selhání. Už se to nebude opakovat.“ A takhle to taky hodlala McNabovi při nejbližší příležitosti říct.

„Nejste na něj nějak vázaná nebo tak něco?“

„Byl to jen takový úlet,“ tvrdila Peabodyová. „Okamžitý úlet, který způsobily neočekávané fyzické podněty. Nechce se mi o tom mluvit, madam.“

„Dobrá. Mně se o tom nechce ani přemýšlet. Sežeňte toho Lamonta.“

„Hned to bude.“

Peabodyová, šťastná, že může uniknout, utíkala pryč.

Eva zatím projížděla vzkazy, zaznamenané na jejím videofonu. Když se tam ozvalo Lamontovo jméno, zaklela a uhodila do přístroje. „Jak to, že mi tenhleten vzkaz okamžitě nepředali, hned jak přišel?“

Vzhledem k přechodnému selhání systému byly všechny vzkazy došlé mezi 1.06 hod a 5.00 pouze uloženy.

„Selhání.“ Znovu praštila do přístroje, celá navztekaná. „V poslední době jsme samá porucha a selhání. Všechny údaje o Lamontovi, vytisknout.“

Operace probíhá.

Zatímco se její počítač proškytával tiskem, vzala Eva komunikátor a sdělila Peabodyová: „Nenamáhejte se s hledáním Lamonta. Je v márnici.“

„Ano, madam. Právě přišel mail. A je tu další disketa.“

Pouzdro bylo otestováno a prohlédnuto. Disketa byla okopírována a zajištěna. Eva se usadila u počítače a založila ji. „Tištěnou kopii,“ přikázala.

Naše jméno je Kassandra.

Jsme věrní.

Jsme bohové spravedlnosti.

Víme o vašem úsilí. Je pro nás docela zábavné. A protože nás to baví, poskytneme vám poslední varování. Naši druhové vlastenci musejí být propuštěni. Pokud tito hrdinové nebudou na svobodě, nastoupí teror – proti zkorumpované vládě, proti loutkové armádě, proti fašistické policii i proti nevinným lidem, které tyto instituce potlačují a odsuzují. Naše finanční nároky jsou daní za vraždy a věznění spravedlivých. Cena je nyní jedno sto milionů dolarů v dluhopisech splatných na doručitele.

Propuštění neprávem uvězněných politických představitelů musí být potvrzeno do dneška, do 16 hodin. Spokojíme se s osobním prohlášením každého jednotlivce ze seznamu. Tato prohlášení se budou vysílat živě ve veřejnoprávních médiích. Vystoupit musejí všichni. Pokud třeba jen jeden z nich nebude propuštěn, zničíme další cíl.

Jsme věrní. Naše paměť sahá daleko.

Platba musí být provedena do sedmnácti hodin. Platbu doručí poručík Dallasová osobně. Dluhopisy budou uloženy do jednoduchého černého kufříku. Poručík Dallasová se dostaví na nádraží Grand Central, devatenácté nástupiště směrem na západ, a tam počká na další instrukce. Pokud by ji někdo doprovázel, sledoval či stopoval anebo se snažil tuto situaci jakkoli nahrávat, bude poručík Dallasová usmrcena a zároveň bude zasažen další cíl.

Naše jméno je Kassandra, jsme poslové Nového režimu.

„Vyděračství," konstatovala Eva. „Přece jen jsou v tom peníze. Jde jim o peníze, ne o ty šašky ze seznamu. Veřejné prohlášení v celostátní televizí. I desetiletý školák si umí představit, že bychom to dokázali zmanipulovat."

Zvedla se, začala pochodovat a přemýšlet nahlas. „To je jen mlha. Hlavní jsou peníze. A ten cíl odstřelí, ať je dostanou nebo ne. Protože to chtějí."

„V každém případě," upozornil Feeney, „se ty ocitneš na mušce a neznámý cíl už je v těchto chvílích odpočítávaný."

„Můžeš mě vybavit nějakým snímacím zařízením, na které by nepřišli?"

„Jak mám k čertu vědět, na co by oni nepřišli?"

„Snaž se." Obrátila se k Anne. „Máš už pohromadě tým, který by mohl obsluhovat ten širokoúhlý skener?"

„Za dvacet minut má přijít nějaký génius od Roarkea a vyškolit nás v tom. Pak s tím můžeme jít do terénu."

„Najděte ten cíl. A já se připravím na to předání."

„Sama tam jít nemůžeš." Tentokrát Feeney rázně vstal.

„Whitney ti to nedovolí."

„Neříkám, že tam půjdu sama, ale měli bychom se vynasnažit, aby to tak vypadalo," odpověděla. „Budeme potřebovat sto milionů ve falešných dluhopisech." Přiškrceně, bez humoru se zasmála. „A myslím, že znám někoho, kdo nám je může včas do té lhůty dodat."

„Tak ode mě Roarkea pozdravuj," ušklíbl se Feeney.

Chladně na něho pohlédla. „Chci, abys to projednal s Whitneym a obstaral mi tu štěnici."

„Pustíme se do toho s McNabem."

„McNaba budu ještě potřebovat."

Feeney pohlédl nejdřív na ni, pak na svého detektiva a nakonec přikývl. „Vyčlením na to někoho jiného, dokud to neprojednám s inspektorem." Vzal kopii poselství. „Bude trvat dobrou hodinu, než to na tobě předem vyzkoušíme."

„Budu k dispozici. Peabodyová, vy půjdete se mnou. Sejdeme se za pět minut v mém autě. McNabe!" Kývla na něho prstem. „Chci, abyste se spojil s Mirovou," nařídila mu cestou ke své kanceláři. „Zjistěte, jak to vypadá se Zekovým testováním. A pak zatlačte na Dickheada z

laboratoře. Udělala bych to sama, ale nechci do toho zatím zatahovat Peabodyovou.“

„Rozumím.“

„Použijte výhrůžky, a když to nepomůže, třeba ho i podplaťte. Možná by to spravily vstupenky na nějaké utkání. Sehnala bych dvě místa pro protekční osobnosti na příští víkend.“

„Jo?“ Vykulil oči. „Hej, Dallasová, jak to, že se nikdy nepodělíte s kamarády? Příští víkend hrají Huds proti Rockets. Když to s ním zvládnu výhrůžkami, můžu ty lístky dostat já?“

„Chcete mě vydírat, detektive?“

Když ho tak uťala a když viděl její chladný pohled a sevřené rty, rychle zkrotí. „Jak to, že jste na mne tak nabroušená?“

„A jak to, že vy si to uprostřed složitého vyšetřování rozdáváte s mou asistentkou?“

„To vás snad má žádat o propustku na rande?“

„Nešlo o pizzu a video, McNabe.“ Vešla do pracovny a strhla z věšáku sako.

„Takže musí hlásit, s kým chce jít do postele?“

Eva se otočila. „Zachovejte respekt k nadřízeným, detektive.“

„A vy se zase laskavě držte svých kompetencí, poručíku.“

Musela připustit, že je to překvapilo. Vyvedlo ji z míry, když před ní stál s chladným a neúprosným pohledem v očích, s napnutým tělem a sevřenými zuby. Vždycky si o něm myslela – když už o něm vůbec přemýšlela –, že je to schopný policista s bystrým smyslem pro detaily a zručný elektronik. A jako muž že, je trochu střelený, marnivý a zbrklý, moc ukecaný a že kromě své práce nebere nic vážně.

„Vy mě nepoučujte o mých kompetencích.“ Aby získala čas, schválně si oblékala sako pomalu. „Peabodyová už má za sebou bolestnou zkušenost s jedním policajtem, který měl taky pěknou tvářičku. A mně na ní záleží.“

„Mně na ní taky záleží.“ Ta slova mu vyklouzla, než je stačil zachytit a spolknout. „Ne, že by ji to nějak zvlášť zajímalo. Dneska ráno se mnou pěkně zametla, takže si nemusíte dělat starosti.“ Nakopl židli, až odskákala na druhý konec místnosti. „Doprčic.“

„Páni, McNabe!“ Vztek, který se tak pěkně chystala uvolnit, vklouzl zase zpátky. „Co se to s vámi děje? Snad jste se do ní nezabouchl?“

Jeho jedinou odpovědí byl dlouhý pohled plný utrpení. „Já to tušila. Já to tušila. Já jsem to prostě tušila.“

„Možná, že je to jen takový blesk z čistého nebe,“ uvažoval.

„Možná, že se přes to nějak přenesu.“

„Snažte se. Jen to zkuste, prosím vás. Teď není čas – on na to není čas nikdy, ale teď na to *opravdu* není čas. Tak se na to snažte zapomenout, ano?“ Eva nečekala na odpověď – chtěla ho přimět, aby to pochopil. „Její brácha sedí na horkém křesle a po celém zatraceném městě máme bomby. Jednu mrtvolu mám v márnici a druhou v řece. Nemůžu si dovolit, aby se dva členové mého týmu věnovali brnkání na strunách lásky.“

Rozesmál se docela od srdce, až se tomu sám divil.

„Kristepane, vy ale umíte být chladnokrevná.“

„Jo, já vím.“ Vzpomněla si na Roarkeův pohled z dnešního rána. „To jediné mi trochu pomáhá, McNabe. Ale hlavně potřebuju, abyste stál pevně na nohou.“

„Vždyť já stojím.“

„Tak na nich vydržte.“

I když předpokládala, že k výčtu lidí, kteří jí byli blízcí a které urazila, slovně napadla a zranila, už nemůže přidat nic horšího, zavolala Eva cestou do garáže Roarkeovi.

Zvedl to Summerset a jí připadala instinktivní prudká reakce daleko přijatelnější než pocit viny. „Roarkea,“ vyžádala si stručně.

„Momentálně je zaneprázdněn jiným hovorem.“

„Jde o policejní záležitost, natvrdlej debile. Okamžitě mě spojte.“

Nozdry se mu zachvěly nelibostí, což jí přece jen trochu zvedlo náladu. „Podívám se, jestli se uvolí převzít váš hovor.“

Obrazovka zhasla. Ačkoli pochybovala, že by si troufl úplně ji přerušit, počítala do deseti. A pak do dalších deseti. Teprve když se blížila ke třicítce, objevil se na obrazovce Roarke.

„Poručíku!“ Měl úsečný hlas a jeho lehký irský přízvuk zněl spíš mrazivě než melodicky.

„Oddělení potřebuje sto milionů ve falešných obligacích na doručitele – dobré padělky, ale zase ne tak dobré, aby prošly bankovní kontrolou. V hodnotách po deseti tisících.“

„Jaký je termín?“

„Vyhovovalo by mi to do čtrnácti hodin.“

„Budeš je mít.“ Chviličku se odmlčel.

„Ještě něco?“

Ano. Že je mi to líto. Že jsem blbá. Co ode mě chceš? „To je všechno. Oddělení –“

„Se s povděkem poroučí. Ano, já vím. A teď mám interplanetární konferenční rozhovor, takže pokud je to všechno.“

„Jo, je to všechno. Kdybys mi dal vědět, až budou připravené, zařídím transport.“

Bez jediného slova přerušil spojení, až sebou trhla. „No dobrá,“ zamumlala. „To bolí. Krucinál.“ Pak nacpala komunikátor zase zpátky do tašky.

Vzpomněla si, co poradila McNabovi. Aby se snažil prostě na to zapomenout. Ona se pokusí zařídit se taky tak. Ale něco z jejích pocitů se jí přece jen odráželo ve tváři. Když nastoupila do auta, Peabodyová si zavřela pusu na zámek. A tak dojely až do márnice v naprostém mlčení.

V márnici bylo nabito, jako kdyby se tam mělo konat zasedání zednářské lóže. Na chodbách bylo plno techniků, asistentů z patologie a personálu z okolních zdravotnických středisek, kteří se potýkali se současnou krizí. Vzduch byl těžký pachem lidí, živých i mrtvých.

Evě se podařilo chytit jednoho zaměstnance márnice, kterého znala. „Chambersi, kde je Morris?“ Doufala, že jí šéf patologie poskytne pětiminutovou konzultaci.

„Ten se v tom topí až po uši. Výbuch v hotelu nám dodal spoustu zákazníků. Většinu z nich po částech. Je to jako luštit křížovku.“

„No, já potřebuju vidět zákazníka, který se ohlásil až dnes, časně ráno. Lamonta. Paula Lamonta.“

„Ježíši, Dallasová, tady se dodržuje pořadí. Nejdřív musíme vyřídit ty mrtvé k identifikaci.“

„Má to spojitost.“

„No dobrá, dobrá.“ Chambers, viditelně otrávený, přistoupil k počítači a hledal v seznamu. „Máme ho u ledu v sále D, šuplík dvanáct. Musíme je teď skládat na sebe, hromadit je do výšky.“

„Potřebovala bych se na něho podívat, a taky na to, co měl u sebe, a na přijímací protokol.“

„Tak teda ale rychle.“ Boty mu po chodbě spěšně klapaly. Vrazil do sálu D, zastrčil do zámku svoji kódovou kartu a vstoupil dovnitř. „Šuplík dvanáct,“ připomněl jí. „Použijte svůj univerzál a já už to ostatní vyřídím.“

Eva odkódovala zásuvku a zevnitř se vyvalila nejdřív ledová pára a pak Lamont. Nebo to, co z něho zbylo. „Ti se na něm vyřádili,“ zamumlala, když spatřila jeho zhmožděné a polámané tělo.

„To tedy ano. Slyšel jsem, že to auto, černá dodávka Airstream, se vyřítilo ze zatáčky a přejelo ho přímo na chodníku, kde stál. My jsme na něm ještě nepracovali, jen jsme ho uložili. Přednost mají jiní.“

„Máte pravdu, ten vydrží.“ Eva zasunula zásuvku. „Co měl u sebe?“

„Asi padesát kreditek, náramkovou časovou jednotku, kapesní videofon, diář. Jo, a nůž. Řekl bych, že ne zrovna legální.“

„To tedy zdaleka ne. Potřebuju ten videofon a diář.“

„Co se mě týká, tak klidně. Podepište mi je a jsou vaše. Heleďte, já už se musím vrátit. Nerad nechávám zákazníky čekat.“

Podepsala mu předávací protokol. „Byly z těch věcí sejmuty otisky?“

„Jo, to já nevím. Poslužte si.“

Když za ním zapadly dveře, obrátila se Eva k Peabodyové: „Nejdřív je poprášíme a sejmeme otisky. Zapněte záznam.“ Peabodyová si nadhodila brašnu na rameni. „Tady? Nechcete to udělat někde jinde?“

„A proč?“

„No, je tady tolik těch mrtvol.“

„A to chcete být policistkou na vraždách?“

„Já jsem radši, když je u toho vždycky jen jeden nebožtík.“ Přece však otevřela brašnu a dala se do práce. „Jsou tady pěkné, jasné otisky.“

„Podíváme se na ně potom, až prohlédneme ten videofon a zápisník. Otisky budou asi Lamontovy.“

Eva uchopila videofon a obracela ho v ruce. Byl to špičkový poslední model, hladký a komplexní. Vzpomněla si na Lamontovy drahé boty. „Ráda bych věděla, kolik Roarke těmhle chlapíkům platí.“ Otočila knoflíkem, aby si přehrála všechny hovory, dovnitř a ven, za po-

sledních čtyřiadvacet hodin. „Zaznamenejte si všechna čísla, na která narazím. Taky je budeme muset prověřit.“ Pozorovala, jak se na displeji odvíjejí čísla, a pak našpulila rty. Video bylo zablokováno. Ale hlasy bylo slyšet jasně a zřetelně.

Ano.

Jdou po mně. Lamont, usoudila Eva, má ten lehký francouzský přízvuk a z hlasu je slyšet nervozita. *Byla tady policie. Sledují mě. Něco vědí.*

Uklidni se. Jsme krytí. Tohle není na rozhovor přes videofon. Kde jsi?

To je v pořádku. Jsem v bezpečí. Ulil jsem se do grilu tady blízko zaměstnání. Oni si mě zavolali. Byl u toho taky Roarke.

A cos jim řekl?

Nic. Nic ze mě nedostali. Ale povídám ti, tohle není konec. Chci pryč. A potřebuju víc peněz.

To by se tvému otci nelíbilo.

Já nejsem můj otec. A vím, kdy je čas vypadnout. Obstaral jsem ti všechno, co jsi potřeboval. Tím končím. Chci dnes večer dostat svůj podíl a mizím. Svoje jsem udělal. Už mě nepotřebujete.

Asi máš pravdu. Ale bude lepší, když zakončíš den jako obyčejně. Potom dostaneš pokyny, kde si máš svůj podíl vyzvednout. Přece jen musíme být opatrní. Ty jsi se svou prací hotový, ale my ještě ne.

Jen mi dejte to, co mi patří, a ráno budu v prachu.

Zařídím to.

„Idiot,“ poznamenala Eva. „Sám si podepsal rozsudek smrti.“ Zakroutila hlavou. „Nenasytnost nebo blbost.“

Následoval další hovor. Lamont si objednal oddělení první třídy v meziplanetárním letu na Vegas II. Použil falešné jméno a falešné identifikační číslo.

„Ať někdo prohledá jeho byt, Peabodyová. Vsadím se, že náš chlapec byl sbalený a připravený na cestu.“ Následoval hlas ze záznamu, který sdělil pouze stručné instrukce.

Roh Šesté a Čtyřicáté třetí, v jednu hodinu.

Lamont zavolal ještě na dvě čísla, ale ani na jednom se mu nikdo neozval.

„Prověřte ta čísla, Peabodyová,“ nařídila Eva a sáhla po deníku.

„Už na to první volám. Je to soukromý kód.“

„Použijte moje autorizační číslo a zjistěte ho. Ať volal komukoli, ten dotyčný nevěděl, že Lamont volá z vlastního komunikátoru. Zřejmě předpokládal, že volá z veřejného aparátu, jinak by nikdy nedopustil, aby se tohle u mrtvého našlo. I kdyby se snažil to vzít, byli tam ti, co Lamonta sledovali.“

„Ten kód je chráněný,“ hlásila Peabodyová. „Nepustí mě tam.“

„Ale jo, pustí.“ Eva vytáhla svůj komunikátor. Do třiceti vteřin měla na lince komisaře Tibblea a za necelé dvě minuty guvernérovo osobní povolení.

„Páni, vy jste ale kanón,“ pravila obdivně Peabodyová, „Vy jste štěkala i na guvernéra.“

„Ten mi bude něco kecat o respektu k soukromí. Politici.“ Zaťala zuby, a zatímco čekala, až se prolomí poslední bašta byrokracie, procvičovala si prsty. „No tak, ty mizero.“

„Co že je to? Kdo to má být?“ Peabodyová si málem vykroutila krk, aby viděla údaje na Evině displeji.

„Soukromá linka B. Donalda Bransona.“

„Branson.“ Peabodyová vyprchala z obličeje všechna krev.

„Ale Zeke. Včera večer ho.“

„Předejte ten hovor Feeneymu, ať udělá hlasovou zkoušku. Potřebujeme vědět, jestli to mluvil opravdu Branson.“ Už byla na odchodu, když ještě vyštěkla rozkaz: „Spojte se se strážným u pokoje Clarissy Bransonové. Řekněte mu, že nikdo nesmí dovnitř ani ven, dokud tam nedorazím,“ dodala už na chodbě.

Když vyšly ven do zimy, vytáhla Eva svůj komunikátor. „McNabe, zajděte ihned za MIrovou. Chci, abyste přivedl Zeka nazpátek. Hlídejte ho u sebe, dokud vám nezavolám.“

„Dallasová, Zeke přece nemůže o Kassandře nic vědět. On by nikdy –“

Eva se na ni dlouze zadívala a pak skočila do auta. „Hračky a nástroje, Peabodyová. Řekla bych, že váš bratr se nechal použít jako obě ty věci.“

Kapitola osmnáctá

Clarissa byla v prachu. Nadávky a výčitky směrem ke strážnému sice případu nepomohly, ale Eva si je stejně neodpustila.

„Ona se na něho podívá, slzavě se usměje a poprosí ho, jestli by si mohla jít na chviličku sednout do zahrady.“ Eva obrátila oči k nebi a zaťukala na vzkaz, který tam Clarissa zanechala. „Pak použije taktiku – ‚mohu dostat trochu vody‘ – tak jako se Zekem, a náš natvrdlej hrdina se může přetrhnout a jde pro ni.“

Pochodovala po zasedačce a čekala, až přivedou Zeka. „A jejda, kampak se poděla? Trvá mu celých třicet minut, než zavolá, protože je pořád přesvědčený, že ta roztomilá panička musí být někde nablízku. Ale prohledá pokoj? Spatří tam uslzený vzkaz na rozloučenou?“

Eva vzkaz zase rozložila, zatímco Peabodyová pořád chytře mlčela.

Lituji, velice lituji všeho, co se stalo. Byla to moje chyba. Všechno. Prosím, odpusťte mi. Udělám, co je pro Zeka nejlepší. Jemu nelze přisuzovat žádnou vinu. Nikdy už se mu nemohu podívat do očí.

„Takže nám ho tu nechá, ať si s tím Zeke nějak poradí. To je přece ta pravá láska.“ I když na to Peabodyová vůbec nic neříkala, Eva přece zvedla ruku a začala všechno probírat od začátku. „Zeke je v dílně a ventilací slyší, jak se hádají. Je to Bransonův dům, jeho dílna. On ví, že je Zeke dole. Podle Clarissy dělal všechno možné, aby se nikdo nedozvěděl, že jí nabančil. Tak proč nespravil tu zatracenou ventilaci? Zaměstnanci jsou samí androidi, o ty se nemusí starat. Ale teď má v domě jednoho skutečného mužského.“

„Vy si myslíte, že chtěl, aby je Zeke slyšel?“

„Jasně, že jo, Peabodyová. Lámala jsem si tím hlavu celou noc.“

„Celou noc?“ Peabodyová otevřela pusu. „Ale Dallasová, vždyť v předběžné zprávě nebylo nic o –“

Ztichla a trhla sebou, když na ni Eva ostře pohlédla. „Vy jste četla mou předběžnou zprávu, strážníku Peabodyová?“

„Vsaďte mě do okovů a zbičujte mě,“ zamumlala Peabodyová. „Je to můj bratr.“

„To bičování si schovám na později. Ne, do předběžné zprávy jsem o tom nic nedala, protože hlavním úkolem bylo zapsat Zekovu výpo-

věď a zbavit ho podezření. Ale z celé té situace přímo vystupoval nějaký plán. Rafinovaný, organizovaný, náramně dobře promazaný, ale přece jen plán.“

„Já to nechápu.“

„Vy nevidíte nic jiného než Zeka. Ale podívejte se trochu okolo. Oni si sem přivedou Zeka až ze Západu. Mně je jedno, jak je dobrý, ale určitě by našli někoho, koho by sem nemuseli takhle složitě transportovat. Jenže oni si vyberou jeho, svobodného kluka, přívržence volného věku. Branson svou ženu mlátí hlava nehlava, ale nechá ji, aby si přivedla do domu mladého přitažlivého mužského. A zatímco předstírá, že potřebuje udělat nějakou truhlařinu, osnuje, jak ho podezírám, plány na největší teroristickou akci ve městě od dob městských válek.“

„Právě to mi nedává smysl.“

„Samo o sobě ne, ale když propojíte jednotlivé body, tak ano. Potřeboval obětního beránka.“

„Ale proboha, Dallasová, vždyť Zeke ho zabil.“

„Nemyslím. Jak to, že se nenašla mrtvola? Jak to, že se téhle ustrašené, vyděšené ženské podařilo zbavit se jí během ani ne pěti minut?“

„Ale – kdo teda umřel?“

„Jak to tak vypadá, myslím, že nikdo. Hračky a nástroje, Peabodyová. Už jsem viděla několik prototypových androidů, které vyvinulo Roarkeovo výzkumné a vývojové oddělení. Na první pohled byste je nerozeznala od lidí, dokonce ani při bližším ohledání ne.“ Otočila se, protože právě přišel Zeke, následován doktorkou MIrovou.

„Doktorko?“

„Zeke je můj pacient a je ve značném stresu.“ Mirová ho ohleduplně zavedla k židli. „Jestli považuješ za nutné ho vyslechnout, chci být u toho.“

„Zeku, přejete si, abychom zavolali vašeho právníka?“ zeptala se Eva. Zeke jen zakroutil hlavou. Eva se obávala, aby ji nepřemohl soucit. Věděla, jak dokáže být testování hrozné. Zapnula záznam a sedla si naproti němu. „Mám jenom pár otázek. Kolikrát jste se setkal s Bransonem?“

„Viděl jsem ho jen dvakrát. Jednou na videofonu a pak včera v noci.“

„Jen jednou, a to na videofonu?“ Branson ovšem včera Zeka poznal okamžitě. Byl značně opilý, ale hned věděl, o koho jde. „*Kurva a podomek,*“ citoval ho Zeke. „Takže vaše kontakty se většinou odehrávaly přes Clarissu. Kolik času jste spolu strávili?“

„Moc ne. Když byla v Arizoně, tak jsme si povídali. Párkrát jsme spolu byli na obědě.“ Rychle vzhlédl. „Bylo to úplně nevinné.“

„O čem jste se bavili?“

„Jen tak, o všem možném.“

„Chtěla vědět něco o vás?“

„Řekl bych, že ano. Byla tak uvolněná a šťastná. Úplně jiná než tady. Ráda poslouchala, co dělám za práci, a taky ji zajímal volný věk. Povídala, že jí to připadá jako velice příjemné a mírné náboženství.“

„Zeku, vyjela po vás?“

„Ne!“ Napřímil ramena. „Nic takového v tom nebylo. Byla vdaná. A já jsem věděl, že je vdaná. Prostě byla osamělá. Ale něco už tam bylo.“ Řekl to s takovým podivem, že se Evě až sevřelo srdce. „Už tenkrát, a oba jsme to věděli, ale nemohli jsme nic dělat. Já jsem nevěděl, jak s ní manžel zachází. Jen jsem poznal, že je nešťastná.“

„Takže jste vlastně teprve včera večer Bransona osobně poznal. Předtím nikdy nepřišel do dílny, nikdy se nezastavil, aby s vámi projednal své plány?“

„Ne, dolů nikdy nepřišel.“

To Evě stačilo. Vsadila by se, že Zeke přece jen ještě někdy uvidí B. Donalda Bransona živého. „To je všechno, co jsem zatím potřebovala. Zeku, budete muset zůstat tady, na centrále.“

„V cele?“

„Ne. Ale musíte tady zůstat.“

„Můžu vidět Clarissu?“

„O tom si pohovoříme později.“ Eva vstala. „Služba vás zavede nahoru do společenského centra. Je tam taky pokojík na přespání. Myslím, že byste ho měl využít, abyste se uklidnil.“

„Já nepotřebuju uklidňující prášky.“

„Já taky ne.“ Už se uvolnila natolik, že se na něho usmála. „Ale stejně ten pokojík využijte. Odpočiňte si trochu.“

„Zeku!“ Peabodyová toho měla na srdci tolik, co mu chtěla říct, co pro něho chtěla udělat, ale všechno to potlačila a střízlivě na něho pohlédla. „Dallasové můžeš důvěřovat.“

„Za minutku za vámi přijdu nahoru.“ Mirová ho poplácala po rameni. „Můžeme zkusit meditaci.“ Cekala, až přijde služba a odvede ho. „Moje testování je vcelku hotové, můžu ti dát posudek.“

„Já ho nepotřebuju,“ přerušila ji Eva. „Jen ho doplň do záznamu, pro mne není. Zeke nebude obžalován.“ To Mirovou potěšilo. Zeke v posledních dvou hodinách postupně procházel jednotlivými odbornými testy. „Hrozně trpí. Myšlenka, že někomu vzal život, i když to byla nehoda –“

„Nebyla to nehoda,“ opravila ji Eva. „Byla to past. Jestli to odhaduju správně, je B. Donald Branson až příliš naživu a velmi pravděpodobně se těší ze společnosti své ženy. Nemůžu zabíhat do podrobností, nemám dost času,“ pokračovala. „Viděla jsi Clarissino prohlášení a slyšela jsi výslech.“

„Ano. Je to klasický případ zneužití a otřesení sebedůvěry.“

„Klasický,“ přikývla Eva na souhlas. „Jako z učebnice. Jako kdyby to bylo řádku po řádce opsáno z rozboru nějakého případu. Nevynechala ani jeden trik, co říkáš?“

„Nevím, co máš na mysli.“

„Nemá přátele ani žádnou rodinu, o kterou by se opřela. Něžná, bezbranná žena vydaná na pospas staršímu, silnějšímu muži. On pije, bije ji. Znásilňuje ji. Ona si neví rady. ‚Kam bych šla, co bych dělala?‘“

Mirová sepjala ruce. „Vidím, že její neschopnost řešit situaci posuzuješ jako slabost, ale to vůbec není typické.“

„Ba ne, je to až smrtelně typické. A já tvrdím, že právě takhle to celé zahrála. Zahrála to na Zeka, zahrála to na mne a zahrála by to i na tebe. Myslím, že ty bys to prokoukla, a ona se toho asi obávala. A proto zdrhla. A když se podíváme na Bransonovy finance, vsadím se, že zdrhly taky.“

„Jaký důvod by ti Bransonovi měli k tomu, aby předstírali jeho smrt?“

„Stejný jako ten, pro který zosnovali smrt jeho bratra. Peníze. Proto to taky načasovali tak, aby odlákali část mého týmu od hlavního pro-

blému. Chtějí získat víc peněz při nepatrných provozních nákladech. Ověřujeme jejich spojitost s Apollonem. Dříve nebo později něco praskne. Dej pozor na Zeka. Jestli mám pravdu, tak mu brzy budeme moci prozradit, že nikoho nezabil. Peabodyová, pohněte sebou.“

„Já to nedokážu sledovat,“ řekla Peabodyová. „Pořád si to nedovedu srovnat v hlavě.“

„Však si to srovnáte, až dáme dohromady ještě pár kousků. Prověřte ty finance.“

Peabodyová popoběhla, aby s ní cestou do garáže vyrovnala krok. „Ježíši, Branson převedl padesát milionů – což je většina volných podnikových peněz – na kódované konto mimo planetu. Udělal to včera večer, dřív než ho Zeke –“

„Prověřte jejich osobní konta.“

Peabodyová lezla do auta a přitom jednou rukou stále pracovala. „Šest osobních kont, na každém okolo dvaceti až čtyřiceti milionů. Taky je včera vybílil.“

„Pěkná snůška vajec do Kassandřina hnízdečka.“ Eva ještě při řízení zavolala komunikátorem Feeneyho.

„Hlasová zkouška je pozitivní,“ oznámil jí. „Ale jak teď zatkneme mrtvolu?“

„Už na tom pracuju. Prověř Bransonovy hračky a nástroje. Podívej se, jaké tam vyvíjejí androidy. Už jsme dostali povolení napíchnout linku Monicy Rowanové?“

„Je napíchnutá. Zatím ani píp.“

„Kdyby něco, tak mi dej vědět.“ Ukončila hovor. „Peabodyová, spojte se s místní policií v Maine a vyžádejte si černé na bílém povolení k domovní prohlídce. Chci mít Monicu pod kontrolou.“

Lisbeth nijak nepotěšilo, když spatřila za dveřmi policii.

Evu si upřeně přeměřila a Peabodyovou ingorovala.

„Nemám vám co říct. Můj advokát mi poradil –“

„Nenamáhejte se.“ Eva se prodrala dovnitř.

„To je obtěžování. Když zavolám právníkovi, bude vás to stát odznak.“

„Povězte mi, Lisbeth, jak blízcí si byli bratři Bransonové?“

„Cože?“

„J. C. s vámi určitě o svém bratrovi mluvil. Co si tak o sobě ti dva mysleli?“

„Byli bratři.“ Lisbeth pokrčila rameny. „Řídili spolu podnik. V něčem se shodli, v něčem ne.“

„Přeli se spolu?“

„J. C. se nikdy s nikým doopravdy nepřel.“ V očích se jí na chvíli mihlo něco jako zármutek, ale rychle ho zahnala. „Čas od času spolu nesouhlasili.“

„Kdo vedl podnik navenek?“

„Navenek ho vedl B. D.“ Lisbeth mávla rukou. „J. Clarence to uměl líp s lidmi, a protože byl tvořivý, rád se angažoval v nových projektech. Ani ho nijak nemrzelo, že otěže držel v rukou B. D.“

„A jaký vztah měl ke Clarisse?“

„Měl ji rád, samozřejmě. Je to příjemná ženská. Mám takový dojem, že z ní měl trošku strach. Ona je přes všechen ten dojem křehkosti velice formální a odtažitá.“

„Vážně? Ale vy dvě jste byly přítelkyně?“

„Přátelily jsme se. Ostatně, obě jsme byly připoutány k Bransonům. Stýkaly jsme se, ať už s nimi nebo bez nich.“

„Řekla vám někdy, že s ní B. D. špatně zachází?“

„Spatně zachází?“ Lisbeth se krátce zasmála. „Ten člověk ji přímo zbožňoval. Stačilo jí přimhouřit oči a zavrnět a on už skákal, jak si přála.“

Eva se zahleděla na nástěnnou obrazovku a zjistila, že je vypnutá. „Vy se v poslední době nedíváte na zprávy?“

„Ne.“ Otočila hlavu a na chvilku vypadala unaveně a utrápeně. „Chystám se vyřídit některé osobní záležitosti, než se přesunu do rehabilitačního centra.“

„Tak to jste asi neslyšela, že byl B. Donald Branson včera večer zabit.“

„Cože?“

„Upadl při rvačce, když předtím zbil svou ženu.“

„To je směšné. To je absurdní. Nevztáhl by na Clarissu ruku. On ji zbožňuje.“

„Clarissa tvrdí, že je po léta fyzicky týral.“

„Tak to tedy lže,“ vyštěkla Lisbeth. „Zacházel s ní jako s princeznou, a jestli tvrdí něco jiného, tak sprostě lže.“

Náhle zmlkla a zbledla jako stěna.

„Ty fotografie jste asi nenašla ve své poštovní schránce, že, Lisbeth? Předal vám je někdo, komu jste důvěřovala – někdo, o kom jste si myslela, že má J. C. rád.“

„Já – jsem je našla.“

„Nemá význam lhát, abyste chránila Bransonovy. On je mrtvý a ona utekla. Kdo vám dal ty fotografie J. C, Lisbeth? Kdo vám je dal a prozradil vám, že vás podvádí?“

„Já jsem ty fotografie viděla. Viděla jsem je na vlastní oči. Byl na nich s tou blonďatou courou.“

„Kdo vám je dal?“

„Clarissa.“ Zamrkala jednou, dvakrát, a už jí vytryskly slzy. „Přinesla mi je a plakala. Povídala mi, jak je jí to líto, hrozně líto. Prosila mě, abych nikomu neprozradila, že mi je dala ona.“

„A jak k nim přišla?“

„Na to jsem se vůbec nezeptala. Jen jsem si je prohlédla a hned jsem se rozzuřila. Řekla mi, že už to trvá několik měsíců a ona že už dál nemůže předstírat, že nic neví. Že nesnese, abych trpěla a aby si J. C. zkazil život kvůli nějaké laciné flundře. Věděla, jak jsem žárlivá, to věděla. Když jsem přišla k němu domů, popřel to. Řekl, že jsem se asi zbláznila, že žádná blondýna neexistuje. Ale já jsem to *viděla!* A pak už si jenom pamatuju, že jsem popadla tu vrtačku. Ach Bože, ach Bože, J. C!“

Zhroutila se na židli a naříkala.

„Dejte jí něco na uklidnění, Peabodyová.“ V Evině hlase nebyl ani náznak sympatií. „Objednám auto, aby ji odvezlo. Až se dá trochu dohromady, může ji McNab vyslechnout.“

„Já vím, že máme naspěch,“ prohlásila Peabodyová, když zase nasedly do auta. „Ale pořád mám pocit, že jsem o tři kroky pozadu.“

„Branson je spojený s Kassandrou. Clarissa je spojená s Bransonem. Zeke je spojený s Clarissou. Někdo nás chce přinutit, abychom uvěřili, že oba Bransonové skončili v odstupu jednoho týdne násilnou smrtí. Mezitím jsou vybrána konta. Zeka sem přivezou přes celý kontinent, aby pracoval v Bransonové domě, a během několika dnů je připoután

ke Clarisse a údajně zabije Bransona. Ale Clarissa, vedená strachem a obavami o Zeka, se zbaví Bransonovy mrtvoly. Tahle část mi byla od začátku divná, ale když vám někdo přizná, že někoho zabil, tak vám to obvykle stačí. Jenže my pořád žádnou mrtvolu nemáme a na playbacku androida není nic, co by dokazovalo, že dostal instrukce, aby ji pochoval. Senzory průzkumné jednotky v řece nikoho nenajdou, žádná mrtvola nevyplave, i když víme, že tam tělo bylo vhozeno."

„Androidi neplavou a senzory jsou nastaveny na hledání masa, krve, kostí."

„Vidíte, už se chytáte. A teď si spojíme jednotlivé body. Zeke zabil androida. Máme tu prohlášení Lisbeth, že u Bransonů se nikdy nekonalo žádné bití, žádné týrání, a že kdyby se konalo, věděla by o tom. Když ne ona sama, věděl by o tom J. C. Je tady ta náhoda, že Zeke byl zrovna v pravý čas na pravém místě, aby slyšel bití a týrání, a pak se na něho Clarissa obrátí o pomoc. Ona už ho má přečteného; odhadla ten typ člověka, jakým Zeke je, a pravděpodobně si s ním zahrála rafinovanou hru, na kterou jí skočil."

„On se v ženských vůbec nevyzná," zabručela Peabodyová. „Je to vlastně pořád ještě dítě."

„Tuhle ženskou by neodhalil, ani kdyby byl nevím jaký přeborník. Ta si ho ulovila na háček a přitáhla si ho. Ona a Branson se zbavili bratra, což mě vede k přesvědčení, že Clarence nebyl v Kassandře zapojený. Ale překážel jim, tak ho odrovnali. Já vyšetřuju případ a oni si nepřejí, abych do toho příliš pronikla, což by se stalo, kdybych si s Lisbeth hned pohovořila tak, jako právě před chvílí. Tak mě zaměstnají těmi atentáty. Když budou bombardovat město, tak snad odpoutají mou pozornost od toho přiznání viny, s nímž nemůžu nic dělat."

„Přišlo by se na to, kdo Lisbeth podnítil k vraždě J. C. Bransona? Proto se vrhli na vás?" uvažovala Peabodyová.

„To ale udělali náramně chytře."

„Tak vidíte, jak vám to skvěle došlo, Peabodyová. Hladce a lehce."

„Já jsem trénovala."

„Politika nadělá hodně kouře – odvede vaši pozornost, plýtvá vaším časem. Ve skutečnosti jsou pro ně tím hlavním cílem peníze a čiré potěšení z ničení."

„Ale oni přece peníze mají."

„Čím víc, tím líp, zejména pro toho, kdo vyrostl na útěku, musel se skrývat a pracně si dobývat slušné živobytí. Chcete se vsadit, že Clarissa Bransonová strávila svá mladá léta v Apollonu?“

„To je odvážný skok, poručíku.“

„‚Jsme věrní‘,“ citovala Eva a prosmýkla se bezpečnostní bránou k parkovišti pod Roarkeovým sídlem ve středu města.

Peabodyová trochu vyvalila oči, když nastoupily do soukromého výtahu, ale než ze sebe dostala nějakou poznámku, zapípal Evin komunikátor.

„Poručíku Dallasová? Tady je kapitán Sully z bostonského policejního oddělení. Právě jsem dostal zprávu od hlídky u bydliště Rowanové. Monica Rowanová se stala obětí čehosi, co vypadá jako nějaký zpackaný pumový atentát. Je mrtvá.“

„Sakra. Budu o tom potřebovat podrobnou zprávu, kapitáne. Vyřiďte to prosím přednostně.“

„Dodám vám všechno, co budu moct, a tak rychle, jak to jen půjde. Lituju, že nemůžeme udělat víc.“

„To já taky,“ zamumlala Eva, když přerušila spojení. „Sakra, já jsem snad kolem ní měla postavit zeď.“

„Jak jste to mohla vědět?“

„Vím to. Jenže trochu pozdě.“ Vystoupila z výtahu, a aniž by se zastavila, prošla okolo Roarkeova úslužného asistenta. Úslužnost však přece zvítězila. Roarke sám otevřel dveře, jakmile k nim Eva dospěla.

„Vítám tě, poručíku, nečekal jsem, že přijdeš osobně.“

„Snažím se to urychlit. Čas mě tlačí.“ Podívala se mu do očí a přála si, aby mu mohla říct. *moc se mi chtělo přijít*. „Všechno se nám to začíná skládat dohromady a čas kvapí.“

„Tak to budeš asi chtít tu svoji návnadu.“ Zadíval se jí do očí. „Mám pocit, že pár milionů ve falešných papírech je pěkná návnada – a to nemluvím o tobě jako o háčku.“

„Blížíme se k závěru. Při troše štěstí by tohle mohl být konec. Já – Peabodyová, jděte se projít,“ zavelela, aniž by se ohlédla. „Madam?“

„Prostě jděte ven, Peabodyová.“

„Tak já jdu, poručíku.“

„Hele,“ začala Eva, „já jsem opravdu těsně před cílovou páskou, takže se teď nemůžu pouštět do podrobností. Ale tamto mě mrzí.“

„Mrzí tě, že jsem rozzlobený.“

„No tak dobrá. Mrzí mě, že jsi rozzlobený, ale musím tě také požádat o laskavost.“

„Osobní, nebo oficiální?“

Ach, on jí to opravdu neulehčí. Sklopila zrak a ve tváři jí zacukal sval. „Obojí. Potřebuju všechno, co můžeš vyhrabat na Clarissu Bransonovou – všechno – a potřebuju to opravdu brzy. Nemůžu na to uvolnit Feeneyho, a i kdybych mohla, ty to dokážeš rychleji a nezanecháš otisky prstů.“

„Kam chceš, abych ti ty údaje poslal?“

„Potřebuju, abys mi to zavolal, tajně, na můj osobní kapesní videofon. Nechci, aby se vědělo, že to sháním.“

„Nebude se to vědět.“ Obrátil se a zvedl velký kovový kufřík. „Tady jsou ty cenné papíry, poručíku.“ Pokusila se o úsměv. „Radši se nebudu ptát, jak se ti to tak rychle podařilo.“

„Radši ne,“ odpověděl bez úsměvu.

Přikývla a zvedla kufřík. Cítila se mizerně. Nepamatovala, že – pokud spolu někdy byli pohromadě déle než pět minut – by se jí nepokusil nějakým způsobem dotknout. Zvykla si na to, byla na tom už tak závislá, že pocítila ztrátu, jako by dostala facku.

„Díky, já – do háje s tím.“ Popadla ho rukou za vlasy, spolkla něco, co pro ni znamenalo velké sousto pýchy, a tvrdě mu vtiskla polibek na rty. „Nashle,“ zamumlala, otočila se na podpatku a vyrazila ven.

Roarke se konečně usmál, jenom maličko, a šel ke svému stolu, aby splnil laskavost, o kterou ho požádala.

„Jsi v pořádku, Dallasová?“

„Doprčic, jsem, přímo tančím.“ Byla vysvlečená do spodní košilky a do džíns, z čehož byli s Feeneym oba trochu v rozpacích.

„Můžu zavolat některou asistentku, aby to – eh – dodělala.“

„Do háje, já nechci, aby po mně šátralo nějaký nemehlo z elektroniky. Jenom si pospěš.“

„Dobrá, jak chceš.“ Odkašlal si a nahrbil ramena. „To zařízení je bezdrátové. Budeš ho mít přímo na srdci. Dá se očekávat, že tě oskenují, ale my to překryjeme touhle věcí – je to jako kůže. Používá se to

na androidy. A kdyby si toho náhodou všimli, bude to vypadat jako nějaká malá kožní vada nebo něco podobného.“

„Budou si myslet, že se mi na ňadru udělalo vimrle. Dobrý.“

„Hele, může to dokončit Peabodyová.“

„Prokristapána, Feeneyi.“ Někdo už to konečně musí rozhýbat. Takže se mu podívala přes rameno a zvedla košilku. „Prdni už tu zatracenou věc tam, kam patří.“

Následujících pět minut jim bylo oběma na umření. „Jo, dobrý, ale, ehm, podrž si tu košili ještě pár minut nahoře, než to uschne.“

„Vždyť držím.“

„Já budu toho stopaře sledovat sám. Přes tep tvého srdce se nám podaří přesně určit, kde jsi. Seřídili jsme tuhle náramkovou časovou jednotku.“ Feeney si oddychl, že má to nejhorší za sebou, a sebral ji ze stolu. „Mikrofon má nízkou frekvenci, takže se na skeneru neobjeví, ale má minimální rozsah, proto musíš mluvit přímo do něj, abychom tě slyšeli. To jen pro jistotu.“

„Dobrá, tak já si ji vezmu.“ Eva stáhla ze zápěstí svou vlastní jednotku a nahradila ji novou. „Měla bych ještě něco vědět?“

„Rozestavujeme hlídky po celém nádraží Grand Central. Nebudeš odkázaná sama na sebe. Nikdo se nepohne, dokud nedáš pokyn, ale budou tam.“

„To je dobré vědět.“

„Jenže, Dallasová, každá ochranná vesta by nám ztlumila toho stopaře.“

Pohlédla na něho. „Takže žádná vesta?“

„Vyber si. Buď výstroj, nebo stopař.“

„Do háje, stejně by mě nejspíš střelili do hlavy.“

„Krucinál.“

„Dělám si legraci.“ Přejela si rukou přes ústa. „Už máme nějakou potuchu o tom cíli?“

„Zatím ještě nic.“

„Co jste zjistili o těch androidech v Bransonovic továrně?“

„Jo, oni mají nějakou novou Brainiackou linku.“ Teď se trošku usmál. „Mají novou skořápku. K nerozeznání od kůže. Ale pořád jsou to hračky,“ dodal. „Nic plnohodnotného jsem tam neviděl.“

„To ještě neznamená, že to tam není. Dokázaly by tyhle hračky sehrát takovou scénu, jaká proběhla u Bransonů?“

„Kdyby byly desetkrát vyšší, pak ano, řekl bych. Jsou to prohnaní mrňaví parchanti, jestli chceš něco vědět.“ Zapípal signál. „To je můj osobní videofon,“ řekla Eva. „Musím si to vzít. Je to soukromé.“

„Dobrá. Budu venku. Až budeš připravená, můžeme to rozbalit.“

Když byla sama, vytáhla komunikátor a s pomocí sluchátek ho zapojila jako důvěrný hovor. „Dallasová.“

„Mám pro tebe ty údaje, poručíku.“ Roarke přivřel oči. „Kde máš košili?“

„Tady někde. Koukej.“ Sáhla po ní. „Tak co máš?“

„Když odstraníš pár vnějších slupek, tak se z toho krásně vyloupne. Narodila se před šestatřiceti lety v Kansasu, rodiče byli učitelé, typická střední třída, jedna sestra, je vdaná a má syna. Clarissa prošla místním školním systémem a krátký čas pracovala jako prodavačka v obchodním domě. Asi před deseti lety se provdala za Bransona a přestěhovala se do New Yorku. Tohle všechno, předpokládám, o ní víš.“

„Ale já potřebuju vědět, co je pod tím.“

„To jsem si myslel. Lidé toho jména, co v jejím záznamu figurují jako rodiče, měli skutečně dceru Clarissu, která se narodila před šestatřiceti lety. Ta ale v osmi letech zemřela. A když odstraníme povrchové vrstvy, zjistíme, že to mrtvé dítě má kompletní školní a zaměstnanecké údaje a posléze i oddací list.“

„Podvod.“

„Přesně tak. Malý průzkum lékařských záznamů Clarissy Stanleyové dokazuje, že jí vůbec není šestatřicet let. Je jí šestačtyřicet. Když sledujeme údaje do minulosti, zjistíme, že se Clarissa znovu narodila před dvanácti lety. Kdo nebo co byla předtím, bylo vymazáno. Možná, že bych se k tomu nějak prokousal, ale trvalo by to dlouho.“

„Mně to prozatím stačí. Jí šlo hlavně o novou identitu, a ne o to ubrat si deset let věku.“

„Když se trochu procvičíš v matematice, zjistíš, že je přesně tak stará jako Charlotte Rowanová v době, kdy byl zničen hlavní stan Apollona.“

„Díky, to už jsem si taky spočítala.“

„A jelikož jsem po té tvé cestě došel až sem, popošel jsem ještě pár kroků dál.“

„Kam dál?“

„Někdo by s tím třeba nesouhlasil,“ pravil a dlouze se na ni zahleděl, „ale lidé, kteří spolu mají intimní vztahy, mají také obvykle určitý společný základ a vzájemné pochopení pro své ambice a aktivity.“

Hluboko v hrudi se jí pohnul pocit viny. „Podívej, Roarkeu –“

„Buď zticha, Evo.“ Řekl to tak mile, že zmlkla. „Jelikož to vypadá, že Clarissa měla těsné pouto k Rowanovi a k Apollonovi, zapátral jsem taky trochu v minulosti B. Donalda. Nenašel jsem nic zvláštního, až na řadu značných a snad i podezřelých příspěvků společnosti Artemis.“

„To je další z antických bohů?“

„Ano, je to dvojče Apollona. Pochybuju, že by se o ní v bankách našly nějaké doklady. Ale když jsem se podíval ještě o jednu generaci nazpátek, zjistil jsem, že E. Francis Branson, otec B. D., přispíval do stejné společnosti skutečně značnými částkami. Byl dokonce – podle údajů CIA – nějaký čas jejím jednatelem. Nejenže znal Jamese Rowana, ale spolupracoval s ním.“

„A tím se uzavírá spojení mezi Bransonovými a Rowanovými. Branson vyrostl v Apollonu a Clarissa také. Navázali spojení a pak už směřovali společnou cestou dál. Jsme věrní.“

Zhluboka vydechla. „Děkuju ti.“

„Rádo se stalo. Evo, jak velké riziko na sebe hodláš vzít?“

„Budu mít krytí.“

„Na to jsem se neptal.“

„Nebude to nic, co bych nezvládla. Jsem ti vděčná za pomoc.“

„Vždycky k službám.“

V hrdle jí bublala spousta slov, mnohá z nich pošetilá. Ale Feeney už strčil hlavu do dveří. „Dallasová, musíme sebou hodit.“

„Máš pravdu, jsem připravená. Je na čase sedlat koně,“ sdělila s mírným úsměvem Roarkeovi. „Uvidíme se večer.“

„Dej pozor na všechno, co je moje, poručíku.“

Zase se usmála a přerušila spojení. Věděla, že tím nemyslel ty cenné papíry.

Když se Eva prodírala strkajícím se davem na nádraží Grand Central, cítila se osamocená a obnažená, i když měla krytí a stopaře. Všimla si několika policistů, jejichž tváře znala. Přejeli se navzájem očima a nedali najevo žádný zájem.

Nad hlavou jí hlaholily ampliony, ohlašující příjezdy a odjezdy vlaků. Okolo veřejných komunikačních aparátů se hromadili lidé. Volali domů, volali milencům a milenkám, volali svým bookmakerům.

Eva kráčela kolem nich. A Feeney, sedící ve spojovacím voze několik bloků odtud, konstatoval, že jí srdce bije klidně a pravidelně.

Viděla bezdomovce, kteří se sem přišli schovat před zimou a které za chvilku zase hlídka vysype.

Prodejci nabízeli nejnovější zprávy, ať už v novinách nebo na disketách, laciné suvenýry a teplé nápoje i studené pivo. Dolů k místu setkání sestupovala raději po schodech než po pohyblivém pásu. Zvedla ruku, jako by si chtěla upravit vlasy, a zamumlala do náramku:

„Opouštím hlavní podlaží a mířím k určenému místu. Zatím žádný kontakt."

Náhle se zatřásla země a zavyly sirény, když ze stanice jako střela vyrazil vlak.

Eva stála na nástupišti, jednou rukou pevně svírala kufřík a druhou držela tak, aby bylo vidět, že v ní nic nemá. Jestli ji chtějí obrat, udělají to tady, provedou to rychle, využijí návalu čekajících pasažérů. Jeden ji přidrží, druhý popadne kufr a v mžiku oba zmizí v davu.

Tak by to aspoň provedla ona. Tak by ona zahrála tuhle hru. Koutkem oka zahlédla McNaba ve světle žlutém kabátu, modrých botách a lyžařské čepici. Seděl na lavici v čekárně a bavil se nějakou kapesní počítačovou hrou. Teď si mě asi skenují, představovala si. Zjistí, že mám zbraň, ale s tím jistě počítali. Když budu mít štěstí a jestli Feeney odvedl dobrou práci, tak na stopaře nepřijdou.

Veřejný komunikátor za jejími zády začal zvonit. Bez váhání se otočila a ohlásila se. „Dallasová."

„Nastupte do přijíždějícího vlaku směrem na Queens. Lístek si kupte až ve vlaku."

„Queens," zamumlala s ústy téměř až u náramku. Ten, kdo volal, už spojení přerušil. „Příští vlak, který přijede." Otočila se a zamířila ke kolejím, kam už se blížil rachot. McNab zastrčil svou počítačovou hru

do kapsy a vydal se za ní. Je výborný, uznala Eva. Nikdo by v něm nehledal policajta. Na uších měl sluchátka a občas škubl hlavou a rameny jakoby v rytmu hudby. Jeho tělo krylo Evin bok jako štít. Zasáhl je závan vzduchu od přijíždějícího vlaku. JečenÍ sirény odeznělo a vystupující a nastupující lidé se začali tlačit a strkat.

Eva se nesnažila získat volné sedadlo, radši se pevně chytila držadla, zapřela nohy a chystala se na start.

McNab se tam vmáčkl jen tak tak a začal si něco tiše pobroukávat. Eva se div nezasmála, když poznala jednu z Mavisiných písniček.

Cesta do Queensu byla provázena návalem a vedrem, ale byla naštěstí krátká. I po té krátké ukázce si Eva uvědomila, jaké má štěstí, že není žádná kancelářská myš, odkázaná denně na veřejnou dopravu.

Vystoupila na nástupiště. McNab ji minul bez mrknutí a zamířil do stanice.

Poslali ji nejdříve do Bronxu, pak do Brooklynu. Příště na Long Island a zpátky do Queensu. Rozhodla se, že jestli bude nucena absolvovat ještě jednu jízdu, rozhodí ruce a bude žadonit o laserový zásah.

A pak je spatřila, jak přicházejí. Jeden zleva, druhý zprava. V duchu si přehrála Šíbrův popis a usoudila, že to jsou ti, kteří k němu chodili pro dodávky a posléze mu vyřízli jazyk. Vycouvala z davu unavených pasažérů a zjistila, že je ten dvoučlenný tým svírá jako kleště.

Nenechávají nic náhodě, řekla si, a když jeden z nich rozevřel kabát a předvedl jí zbraň policejního typu, pochopila, že neuvažují o zajatcích.

Schválně vrazila do muže, který čekal za ní, a zvedla ruku, jako by chytala rovnováhu. „Kontakt. Dva. Ozbrojení."

„Poručíku!" Jeden z těch dvou jí položil ruku na paži. „Já vezmu peníze."

Nechala se od něho otočit zpátky. Není to člověk, usoudila, když si ho dobře prohlédla zblízka. I v tom měl Šíbr pravdu. Byli to androidi, oba. Byli k poznání málem po čichu. „Peníze dostanete, až se já dozvím, kde je cíl. A až to budu mít potvrzené. Taková byla domluva." Usmál se: „Malá změna. My si vezmeme peníze, můj partner vás na místě rozřízne vejpůl a na oslavu celé akce bude rozbombardován náš cíl."

Eva spatřila, jak se k ní davem prodírá McNab. Ukázal palcem nahoru, což byl signál, že cíl byl nalezen. Eva vycenila na androida zuby. „Tahle změna se mi nezamlouvá.“ Uskočila dozadu a ohnala se kufrem ke kolenům androida stojícího za ní. Tím pohybem se dostala dolů a na stranu, a když viděla, že android sahá po zbrani, chytila ho za kotníky a škubla. Střela zasáhla jeho kolegu do hrudníku a vytvořila v něm díru jako pěst.

Zařvala na civilisty, aby se kryli, vyskočila, chytila androida za ruku se zbraní a zkroutila mu ji. Střela se strefila do betonu, ale cestou jí málem sežehla vlasy. Zaslechla výkřiky, dusot nohou, hukot a ječeni přijíždějícího vlaku.

Přenesla váhu dozadu a strhla androida na zem vedle sebe. Váleli se mezi nohama prchajících a poráželi lidi jako kuželky.

Na svou zbraň nedosáhla rukou a jeho byla ztracená pod nohama utíkajícího davu. V uších jí zvonilo a země se pod ní otřásala jako zasažená bleskem. Android se zvedal; v ruce se mu blýsklo cosi ostrého a stříbřitého. Eva se převalila na záda, vykopla nohy a zasáhla ho botou do rozkroku. Android se nesložil, jak by to učinil muž, ale zavrávoral dozadu a hledal, čeho by se zachytil. Eva vyskočila, zoufale se snažila ho strhnout, ale minula ho. Zřítil se na koleje a vzápětí zmizel pod stříbrnou skvrnou vlaku.

„Ježíši, Dallasová, já jsem se sem vůbec nemohl probojovat.“ McNab udýchaně supěl a na obličeji mu natékaly rudé šrámy, ale uchopil ji za ruku. „Dostala jste je?“

„Ne. Sakra, aspoň jednoho bych potřebovala živého. Teď jsou pro nás bezcenní. Zavolejte, ať sem pošlou někoho, kdo to tu očistí. A někdo ať taky zorganizuje tenhle dav. Kde je ten cíl?“

„Madisonské náměstí, už se tam evakuuje a zneškodňují se výbušniny.“

„Tak už, proboha, vypadněme z Queensu.“

Kapitola devatenáctá

První bomba vybuchla přesně v osm čtyřicet tři na horní tribuně sekce B na Madisonském náměstí. Mezi Rangery a Tučňáky právě probíhala první třetina tvrdého hokejového utkání. Ještě nepadla ani jediná branka a zaznamenáno bylo jen jedno malé zranění, když útočník Tučňáků krosčekoval svého protivníka trochu příliš ostře. Obránce Rangerů, který silně krvácel z nosu a ze rtu, odnesli na nosítkách.

Už byl na pohotovosti, když bomba vybuchla. Newyorská policie od chvíle, kdy odhalila výbušniny, jednala rychle. Zastavila utkání a ze všech amplionů se ozvala výzva k evakuaci celého objektu.

Reakcí bylo pískání, nadávky a z rangerské strany stadionu sprška rolí recyklovaného toaletního papíru a plechovek od piva.

Přes to všechno se rojům uniformovaných policistů podařilo snížit celkem v pohodě počet účastníků na téměř dvacet procent. Malé úrazy utrpělo jenom pět policistů a dvanáct civilistů. Pouze čtyři osoby byly zatčeny za útok na veřejného činitele a za sprosté chování.

Pensylvánské nádraží pod parkem bylo vyklizeno, jak to šlo nejrychleji, a vlaky byly odkloněny.

Ani ti nejoptimističtější organizátoři neočekávali, že by se podařilo sebrat všechny žebráky a bezdomovce, kteří se na nádraží schovávali před zimou, ale vynasnažili se pročesat veškeré obvyklé zapadáky a úkryty.

Když bomba vybuchla a vzduchem létaly úlomky oceli, dřeva a kusy těla opilce, který zaspal na sedadlech 528 až 530 nekryté tribuny, lidé rychle pochopili situaci. Hrnuli se jako rozběsněný příval k východům.

Když Eva dorazila na místo, vypadalo to, jako kdyby obrovská stará budova zvracela lidi.

„Snažte se odtud ty lidi dostat!“ zavolala na McNaba.

„Co to děláte?“ překřikoval kvílení a sirény a pokusil se ji zachytit, ale prsty mu sjely po jejím saku. „Tam přece nemůžete. Prokristapána, Dallasová!“

Ale ona už se probíjela, protlačovala, provrtávala davem spěchajících lidí.

Dvakrát dostala ránu, až jí zvonilo v uších, když se snažila probojovat mezi dveřmi a proudy lidí usilujících o únik. Vyskočila po nejbližších schodech nad řady sedadel, z nichž prchali diváci. Nahoře spatřila záchranný tým, který úspěšně bojoval s menšími požáry. Ze sedadel na střídačce zbyly jen kouřící třísky.

„Malloyová!“ křičela Eva do komunikátoru. „Anno Malloyová! Udej mi svou polohu!“

Do ucha jí praskaly poruchy, mezi nimiž prorážela slova: „Tři – vyřízené, deset skenovaných.“

„Tvoji polohu,“ opakovala Eva. „Udej mi svou polohu!“

„Týmy jsou rozptýlené.“

„Sakra, Anno, udej mi svou polohu. Jsem tady bezmocná.“ Úplně bezmocná, říkala si, když pozorovala lidi, kteří si násilím razili cestu jeden přes druhého. Viděla, jak z davu jako mýdlo z mokrých prstů vyklouzlo dítě, padlo tváří na led a okamžitě po něm začaly dupat nohy.

Vztekle zaklela a přeskočila zábradlí. Rukama a koleny dopadla na led a chvíli po něm bezmocně klouzala, až se jí podařilo zaseknout se podpatky bot. Popadla kluka za límec košile a vyprostila jeho i sebe z dusajícího davu.

„Poslední číslo je pět,“ zaslechla Annu, teď už zřetelněji. „Klape nám to. Jak to vypadá s evakuací?“

„Těžko říct. Sakra, tady je úplný zvěřinec.“ Eva si přejela rukou přes tvář a spatřila na dlani krev. „Máme to tak z padesáti procent volné. Možná víc. S týmem na nádraží nemám žádný kontakt. Kde ty sakra vlastně jsi?“

„Postupujeme k sektoru dvě. Jsem v podzemí Pensylvánského. Snaž se zbavit těch civilistů.“

„Mám tady kluka. Je raněný.“ Podívala se na chlapce, kterého držela v podpaží. Byl bílý jako stěna a na čele měl bouli jako dětská pěst, ale dýchal. „Vynesu ho ven a vrátím se.“

„Hlavně ať už jste venku, Dallasová. Čas běží.“

Eva se vyhrabala na nohy, uklouzla a nemotorně se zachytila zábradlí. „Pošli svoje chlapy pryč, Malloyová. Nechtě všeho a upalujte odtamtud.“

„Už jsme zneškodnili šest nálože, zbývají ještě čtyři. Musím zůstat, Dallasová, tady je to ztracené, ale musíme zachránit Pensylvánské a Garden.“

Eva si přehodila chlapce přes rameno po způsobu hasičů a vylezla na schody. „Pošli všechny ven, Anno! Snaž se zachránit životy, na majetek se vykašli.“ Potácela se mezi sedadly a odkopávala stranou tašky, kabáty a jídlo, které tam lidi nechali.

„Sedm, zbývají tři. Snad to stihneme.“

„Prokristapána, Anno, hoď sebou a vypadni.“

„Dobrá rada.“

Eva zamrkala, aby se zbavila potu v očích, a spatřila Roarkea, který od ní bral chlapce. „Odnes ho. Já jdu pro Malloyovůu.“

„Ani nápad.“

Ještě to ani nedořekl a zem pod nimi se začala chvět. Spatřil, jak se za nimi rozestupuje trhlina ve zdi. Pevně sevřel Evinu ruku.

Seskočili z plošiny a pádili ke dveřím, jimiž policisté v ochranných oděvech prostrkávali, téměř prohazovali poslední civilisty. Ještě než uslyšela výbuch, cítila, jak se jí smrštily ušní bubínky. Zezadu se na ně řítila ohnivá stěna. Vnímala, že se jí nohy odlepily od země, a hlava se jí roztočila z hluku a žáru. Přílivová vzdušná vlna je vystřelila dveřmi ven. Za nimi se zřítilo cosi žhavého a těžkého. Teď šlo jen o to přežít. S rukama zaklesnutýma do sebe se škrábali vzhůru, pohybovali se slepě kupředu, zatímco na ně pršely kameny, sklo a ocel. Vzduch byl nabitý hřmotem, skřípáním kovu, lámáním oceli, rachocením vychrlených kamenů.

Eva o něco zakopla a zjistila, že je to tělo uvízlé pod kusem betonu, širokého jako její pas. Plíce ji pálily, krk měla plný kouře. Prudké sekundární výbuchy chrlily dolů spršky skla, ostrého jako diamanty.

Když trochu prohlédla, spatřila kolem sebe stovky šokovaných tváří, hory kouřících trosek a příliš mnoho mrtvých, než aby se dali počítat.

Pak ji zasáhl do tváře vítr. Chladný. Ostrý. A došlo jí, že jsou naživu.

„Máš nějaké zranění nebo zásah?“ zavolala na Roarkea a uvědomila si, že jejich ruce jsou ještě stále spojené.

„Ne.“ Bezvládného chlapce měl kupodivu pořád na ramenou. „A ty?“

„Ne, nemyslím. Ne. Zanes ho na ošetřovnu,“ řekla Roarkeovi. Zadýchaně se zarazila, otočila se a zamrkala. Zvenku vypadala budova poměrně málo poškozená. Z rozervaných otvorů, které kdysi byly dveřmi, vycházel kouř a ulice byly poseté roztrhanými a pokroucenými troskami, ale Garden pořád stála.

„Zneškodnili všechny až na dvě. Jen dvě.“ Pomyslela na stanici dole – na vlaky, cestující, prodejce. Setřela si z obličeje špínu a krev. „Musím se vrátit. Zjistit, jaká je situace.“

Uchopil ji pevně za ruku. Pohlédl na dveře, kterými doslova proletěli ven. A viděl. „Evo, není kam se vrátit.“

„Musí být.“ Setřásla ho ze sebe. „Mám tam svoje lidi. Jsou tam ještě diváci. Vezmi toho kluka na ošetřovnu, Roarkeu. Moc ošklivě spadl.“

„Evo.“ Spatřil výraz na její tváři a nechal toho. „Počkám na tebe.“

Přešla zpátky přes ulici, vyhýbala se malým ohníčkům a kouřícím kamenům. Už bylo vidět postavy, čile spěchající plenit rozbité výklady. Zastavila uniformovaného strážníka. Ten ji setřásl a poručil, aby šla dál, tak vytáhla odznak. „Promiňte, poručíku.“ Byl v obličeji bílý jako stěna, oči se mu leskly. „Ale zvládnout takovej dav, to je v hajzlu.“

„Zorganizujte pár hlídek a zastavte to rabování. Pusťte se do zajišťování té oblasti a dejte sem nějaké bezpečnostní senzory. Vy!“ zavolala na dalšího policistu. „Přiveďte zdravotníky a vymezte místo pro raněné. Začněte zjišťovat totožnost.“

Postupovala dál, snažila se dávat rozkazy, rozbíhat rutinní postupy. Když byla deset stop od budovy, viděla, že Roarke měl pravdu. Nebylo kam se vracet.

Spatřila, že na zemi sedí s hlavou v dlaních jakýsi muž a podle fluoreskujícího žlutého pruhu přes prsa poznala, že je to jeden z týmu E a B.

„Strážníku, kde je váš poručík?“

Vzhlédl k ní nahoru a ona zjistila, že ten chlap pláče. „Bylo jich tolik. Bylo jich tolik a tolik jich v tom pekle zůstalo.“

„Strážníku!“ Zadrhl se jí dech, rozbušilo se jí srdce. „Kde je poručík Malloyová?“

„Ona nás všechny poslala pryč, jen dva chlapi tam s ní zůstali. Poslala nás pryč. Zůstala jen ona a dva chlapi. Stačili vyřídit ještě jednu. Slyšel jsem přes sluchátka Snydera, jak to hlásí. A pak mu poručík Malloyová nařídila vyklidit pole. To bylo poslední, co jim nařídila. Zatraceně poslední rozkaz, který vydala.“

Sklonil hlavu a vzlykal jako dítě.

„Dallasová!“ Feeney k ní přiběhl úplně bez dechu. „Sakra, do háje. Nedostal jsem se blíž než půl bloku odsud. Přes komunikátor jsem neslyšel vůbec nic.“

Přes stopaře však přece slyšel její srdce, jak hlasitě a silně bije, a to mu dávalo naději.

„Panebože.“ Popadl ji za rameno a hleděl na vchod. „Panenko-marjá.“

„Anne. Anne byla uvnitř.“

Ruka na jejím rameni ztuhla a pak ji objal. „Ach Bože.“

„Já jsem byla jedna z posledních, kdo se dostal ven. Už bylo skoro všechno čisté. Řekla jsem jí, ať se na to vykašle a jde pryč. Ale neposlouchala mě.“

„Měla tam svou práci.“

„Potřebujeme průzkumníky a záchranáře. Možná.“ Věděla svoje. Anne musela být těsně u té bomby, když vybuchla. „Musíme se tam podívat. Musíme mít jistotu.“

„Já to zařídím. Ty by ses měla zastavit u zdravotníků, Dallasová.“

„To nic není.“ Nadechla se a dlouze vydechla. „Potřebuju její adresu.“

„Já zařídím, co je třeba, a pak půjdu s tebou.“ Otočila se, přejížděla pohledem skupinky lidí a vraky automobilů, které byly příliš blízko budovy, a teď z nich zbyl jen zmačkaný plech.

A dál na ulici a na nádraží to bude ještě horší. Nepředstavitelně horší.

Pro peníze, pomyslela si, a jako gejzír v ní začala bublat zuřivost. Pro peníze, byla si tím jistá. A ze záhadných důvodů i na památku jednoho fanatika. Za tohle někdo zaplatí, přísahala v duchu. Trvalo ještě hodinu, než se dostala zpátky k Roarkeovi. Stál tam, pomáhal zdravotníkům nakládat raněné k transportu a kabát mu vlál ve větru.

„Je ten kluk v pořádku?“ zeptala se ho Eva.

„Bude. Našli jsme jeho tátu. Byl bez sebe strachem.“

Roarke natáhl ruku a setřel jí špínu z tváře. „Říká se, že těch obětí nebylo zas tak moc. Většina jich zahynula v panice, když se snažili dostat ven. A většina se jich taky ven dostala, Evo. Mohli se počítat na tisíce, ale momentálně se zdá, že jich nebyly ani čtyři stovky.“

„Já takhle životy nedokážu počítat.“

„Někdy je to všechno, co nám zbývá.“

„Já jsem dneska ztratila přítelkyni.“

„Vím o tom.“ Natáhl se k ní a vzal její obličej do dlaní. „Je mi to hrozně líto.“

„Měla manžela a dvě děti.“ Pohlédla stranou do noci. „A byla v jiném stavu.“

„Ach Bože.“ Když ji chtěl k sobě přitáhnout, zavrtěla hlavou a ustoupila.

„Nemůžu. Okamžitě bych se sesypala, a to si nesmím dovolit. Musím jet za její rodinou a říct jim to.“

„Půjdu s tebou.“

„Ne, to je věc policie.“ Zvedla ruce a na chvíli si je přitiskla na oči. „Pojedeme tam s Feeneym. Nevím, kdy se dostanu domů.“

„Já tady ještě chvíli zůstanu. Hodí se jim každá ruka navíc.“

Přikývla a už se chtěla otočit. „Evo?“

„Ano.“

„Přijď domů. Budeš to potřebovat.“

„Jo. Jistě. Přijdu.“ Šla hledat Feeneyho a v duchu se připravovala na předání zprávy, která otřese několika životy. Roarke pracoval ještě dvě hodiny s raněnými a plačícími. Objednával oceány kávy a polévky – což je jedna z mála útěch, které se dají koupit za peníze. Když nakládali mrtvá těla k převozu do přeplněných márnic, vzpomínal Roarke na Evu, která se musela s mrtvými vyrovnávat každý den. Krev. Odpad. Obojí jako by se mu svým pachem rozlézalo po kůži i pod ní. A ona s tím žila pořád.

Pohlédl na budovu, na trosky a ruiny. Což o to, to se ještě dá spravit. Kámen, ocel, sklo, samé věci, které se mohou znovu vybudovat – chce to jen čas, peníze, úsilí.

Vlastnit budovy, jako byla tato, Roarkea přitahovalo. Symboly a struktury. Kvůli zisku, jistě, uvažoval a sehnul se pro kus betonu.

Kvůli podnikání, kvůli potěšení. Ale nepotřeboval absolvovat sezení u Mirové, aby mu bylo jasné, proč je člověk, který strávil dětství ve špinavých špeluňkách s protékajícími střechami a rozbitými okny, přitahován touhou mít, vlastnit. Zachovat staré a budovat nové. Asi je v tom lidská touha po kompenzaci, ze které se rodí moc. On tu moc použije, aby dohlédl na rekonstrukci, aby se všechno postavilo tak, jak to bylo. Obětuje na to peníze i energii a bude v tom vidět určitý druh spravedlnosti.

A Eva, ta dohlédne na mrtvé.

Rozloučil se a šel domů čekat na svou ženu.

Eva jela domů v podvečerním vlhkém, mrazivém chladu. Cestou do centra se okolo ní rozsvěcovaly a zářily billboardy. Kup si tohle a budeš šťastný. Podívej se na tohle, to tě vzruší. Přijď sem a bav se. New York nehodlal jen tak snadno zastavit své křepčení.

Z pojízdných grilů stoupal kouř, nasávaný pouličními ventilátory. Kouř vydával i maxibus, který se skřípěním zastavil, aby nabral zástup otupělých mužů z noční směny.

Několik zřejmě beznadějných pouličních koncesovaných společnic se začalo předvádět a lákat ty hejly.

„Zvu tě na vyjížďku, hošane. Dvacka na dřevo nebo v kreditech, a pořídíš si parádní vejlet."

Ale hejlové se pomalu cpali do autobusu, protože na laciný sex byli příliš unavení.

Eva pozorovala, jak po chodníku vrávorá opilec a mává lahví, jako by to byla hůlka. Sledovala partu výrostků, kteří dávali dohromady drobné na sójový párek v rohlíku. Čím níž byla rtuť teploměru, tím vyšší byly ceny.

Zákon nabídky a poptávky.

Na okamžik zajela k chodníku a sklonila se nad volant. Byla nadmíru vyčerpaná a dostala se do velice napjatého stadia pronikavé energie a uhánějících myšlenek.

Měla za sebou návštěvu pěkného westchesterského domečku, kam dovezla zprávu, jež rozervala rodinu na kousky. Oznámila muži, že jeho žena je mrtvá, a naslouchala dětem, které se rozplakaly, že se jim maminka už nikdy nevrátí.

Pak odjela do kanceláře, napsala hlášení a zařadila je. A protože to někdo musel udělat, sama vyklidila Anninu skříňku.

Jak po tom všem vůbec může jet autem přes celé město, vnímat světla, lidi, jejich kšefty a svinstvo a přitom – jak si uvědomovala intenzivně vnímat, že je naživu. Tohle bylo její město se vší svou špínou, se svým dramatem, se svou zářivostí i s odpornými skvrnami. Prostitutky a pasáci, chudí i bohatí, každý rozechvělý tep srdce dodával impuls i její krvi.

To všechno k ní patřilo.

„Dámo!“ Na okénko vozu zaťukala umouněná pěst. „Hej, dámo, nechcete si koupit kytičku?“

Pohlédla na tvář, která se na ni dívala přes sklo. Byla stará a tupá a podle špíny ve vráskách neviděla v tomhle desetiletí ani kousek mýdla.

Stáhla okénko. „Vypadám snad jako někdo, kdo kupuje kytky?“

„Tahle už je poslední.“ Bezzubě se usmál a předvedl ubohý pomačkaný květ, který se patrně pokoušel vydávat za růži. „Udělám vám cenu. Pro vás jen za pětku.“

„Pětku? Mějte rozum.“ Začala ho odstrkovat, vytáhla zase okénko. A zčistajasna začala lovit v kapse. „Mám tu čtyři.“

„No tak dobrá.“ Popadl její kredity, hodil po ní kytku a dal se do pajdavého běhu.

„Rovnou do putyky,“ hádala Eva a s otevřeným okénkem se odlepila od chodníku. Dech toho chlápka byl mimořádně odporný.

Jela domů s kytkou na klíně, a když projížděla branou, zjistila, že jí Roarke nechal rozsvíceno. Po všem, co toho dne viděla a dělala, jí tohle prosté uvítání téměř vehnalo slzy do očí.

Vešla tiše, hodila sako přes zábradlí a stoupala po schodech nahoru. Tady to vonělo klidně, vybraně. Dřevo bylo naleštěné, podlahy jen svítily. A všechno tohle je taky moje, pomyslela si. A když spatřila Roarkea, jak na ni čeká, věděla, že i on je její. Převlékla se do županu a pustila si potichu televizi. Právě běžela reportáž Nadine Furstové, která stála bledá a rozhorlená na místě činu. Viděla, že Roarke pracuje – prohlíží burzovní zprávy, připravuje smlouvy či co vlastně dělá – na počítači v ložnici.

V rozpacích skrývala květinu za zády. „Spal jsi?“

„Trochu.“ Nevstal a nešel k ní. Vypadá napjatá jako struna, usoudil, jako kdyby měla při nejmenším doteku prasknout. Oči má unavené. „Potřebuješ si odpočinout.“

„Nemůžu.“ Vzmohla se jen na pousmání. „Jsem na drátě. Za chvíli se tam budu muset vrátit.“

„Evo!“ Přistoupil k ní, ale stále se jí nedotýkal. „Ty z toho onemocníš.“

„Ne, jsem v pořádku. Opravdu. Nějaký čas jsem byla vyčerpaná, ale to už pominulo. Až bude po všem, tak se rozsypu, ale teď se cítím dobře. Potřebuju s tebou mluvit.“

„Dobře.“

Obešla ho a květinu stále schovávala. Přistoupila k oknu a zadívala se do tmy. „Snažím se ujasnit si, kde mám začít. Bylo to hnusných pár dní.“

„Muselo být těžké říct to Malloyovým.“

„Ježíši.“ Opřela se čelem o sklo. „Oni to věděli. Rodiny policajtů hned poznají, o co jde, když nás spatří za dveřmi. To je věc, se kterou žijí, den za dnem. Když tě uvidí, tak už to vědí, ale zablokují to. Prozradí ti to jejich tváře – to poznání i to, že je odmítají. Někteří prostě jen zůstanou stát, jiní tě nepustí ke slovu, začnou mluvit, konverzovat, sbírat věci po domě. Jako kdyby to, dokud to nevyřkneš, dokud to nevyslovíš, nebylo reálné.“

„A ty to vyslovíš a je to pravda.“

Obrátila se k němu. „A musíš s tím žít.“

„Ano.“ Nespouštěl zrak z jejích očí. „Zřejmě ano.“

„Omlouvám se. Moc se omlouvám za to ráno. Já –“

„To už jsi mi přece řekla.“ Když k ní přistoupil tentokrát, dotkl se jí, jen jí položil ruku na tvář. „Nic se neděje.“

„Ale ano. Děje. Já se tím musím prokousat.“

„Tak dobře. Sedni si.“

„Já nemůžu. Prostě nemůžu.“ Zoufale zvedla ruce.

„Všechno se to ve mně převrací.“

„Tak se toho zbav.“ Zarazil ji, položil dlaň na její ruku a zvedl květinu. „Co je tohle?“

„Myslím, že je to nějaký mutant růže v posledním tažení. Koupila jsem ji pro tebe.“

Bylo tak vzácné vidět Roarkea takhle překvapeného, že se málem rozesmála. Podíval se jí do očí, a než je zase sklopil k růži – zdálo se jí, doufala, že v nich spatřila zmatenou radost. „Ty jsi mi koupila kytku.“

„Ona je to myslím taková tradice. Hádka, květiny, smíření.“

„Ty můj drahoušku.“ Vzal snítku do ruky. Okraje poupěte byly začernalé a zkroucené mrazem. Barva byla někde mezi žlutou a barvou moči. „Ty mě úplně fascinuješ.“

„Je to chudinka, co?“

„Ne.“ Tentokrát ji pohladil po tváři a zajel rukou do vlasů. „Je moc hezká.“

„Jestli je jen trochu cítit jako ten chlap, co mi ji prodal, tak bys ji snad měl dát vykouřit.“

„Nekaž to,“ požádal ji měkce a dotkl se rty jejích úst.

„To já dělám – všechno kazím.“ Zase se obrátila, ale pak to nevydržela a spěšně pokračovala: „Já to nedělám úmyslně. To, co jsem říkala dnes ráno, jsem myslela doopravdy, i když tě to tak štve. Já si opravdu myslím, že jsou na tom většinou líp policajti, kteří žijí sólo. Já nevím, snad jako kněží nebo co, aby domů nezatahovali hřích a žal.“

„Já mám taky svůj žal a hřích,“ namítl lehce. „A ten už párkrát dolehl i na tebe.“

„Já jsem věděla, že tě to naštve.“

„To víš, že jo. A proboha, Evo, mě to přece bolí.“

Otevřela ústa a pak je s třesoucími se rty zase zavřela. „Ale to já přece nechci.“ Nevěděla, že takhle působí. To je část problému, uvědomila si, jejího problému. „Já nevládnu slovy jako ty, Roarkeu. Já je prostě nemám; když ty ke mně mluvíš – nebo jen myslíš a já chápu, jak co myslíš, a to – prostě se mi zastaví srdce.“

„Myslíš, že pro mne je snadné milovat tak do krajnosti?“

„Ne, nemyslím. Myslím, že to není možné. Nesmíš se rozzuřit.“ Spěchala, když spatřila ten nebezpečný zákmit v jeho očích. „Ještě počkej s tím rozrušením. Nech mě to dokončit.“

„Tak se snaž.“ Odložil květinu stranou. „Protože je mi zle a jsem unavený z toho, že musím obhajovat své city před ženou, které patří.“

„Já se nedokážu udržet v rovnováze.“ Ach, jak se jí nechtelo to přiznat, tak nahlas to připustit před mužem, který ji tak často a tak snad-

no dovedl rozkolísat. „Třeba ji i mám a chvíli se jí holedbám a uvědomuju si, kým teď jsem. A pak se mi někdy stane, že se na tebe jen podívám, a už se zvrtnu. Nemůžu ani vydechnout, protože mě city prostě unesou a chytí mě pod krkem. Nevím, co s tím mám dělat, co si s tím počít. Říkám si *‚Jsem za něho provdaná, jsem za něho provdaná už téměř šest měsíců, a přece se mi stane, že vstoupí do místnosti a mně se zastaví srdce‘*.“

Trhaně vzdychla. „Ty jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo. Co v mém životě znamená nejvíc. Miluju tě tolik, že mě to až děsí, a vím, že kdybych se měla znovu rozhodovat, neměnila bych. Tak, teď se můžeš rozčilovat, protože já jsem skončila.“

„To jsi mi k tomu nechala opravdu hodně prostoru.“ Jak se k ní blížil, viděl, že se její ústa zvlnila do úsměvu. „Ani já nemám jinou volbu, Evo. Ani jinou nechci.“

„Nebudeme se už hádat.“

„Myslím, žene.“

Stále na něho upírala oči a zatáhla za pásek jeho županu.

„Tuhle energii jsem si schovala pro případ, že bych se s tebou musela poprat.“

Sehnul hlavu a lehčeji kousl do dolního rtu. „Pak by ovšem bylo škoda ji promarnit.“

„To ani nechci.“ Vedla ho pozpátku směrem k posteli a nahoru po několika schůdkách. „Dneska jsem projížděla městem. A cítila jsem se tak živá.“ Odhodila župan a zakousla se mu do ramene. „A teď ti to dokážu.“

Svalili se spolu na postel, Eva navrchu. Její ústa byla jako horečka. Nezkrotný výbuch energie jí připomněl chvíli, kdy spolu byli na této posteli poprvé, tu noc, kdy odhodila veškerou opatrnost a zábrany a dovolila mu, aby ji odvedl tam, kam oba toužili jít.

A teď ho hnala, rychlýma, drsnýma rukama, horkými, lačnými ústy. Vzala si všechno, co chtěla, vzala si úplně všechno.

Skleněným střešním oknem sem pronikalo šedé a chabé světlo a rozlévalo se po ní. Roarke měl obluzený zrak, ale přesto ji pozoroval, jak se ho postupně snaží zničit. Štíhlá, čilá, krutá; rány z té ohavné noci vykvétaly na její pokožce jako medaile bojovníka.

Se zářícíma očima je oba zpracovávala až k šílenství.

Znovu a znovu se nad něho skláněla, kůže jí hořela, dech se jí zadrhával.

V narůstajícím požitku se prohnula dozadu, když ji Roarke uchopil za boky.

Celá pokrytá potem se na něho zhroutila, roztavila se v něm.

Objal ji a přitiskl ji k sobě. Ležela tváří na jeho srdci.

„Zdřímni si trochu," zašeptal.

„Nemůžu. Musím zas jít."

„Nespala jsi čtyřiadvacet hodin."

„Jsem v pořádku," odpověděla a sedla si. „Nejen v pořádku. Tohle jsem potřebovala víc než spánek – opravdu, Roarkeu. A jestli si myslíš, že mě přinutíš spolknout nějaký uklidňující prostředek, tak jsi na omylu." Odkulila se od něho. „Musím se udržet v pohybu. A kdyby se naskytla volná chvilka, můžu si zdřímnout v pokojíku na centrále."

Rozhlížela se, kde má župan, a pak sáhla po jeho. „Chtěla bych od tebe laskavost."

„To sis vybrala ten nejvhodnější okamžik."

Pohlédla na něho a zašklebila se. Vypadal vyrovnaně a uspokojeně. „To bych řekla. Víš, nerada bych, aby Zeke dál trčel na stanici jako dosud, ale na druhou stranu bych chtěla, aby byl ještě nějakou chvilku pod dohledem."

„Tak ho pošli sem."

„A kdybych si na cestu do práce vypůjčila některé z tvých aut, mohla bych tu svůj vůz nechat. Mohl by na něm ještě trochu zapracovat a to by ho zabavilo."

Roarke otočil hlavu. Podíval se na ni. „A ty se budeš dneska zabývat sutinami nebo explozemi?"

„To člověk nikdy neví."

„Tak si vezmi kterýkoli vůz kromě 3X-2000. S tím jsem zatím jel jen jednou."

Utrousila nějakou poznámku na adresu mužských a jejich hraček, ale on se cítil malátný a nechal to bez komentáře.

Kapitola dvacátá

Drahý soudruhu!

Naše jméno je Kassandra.

Jsme věrní.

Jistě jste sledoval srdcervoucí zprávy o události v New York City, vysílané loutkami liberálních médií. Zvedá se nám žaludek, když naslouchámе jejich vzlykání a kvílení. Způsob, jakým odsuzují destrukci patetických symbolů slepé oportunistické společnosti, která má dnes tuto zemi pod palcem, je nám sice k smíchu, ale zároveň nás zlobí jejich jednostranné a předem odhadnutelné setrvávání na zásadách.

Kde je jejich víra? Kde je jejich pochopení?

Stále nechápou, stále nedokážou porozumět tomu, kdo jsme my a co pro ně chceme znamenat.

Dnes večer jsme udeřili se zběsilostí bohů. Dnes večer jsme pozorovali krysy deroucí se na povrch. Ale to ještě nic není ve srovnání s tím, co chystáme.

Náš protivník, žena, která nám byla předurčena osudem a okolnostmi a která se nám snaží naše poslání znemožnit, začíná být stále obtížnější. Je schopná a silná, ale my bychom se s někým podřadnějším nespokojili. Pravda je, že díky ní jsme přišli o jistou peněžní částku. Je nám známo, že jste spoléhal na její rychlé získání. Nenechte se touto záležitostí znepokojit. Jsme finančně velmi solventní, a než tato akce skončí, vykrvácíme toto rozmařilé město až do morku kostí.

Věřte nám, určitě dokončíme to, co on započal. Nepolevujte ve své víře a v oddanosti naší myšlence. Brzo, už velmi brzo padnou ty nejdrahocennější symboly jejich zkorumpovaného a plačícího národa. Už je to téměř hotové.

A až se to podaří, pak budou platit.

Uvidíme se s Vámi tváří v tvář už během osmačtyřiceti hodin. Potřebné doklady jsou v pořádku. Tuhle poslední bitvu, kterou máme před sebou a kterou vyhrajeme, povedeme osobně. On by si to tak přál. On by na tom trval.

Připravte se na příští etapu, drahý soudruhu. Neboť už brzy budeme společně s Vámi připíjet tomu, kdo nás na tuto cestu vyslal. Tak oslavíme své vítězství a položíme základ naší nové republiky.

Naše jméno je Kassandra.

Peabodyová spěchala do zasedací místnosti. Právě opustila Zeka a byla ještě trochu rozrušená z telefonického rozhovoru s rodiči. Oba se snažili na rodiče zapůsobit, aby zůstali na Západě, i když každý z nich k tomu měl jiné důvody.

Zeke nemohl snést myšlenku, že by ho spatřili v jeho současné situaci. Není sice přímo ve vězení, ale moc k tomu nechybí. Peabodyová byla rozhodnutá očistit svého bratra a vrátit ho zpátky na jeho životní dráhu.

Ale matka sotva zadržovala slzy a otec vypadal zmateně a bezmocně. Pohled na jejich tváře na obrazovce jí snad nikdy nevymizí z paměti.

Nejlepším lékem na to všechno je práce, usoudila. Odhalit tu prolhanou vražednou potvoru Clarissu. Pak ji popadnout za ten její kostnatý krk a zatřepat s ní, až by třísky lítaly. Pod naškrobenou uniformou začínala pomalu doutnat vztekem. Když vešla do místnosti, spatřila McNaba.

Do háje, pomyslela si a mířila přes celou místnost pro kávu.

„Jsi tu nějak brzy."

„Myslel jsem si, že ty tu budeš taky brzy." Myslel ovšem i na to, co má v plánu, a hned v té věci udělal první krok tím, že šel zavřít dveře. „Nehodlám se od tebe nechat odkopnout bez jakéhokoli vysvětlení."

„Já ti nemusím nic vysvětlovat. Chtěli jsme se spolu vyspat, a to jsme udělali. Hotovo, konec. Už jsou tu výsledky z laboratoře?"

„A já říkám, že žádný hotovo konec." Ono to původně takhle mělo být, to věděl. Mělo to tak být. Jenže on na její hranatou vážnou tvář a nečekaně vnadné tělo myslel celé dny. Ba týdny. Ježíši, snad dokonce měsíce. Takže je *na něm,* aby rozhodl, kdy je sakra hotovo a konec.

„Já mám na práci mnohem důležitější věci než tvoje ego, McNabe." Schválně si usrkla kávy. „Například svou pololetní návštěvu u zubaře."

„Proč si ty svoje chabé urážky neschováš, až budeš mít lepší výběr? Na mne to nepůsobí. Já jsem tě už měl pod sebou.“ A taky nad sebou, poznamenala v duchu. Prostě ze všech stran. „*Měl*, to je to správné slovo. Minulý čas.“

„Proč?“

„Protože proto.“

Přistoupil blíž, vzal jí z ruky hrnek a postavil ho na stůl.

„Proč?“

Začalo jí tlouct srdce. Sakra, neměla bych přece nic takového cítit. „Protože to tak chci.“

„Ale proč?“

„Protože kdybych se s tebou neválela, byla bych u Zeka. A kdybych byla u něho, nemusela jsem teď vykládat rodičům, kolik to stojí poručíka Dallasovou práce, aby ho očistila od nařčení z vraždy.“

„Za to ty přece nemůžeš. Ani já za to nemůžu.“ Peabodyové se začal zadrhávat dech, a to ho rozčilovalo. K smrti se bál, aby se nerozplakala. „Můžou za to Bransonovi. A Dallasová nedovolí, aby to schytal. To si uvědom, Dee.“

„Měla jsem být u něho! Měla jsem být s ním, a ne s tebou.“

„Ale byla jsi se mnou.“ Vzal ji za ramena a rychle, překvapivě s ní zatřepal. „To nemůžeš změnit. A já chci, abys se mnou byla zase. Sakra, Dee, já jsem ještě neskončil.“ Začal ji líbat, se vší bezmocnou zuřivostí a vášní a se vším smutkem, který jím cloumal. Peabodyová vydala jakýsi slabý zvuk, který vyjadřoval něco mezi zoufalstvím a úlevou. A líbala ho také, hladově, s živočišnou zběsilostí a zmateností, která v ní kolovala.

Eva vešla dovnitř a zůstala stát jako zkamenělá. „No, to mě podržte.“

Oni však byli tolik zaměstnáni snahou vzájemně se zhltat, že je vůbec neslyšeli.

„Člověče!“ Přitiskla si prsty na oči a napůl zadoufala, že až je zase sundá, ti dva budou pryč. Ale ani nápad. „Tak už toho nechte.“ Strčila ruce do kapes a snažila se ignorovat nepopiratelný fakt, že McNabovy ruce pevně svírají zadek její asistentky.

„Povídám, *nechte toho!*“

Konečně k nim její výkřik prorazil. Odskočili od sebe, jako kdyby mezi nimi někdo pustil pružinu. McNab vrazil do židle, porazil ji a pak na Evu civěl, jako kdyby ji viděl prvně v životě.

„Ach. Húú."

„Koukejte sklapnout," pohrozila mu Eva. „Nechci slyšet ani slovo. Sedněte si a kušujte. Peabodyová, sakra práce. Kde mám hergot kafe?"

„Kafe," zamžikala Peabodyová zamlženýma očima a snažila se utišit vření krve. „Jo, kafe?"

„Okamžitě," ukázala Eva na AutoChefa a pak se ostentativně zahleděla na zápěstí. „Tímto okamžikem jste nastoupili do služby. Všechno, co se dělo předtím, se odehrálo ve vašem volném čase. Je to jasné?"

„Jo, samozřejmě. Poslyšte, poručíku –"

„Už ani slovo, McNabe," přikázala mu. „Nechci žádnou diskusi, žádné vysvětlování, žádné epické líčení aktivit, provozovaných ve volném čase."

„Vaše kafe, madam." Peabodyová je před ni postavila a na McNaba vrhla varovný pohled.

„Zprávy z laboratoře?"

„Hned je ověřím." Peabodyová s úlevou pospíchala ke své židli.

Vešel Feeney. Hrozilo, že mu váčky pod očima přepadnou přes nos. Když ho Peabodyová spatřila, vyskočila a šla obstarat další kávu.

Feeney usedl a roztržitě přikývl na znamení díků.

„Záchrannému týmu se podařilo dostat se až k místu poslední exploze, k poslední známé lokaci Malloyové." Odkašlal si, uchopil hrnek a napil se. „Zdá se, že ochranný štít byl na místě, ale výbuch ho odhodil. Říkají, že to muselo být rychlé."

Chvíli nikdo nepromluvil. Pak vstala Eva. „Poručík Malloyová byla dobrá policistka. To je to nejvyšší uznání, které o komkoli dokážu vyslovit. Zemřela, když dělala svou práci, a přitom se snažila poskytnout svým lidem dostatek času, aby se dostali do bezpečí. Na nás teď je, abychom našli osoby zodpovědné za její smrt a zlikvidovali je."

Otevřela složku, kterou si s sebou přinesla, vyndala z ní dvě fotografie a přistoupila k tabuli, aby je na ni umístila.

„Clarissa Bransonová, známá též jako Charlotte Rowanová. B. Donald Branson.“ Eva se otočila a prohlásila s jasnýma a chladnýma očima: „Neustaneme a nedáme si pokoj, dokud tihle dva lidé nebudou za mřížemi nebo mrtví. Peabodyová, zprávu z laboratoře. McNabe, zprávu o videofonu Monicy Rowanové. Feeneyi, Zeka je třeba ještě jednou vyslechnout. Možná, že když to s ním zkusíš ty, přijdeš na nějaké tlačítko, které jsem já opomněla. Třeba zaslechl nebo viděl něco, co pro nás může být vodítkem, kde hledat.“

„Postarám se o to.“

„A taky bych ráda, kdyby sis dal ještě jedno kolečko s Lisbeth Cookeovou. Za stejným účelem. Jestli si najdeš čas, dostal bys z ní patrně víc, kdybys zašel k ní domů a nastavil jí citlivé ucho.“

„Ráda si zapláče?“ chtěl vědět Feeney.

„I to je možné.“

Povzdechl: „Tak to abych si vzal kapesník navíc.“

„Někde musí být stopa,“ pokračovala Eva a přejížděla očima po jednotlivých tvářích svého týmu. „Kde se skryli, kam mají namířeno, kde a kdy chtějí příště udeřit. Teď už vědí, že sledujeme linii Apollon, a možná i to, že jsme prokázali – nebo prokážeme –, že Clarissa je Rowanovou dcerou.“ Přistoupila opět k tabuli a připíchla tam další fotku. „Tohle je matka Charlotty Rowanové. Věřím, že to byla její dcera, kdo dal příkaz k její likvidaci. Jestli ano, pak máme co dělat s neobyčejně chladnou a cílevědomou osobou. Se zkušenou herečkou, které nevadí krev na vlastních rukou. Společně se svým manželem naplánovala a provedla vraždy nejméně čtyř lidí, o kterých víme. Jedna osoba s ní byla svázána pokrevně, jedna sňatkem. Kromě toho zavinila smrt stovek lidí teroristickými akty, které nejsou ničím jiným než skrytými vyděračskými plány. Nebude váhat, pokud jde o další zabíjení. Nemá žádné svědomí, žádnou morálku a věrnost cítí pouze k sobě a k muži, který je už víc než třicet let mrtvý. Tohle stvoření nejedná impulsivně, ale na základě kalkulace. Na přípravu toho, co se teď chystá uskutečnit, měla třicet let času. A až dosud se jí daří jenom z nás vytřásat duši.“

„Ale vy jste zničila dva její androidy,“ upozornil McNab. „A taky nedostala svoje peníze.“

„A z toho důvodu se chystá znovu udeřit, a udeří tvrdě. Peníze jsou částí jejího motivu, ale nejsou vším. Mirová poukázala ve své analýze na silné ego, na víru v poslání a pocit hrdosti. Když z toho všeho vyjdeme, docházíme k závěru, že *je* to Kassandra.“ Eva poklepala prstem na fotku. „Není to jen ta žena, je to všechno. A včera večer ji hnalo její ego a její pýcha. Ale své dílo ještě nedokončila. Nedá se zadržet a nedá se s ní vyjednávat, protože je to lhářka a protože si ráda hraje na bohyni, kterou její moc a její původ staví nad všechny. Věří všemu, co říká. I když to, co říká, je lež.“

„Máme přece jen ty skenery,“ připomněl McNab.

„A taky je použijeme. Oddělení výbušnin a bomb je sice otřesené, ale o to víc si přejí odplatu za Annu. Budou pracovat do roztrhání těla.“

„Máme tu laboratoř, poručíku,“ hlásila Peabodyová. „Krev, kůže a vzorky vlasů z krbu u Bransonů souhlasí s DNA B. Donalda Bransona.“

Eva si vzala zprávu a všimla si, že v očích Peabodyové už se zase objevily obavy. „Byli natolik mazaní, že s tím počítali. Měli odebranou krev a dost času, aby tam nastražili i ty ostatní vzorky, zatímco ona předstírala, že se tam snaží uklízet.“

„Pořád ještě se nenašla mrtvola,“ konstatoval McNab. Peabodyová se po něm ohlédla. „Teď mají na řece potápěče.“ Pokrčil rameny. „Spojím se s nimi.“

Peabodyové už se téměř třásly rty, ale pevně je stiskla. „To by bylo dobré.“

McNab pokračoval: „Maine mě bombarduje kvůli videofonu v bytě Monicy Rowanové. Našli tam v kuchyni spoustu rušiček a kódových zábran. A záznamník byl zablokovaný. Chystám se ho odblokovat.“

„Proveďte to. Já si vezmu Bransonův dům a kanceláře. Kdyby se něco objevilo, dejte mi okamžitě hlášku.“ Ozval se její komunikátor. Ohlásila se: „Dallasová.“

„Tady je seržant Howard z průzkumové jednotky. Moji potápěči něco našli. Asi byste to měla vidět.“

„Pošlete sem údaje o vaší lokaci. Už tam jedu.“ Pohlédla na McNaba. Když vstala, Peabodyová jí zahradila cestu. „Madam, já vím, že máte své důvody, abyste mne od tohohle vyšetřování držela stranou.

Ale myslím si, že ty důvody nejsou toho času opodstatněné. Se vším respektem žádám, abych vás mohla doprovázet jako vaše asistentka.“ Eva se zamyslela a poklepala si prsty po stehně. „To se mnou teď hodláte mluvit takovýmhle způsobem? Takhle prkenně, formálně, v dlouhých a uctivých větách?“

„Když nedosáhnu toho, o co žádám, tak ano, madam.“

„Tak dobré chování musím obdivovat,“ usoudila Eva. „Jdete se mnou, Peabodyová.“

Ostrý vítr připomínal útok rozlícených hadů a čeřil špinavou vodu v řece. Na kost zmrzlá Eva stála na zbrázděném a zaneřáděném břehu přístaviště, kde jeden z pátracích týmů objevil mrtvolu.

„Asi bychom na ni nepřišli ještě řadu dní, kdybyste nám neřekla, abychom pátrali po něčem mechanickém. Ale i tak jsme měli štěstí. To byste nevěřila, co všechno ti parchanti naházejí do řeky.“

Přikrčil se vedle ní. „Vypadá o moc líp, než by za tu dobu vypadal utopenec. Není nafouklý ani ohnily. Trochu se o něj pokoušely ryby, ale umělá hmota jim nechutná.“

„Jo.“ Viděla škrábance a praskliny, které tam ryby zkusmo vykousaly. Jedna z nich se patrně dost vyřádila na levém oku, než to vzdala. Ale potápěč měl pravdu – android vypadal opravdu o moc lépe než utopenec.

Podobal se B. Donaldu Bransonovi – ještě teď byl docela pohledný a zachovalý, i když trochu ucouraný. Eva ho vzala špičkou ukazováku za bradu a otočila mu hlavu. Teď bylo vidět vzadu na lebce rozsáhlé zhmoždění.

„Když jsem ho tam dole uviděl, myslel jsem, že se senzory zbláznily. Ještě nikdy jsem neviděl takhle dobře vyvedeného androida. Nepoznal bych s jistotou, že to není čerstvě utopený člověk, kdyby nebylo té ruky.“

Někdy během pobytu ve vodě došlo k tak velkému poranění ruky, že se roztrhl kožený kryt. A tam se jasně ukázala struktura s vnitřními senzory a čipy.

„Samozřejmě, když jsme ho vytáhli a pořádně si ho zblízka prohlédli –“

„Tak už jste poznali, že tady něco nehraje. Máte fotky?“

„To víte, že jo.“

„Ještě nějaké uděláme do protokolu. Pak bych potřebovala, abyste ho spakovali, zapečetili a odeslali do laboratoře. Peabodyová, udělejte snímky ze všech úhlů.“

Eva vstala, poodešla a zavolala Feeneyho. „Posílám toho androida do laboratoře. Bylo by dobré, kdyby tam zašel někdo z elektronického a prozkoumal ho společně s Dickheadem. Potřebovala bych si přehrát to jeho naprogramování. Můžeme to koordinovat s naším systémem? Získat playback z té noci, kdy tam byl Zeke?“

„Snad ano.“

„A mohli bychom z toho vyšťourat také časový rámec toho programování a programátora?“

„Nemělo by to být nemožné. Je moc poškozený?“

Eva se ohlédla za Peabodyovou, která právě zabírala kráter v lebce. „Dost.“

„Uvidíme, co se dá dělat. Pomůže tohle Zekovi ven z bryndy?“

„Neexistuje zákon na zabití androida. Mohl by být obviněn z poškození cizího majetku, ale pochybuju, že by Bransonovi tenhle nárok uplatnili.“ Feeney se usmál. „Výborně. Chceš, abych mu to řekl?“

„Ne.“ Pohlédla na Peabodyovou. „Bude lepší, když se to dozví od sestřičky.“ Zastrčila komunikátor a dala znamení Peabodyové. „Tady jsme skončily. Můžeme jet.“

„Dallasová!“ Peabodyová došla k Evě a položila jí ruku na rameno. „Já jsem měla takový strach, když jsme sem jely. Bála jsem se, že jste se třeba spletla. Věděla jsem sice, že i kdyby to byl pravý Branson, posuzovalo by se to jako nehoda, jak tvrdil Zeke. Nešel by do vězení, ale zaplatil by za to. Na celý život.“

„Tak teď mu můžete říct, že nebude muset.“

„Měl by to slyšet od vás. Nemýlila jste se,“ zarazila Evu, než mohla něco namítnout. „A bude to pro něho mít větší váhu.“

Zeke svěsil ruce mezi kolena. Seděl celý zhroucený a díval se na ně, jako kdyby patřily někomu jinému. „Já tomu pořád nerozumím.“ Mluvil pomalu, jako by i jeho hlas patřil někomu jinému a pouze náhodou vycházel z jeho úst. „Vy říkáte, že to byl android a že jenom vypadal jako pan Branson.“

„Nikoho jste nezabil, Zeku.“ Eva se k němu naklonila. „To si zapište za uši ze všeho nejdřív.“

„Ale on upadl. Praštil se do hlavy. Tekla z něj krev.“

„Upadl, protože byl seřízený, aby upadl. Byla tam krev, protože tu mu předem vstříkli pod jeho kožovitou povrchovou vrstvu. Byla to Bransonova krev. Byla tam nachystaná, abyste si myslel, že jste ho zabil.“

„Ale proč? Nezlobte se, Dallasová, ale to je přece šílenství.“

„Byla to součást hry. Je mrtvý – a jeho vystrašená zneužívaná manželka, která nyní utekla – příhodně odstranila jeho tělo. Teď se mohou pohybovat kdekoli a vystupovat jako kdokoli, a hlavně u sebe mají velkou hromadu peněz. Mysleli si, že budou mít daleko víc, než na to přijdeme. Pokud na to vůbec přijdeme.“

„Ale on ji *bil.*“ Zeke trhl hlavou. „Já jsem to slyšel – já jsem to i viděl.“

„To byla jen scénka – divadýlko. Těch pár modřin, to byl jen malý vklad na velkou výhru. Předtím už zaranžovali smrt bratra. Potřebovali se dostat k hotovým penězům společnosti. A když je pryč i B. D., odsouzený, jak doufali, jako bídák a násilník, který mlátil svou ženu, mohou začít nový život. On už vyzvedl peníze ze všech kont. V našich očích to mělo vypadat jako další z jeho bídných činů. Jenže oni přece jen zanechali díry.“

Zeke jen kroutil hlavou a Eva, jež musela přemáhat netrpělivost, se snažila rychle mu vysvětlit zbytek. „Proč by chlap jako on pouštěl svou ženu do lázní někam na Západ, aby se tam bavila po svém? Podle toho, co mi Clarissa vykládala při výslechu, jí prý nevěřil, ani když vyšla jen před dům. Byl šíleně žárlivý, ale kliďánko si pustí do domu mladého, pohledného chlapíka, který je tam celé dny sám s jeho ženou. Ona se ráno dlouho rozmýšlí, jestli má vůbec vstát, ale najednou se vzchopí, přikáže androidovi, aby sebral mrtvolu jejího muže, a stihne to všechno rychleji, než jí stačíte přinést sklenici vody. A to přesto, že je v šoku.“

„Nemůžu uvěřit, že by do toho byla zapletená,“ zašeptal Zeke.

„Je to jediná možnost. Skoro deset let žila s člověkem, o němž tvrdí, že ji bil, ale je ochotná ho opustit a odejít s vámi, s mužem, kterého sotva zná – pouze dvakrát se vám svěřila se svou situací.“

„Zamilovali jsme se do sebe.“

„Ona nemiluje nikoho. Vás jenom využívala. Je mi líto.“

„Co vy o tom víte!“ Najednou měl hluboký a vášnivý hlas. „Nemůžete pochopit, co jsme k sobě navzájem cítili. Co ona ke mně cítila.“

„Zeku –“

Eva zarazila protest Peabodyové tím, že jenom zvedla prsty ruky na koleni. „Máte pravdu, já opravdu nemůžu vědět, co jste cítili. Ale co vím určitě, je to, že jste nikoho nezabil. A vím také, že žena, která tvrdila, že vás miluje, způsobila, že jste ze sebe udělal blázna. Rovněž vím, že tatáž žena je zodpovědná za stovky lidí, kteří v tomhle týdnu přišli o život. Jedna z těch osob byla moje přítelkyně. To všechno vím jistě.“

Zvedla se a začala přecházet po místnosti. Vtom vtrhla dovnitř Mavis.

„Hej, Dallasová!“ Na rtech měla rozzářený úsměv, na hlavě explozi rudých kudrlinek, na víčkách znepokojivé měděné odstíny. Rozevřela náruč a rozvířila třiceticentimetrové smaragdové třásně, které jí visely od podpaží až k zápěstí.

„Tak mě tady máš.“

„Mavis!“ Eva se snažila přeřadit od tragických záležitostí k absurdním. „Myslela jsem, že přijedeš až příští týden.“

„No jo, ale to jsem říkala před týdnem a ten příští týden je teď. Dallasová, bylo to seismický! Ahoj, Peabodyová.“ Její rozesmátý pohled přistál na Zekovi a zvážněl, až sebou cukla. Každý, dokonce i tvor, který se pohyboval na takové hladině štěstí jako Mavis, musel cítit jeho hněv a žal. „Ouha, asi jsem nepřišla moc vhod, co?“

„Ale ne, je to ohromné. Pojď na chviličku ven.“ Eva kývla na Peabodyovou, aby se zatím postarala o Zeka, a vyšla s Mavis ven z kanceláře. „Tak ráda tě vidím.“ A najednou byla víc než ráda. Mavis se svou šokující, směšnou garderobou, s neustále se měnící barvou vlasů, se svým neochvějným obdivem k sobě samé, byla dokonalou protilátkou na její mizérii.

„Jsem strašně ráda, že tě zase vidím.“ Eva ji objala tak bouřlivě, že se Mavis rozesmála a musela ji poplácáváním po zádech trochu uklidnit.

„Hernajs. Tobě se snad stýskalo.“

„Stýskalo. Fakticky.“ Eva odstoupila a zazubila se na ni. „Užila sis to, ne?“

„To teda jo. Namouduši.“ Ani úzká chodba neodradila Mavis od toho, aby na svých vysokánských podpatcích nevytočila tři rychlé pirouety. „Bylo to *orbitální*, bylo to *magické*, bylo to *ultra super*. Šla jsem nejdřív za tebou, ale má další zastávka bude u Roarkea. A asi bych tě měla varovat, že ho hodlám tvrdě zlíbat přímo na ústa.“

„Bez jazyků, prosím.“

„Kazisvěte!“ Mavis setřásla kudrny dozadu a naklonila hlavu. „Vypadáš ubitá, zničená a dočista mrtvá.“

„Díky, to je přesně to, co jsem potřebovala na zvednutí nálady.“

„Ne, vážně. Pochytila jsem něco z toho, co se tady dělo – neměla jsem moc času dívat se na televizi. Ale co jsem nepochytila, to jsem vyslechla od lidí. Vůbec mě netěší to svinstvo s oživováním městských válek. No řekni, kdo má pořád zájem vyhazovat na ulicích lidi do povětří? Co se to děje?“

Eva se zasmála a to jí udělalo náramně dobře. „Ale, jedna potrhlá teroristická banda se zaměřila na památné objekty, a teď vydírá město a chce milion dolarů. Pár androidů se mě pokusilo zabít, ale já jsem si s nimi poradila. Tady vedle je bratr Peabodyové z Arizony, kterého do téhle kaše zatáhla jedna prolhaná teroristka, do níž se zamiloval. Zdálo se, že při nehodě zabil jejího manžela. Ale ve skutečnosti oddělal zase dalšího androida.“

„Bože, a to je všechno? Vždyť jsem byla pryč jen chvíli. Myslela jsem, že jsi měla větší fofr.“

„Taky jsem se pohádala s Roarkem. Ale spravil to fantastický sex.“

Mavis se rozzářila. „To už je něco jiného. Proč si neuděláš malou přestávku a nepovíš mi o tom trošku víc?“

„Nemůžu. Musím se starat, aby tahle země nevyletěla do vzduchu. Ale nemohla bys pro mne něco udělat?“

„Když mi to říkáš takhle. A co?“

„Zeke. Bratr Peabodyové. Potřebuju, aby zůstal pod dohledem. Žádná média, žádné vnější kontakty. Posílám ho k nám domů, ale vím, že Roarke má moc práce, a nechci, aby toho chudáka otravoval Summerset. Mohla bys ho tam vzít a trochu se o něho postarat?“

„Jistě Leonardo má práci s nějakými návrhy. Mám fůru volného času. Můžu ho oblažovat u vás doma.“

„Díky. Jen zavolej Summersetovi. Pošle pro vás auto.“

„Vsadím se, že když ho hezky poprosím, pošle limuzínu.“ Potěšená touto vyhlídkou, obrátila se ke dveřím. „Jo, a představ mě, aby Zeke věděl, s kým se bude dneska bavit.“

„Ne. To udělá Peabodyová. On mě zrovna teď nevidí rád. Potřebuje na někoho zuřit – a ten někdo jsem já. Jen jí řekni, že se sejdeme v garáži. Musíme někam zajet.“

„No, to jste zažil opravdu zlé časy, Zeku.“ Mavis si olízla z prstů růžovou polevu a uvažovala, jestli má sníst ještě jeden z roztomilých koláčků, které jim Summerset naservíroval. *Kontroluj se, nejez*, uvažovala. *Kontroluj se, nejez, nebuď chtivá*, rozhodla se a spolkla další koláč. „Já mám takovou starost o Clarissu.“ Seděl tam celý nešťastný.

„Mmm – hmm.“

Začal se s ní bavit ostýchavě, musela z něho páčit každé slovo. Takže celou první hodinu brebentila sama o svém turné, o Leonardovi, občas prohodila nějakou anekdotu na účet Peabodyové, aby prolomila jeho zábrany.

Když viděla, že se poprvé usmál, tušila Mavis, že má vyhráno. Přiměla ho, aby povídal o své práci. Nerozuměla tomu ani za mák, ale pilně vyluzovala zvuky pochopení a zájmu a nespouštěla své zářící, měděné zbarvené oči z jeho tváře.

Usadili se ve velkém salonu u krbu, který Summerset už před jejich příchodem zapálil. A když Summerset přinesl čaj a koláčky, Zeke si vzal jen ze zdvořilosti.

Ale než z něho Mavis vymámila, vykutala a vykouzlila celý jeho příběh, měl už v sobě dva hrnky a tři koláče.

Bylo mu lépe. Až se za to styděl. Když byl zadržený na policejní centrále, měl pocit, že platí za své skutky, za to, že neuskutečnil svůj plán na Clarissinu záchranu. Ale tady, v tom krásném domě, u praskajícího ohně a s voňavým čajem, se mu zdálo, že je za své hříchy ještě odměňovaný.

Mavis skrčila nohy pod sebe a bylo jí stejně blaze jako kocourovi, který se usadil nad ní na pohovce. „Dallasová mi povídala, že jste zabil androida.“

Zeke se zarazil a postavil šálek na stůl. „Já vím, ale není mi jasné, jak by to bylo možné.“

„A co tomu říká Peabodyová?“

„Povídala, že to, co vytáhli z vody, byl vlastně jen mechanický přístroj, ale –“

„Možná, že to říká jen proto, abyste měl lepší pocit.“ Mavis se k němu obrátila celým tělem a nezáludně přitakala velkýma očima. „Možná, že to před vámi tají. A, už vím! Vydírá Dallasovou, aby to zařídila tak, abyste z té věci vyvázl.“ Ta myšlenka byla natolik absurdní, že čekala, že ho rozesměje. Ale on byl tak šokován, že jen zakoktal: „Dee by nikdy nic takového neudělala. Kdepak.“

„Ach.“ Mavis našpulila rty a pak pokrčila rameny. „No tak to vám asi řekla pravdu, ne? Asi to bude tak, jak říkají – že jste praštil androida, který vypadal stejně jako ten Branson. Jinak by to znamenalo, že Peabodyová lhala a porušila zákon.“ Takhle jasně si to až dosud nepřipustil. Když to teď vyslovila Mavis, zahleděl se dolů na své ruce. V hlavě se mu to všechno motalo. „Ale jestli to byl android. Clarissa… Dallasová si myslí, že to všechno spunktovala Clarissa. To přece nemůže být pravda.“

„Možná. I když ona se v těchhle věcech málokdy mýlí.“ Mavis se blaženě natáhla, ale nespouštěla oči ze Zeka. Dochází mu to, myslela si. Chudák kluk. „No tak řekněme, že Clarissa nevěděla, že je to android. Že si opravdu myslela, že jste zabil jejího manžela, a pak ach, to taky nevychází.“ Zamračila se. „Chci říct, že kdyby neodnesli jeho tělo, policie by hned poznala, že je to android. Ale ona se přece těla zbavila, ne?“

„Ano.“ Opravdu mu to docházelo a jeho srdce pukalo jako skořápka. „Byla vyděšená.“

„No jistě, kdo by nebyl, ale kdyby tělo nebylo pryč, mohlo se to vyřešit ještě ten večer. Nikdo by si nemyslel, že je Branson mrtvý. Policajti by neztratili tolik času a nedopřáli by tolik času Bransonovi, aby si všechno vyřídil a zmizel. Uvažuju hmm.“ Pokývala hlavou. „Uvažuju, že kdyby Dallasová nepřišla na to, že to byl android, stejně by to

tělo nikdy nenašli. Každý by si myslel, že toho chlapíka sežraly ryby a Clarissa že utekla, protože byla z celé té věci tak vyděšená. Jú.“

Narovnala se, protože ji zrovna napadla nová myšlenka. „To znamená, že kdyby na to Dallasová nepřišla a mořila se s hledáním důkazů, spokojili by se s tím a vy byste pořád věřil, že jste zabil člověka.“

„Ach, Bože.“ Najednou mu to došlo. Prorazilo to ven a roztrhalo mu to útroby na kousky. „Co jsem to udělal?“

Mavis spustila nohy z pohovky, naklonila se k němu a položila dlaň na jeho ruce. „To oni to všechno udělali. Sehráli vám scénku. Měl jste dělat jedinou věc – být tím, čím jste. Hodným člověkem, který si o lidech myslí jen to nejlepší.“

„Musím přemýšlet.“ Nejistě se zvedl.

„Jen přemýšlejte. Nechcete si na to lehnout? Mají tady moc hezké pokoje pro hosty.“

„Ne, já. Slíbil jsem, že dám Dallasové do pořádku její auto. A na to se teď vrhnu. Nejlíp mi to myslí, když nějak zaměstnám ruce.“

„Tak dobrá.“

Přiměla ho, aby si vzal kabát, zachumlala ho a přidala mateřskou pusu na tvář. Zavřela za ním dveře, obrátila se a vyjekla překvapením, když spatřila na schodech Roarkea.

„Jsi dobrá kamarádka, Mavis.“

„Roarkeu!“ Tentokrát už vykřikla a řítila se po schodech. „Něco pro tebe mám. Dallasová to dovolila.“ S těmito slovy okolo něho ovinula paže a dala mu pořádný mlaskavý polibek.

Umí zabalit maličkost do parádního balíku, pomyslel si Roarke. „Děkuju ti.“

„Budu ti o celém tom turné podrobně vyprávět, vylíčím ti každý okamžik. Ale teď ne. Dallasová tvrdila, že máš moc práce.“

„To bohužel mám.“

„Tak jsem si říkala, že bychom vás s Leonardem pozvali oba na večeři – třeba příští týden? Něco jako oslava a povídání a dík. Moc ti děkuju, Roarkeu. Dal jsi mi šanci získat všechno, co jsem si přála.“

„Ty jsi taky odvedla dobrou práci.“ Ťukl do jedné z jejích kudrlinek a s jistým úžasem pozoroval, jak poskočila nahoru a dolů. „Doufal jsem, že se s Evou vypravíme na tvou závěrečnou show do Memphisu. Ale věci se zkomplikovaly.“

„Slyšela jsem. Vypadá strašně vyčerpaně. Až s tímhle skončí, musíš mi pomoct unést ji. Objednáme Trinu, aby si ji vzala do práce – relaxace a salon krásy. Pomáhá to.“

„Bude mi potěšením.“

„Ty ale vypadáš taky trochu unavený.“ Mavis nepamatovala, že by někdy v jeho očích zaznamenala opravdové známky únavy.

„Máme za sebou příšernou noc.“

„Možná, že by si tě Trina mohla vzít taky do parády.“ Jako jediná odpověď zaznělo neurčité zamumlání. Mavis se usmála: „Teď už tě nechám, aby ses vrátil ke své práci. Nebude vadit, když si půjdu zaplavat?“

„Užij si to.“

„To já vždycky.“ Odtančila po schodech dolů, popadla svou přecpanou kabelu a zamířila k výtahu u bazénu. Určitě musí zavolat Trině a domluvit s ní všechny procedury – včetně erotické terapie.

Jelikož už ji s Leonardem vyzkoušeli, věděla, že je to *magické*.

Kapitola dvacátá první

Eva pročesala Bransonovu kancelář do posledního spisu a do poslední diskety. Musela uznat, že stopy zahladil dokonale. Dokonce i jeho soukromý videofon byl dočista vymazaný. Poslala ho Feeneymu, ale pochybovala, že by v paměti našel nějaké přehlédnuté údaje.

Rozebrala na kousky Bransonova tajemníka a pak tajemníka jeho bratra, ale kromě hlubokého šoku a rozpaků z nich nic nedostala.

Udržoval si čistý stůl, usoudila.

Prošla laboratořemi a prozkoumala vývojové typy androidů. Podařilo se jí doplnit do skládačky další článek, když jí vedoucí laboratoře, v horlivé snaze o spolupráci, sdělil, že vyrobili dvojníky obou bratrů Bransonových. Jako překvapení si je objednala Clarissa Bransonova, vysvětlil jí. Byla to soukromá objednávka, která nebyla zaknihovaná ani uložená do počítače. Postavy byly dohotoveny a odeslány do Bransonova domu před pouhými třemi týdny.

Šikovně načasováno, pomyslela si Eva, zatímco procházela mezi výrobky. Na pečlivě uspořádaných policích byla uložena spousta miniandroidů, nejrůznějších dětských vozítek a vybavení hvězdných válek.

Uchopila dokonalou reprodukci policejní zbraně a potřásla hlavou. „Takovéhle věci by se měly zakázat. Víte, kolik je s tímhle každý měsíc přepadeno samoobsluh?“

„Když jsem byla malá, měla jsem taky takovou,“ přiznala s nostalgickým úsměvem Peabodyová. „Koupila jsem ji pod rukou a před rodiči jsem ji musela skrývat. Ti ve svém domě nestrpěli žádné hračky připomínající násilí.“

„V tom mají volnověkaři pravdu.“ Eva odložila zbraň a pokračovala dál do labyrintu suvenýrů. Její energie začala ochabovat. Připadalo jí, že prochází vodní stěnou. „Doprčic, kdo tyhle ptákoviny kupuje?“

„Turisti to milujou. Zeke už má spoustu klíčenek a kuliček a magnetů na ledničku.“

Newyorská sekce byla plná replik – klíčenky, pera, figurky, magnety a krabičky na šperky zaplňovaly vitríny a stojany. Byly tam Empire State Building, Palác zábavy, sídlo OSN, socha Svobody, Madisonské náměstí, a vida, i hotel Plaza. Zamračila se nad detailní reprodukcí hotelu uvnitř skleněné koule. Stačilo ji zvednout, zatřást s ní a už na hotel pršely zářivé vánoční konfety.

Obchodní myšlení, nebo ironie? ptala se v duchu.

„Vsadím se, že tahle věcička se teď bude prodávat jako divá,“ zakabonila se Peabodyová nad koulí, kterou Eva odložila. „Půjde na dračku.“

„Lidé jsou odporní,“ usoudila Eva. „Pojďte, prohlédneme si ještě dům.“ Začínaly ji pálit nevyspalé oči. „Nemáte v tašce nějaký životabudič?“

„Jo, mám na něj úřední povolení.“

„Tak mi jeden dejte, prosím vás. Normálně ty věci nesnáším, jsem po nich podrážděná, ale začínám ztrácet schopnost soustředění.“

Spolkla prášek, který jí Peabodyová podala, a věděla už dopředu, že jí ta falešná energie nebude dělat dobře.

„Kdy jste si naposledy zdřímla?“

„Už nevím. Radši teď řiďte vy,“ přikázala jí. Bůhví, že se nerada vzdávala kontroly, ale otázka zněla buď Peabodyová, nebo auto. „Dokud to svinstvo nezabere.“

Prohodily si místa a Eva si položila hlavu dozadu. Uvolnila tělo. Za pět minut už byl její organismus zase v plné síle. „No páni!“ Otevřela doširoka oči. „Já už jsem zase jako ryba!“

„Poskytne vám to dobré čtyři hodiny – možná šest –, ale pak, pokud nebudete v horizontální poloze, padnete jako mrtvá. Jako podťatý strom.“

„Jestli se nám do čtyř hodin nepodaří ucpat ty díry, co ještě zbývají, tak se možná opravdu zhroutím.“ Teď už byla naprosto čilá a zavolala McNaba do elektronického oddělení. „Už jste dostal ten videofon z Maine?“

„Zrovna na něm pracuju. Jsou na něm prvotřídní zarážky, ale dostanu se dovnitř.“

„Přineste všechno, co máte, ke mně domů. Když nebudete mít do pěti hodin jasné výsledky, přineste celý aparát. Teď mi ušetřte jeden hovor a vyřiďte Feeneymu, že jsem mu poslala Bransonův osobní videofon. Je vymazaný, ale třeba z něj něco vykouzlí.“

Hned nato zavolala Whitneymu. „Inspektore, skončila jsem prohlídku podniku Hračky a nářadí a teď jedu do Bransonova domu.“

„Nějaký pokrok?“

„V tuto chvíli nic konkrétního. Ale navrhuji skenování a zajištění budovy OSN.“ Vzpomněla si na ty roztomilé suvenýrky. „U Apollona byl dalším krokem Pentagon. Jestli bude Kassandra postupovat podle jeho programu, tak by tahle lokalita představovala logický krok. Co se týče času, mohla by tam být přestávka možná i několika týdnů, ale my

nemůžeme riskovat, že se budou přísně držet Apollonova časového schématu.“

„Souhlasím. Zařídím všechny nezbytné kroky.“

Když Eva přerušila spojení, zeptala se Peabodyová: „Myslíte, že se s vámi Kassandra zase spojí?“

„Nepočítám s tím.“ Jako poslední zavolala Mirovou.

„Mám otázku,“ spustila v okamžiku, kdy se na obrazovce objevila její tvář. „Víš, jakým tónem byly vzneseny Kassandřiny požadavky; víš dobře, že ty požadavky nebyly splněny. A že navíc napadené cíle nebyly zničeny docela a ztráty na životech byly omezeny na minimum. Soudila bys z toho všeho, že se se mnou Kassandra znovu spojí a nechá mě hádat, co se bude dít dál?“

„To není tak jisté. Ty jsi sice ty bitvy tak docela nevyhrála, ale ani jsi je neprohrála. Oni svých cílů nedosáhli, kdežto ty ses k nim v obou případech přiblížila víc. Podle tvé zprávy, kterou jsem si právě přečetla, se domníváš, že teď už znají směr tvého vyšetřování. Vědí, že už znáš jejich identitu a jejich plán.“

„Takže jejich odpověď na to bude.?“

„Zuřivost, snaha za každou cenu zvítězit. Přání omlátit ti o čumák jejich úplné vítězství. Nevěřím, že by se cítili povinováni vyslat příště nějaké varování nebo provokaci. Pravidlem války je, že neexistují žádná pravidla, Evo.“

„Souhlasím. A ještě jedna prosba.“

Mirová se snažila nedat najevo své překvapení. Eva ji jen zřídka o něco prosila. „Samozřejmě.“

„Zeke už byl informován o tom spiknutí a o roli, kterou v něm hrála Clarissa.“

„Aha. To je pro něho asi těžké.“

„Ano. Dost špatně to nese. Nechala jsem ho odvézt k sobě domů. Je tam s ním Mavis, ale myslím, že by uvítala nějakou radu. Kdybys měla čas se tam zastavit.“

„Udělám si ho.“

„Díky.“

„Není zač,“ odpověděla Mirová. „Sbohem, Evo.“

Eva spokojeně skončila hovor a když se podívala ven, zjistila, že jsou u Bransonova domu. Peabodyová už zaparkovala. „Tak jdeme na

to.“ Vtom si všimla, že Peabodyová křečovitě svírá volant a oči má plné slz. „Ať vás ani nenapadne v tomhle pokračovat,“ vyštěkla na ni. „Koukejte si utřít ty oči.“

„Nevím, jak vám mám poděkovat. Že na něho pořád tak myslíte. Po tom všem, co udělal, po všem, co se okolo toho děje, myslíte na něho.“

„Já myslím na sebe.“ Eva otevřela dveře auta dokořán. „Nemůžu si dovolit, aby se koncentrace mé asistentky rozptylovala starostmi o člena rodiny.“

„Dobrá,“ Peabodyová věděla své, a tak jenom popotáhla a vylezla z vozu. Zamrkala a zahnala slzy z očí. „Už jsem dokonale soustředěná, madam.“

„Tak aby to vydrželo.“ Eva zrušila policejní pečeť a vešla do domu. „Androidi byli dezaktivováni a zabaveni.“ Přesto si však rozhrnula sako, aby měla zbraň rychle po ruce. „Dům by měl být prázdný, ale máme co dělat s lidmi, kteří jsou zběhlí v technických a elektronických metodách. Mohli proniknout dovnitř i přes pečeti. Chci, abyste byla po celou dobu v plné pohotovosti, Peabodyová.“

„V plné pohotovosti, madam.“

„Začneme s pracovnami.“

Bransonova měla elegantní pánský ráz, převládaly tam vínově červená a zelená barva a tmavé dřevo; kožená křesla, těžký křišťál. Eva se zastavila ve dveřích a potřásla hlavou. „Ba ne, to ona je ta síla, ona tenhle vlak řídí.“ Evě už to zase myslelo jasně, ač trochu bolavě. „Ne, s jeho pracovnou nebudu vůbec ztrácet čas. Tím důležitým prvkem je tady ona.“

Přešla halu a zamířila do ženský půvabné Clarissiny pracovny. Spíš by si to zasloužilo název budoár, usoudila Eva. Převládaly tu růžové a slonovinové tóny, křehké židle měly pastelové potahy. Mramorovou krbovou římsu zdobily rozkošné vázičky a každá z nich obsahovala květiny; sice už byly uschlé a zvadlé, ale dodávaly křehkému oparu ve vzduchu morbidní nádech.

Na potahu kanapíčka vynikaly obrázky bílých labutí, lampy se honosily barevnými stínítky, záclony na oknech byly z krajek.

Eva přistoupila k psacímu stolku na vysokých vyřezávaných nožkách a prohlížela si malou komunikační a datovou jednotku.

Ve sbírce disků převládala móda a prodejní prospekty, pár románů – vesměs romantických – a denní rozvrhy, týkající se domácnosti, nákupů, schůzek, obědů s přáteli a společenských událostí.

„Musí tady být ještě něco," usoudila Eva a odešla od stolu. „Peabodyová, vyhrňte si rukávy. Obraťte tenhle poťouchlý pokojíček vzhůru nohama."

„Já bych řekla, že je docela hezký."

„Nikdo, kdo si tak potrpí na růžové titěrnosti, to nemůže mít v hlavě v pořádku."

Pustily se do zásuvek, hledaly i pod nimi a za nimi. V malé skříni ve zdi byly další kancelářské potřeby a průsvitný župánek. Opět růžový.

Za akvarelovými obrázky zahradních a parkových zákoutí opět nic, dokonce ani prach.

A pak padla Peabodyová na zlaté vejce. „Disketa." Triumfálně ji zvedla do výšky.

„Tady v tom labutím polštářku."

„Tak si ji pustíme." Eva ji založila a byla upřímně překvapená, když nahrávka okamžitě spustila. „Ona to pečlivě schovává, ale nenamáhá se to zakódovat. To je divné."

Byl to deník psaný v první osobě, detailně líčící všechno bití, násilí, příkoří.

„Slyšela jsem ho přicházet. Doufala jsem, že si bude myslet, že spím, a nechá mě na pokoji. Dnes jsem si tolik dávala záležet, abych všechno dělala správně. Ale když jsem slyšela jeho kroky na schodech, věděla jsem, že je opilý. Potom, když přistoupil k posteli, jsem to i ucítila.

Nejhorší je, když je opilý. Ale ne úplně.

Oči jsem měla stále zavřené. Myslím, že jsem dokonce přestala dýchat. Modlila jsem se, aby byl hodně opilý; příliš opilý, než aby mi mohl ublížit. Ale mé modlitby nikdo nevyslyšel."

„*Jen to na mě nehraj, holka.*" Ta slova, ten hlas, ta vzpomínka Evu zaskočila jako jedovatý zub. Zápach kořalky a bonbonů, smýkající, kruté ruce.

„Prosila jsem ho, aby přestal, ale už bylo pozdě. Už mi svíral rukama krk, abych nekřičela, už do mne vnikal a dělal mi bolest, horce mi dýchal do obličeje."

„Přestaň. Prosím, přestaň.“ Eviny prosby nic nezměnily. Ruce na krku, ano. Svíraly ji, až jí před očima začaly tančit rudé tečky, a do toho palčivá, drásavá bolest dalšího znásilnění. A zároveň ten mrtvolně sladký dech na jejím obličeji. „Poručíku Dallasová!“ Peabodyová ji chytila za rameno a zatřásla s ní. „Je vám něco? Jste bílá jako papír.“

„Jsem v pořádku.“ Sakra, sakra. Potřebuje vzduch. „Tohle na nás nastražila,“ vypravila ze sebe konečně. „Věděla, že na to někdo při vyšetřování přijde. Přehrajte si to až do konce, Peabodyová. Chce, abychom to dokončily.“

Eva přistoupila k oknu a otevřela je. Vyklonila se ven, musela se vyklonit, aby nabrala dech. Ledový vzduch ji štípal do tváří a poškrábal ji v krku jako drobné úlomky ledu. Nesmím se tam vrátit, slibovala si. Nemůžu si dovolit se tam vracet. Zůstanu v přítomnosti. Nenechám se vtáhnout do minulosti.

„Mluví o Zekovi,“ vykřikla Peabodyová. „Pokračuje – mluví tak květnatě a zamilovaně –, že se setkají a jak se cítí, když ví, kdy má přijít.“

Peabodyová se ohlédla a ulevilo se jí, když viděla, že se Evě vrací barva do obličeje, přestože měla podezření, že to způsobil hlavně ostrý vítr. „Vykládá, že se chystá jít dolů do dílny. To souhlasí s tím, co vypověděli. A teď říká, že v sobě díky němu našla sílu a že chce konečně svého manžela opustit. Končí tím, že si sbalila věci, že zavolá Zeka a začne nový život.“

„Kryje si záda. Kdyby neutekla, měla by v rezervě tuhle disketu, datovanou a schovanou jako potvrzení svého příběhu. Ale zřejmě nakonec usoudila, že testování je příliš velké riziko.“

„Moc nám to nepomůže. Všechno je tady tak, jak byste očekávala, kdyby byl ten příběh pravdivý.“

„Ale on není. Takže tu musí být ještě něco. Tohle je jen fasáda.“ Eva zavřela okno, otočila se a začala pochodovat po místnosti. „Tohle je obraz – dalo by se říct –, povrchová vrstva. A pod ní máme tuhou, odhodlanou krvelačnou ženskou, která chce být považována za božstvo. Se vší posvátnou úctou a strachem. Tahle ženská není růžovoučká.“ Eva zvedla saténový polštář a praštila s ním. „Taje rudá. Není to žádná křehká květinka. Je to jedovatá rostlina – exotická, smyslná, ale

jedovatá. V tomhle pokoji určitě nestrávila víc času, než kolik ho bylo třeba na jeho zařízení.“

Eva se zastavila, čekala, až se její pádící mysl zpomalí.

Zatracené chemikálie, pomyslela si. Schválně zavřela oči. „Snad se sem chodila vysmívat všem těm serepetičkám. Falešná paráda. Společenské pasti. Které nenávidí. Ale využívá. Celá léta hrála divadlo. Tenhle pokoj měl lidem dokázat, jak je něžná a ženská, ale rozhodně tady nepracovala.“

„Ale zbývá už jenom hostinský pokoj, koupelny, obývací pokoj a kuchyně.“ Peabodyová seděla, pozorovala Evu, sledovala, jak pracuje. Sledovala její myšlení. „Jestli nepracovala tady, tak kde tedy?“

„Někde blízko.“ Eva otevřela oči a prohlížela si malou skříň ve zdi. „Hlavní ložnice je na druhé straně od ní, že ano?“

„Jo. Na druhé straně je pro ně oba veliká skříň ve zdi.“

„Všechny ty skříně ve zdi jsou veliké, až na tuhle. Jak to, že se spokojila s takhle malou?“ Skrčila se, vlezla do ní a začala prsty ohmatávat vnitřek. „Peabodyová, jděte z druhé strany a vlezte do té skříně. Zabouchejte na její stěnu. Třikrát pořádně bouchněte a pak se vraťte.“

Eva se zatím sehnula a vyndala ze své brašny zvětšovací brýle.

„Proč jsem to měla udělat?“ zeptala se Peabodyová, když se vrátila.

„Zabouchala jste pořádně?“

„No jistě. Bum, bum, bum. Mám z toho otlučené klouby.“

„Ale já jsem neslyšela vůbec nic. Musí tu být nějaký mechanismus, nějaké zařízení.“

„Že by tajná místnost?“ hádala Peabodyová. „To je tak vzrušující.“

„Couvněte, stojíte mi ve světle. Někde to tu musí být. Počkejte. Hrome. Dejte mi něco, s čím bych mohla zapáčit.“

„Něco tu mám.“ Peabodyová vylovila z tašky švýcarský nůž, otevřela úzké želízko a podala jí ho.

„Vy jste byla v mládí u skautů?“

„Prošla jsem všechny hodnosti, madam.“

Eva zamručela, zasunula otvírák do úzké štěrbinky v naleštěné slonovinové stěně. Dvakrát jí vyklouzl, než se jí podařilo trochu zapáčit. Zaklela a přitlačila pořádně. Otevřela se malá dvířka a odkryla kontrolní panel.

„Prima, a teď musíme překonat tohohle prevíta.“ Dalších pět minut dřiny, při níž přesouvala váhu z jedné nohy na druhou, stírala si pot z obličeje a začínala zase znovu.

„Co kdybyste k tomu pustila mě, Dallasová?“

„Vy se v elektronice nevyznáte o nic víc než já. Doprčic. Ustupte.“ Zvedla se a přitom pořádně nabrala Peabodyovou ramenem do nosu. Ta měla minutu na to, aby vyjekla, zjistila, jestli jí neteče krev, a to už měla Eva v ruce zbraň.

„Ach, madam, to byste neměla –“

Eva ustřelila kontrolní zámek. Obvody zasyčely, rozletěly se třísky a slonovinový panel se klouzavě otevřel. „Jak to bylo v té pohádce? Sezame, otevři se.“ Eva vklouzla do malého prostoru, který se tvarem podobal porci dortu. Prohlížela hladký řídicí pult a špičkové vybavení, které jí až nepříjemně připomínalo to, co měl doma za zavřenými dveřmi Roarke. „Tak tady Kassandra pracovala,“ prohlásila Eva. Přejela prsty po kontrolkách, vyzkoušela manuální i verbální povely. Aparáty však mlčely.

„Budou zřejmě zakódované,“ zamumlala. „A taky neregistrované. A patrně v sobě skrývají nejednu past.“

„Mám poslat pro kapitána Feeneyho?“

„Ne.“ Eva se poškrábala na tváři. „Mám svého experta pouhých pár minut odtud.“ Vytáhla videofon a zavolala Roarkeovi.

Stačil mu jediný pohled na rozstřílený panel a zavrtěl hlavou. „Měla jsi zavolat.“

„Dovnitř jsem se dostala, ne?“

„To ano, ale o fajnovosti se nedá mluvit, poručíku.“

„Tady šlo o rychlost. Nechci tě popohánět, ale –“

„Tak to nedělej.“ Vlezl do místnůstky a počkal, až jeho oči přivyknou slabému osvětlení. „Zatím si musím posvítit lampičkou, než spravím tyhle vypínače.“ Vytáhl z kapsy tenkou baterku a jako zkušený zloděj ji vzal do zubů.

Eva zahlédla, jak na něho Peabodyová obdivně a zamyšleně civí, a stoupla si mezi ně. „Vezměte auto a jeďte do mé domácí pracovny. Připravte se na registraci údajů. Budeme vám vysílat to, co tady najdeme. A zbytek týmu ať je taky v pohotovosti.“

„Ano, madam.“ Málem si však vykroutila hlavu, aby viděla Evě přes rameno. Roarke si sundal sako a vyhrnul rukávy bílé hedvábné košile. Ten člověk má v rukou fantastickou rozhodnost. „Určitě mě tady nebudete potřebovat?“

„Koukejte mazat.“ Eva se sehnula a vykutala ze své polní brašny svítilnu. „Pořád ještě vidím vaše boty,“ řekla mírně. „Což znamená, že to ostatní, co z vás zbývá, bude poslouchat rozkazy.“

Peabodyová se otočila na podpatku a odkráčela. „Musíš vypadat tak sexy, když pracuješ?“ zeptala se Eva. „Rozptyluješ mi asistentku.“

„To je jen taková maličká životní překážka. A hleďme, už tu lampičku nebudu potřebovat. Světlo,“ nařídil a místnost se rozjasnila.

„Prima. Podívej se, jestli bys nenašel kontrolku, která by otevřela tuhletu zásuvku na spisy.“ Obrátila se ke skříňce. „Mohla bych ji rozstřílet, ale třeba by to poškodilo data, co jsou uvnitř.“

„Pokus se být trošku trpělivá. Já se tam dostanu. Ta dáma má opravdu vynikající vkus, pokud jde o vybavení. Tak, tady máme ty jednotky. Zámky, ano, už jsme tam.“ Eva zaslechla slabé cvaknutí.

„To bylo snadné.“

„Zbytek už tak snadný nebude. Dopřej mi trochu klidu.“ Eva popadla zásuvku, vytáhla ji a odnesla si ji do obýváku. Slyšela až tam pípání a hučení přístrojů, na nichž Roarke pracoval, i jeho občasné tlumené povely. Nedokázala říct, proč jí to dělalo tak dobře, ale cítila zvláštní uspokojení, že Roarke pracuje hned ve vedlejší místnosti. Pak se začala probírat listinami a zapomněla na něho, zapomněla na všechno.

Byly tu dopisy psané ručně, energickým rozmáchlým rukopisem, dopisy Jamese Rowana jeho dceři – dceři, kterou nenazýval Charlotta. Nazýval ji Kassandra. Nejednalo se o žádnou sentimentální rodičovskou korespondenci mezi tatínkem a dceruškou, ale o burcující diktátorské příkazy velitele vojákovi.

„Je načase rozpoutat válku a svrhnout současnou vládu. Pro mír, pro svobodu, pro dobro mas, trpících pod botou těch, kteří si říkají vůdci. My v ní zvítězíme. A až vyprší můj čas, ty zaujmeš moje místo. Ty, Kassandro, má mladá bohyně, ty jsi světlo mé budoucnosti. Ty budeš mým prorokem. Tvůj bratr je příliš slabý, než aby unesl břemeno rozhodnutí. Je příliš synem své matky. Ale ty jsi moje.

Měj stále na paměti, že vítězství si žádá svou cenu. Nesmíš váhat ji zaplatit. Postupuj vpřed jako fúrie, jako bohyně. Zaujmi své místo v historii.“

Dopisů byla spousta, všechny na stejné téma. Ona je jeho vojákem a jeho následníkem. Stvořil ji ke svému obrazu jako bůh bohyni.

V další složce našla kopie křestních listů. Clarissin a jejího bratra a také jejich úmrtní listy. Byly tam noviny a výstřižky z časopisů o historii Apollona a o jejím otci.

Našla tam i jeho fotografie: oficiální, kde byl oblečen do formálního oděvu, s lesknoucími se vlasy a širokým přátelským úsměvem; a soukromé snímky, na nichž byl v plné polní, se začouzenou tváří a s chladnýma očima. To jsou oči zabijáka, usoudila Eva.

Do takových očí hleděla snad už stokrát.

Opět soukromé snímky, tentokrát rodinné, fotografie Jamese Rowana a jeho dcery. Malá dívenka podobná víle má ve vlasech mašli a v rukou útočnou zbraň. Dychtivě se usmívá a oči má jako otec.

Našla veškeré údaje o jisté Clarisse Stanleyové, její identifikační čísla, datum narození, datum úmrtí. Na dalším snímku byla Clarissa jako mladá žena. Oblečená ve vojenském stejnokroji stojí vedle zachmuřeného muže, kterému stíní oči kapitánská čepice. Za nimi se tyčí monumentální vrcholy zasněžených hor.

Tuhle tvář už jsem viděla, uvědomila si Eva a vytáhla znovu zvětšovací brýle, aby si ji mohla lépe prohlédnout.

„Henson,“ zašeptala. „William Jenkins.“ Aktivovala svou příruční jednotku a pro osvěžení paměti si o něm vyžádala údaje.

William Jenkins Henson, narozený 12. srpna 1998 v Billingsu v Montaně. Oženil se s Jessikou Dealsovou, jedno díti. Dcera Madia, narozená 9. srpna 2018. Manažer volební kampaně Jamese Rowana.

„Stačí. Stop.“ Vstala a prošla se místností. Vzpomněla si, že tahle data už jednou pročítala. Měl dceru v Clarissině věku. Dceru, o které se nemluvilo a od bostonského atentátu o ni nebyla nikde zmínka.

V ruinách bostonského domu bylo nalezeno tělo děvčátka. To byla zřejmě Hensonova dcerka, pomyslela si Eva. Ne Rowanova. William Jenkins Henson přijal za vlastní Rowanovu dceru.

A vzal si na starost její vyškolení.

Eva znovu usedla, začala přehrabovat papíry a hledala další dopis, další fotografii, něco. Našla ještě svazek dopisů od Rowana, určených jeho dceři, a začala číst.

„Evo, dostal jsem se dovnitř. To budeš koukat."

Vzala dopisy s sebou a šla za Roarkem. „On ji trénoval od dětských let," oznámila mu. „Nechal ji projít výcvikem. Nazýval ji Kassandra. A když umřel, převzal ji Henson. Mám její fotku s Hensonem, dobrých deset let po bostonském atentátu."

„Vytrénovali ji dobře." Roarke nemohl než obdivovat Clarissino zručné zacházení s počítačem, s kódy a bludišti, které do jednotek zamontovala. „Našel jsem spojení do nějakého místa v Montaně. Mohl by to být Henson. Neudává žádná jména, ale podává mu informace o svém pokroku." Eva pohlédla na monitor a četla. *„Drahý soudruhu."*

„Nerozumím politice," přiznala, když přečetla první sdělení. „O co jim jde?"

„Komunismus, marxismus, socialismus, fašismus," pokrčil Roarke rameny. „Demokracie, republika, monarchie. Pro ně je to všechno jedno a totéž. Ale především je to moc, je to sláva. A v zájmu toho všeho revoluce. Politika, náboženství a pro některé z nich jejich vlastní úzký a zcela osobní zájem."

„Poraž a panuj?" ptala se Eva.

„Tohle je třeba předat. Podívej se. Na obrazovku," zavelel Roarke a na stěně se rozsvítila obrazovka. „Tady máme schémata, nákresy, bezpečnostní kódy a data. Tohle jsou cíle Apollona, počínaje Kennedyho centrem."

„Vedli si o všem záznamy," zamumlala. „Škody na majetku a jejich ceny, počet mrtvých. Ježíši, oni uvádějí i jména."

„Válečné záznamy," souhlasil Roarke. „Tolik a tolik pro nás, tolik a tolik pro ně. Odfajfkuj si výsledek. Bez krve ztrácí válka svou sexualitu. A tady. Druhotné údaje na polovinu obrazovky. Tohle jsou data a obrázky z RadioCity. Všimni si, že červené body znázorňují umístění výbušnin."

„Jde v tatíčkových stopách."

„Mám tu i jména a umístění členů jednotlivých skupin."

„Pošli to na mou domácí jednotku, Peabodyové. Musíme si to začít dávat dohromady. Jsou tu uvedené všechny cíle?“

„Ještě jsem se nedostal přes první dva. Myslel jsem, že budeš chtít vědět, co všechno tu máme.“

„Dobrá, tak nejdřív předej Peabodyové data, která už známe, a pak budeme pokračovat.“ Když začal Roarke s předáváním, pohlédla na dopis, který měla v ruce. A ztuhla v ní krev.

„Proboha, Pentagon původně nebyl dalším cílem. Mezi Arénou a Pentagonem měli nějaký kiks. Tady se neříká, co to bylo, mluví se jen o problémech s vybavením a financemi. ‚Peníze jsou nutné zlo. Finanční prostředky je třeba dobře naplánovat.‘“ Odhodila dopis. „Co bylo po Aréně? Co bylo jako další na Apollonově seznamu?“

Roarke dal příkaz, a když se seznam objevil, oba zírali na bílý šíp na obrazovce. „Washingtonův pomník; k jeho zničení mělo dojít dva dny po Komplexu.“

Položila mu dlaň na rameno a sevřela je. „To znamená, že do toho půjdou dnes v noci, nejpozději zítra. Nebudou vyčkávat, nebudou mě kontaktovat. Nemůžou to riskovat. Ale co má být cílem?“

Roarke dal pokyn. Naskočily tři obrazy. „Můžeš si vybrat.“ Eva popadla komunikátor. „Peabodyová, ať okamžitě vyrazí tři E a B skupiny. Jedna do Empire State Building, druhá do Dvojčat a třetí k soše Svobody. Vy s McNabem si vezměte na starost Empire State, Feeney ať vyrazí k Dvojčatům. Jedu domů. Ať sebou všichni hodí, opravdu rychle. Oblečení na pouliční boje a zbraně s sebou. Okamžitě evakuovat a uzavřít příslušné sektory. Do vzdálenosti tří bloků okolo objektů nesmí zůstat žádný civilista.“

Nacpala komunikátor zpátky do kapsy. „Jak rychle nás může tvoje trysková helikoptéra dopravit na ostrov Svobody?“

„Rozhodně o moc rychleji než ty hračky, které používá tvoje oddělení.“

„Tak tahle data odpoj, přepni všechno na helikoptérový computer. A padáme.“

Eva vyběhla ze dveří a hnala se po schodech. Roarke už seděl za volantem auta, a než stačila zabouchnout dveře, měl nastartováno.

„Tvůj cíl je socha Svobody.“

„Je mi to jasné. Rozhodnou se pro symbol. Pro ten největší, jaký máme. Je to žena a je to politický symbol.“ Roarke vyrazil k domovu rychlostí, která Evu přimáčkla do sedadla. „A ať visím, jestli jim dovolím, aby ji sundali.“

Kapitola dvacátá druhá

„Poručíku! Dallasová! Madam!“ Peabodyová vyklopýtala ze dveří, sotva Eva vystoupila z auta.

„Jeď,“ řekla Eva Roarkeovi. „Hned za tebou přijdu.“

„Pořád přicházejí ta vaše data.“ Peabodyová uklouzla po náledí na trávníku, ale vyrovnala to. „Předala jsem vaše vzkazy na centrálu. Jednotky už se mobilizují.“ Eva převzala skener. „Kompletní ochranný oblek. A než kamkoli vkročíte, oskenujte to. Už nechci nikoho ztratit.“

„Ano, madam. A inspektor chce znát vaše místo určení a přibližný čas.“

Eva se prudce otočila, když se ve vzduchu ozvalo sametové bzučení tryskové helikoptéry. Pozorovala, jak se vynořuje z minihangáru a slyšela její předení. „S pomocí Boží teď v tomhle půjdu do vzduchu. Směr ostrov Svobody. A můj čas – až se mi podaří odstartovat.“

Přikrčila se, aby se vyhnula proudu vzduchu, hodila Roarkeovi skener, pak se rukou zachytila dveřního otvoru a přehodila nohu dovnitř. Krátce pohlédla na Roarkea. „Tuhle fázi nenávidím.“

Zašklebil se na ni. „Připoutej se, poručíku," poradil jí, když se protáhla dovnitř. „Zajisti dveře. Nebude to trvat dlouho."

„Já vím." Přetáhla si popruhy přes tělo a zapnula je. „Tohle je právě ta část, kterou nenávidím."

Roarke odstartoval tak strmě vzhůru, že se jí žaludek ještě třepetal, když navazovala spojení s Whitneym. „Pane! Jsem na cestě na ostrov Svobody. Současně by k vám měla docházet data."

„Už docházejí. Mobilizujeme zajišťovací jednotky a útvary E a B do všech uvedených lokalit. Náš čas pro cestu na ostrov Svobody je dvanáct minut. Jaký je váš?"

„Jaký je tvůj čas, Roarkeu?"

Vznesli se nad stromy i budovy a motor předl. Vrhl na ni krátký pohled okouzlujících modrých očí. „Tři minuty."

„Ale to je –" Podařilo se jí zdusit výkřik, když zapnul trysky. Předení se změnilo v řev pantera a helikoptéra prořízla nebe jako oblázek vystřelený z praku. Eva sevřela opěradla, až jí zbělely klouby na prstech, a v duchu si jen opakovala *doprdele*, *doprdele*, *doprdele*. Promluvila však relativně ovládaným hlasem. „Dorazíme tam za necelé tři minuty, inspektore."

„Ohlašte se, až tam budete."

Přerušila spojení a se zaťatými zuby se snažila dýchat rovnoměrně. „Ale chtěla bych se tam dostat živá."

„Důvěřuj mi, miláčku."

Stočil se nad městem, upravil kurs a helikoptéra dramaticky poskočila. Evě se protočily oči v důlcích. „Budeme muset to místo oskenovat." Sebrala přístroj a prohlížela si jej.

„Ještě nikdy jsem takovou věc nepoužila." Roarke natáhl ruku a zapnul páčku na bázi skeneru. Ozvalo se slabé hučení.

„Ježíši Kriste! Věnuj se, prosím tě, řízení!" zařvala na něho.

„Kdybych tě někdy chtěl vydírat, mohl bych ti pohrozit, že prozradím tvým spolupracovníkům, jaký máš strach z výšek a z vysokých rychlostí."

„Jestli ještě budeme naživu, tak mi připomeň, abych tě zmlátila." Otřela si zpocenou dlaň o kalhoty a pak vytáhla pistoli připevněnou k noze. „Dám ti svoji rezervní bouchačku. Nemůžeš tam jít neozbrojený."

„Mám všechno, co potřebuju," řekl, a když vyletěli nad vodu, chmurně se na ni usmál.

Nechala to být a vyvolala si data na obrazovku palubní desky: „Pět lokalizací výbušnin, od základny až po korunu," řekla a prohlížela si obraz. „Jestli pojedou podle těch plánů, jak dlouho ti bude trvat, než je dezaktivuješ?"

„Těžko říct. Nemůžu to vědět, dokud ty přístroje neuvidím."

„Posily přijdou až devět minut po nás. Jestli je cíl opravdu tady, tak bude z větší části na tobě, abys výbušniny zneškodnil."

„Aktivovat širokorozsahový senzor a obrazovku," přikázal. Monitor na palubní desce zablikal. Eva spatřila jen světla, stíny a symboly. „Tohle je tvůj cíl: dva lidé, dva androidi, jedno vozidlo."

„Už mají ty detonátory zaktivované?"

„S tímhle zařízením výbušniny nerozeznám." V duchu si udělal poznámku, že tohle musí vylepšit, „Ale jsou tam."

„Androidi jsou tady a tady?" zaťukala prstem na tmavé tečky na obrazovce.

„Hlídají základnu. Už jsi někdy navštívila tu dámu zevnitř?"

„Ne."

„Styď se," řekl vlídně. „V té základně jsou muzea. Socha stojí na podstavci, ještě o několik pater výš. Všechno dohromady to musí mít tak dvacet, dvaadvacet pater. Jsou tam výtahy, ale za těchto okolností bych je nedoporučoval. Budou tam schody. Úzké, točité, železné. Až nahoru ke koruně. Pak je tam odbočka a od ní stoupají schůdky nahoru do pochodně." Eva si přejela rukou po ústech. „Prosím tě, nevlastníš ty ji náhodou?"

„Tu nevlastní nikdo."

„Dobrá. Sestupuj pomalu dolů." Se skřípajícími zuby se odpoutala. „Potřebuju, aby ses přiblížil natolik, abych mohla odstřelit ty androidy."

Stiskl knoflík pod palubní deskou. Otevřel se prostor, v němž ležel laser s dlouhou hlavní a nočním teleskopem. „Zkus pro změnu tohle."

„Kristepane, za transport takovéhle věci bys mohl vyfásnout pět let tuhého kriminálu."

Roarke se jen usmál, vytáhl zbraň a potěžkal ji. „Nebo s ní taky můžeš dostat oba androidy, ještě než dosedneme. Je to na tobě, poručíku.“

„Jen, prosím tě, udržuj tuhle věc v klidu.“ Otevřela dveře, sevřela zuby proti nárazu větru a pak se položila na břicho na podlahu kokpitu.

„Jednoho máme vpravo a jednoho vlevo. Vezmeme nejdřív toho vpravo; pak budu muset otočit stroj prudce o sto osmdesát stupňů. Tak na to buď připravená.“

„Jenom mě udrž ve správné pozici,“ zamumlala a začala zaměřovat.

Venku, v podvečerním šeru a jemné mlze, se tyčila do výšky socha. Zvedala vzhůru pochodeň, tvář měla vážnou a svým způsobem vlídnou.

Z ní a okolo ní zářila světla a dodávala jí jas a důraz. Kolik lidí, kteří překonali útrapy plavby přes oceán do Nového světa, už spatřilo toto uvítání, tento příslib nového života? Eva si letmo vzpomněla, kolikrát už ji sama spatřila a nikdy přitom nepomyslela na nic víc, než že tam je. Že tu vždycky byla. A teď si přísahala, že tam taky přetrvá.

Nejdřív spatřila druhou helikoptéru, nákladní stroj ukrytý ve stínu sochy. V teleskopu rudě zazářila na zeleném pozadí.

Blížíme se na dostřel,“ upozornil ji Roarke. „Vidíš dobře?“

„Ne, ještě – ano. Ano. Už toho hajzla vidím. Ještě trošku, ještě maličko,“ mumlala a pak zamířila na cíl. Vypálila, dostala ho čistě, doprostřed těla. Na chvilku spatřila, jak explodoval mechanismus, na chvilku zaregistrovala, jak ji mocná zbraň zpětně udeřila do ramene, a vtom už Roarke nabral prudkou otočku.

„Už si nás zřejmě všimli,“ řekl jí. „Tak to provedeme dvě ku dvěma. Android uhnul doprava. A uvnitř někdo rychle pádí dolů.“

,,Tak to my budeme muset být ještě rychlejší. Honem, pojď, pojď.“

„Sám má taky dalekonosnou zbraň,“ řekl tiše Roarke, když kolem předního skla proletěla ohnivá salva. „Ústupový manévr. Napal to do něj, Evo!“

Protože s ní helikoptéra poskakovala a tancovala, zahákla se Eva botou za spodek sedadla. „Mám ho.“ Vypálila a vzápětí viděla, že na zemi explodoval záblesk, zatímco terč uhnul. „Zatraceně. Tak teď.“

Nadechla se, zadržela dech a nevšímala si záblesků a zášlehů palby venku. Zachytila androida do kříže dalekohledu, vypálila a přeťala ho čistým zásahem v pase.

„Sedni s tou svou mašinou na zem!“ zařvala a plazila se ke dveřím. „Když budeš mít možnost, vyřiď ten jejich přepravník.“ Hodila pušku na sedadlo. „Rozmyslí si vyhodit to tady všechno do povětří, když nebudou mít jak uniknout.“ Pozorovala, jak se k ní země přibližuje, a začala se zhluboka nadechovat, aby rozproudila adrenalin. „Já je budu zdržovat, jak to jen půjde.“

„Počkej, až dosednu.“ Když pochopil, co chce udělat, projel jím šíp paniky. „Sakra, Evo, čekej, až přistanu.“

Viděla, jak se země přibližuje, a zdálo se jí to pomalé.

„Budík tiká,“ poznamenala a skočila. Měla kolena uvolněná tak, aby absorbovala náraz. Jakmile však dopadla a začala se koulet, pocítila, jak jí bolest zaplavuje celé nohy. Vyskočila s napřaženou zbraní a kličkovala směrem ke vchodu do sochy.

Odvetná palba přišla shora. Eva spatřila Clarissu v plném bojovém oblečení, v rukou útočný laser a dva ruční granáty připnuté na boku.

„Je konec!“ zvolala Eva. „Je po všem, Clarisso. Našli jsme ten váš pokoj, vaše záznamy. Vaše hovory s Montanou nás zavedou až k Hensonovi a k ostatním. A stovka policistů už je na cestě sem.“

Zemí otřásl mohutný výbuch. Venku explodovalo světlo. Roarke, odhadovala Eva s chladným úsměvem. Podařilo se mu to. „To byl váš transport. Z ostrova se už nedostanete. Vzdejte se!“

„My to provedeme! Musíme to provést až do konce. Nezbude tu nic než popel.“ Clarissa vypálila další dávku. „Tak, jak to naplánoval můj otec.“

„Ale vy tady nebudete, abyste zaujala jeho místo.“ Eva se přitiskla ke stěně. Na druhé straně místnosti byla první časovaná spoušť, uložená v ploché kovové krabici. Viděla, jak bliká červené světýlko. Čas? pomyslela si. Kolik máme ještě času? „Zhroutí se to, všechno, co chtěl, se zhroutí, když vy nezaujmete jeho místo.“

„Já zaujmu jeho místo. Moje jméno je Kassandra.“ Vyslala dolů proud žáru a světla a rozběhla se po schodech vzhůru. Eva se nadechla a hnala se za ní. V plicích ji pálilo horko, z očí jí vyrazily slzy a zakalily jí zrak. Slyšela, jak Clarissa volá manžela, požaduje smrt, požadu-

je destrukci. Požaduje slávu. Staré železné schody se točily vzhůru, vinuly se v těle sochy. Spatřila druhé odpalovací zařízení a vteřinu zaváhala, jestli je nemá zneškodnit sama. A to zaváhání ji zachránilo od laserového zásahu přímo do obličeje. Salva kolem ní přejela a zničila tři železné schody. „Byl to veliký muž. Bůh. A zavraždily ho fašistické jednotky zkorumpované vlády! On se postavil za lid. Za masy lidí."

„On lidi zabíjel, zabíjel masy lidí. Děti, nemluvňata, staré lidi."

„To byly oběti spravedlivé války."

„Spravedlivé, to mě podržte." Eva vyskočila z úkrytu a vystřelila naslepo do výšky, odkud vycházely výkřiky. Zaslechla výkřik bolesti nebo vzteku, nebyla si jistá, čeho.

Doufala, že obojího.

A pak se zase hnaly nahoru.

Spatřila třetí rozbušku. Roarke už zřejmě vyřadil první, řekla si. Zdola neslyšela žádné zvuky palby nebo boje. Snad je v bezpečí a dělá, co je třeba.

Rychle se podívala na hodinky. Ještě šest minut, než přijdou posily.

Lýtka jí hořela, krátil se jí dech. Na okamžik jí vypověděl zrak a zbraně, které svírala v rukou, jí připadaly příliš těžké a nezvládnutelné.

Hřmot pokračoval. Opřela se zády o zeď, snažila se popadnout dech a vzpamatovat se. *Ještě ne, teď ne!* Musí tomu odolat, musí se tomu ubránit. Konečně za sebou uslyšela pohyb. „Roarkeu?"

„První je odbytá," zavolal nahoru. Hlas měl strohý a chladný. „Jdu na tu druhou. Je tam časování. Je to nařízené na osmnáct nula nula. Zajištěné a nabité."

„Dobrá, dobrá." Přejela si hřbetem ruky ústa. Bylo sedmnáct padesát.

Odrazila se od stěny a stoupala nahoru. Na čtvrtou rozbušku se ani nepodívala. Jejím cílem byli Bransonovi.

S nesmírným vypětím se dostala až nahoru. Nohy měla jako z rosolu. Když se protahovala podél stěny, zahlédla přes vyhlídkové okno nádherný pohled. Poslední odpalovací zařízení bylo umístěno přesně uprostřed koruny na hlavě sochy.

„Clarisso!"

„Kassandro.“

„Kassandro,“ opravila se Eva. O kousek se posunula a snažila se přehlédnout z místnosti, co se dalo. „Když tady zemřete, nedokončíte poslání svého otce.“

„Bude to obrovský, historický okamžik. Zničení symbolu, který pro město nejvíc znamená. Jeho jménem se rozpadne na prach a svět to pochopí.“

„Jak by to mohl pochopit? Když vy budete pohřbená pod hromadami kamení a oceli, tak jak by se to mohl dozvědět?“

„Nejsme sami.“

„Po zbytku vaší skupiny se usilovně pátrá a zatýkání pokračuje.“ Zase se podívala na zápěstí a pocítila, jak jí po zádech stéká pot. „Henson.“ Jen to slovo hodila do vzduchu a doufala, že to otřese Clarissiným vzdorem.

„Toho nikdy nedostanete.“ Clarissa, rozvášněná vztekem, začala střílet. „Byl to přítel, kterému otec důvěřoval nejvíc ze všech. Vychoval mě. Dovršil můj trénink.“

„Když zahynul váš otec. Váš otec a váš bratr.“ Roarke už postupuje nahoru, říkala si Eva. Poslední odpalovací zařízení zneškodní spolu. Bylo načase. „Ale vy jste s nimi v domě nebyla.“

„Já jsem byla u Hensona. Místo mě zemřela Madia. A bylo to tak správné. Slyšeli jsme exploze daleko odtamtud. Viděla jsem, co ty svině udělaly.“

„A tak vás Henson ukryl pod zem. A co vaše matka?“

„Bezcenná mrcha. Kéž bych ji mohla zabít sama, vidět na vlastní oči, jak umírá. To by se mi líbilo, užívala bych si to. Myslela bych přitom na všechny ty chvíle, kdy mě zradila. Pro mého otce to byla jen prázdná nádoba, nic víc.“

„A když mu přestala být užitečná, opustil ji a vzal jí vás a vašeho bratra.“

„Aby nás mohl učit a trénovat. Ale jeho světlem jsem byla já. Věděl, že to budu já. Ostatní ve mně viděli jen hezkou holčičku s něžným hlasem. Ale on věděl své. Věděl, že jsem voják, jeho bohyně války. Věděl to zrovna tak, jako to věděl Henson. A také to věděl muž, za kterého jsem se rozhodla provdat.“

Branson. Eva potřásla hlavou, aby si ji pročistila. Panebože, na toho úplně zapomněla. „Ten v tom byl celou tu dobu také.“

„No jistě. Nikdy bych se neoddala muži, který by toho nebyl hoden. Dokázala jsem některé muže přesvědčit, že bych mohla – tak jako Zeka. Dojemný chlapec s růžovými brýlemi, tak důvěřivý. Umožnil nám ty poslední kroky. Oba bratři Bransonovi jsou mrtvi, většina peněz je na uzavřených účtech, mě přinutil pocit viny a strachu k útěku. Takže B. D. a já můžeme zahájit svou misi z jiného místa, pod jinými jmény. A naši kauzu bude zajišťovat všechno bohatství této zkorumpované společnosti.“

„Jenže s tím je teď konec,“ prohlásila Eva a poslouchala, jak za jejími zády stoupají vzhůru kroky. Byl nejvyšší čas pohnout se.

„Já se nebojím, že tady umřu.“

„Tak dobrá.“ Eva se vyklonila z úkrytu a vypálila dlouhou salvu. Viděla, jak její náraz Clarissu porazil a jak jí ze stehna vytryskla krev. Přikrčila se a vykopla Clarisse zbraň z cukající se ruky. „Mně je taky milejší, když budete žít, ale za mřížemi, a hodně, hodně dlouho.“

„Ty tady taky umřeš,“ zalapala Clarissa po dechu, když ji Eva odzbrojovala.

„Houby umřu. Mám v kapse žolíka.“

Ve dveřích se objevil Roarke. Začala se na něho usmívat, ale vtom za ním zpozorovala pohyb. „Za tebou!“ zařvala.

Roarke se otočil a uskočil. Střela z Bransonovy zbraně mu sežehla rukáv. Eva spatřila pramínek krve a vyskočila. Ti dva už spolu zápasili, byli do sebe těsně zaklesnutí. Přesně vystřelit bylo nemožné, takže se připravila, že po nich skočí.

Vtom ji Clarissa kopnutím zasáhla zezadu pod koleny a podrazila jí nohy. Eva zaklela, ale do toho otřásl sochou další výbuch. Z oken se vysypalo sklo a dovnitř se nahrnul vítr, řev helikoptér, kvílení sirén.

„Je pozdě!“ zaječela Clarissa. Její krásné oči byly doširoka rozevřené a zuřivé. „Zabij ho, B. D. Udělej mi to potěšení a oddělej ho před jejíma očima.“

Roarkeovi vyklouzla zbraň z ruky. Paží mu projížděla bolest. Ucítil vlastní krev a sevřel zuby. Někde za sebou slyšel Evu křičet, zaslechl dupot nohou. Ale viděl pouze Bransona a v jeho očích zuřivou touhu zabíjet.

Zbraň sebou opět cukla a vypálila do stropu. Úlomky zdiva padaly dolů, vítr mu je hnal do tváře jako vystřelené kulky. Jeho krk tvrdě sevřela ruka, až uviděl hvězdičky. Rychle se na Bransona vymrštil celým tělem. Náraz je oba přehodil přes zábradlí a do zubatých zbytků vyraženého okna. Eva zaslechla výkřiky a nerozeznala, jestli jsou jeho či Bransonovy. Vrhla se přes místnost a byla v polovině cesty, když uviděla, že Roarke padá. Srdce se jí zastavilo a zatmělo se jí před očima. Když se přihnala k oknu, oslepila ji světla přistávajících helikoptér.

Roarke. Jeho jméno jí v hlavě křičelo, ale z hrdla se jí vydral pouze dušený vzlyk. Zatočila se jí hlava z ochromující výšky. Zrak jí začal selhávat, ale přesto rozeznala na zemi pod sebou malé zkroucené tělo.

Byla už napůl venku z okna, přestože neměla tušení, co chce vlastně udělat, když ho spatřila. Nebyl to ten mrtvý a rozbitý na zemi. Držel se zkrvavenýma rukama malého bronzového výstupku.

„Vydrž, jen proboha vydrž."

Chystala se vyskočit, když do ní Clarissa zezadu prudce strčila. Eva se zapotácela a zatajila dech. Téměř mimovolně se otočila a kopla Clarissu jednou botou do hrudi a druhou do obličeje. „Jdi ode mě, ty děvko."

Ozvalo se zakvílení a vzlyky, ale Eva už se vyklonila do prudkého větru, opřela se pasem o parapet a natáhla ruku k Roarkeovi.

„Chyť se. Pořádně mě popadni, Roarkeu!"

Věděla, že mu to klouže. Z paže mu mezi prsty prýštila krev. V životě už párkrát stál tváří v tvář smrti. Nebyl mu cizí pocit, že vzduch, který právě vdechuje, bude ten poslední.

Ale to teď nechtěl za žádnou cenu připustit. Teď, když na něho vyděšenýma očima shlížela jeho žena, křičela na něho a riskovala svůj život, aby ho zachránila. Zaťal zuby a svěřil váhu svého těla zraněné ruce. Vražedná bolest mu projela do hlavy i do útrob, ale on vztáhl svou druhou paži a uchopil Evinu ruku.

A její ruka ji sevřela, pevně a silně.

Eva zaryla podrážky bot do stěny. Svaly jí praskaly, ale přece napřáhla i druhou ruku. „Vytáhnu tě. Podej mi druhou ruku. Já tě vytáhnu. Pospěš si."

Když ji uchopil, nejdřív jí prsty proklouzly po kluzké krvi. Roarkeovi se zatmělo před očima. Eva ho popadla za zápěstí a táhla. Vzepnul se, posunul tělo o centimetr, o dva. Viděl, jak jí po tvářích a do očí stéká pot. Soustředil se na její oči. Konečně měl jednu paži na okenním parapetu a mohl se tam zachytit. Naposledy se vzepnul, přepadl dovnitř a svalil se na ni.

„Bože. Roarkeu! Ach Bože."

„Čas!" Odkulil se a téměř padl na poslední rozbušku. Číslice ukazovaly čtyřicet pět sekund. „Odstup, Evo," řekl chladně a začal pracovat.

„Zatoč s ní." Eva se snažila nadechnout. „Zakruť jí krkem."

„Na to už nebude čas!" Clarissa, pomlácená a zkrvavená, se začala hrabat na nohy. „Zemřeme tady. Všichni. Oba muži, které jsem milovala, už za naši věc položili život."

„K čertu s tou vaší věcí." Eva popadla komunikátor. „Vykliďte objekt. Vykliďte to. Máme tu ještě jednu horkou. Už odpočítává čas." Skončila hovor a slyšela zezdola výkřiky a povely. Pohlédla Clarisse do očí. „Živá nebo mrtvá, v každém případě jste prohrála."

„Radši mrtvá," odpověděla jí. „Ale po svém."

Vykřikla jméno svého otce a vrhla se z okna ven.

„Kristepane." Eva už chtěla klesnout na kolena, ale spěchala k rozbušce. „Tak už tu potvoru oddělej, jo?"

„Pracuju na tom." Ale prsty mu klouzaly, hrozilo, že ztráta krve způsobí zhroucení celého jeho organismu. Číselník ukazoval dvacet šest, dvacet pět, dvacet čtyři…

„Bude to jen tak tak." Zaplašil bolest, jak se to naučil za dětských let. Pokračuj. Přežij. „Vystartuj odsud. Budu tě hned následovat."

„Šetři si dech." Stoupla si vedle něho. Sedmnáct, šestnáct, patnáct. Položila mu ruku na rameno. Chtěla mu dát najevo, že jsou v tom spolu. Oknem sem zalétaly šípy světel z kroužící helikoptéry a osvětlovaly Roarkeovu tvář. Anděl zkázy s ústy básníka, s očima válečníka. Prožila s ním rok a ten rok všechno změnil.

„Miluju tě, Roarkeu."

Jeho odpovědí bylo zabručení, kterému se téměř musela zasmát. Spustila zrak z jeho tváře a zahleděla se na ciferník.

Devět, osm, sedm.

Sevřela ruku na jeho ramení. Zadržela dech.

„Mohla bys to laskavě opakovat, poručíku?“

Vydechla a upřela oči na stupnici. „Tys ji přece jen vyřídil.“

„A to mi zbyly ještě čtyři vteřiny. Slušný výkon.“ Přitáhl si ji nezraněnou rukou k sobě. Zazářily na ni ty oči divokého válečníka. „Teď mě líbej, Evo.“

Vyjekla radostí, ignorovala kroužící světla, jekot sirén i vytrvalé pípání komunikátoru a tvrdě přitiskla rty na jeho ústa. „Jsme naživu.“

„A bohdá i zůstaneme.“ Zabořil obličej do jejích vlasů.

„Mimochodem, díky za ten výtah.“

„Rádo se stalo.“ Ze samé radosti ho objala a pořádně stiskla, až hekl. Odskočila zpátky. „Co je? Ach, tvoje ruka. Vypadá ošklivě.“

„Dost ošklivě.“ Otřel krev nejdřív ze své tváře a pak z její. „Ale vydržela.“

„Hmm.“ Roztrhla mu rukáv, podívala se na ránu, zamračila se a rychleji zavázala. „Tentokrát poženu k doktorům já tebe, chlapče.“ Zapotácela se a zakroutila hlavou, ale Roarke ji zachytil.

„Snad nám dají velkou postel. Jsi raněná?“

„Ne, jen se začínám hroutit.“ Její vědomí se vznášelo a ona se chichotala. „Vzala jsem si povzbuzující prášek na čtyři až šest hodin. Jsem v pořádku. Jen si musím rychle, opravdu rychle někde lehnout.“

Vzala ho kolem pasu a obrátili se spolu. Zadívali se přes vodu, na město, kde se v šeru zažehovala a blikala světla. „Není to špatný pohled, co?“

Ovinul kolem ní ruku. Těžko říct, kdo koho vlastně podpíral. „Jo, je fantastický. Ale teď se jde domů, Evo.“

„Dobře.“ Vytáhla komunikátor a šourala se k východu. „Tady poručík Eva Dallasová. Jsme v pořádku.“

„Poručíku!“ Vlnami únavy k ní zaznával Whitneyho hlas jen jako slabé bzučení. Dokonce i poslední náraz adrenalinu už odeznával. „Vaše hlášení?“

„Ach.“ Potřásla hlavou, ale ta jí plula jako v mlze. „Výbušniny jsou zneškodněné, mohou je převzít E a B týmy. Bransonovi skočili z okna. Bude třeba, aby někdo seškrábal, co z nich zbylo. A pane. Roarke je zraněný. Odvezu ho do zdravotnického střediska.“

„Je to vážné?“

Potáceli se po schodech, střídavě chytali jeden druhého a postupovali dolů. Eva potlačila smích a zakuckala se. „Je na nás opravdu smutná podívaná, inspektore, ale děkuju, vydržíme. Můžete pro mne něco udělat?“

I na miniobrazovce bylo vidět, jak Whitney překvapeně stáhl obočí. „Ano?“

„Spojil byste se s Peabodyovou, McNabem a Feeneym? Řekněte jim, že jsme v pořádku. Tedy, v podstatě v pořádku. Dělají si starosti a já už jsem napůl v limbu, nemůžu se s nimi spojit. Jo, a řekněte Peabodyové, ať sebere Zeka a přinutí ho opít se nebo něco takového. Snad potom snese trochu líp všechno, co se tady odehrálo.“

„Prosím?“

Když došli ke vchodu, uklouzla a zmateně se podívala na Roarkea, který se rozesmál. „Ehm, inspektore, mám dojem, že máme na kanále nějakou poruchu.“ Roarke poslušně převzal komunikátor a vypnul ho.

„Tak to bude lepší, nebo nakonec požádáš nadřízeného, aby se k tomu flámu taky připojil.“

„Ježíši, vůbec nemůžu uvěřit, že jsem to řekla.“ Vyšla do ledového větru a ucukla před zářivým vířením přistávajících helikoptér. Když příslušníci týmu začali vyskakovat ven a pádili k soše, přejela si Eva rukou po tváři a řekla: „Radši odsud zmizme, než řeknu zase nějakou blbinu.“ Při nástupu do tryskové helikoptéry pomáhali jeden druhému, ale to už si Eva nepřála nic víc, než se stočit v koutě, v jakémkoli koutě do klubíčka, a spát nejméně týden. Zívajíc pohlédla na Roarkea, který se chystal nastartovat. Byl celý zkrvavený, potrhaný a nádherný. Přes únavu a starost o něho se zašklebila.

„Roarkeu? Víš, že s tebou je radost pracovat?“

Roarke jí v řevu startujících trysek věnoval vášnivý modrý pohled a v odpověď se také letmo zašklebil. „Bylo mi ctí a potěšením, poručíku. Jako vždycky.“